Druhý díl ságy
o Nicholasi Seafortovi

VYZÝVATELOVA NADĚJE

DAVID FEINTUCH

„Už dávno mě nikdo takovým způsobem nezaujal… skvělý příběh.“
C. J. Cherryhová

David Feintuch

Vyzývatelova Naděje

Copyright © 1995 by David Feintuch
Translation © 2000 by Veronika Volhejnová
Cover Design by Don Puckey
Cover ilustration by Steve Youl

ISBN 80-7197-050-6

Věnování

Tonymu Straseskemu a Marshallu Spencerovi, kteří mi celou dobu pomáhali, Ragtime Rickovi z Toleda, Ohio, při jehož jásavém ragtimu autor často u stolu v koutku ťuká do laptopu, a samozřejmě Jettie, pro kterou to stojí za to. Ardath Mayhart, C. J. Cherryhová a Roger MacBride Allen mi poskytli neocenitelné rady, když jsem s touto knihou zápasil. Nemohu jim za to dost poděkovat.

Vyzývatelova naděje

Druhá plavba Nicholase Seaforta

U. N. N. S., léta Páně 2197

ČÁST I

Listopad léta Páně 2197

1.

„Pokračujte!“ Geoffrey Tremaine se nesl ke svému místu v čele konferenčního stolu na Admiralitě. Zamračeně položil na stůl desky s papíry a sklepl ze zlatého prýmku neviditelné smítko. Shromáždění důstojníci udělali pohov. Popotáhl jsem si sako a přesvědčil se, že nemám kravatu nakřivo.

Když se admirál usadil, sedli jsme si i my. Každý z jedenácti mužů a tří žen, kteří se shromáždil k poradě tady uprostřed podzemního bludiště chodeb a sálů pod Lunapolis, byl kapitánem lodi z eskadry U.N.N.S“ připravené vyplout k Naději národů, kolonii vzdálené šedesát devět světelných let. Admirálská šalupa Portia, vybavená nejnovějším fúzním pohonem modelu L, kotvila v Přístavu Země. S ní tam byla i moje vlastní šalupa Vyzývatel, i když jsem se na ni ještě nenalodil.

Tremaine přejel kolem stolu chladným pohledem. „No tak,“ řekl konečně, jako by byl zklamán, „můj velitelský sbor je konečně pohromadě.“ Byl malý, brunátný a pořád jako by se chystal vybuchnout.

Podíval jsem se kolem sebe. Odznaky za výsluhu let na saku kapitána Hada hlásily, že slouží čtyřiadvacet let; kapitán Derghinski po mé pravici jich měl dvaadvacet. Každý z nich byl námořním důstojníkem déle, než jsem já byl vůbec na světě. Vyzývatel byla první loď, na níž mi bylo přiděleno velení. Věděl jsem. že jsem nejmladší kapitán v celém námořnictvu spojených národů.

„Vyplouváme zítra, pánové. Jak víte ze svých písemných rozkazů, budeme sedmkrát defúzovat, abychom provedli nejpřesnější navigační kontrolu, jaká je vůbec možná.“

Znovu mě napadlo, proč se asi rozhodl ztrácet čas a palivo při tolika skocích, ale protože jsem tady byl nejmladší, nechal jsem si své pochybnosti pro sebe.

Fúzní pohon má odchylku do šesti procent – vlastně už ne! Do jednoho procenta překonané vzdálenosti. To byla ohromující zněna; během mé dlouhé plavby k Naději národů byly vyrobeny značně vylepšené ovládače a Admiralita je postupně montovala do všech lodí, jak se vracely do domovské soustavy.

Navigace nepatřila k mým silným stránkám, a dokonce i po opakovacím kurzu, který jsem musel absolvovat, jsem si přesným mechanismem fúze nebyl tak úplně jistý. Naštěstí většinu výpočtů provede lodní čítač a náš pilot, i když si je pokaždé sám ověřím bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat.

Teoreticky jsme teď mohli letět ve fúzi až do vzdálenosti tří měsíců od Naděje národů a dokončit cestu krátkým opravným skokem. Obvyklé ale bylo postupovat v kratších skocích, které byly přesnější než jeden dlouhý. Normálně by se během šedesát devět světelných let dlouhé cesty k Naději národů k navigační kontrole defúzovalo tak dvakrát. Ale sedmkrát, to bylo absurdní.

„Já se budu plavit na Vyzývateli," pokračoval Tremaine.

Otevřel jsem úžasem ústa. Slyšel jsem dobře? Je pravda, že Vyzývatel byl o něco větší než Portia – admirálská vlajková loď bylo jedno z nejmenších plavidel naší flotily – a samozřejmě tam můžu zařídit odpovídající ubytování, ale –- admirál osobně? Na mé lodi?

Tremaine se zamračil, jako by mi četl myšlenky. „S kapitánem Hasselbradem."

„Cože?" slyšel jsem vlastní nevěřícný hlas jakoby z dálky.

„Přenesu svou vlajku. Samozřemě chci mít zkušenějšího kapitána. Seaforte, vy převezmete Portii. Odpoledne vám vydají nový rozkaz. Vyzvedněte si ho na operačním."

„Ale –" Polkl jsem. „Rozkaz, pane."

Zatímco admirál se začal přehrabovat ve svých poznámkách, mně šla hlava kolem z nezodpovězených otázek. Vyzývatel, loď, jejíž technické parametry jsem studoval, až mě bolely oči, mi už nepatřil. O Portii jsem věděl jen to, že je dvoupalubní a ve srovnání s Vyzývatelem maličká. A co moje posádka? Požádal jsem, aby mi byli přiděleni Alexi a Derek Carr jako mladší důstojníci. A Vax Holser. O ty všechny teď' přijdu. Jak zvládnu nároky neznámého velitelského můstku bez jejich bezvýhradné

podpory? Tremaine sklepl papíry. „Portia a Freiheit na každé zastávce počkají, dokud zbytek flotily nefúzuje. Jejich motory modelu L jim umožní dostat se na místo dalšího setkání první, takže zlikvidují jakoukoli, ehm, překážku.“ Tak takhle to tedy je. Jediná, ehm, překážka, se kterou jsme se mohli setkat, bylo to příšerné mimozemské stvoření, na které jsem narazil při plavbě Hibernie k Naději národa; když jsem se z praporčíka stal z ničeho nic kapitánem po smrti zkušených důstojníků Hibernie. Krátké setkání s podivnou rybou mi dodnes působilo noční můry, po nichž mě v samotě naší kajuty laskavě chlácholila moje manželka Amanda.

Bože Pane! Amanda už letěla napřed, aby se zabydlela na Vyzývateli, zatímco já jsem dřel na Admiralitě v opakovacích kurzech a seděl na poradách. Už určitě všechno vybalila v naší kajutě – Teď v admirálově. Náhlá změna plavidla ji rozčílí – a ani jí to nemohu mít za zlé.

Zachmuřeně jsem pozoroval Tremaina. Zřejmě považoval Portii za vhodnou oběť, která může ochránit jeho lépe vyzbrojenou vlajkovou loď. Flotila bude fúzovat a defúzovat sedmkrát, aby bylo jisté, že moje šalupa a Freiheit budou vždycky vpředu a první se střetnou s případným nepřítelem.

Šedovlasý důstojník na protější straně stolu se zeptal: „Jaký bude náš postoj v případě neočekávaného kontaktu, pane?“

Kysele jsem se usmál nad tím, jakou formulaci kapitán Stahl zvolil. Stejně jako většina námořních důstojníků stále ještě považoval za neuvěřitelné, že jsme skutečně narazili na nepřátelské mimozemšťany. Občas se tornu nechtělo věřit ani mně, a to jsem je sám objevil. Koneckonců po dvou stech letech výzkumů nenašel člověk žádný jiný zvířecí život než primitivní ryby bez kostí na Zeta Psí. Díky Bohu Pánu, že náš čítač Darla celý kontakt nahrál. Bez jejích záznamů a několika dalších očitých svědků z můstku Hibernie by mě zavřeli do blázince a podrobili hormonálnímu vyrovnání.

„Kontakt je krajně nepravděpodobný.“ Admirál Tremaine se odmlčel a podrážděně se podíval po mně. „Ovšem nesmíte podnikat nic, co by mohlo být vykládáno jako hrozba, aniž byste měli absolutní jistotu, že úmysly druhé strany jsou nepřátelské.“

„Než budete mít absolutní jistotu, bude vaše loď pravděpodobně zničená," vyhrkl jsem. Nebylo to moudré, ale nedokázal jsem mlčet.

Admirál napůl vstal ze židle, rudý ve tváři. „Drzost a neposlušnost! Nic jiného od vás ani nečekám, Seaforte!"

„Nechtěl jsem být drzý, pane," odpověděl jsem pokorně. „Pokud zatím víme, mimozemšťané nekomunikují rádiem ani signály. První náznak nepřátelství může být například jejich kyselina rozleptávající náš trup. Tak skončil Telstar a –"

„Admiralita se rozhodla, že vám svěří loď, Seaforte." Z Tremainova hlasu přímo kapal ocet. „Já bych to neudělal. Abych řekl pravdu, považuji celou vaši zprávu za pochybnou; čítačové disky se dají padělat. Nevím, jestli jste skutečně něco viděl, ale vaše hlášení vhodně odvedlo pozornost od smrti kapitána Haaga."

Spadla mi čelist. Před celou eskadrou mne můj nový velitel obvinil ze lži, z padělání zprávy a snad i z vraždy. „Prošel jsem polygraf-drogovou zkouškou, než mi admiralita nabídla jinou loď." Hrdlo jsem měl stažené. „A pan Holser i další viděli –"

„Ano, tvrdili to," zavrčel. Než jsem stačil něco namítnout, pokračoval: „V každém případě, Seaforte, máte rozkazy nepouštět se do žádných nepřátelských akcí jako první. Když neuposlechnete rozkazu, pojedete z můstku tak rychle, že se vám z toho zatočí hlava." Odvrátil se.

Zbytek porady jsem strávil v jakémsi otupělém stavu a snažil jsem se předstírat klid. Koneckonců to je vhodné zakončení mé dovolené, pomyslel jsem si. Když jsem přivedl Hibernii domů a přinesl šokující zprávy o mimozemšťanech, Admiralita nevěděla, co se mnou. Poté, co štáb neochotně přijal mou ověřenou zprávu, admirál Brentley, velitel operačního oddělení, osobně intervenoval v můj prospěch. Dostal jsem vlastní loď a titul komandéra, ačkoli většina mých spolužáků z Akademie to nedotáhla ještě ani na poručíka.

Když se mnou nabručený admirál skončil, odvezl jsem Amandu do Cardiffu, abych ji představil otci. Bylo to nevlídné setkání. Po něm jsme se vypravili na opožděné líbánky.

Nevím, proč jsme si vybrali právě New York, snad jen že Amanda nevěděla, jestli bude mít ještě někdy příležitost se tam podívat. Já jsem tam už byl a nijak jsem netoužil se tam vrátit, ale kvůli ní jsem neprotestoval.

Ani jednomu z nás se nelíbil ten napjatý, uspěchaný luxus Horního New Yorku. Já jsem se ve své čerstvé nabyté slávě cítil nesvůj a v myšlenkách jsem těkal mezi vzpomínkami na svou předchozí návštěvu a očekáváním nové lodi, kdežto Amanda se snažila vyrovnat se svým postupujícím těhotenstvím.

Jak jsme se pokoušeli nějak přečkat ty týdny volna, díval jsem se často ven z oken na helibusy, klouzající mezi štíhlými mrakodrapy vysoko nad rozpadajícími se ulicemi, kde vládli otrhaní transpopové, naši všudypřítomní městští bezdomovci.

Jednou jsme s Amandou sestoupili dolů k zemi na projížďku vyhlídkovým autobusem. Zamčení za tlustými ochrannými ocelovými mřížemi obrněného autobusu jsme projížděli vroucím kotlem města. Dávno před soumrakem jsme už byli zase bezpečně zpátky ve svém hotelu vysoko nad ulicemi, kam se zásoby vozily vzduchem, aby se dodavatelé vyhnuli nepřátelským a divokým transpopům na zemi. Divil jsem se, proč generální tajemník nepošle armádu, aby město vyčistila od pouličních gangů. Celé město se nám před očima rozpadalo.

Večer jsme s Amandou obvykle zavolali helitaxi a létali jsme do divadel, na koncerty a jednou, k mé hrůze, na výstavu, kde jsem nešťastně zíral na hologramy rozplývající se v nesrozumitelných obrazcích. Znalci kolem mne uznale pokyvovali hlavami.

Když dovolená skončila, letěli jsme zpátky do Houstonu já jsem musel absolvovat řadu dalších nudných porad, Amanda odletěla raketoplánem do Přístavu Země a na Vyzývatele.

Vzpomněl jsem si, jak směšné mi připadaly ty nekonečné porady. Naši samozvaní odborníci na xenobiologii se předháněli v odhadech vlastností a úmyslů těch mimozemšťanů, s nimiž jsem se setkal, a přitom se nervózně rozhlíželi kolem sebe, jestli si někdo nevzpomene na nějaký detail, který by jejich teoriím protiřečil.

Přinutil jsem se vrátit se myšlenkami do současnosti; porada s admirálem Tremainem konečně spěla k závěru. Když jsme vstávali, Tremaine si potřásl rukama s několika staršími důstojníky. Nenápadně jsem couval, abych už byl pryč, ale upřel na mě chladný, nevlídný pohled. Gestem mě přivolal.

Přiblížil jsem se a čekal, až skončí se staršími důstojníky. Nemohl bych ho nějak přimět, aby si ještě rozmyslel vzít mi mou loď? „Pokud jde o Vyzývatele, pane. Osobně jsem si na něj vybral důstojníky. Doufal jsem, že se budu plavit s –“

„S těmi, kdo podpořili tu vaši historku o rybě? To se nedivím.“ Mluvil ostře. „Nepřijdete o ně. Jejich rozkazy dostanete spolu se svým vlastním.“

„Na Portii?“

„Samozřejmě. Nestojím o to mít můstek plný dětí. Tohle je moje první eskadra a všechno musí být v pořádku. Hasselhrad ví, koho si vybrat, a já jeho úsudku důvěřuji.“ Druhou část své myšlenky nedořekl, ale já jsem se přesto začervenal. „A teď mě poslouchejte, Seaforte.“

Čekal jsem a doufal v nějaký náznak smířlivosti.

„Řekl jsem Brentleymu, že vás tady nechci. Přesněji řečeno, jasně jsem se vyjádřil, že podle mého názoru je šílenství svěřit vám loď. Trval na tom, že vám mám velení ponechat, ale důležité lodi budete velet jen přes mou mrtvolu. Kdykoli budeme fúzovat, přiveďte Portii na její stanoviště a hlídkujte. Jestli ti bláznivíí mimozemšťané, které jste hlásil, skutečně existují, zbavte se jich dřív, než se objevíme.“

„Ale říkal jste – Rozkaz, pane.“ Jak se můžu zbavit ryb a přitom nezačít první s žádným nepřátelským manévrem?

„To je všechno.“ Zamračeně opětoval můj pozdrav.

Když jsem vycházel z místnosti, povzdechl jsem si. Byl jsem nešťastný, hladový, trpěl jsem časovým posunem a moje žena byla daleko.

+ + + + +

„Jděte do fronty!“ Žena s mohutnou čelistí se tvářila rozhořčeně. Zarděl jsem se a zaváhal, ale poručík Alexi Tamarov

se prodral kolem fronty netrpělivých cestujících u odbavovací přepážky Přístavu Země. Ostýchavě jsem ho následoval.

„Hala G?“ zavolal.

Pohledná mladá žena vzhlédla od palubních vstupenek, které jí lidé ze všech stran strkali pod nos. „Na konec chodby a dolů, poručíku.“ Obrátila se zpátky ke svým papírům.

„Díky, madam!“ Alexi si nevšímal nepřátelských pohledů civilistů. „Musíte se naučit být agresivní, pane,“ kázal mi. Jen roky naší společné služby na Hibernii ospravedlňovaly takovou poznámku, i přes její přátelský tón.

Proplétali jsme se hlavní halou stanice. Uspěchané rodiny svíraly děti a zavazadla a kolem nich svištěly magnetronické vozíky s personálem. Ošlehaní námořníci se rozvalovali na sedadlech a čekali na přílet svých lodí.

Přístav Země, největší orbitální stanice, která kdy byla postavena, odbavovala veškerou mezihvězdnou dopravu ze Země a také většinu dopravy meziplanetární. Měla mnoho úrovní, v nichž se skrývala uzavřená skladiště pro bezcelní zónu, desítky kotvišť pro čluny, kanceláře, ubytovny pro posádku, sociální zařízení, restaurace a bufety. Zprávy o mimozemšťanech zdejší horečné tempo dopravy nijak nezpomalily.

„Pořád zapomínám, jak je to tady veliké.“ Alexi spěchal, aby se mnou udržel krok. Byl o rok mladší než já, ale už to nebyl ten hezký chlapec čerstvě vyšlý z Akademie, se kterým jsem se setkal před třemi lety. Stal se z něj atletický a sebejistý mladý muž.

„Spousta lidí se stěhuje,“ podotkl jsem. Ale možná teď k šestnáctiměsíční plavbě na Naději národů nastoupí méně lidí, dokud nepomine nebezpečí od mimozemšťanů. Prodloužil jsem krok. Za ty dva dny od chvíle, co mi admirál Tremaine vzal mou loď, jsem si už zoufale přál jen jediné: skončit s těmi otravnými a nekonečnými poradami a ujmout se velení, ať už na jakékoli lodi.

„Tudy, pane. Už si vzpomínám.“ Alexi mi ukázal ke schodům po straně chodby. Následoval jsem ho. Byl jsem mu vděčný za to, že si dal tu práci a čekal mě při příletu, přestože sám měl jistě také dost co dělat, když se musel tak narychlo stěhovat.

Ve spodní chodbě jsme potkali jen pár námořníků a civilních zaměstnanců. Míjeli jsme řadu přechodových komor. Byli jsme teď u G-12; Portia kotvila u G-4, což bylo skoro na protější straně stanice. Nadhodil jsem si těžký pytel. Alexi se už dvakrát nabízel, že mi ho ponese.

Trochu jsme zpomalili, ale stále jsme drželi slušné tempo. Alexi občas něco poznamenal o lodích, jejichž obrysy byly vidět za transplexovýtni vraty, která jsme míjeli, ale nechal toho, když jsem v odpověď vždycky jen něco zavrčel.

Popravdě řečeno, byl jsem nervózní. Ještě nikdy jsem se nenaloďoval, abych se ujal velení. Moje kapitánská éra na Hibernii začala tragédií a zmatkem uprostřed cesty ze Země na Naději národů. Teď jsem měl velet U.N.S. Portia, plavidlu vezoucímu šedesát pasažérů a třicetičlennou posádku. Z toho dva poručíky a tři praporčíky. Byla mnohem menší než Hibernia nebo Vyzývatel, ale i tak to byla významná loď Námořní služby Spojených národů, bez ohledu na všechny pohrdlivé poznámky admirála Tremaina.

Věděl jsem, že poručík Vax Holser a tři moji praporčíci se už přesunuli na její palubu a s nimi že tam je i pilot a šéfinženýr, které jsem neznal. Pokud šlo o posádku, neměl jsem ponětí, s kým se tam můžu setkat. Zase jsem zauvažoval, proč asi Vax Holser odmítl samostatné velení a rozhodl se plavit se se mnou, ačkoli jsem s ním během těch roků na Hibernii zacházel tak hrozně. Přesto mě ale uklidňovala jeho stálá spolehlivá přítomnost.

Když jsme došli ke G4, zastavil jsem se a projel si vlasy rukama. Když jsem si popotáhl sako uniformy, Alexi se usmál. „To není k smíchu!“ vyjel jsem na něj. „Musím udělat dobrý dojem.“

„Ano, pane.“ Pořád se usmíval. Alexi byl můj nejbližší přítel, ale občas mě napadlo, jestli mě během naší dlouhé plavby nerozzuří. Spolkl jsem jedovatou poznámku, protože jsem věděl, že pramení z mé nervozity a ne z Alexiho nezlomně dobré nálady.

„Tak můžeme.“ Zvedl jsem pytel. U vrat stáli na stráži dva ozbrojení mariňáci. Vytáhl jsem své papíry.

Jeden strážný zůstal stát s rukou na pažbě pistole; druhý pohlédl na prýmky na mé uniformě, zasalutoval a vzal ode mne papíry. „Komandér Nicholas Seafort?“

„Ano.“ Trpělivě jsem čekal, až důkladně porovná holoobraz s mou tváří. Po vzpouře, do které jsme vletěli v Důlním táboře, jsem taková bezpečnostní opatření oceňoval; v jakékoli orbitální stanici jsem se teď necítil nejlépe.

„Tady je vaše loď, kapitáne,“ ukázal rukou.

Alexi mě následoval do vrat. Protože na Portii byl stejný atmosférický tlak jako na stanici, nemusel se v přechodové komoře přečerpávat vzduch; vnitřní vrata Partie se otevřou, jakmile zavřeme vnější, a i to jen z bezpečnostních důvodů.

Transplexovými vraty jsem zahlédl několik námořníků v chodbě lodi. „Bacha, už je tady!“ sykl někdo uvnitř. Vrata se otevřela.

„Pozor!“ zaduněl chodbou hlas Vaxe Hodsera. Udělal jsem krok vpřed. Přivítalo mě naprosté ticho. Alexi správně čekal vzadu v komoře. Vaxova svalnatá postava strnula v předpisovém pozdravu.

„Žádám o povolení ke vstupu na palubu.“ Řekl jsem to oficiálním tónem.

„Povoluje se, pane.“ Vaxův úsměv byl upřímný a potěšil mě.

Prošel jsem vnitřními vraty. Vax, praporčík Derek Carr a dva námořníci zůstali stát v pozoru, oči upřené před sebe.

Rozložil jsem rozkaz. „Nicholasi Ewingu Seafortovi, komandérovi Námořní služby Spojených národů,“ četl jsem nahlas. „Počínaje 4. listopadem 2197 budete velet U.N.S. Portia, plavidlu přidělenému k eskadře, jíž velí admirál Geoffrey Tremaine. Budete se plavit na Naději národů a posléze do kolonie Odbočka takovým způsobem, jaký nařídí velící admirál…“ Dočetl jsem rozkaz do konce a složil jsem papír.

„Pohov.“ Uvolnili se a já jsem se rozhlédl. Byli jsme v příďové komoře, přiléhající ke kotvišti lodi. Záďová komora byla dole, na druhé úrovni.

Z dálky by naše loď – ostatně jako každé naše mezihvězdné plavidlo – vypadala jako tužka postavená na špičce; kotouče, v nichž jsme žili, byly vlastně dva prstence nasazené na tu tužku

asi v polovině cesty od přídě na záď. Portia měla jen dvě úrovně, na rozdíl od Vyzývatele a jiných větších lodí, které měly tři.

Obrátil jsem se k čekajícímu praporčíkovi. Derek Carr, ve svých osmnácti štíhlý a mladistvý, tu stál sebejistě v naže hlené modré praporčické uniformě, přezky a boty dokonale nablýskané. Když se naše pohledy setkaly, mrkl jsem na něj. Derek, kterého jsem přijal do námořnictva z řad cestujících na Hibernii, dozrával v dobrého námořního důstojníka, i když se v něm občas ještě na okamžik probudil ten povýšený aristokrat, kterým býval.

„Ukážu vám vaši kajutu, pane," nabídl se Vax.

Rychle jsem se rozhodl. O své nové lodi jsem pořád ještě skoro nic nevěděl. „Ne. Pane Carre, odneste mi pytel do kapitánské kajuty a řekněte Amandě, že přijdu za chvíli. Vaxi, a vy mi ukažte celou loď od přídě na záď."

„Rozkaz, pane," odpověděl Vax automaticky. Na kapitánův rozkaz se jinak odpovědět nedalo. Jak se ostatní pomalu rozcházeli, váhavě dodal: „Ta prohlídka nám moc času nezabere. Proti Vyzývateli je to krabička od sardinek. Neměl právo –"

„Pane Holsere!" zvýšil jsem hlas. „Ať vás ani nenapadne to říct nahlas."

„Já – ne, pane."

„Zapomněl jste, že admirál je nadřízen kterémukoli kapitánovi? S eskadrou si může dělat, co bude chtít. Nechci slyšet žádnou kritiku, ani teď, ani nikdy jindy."

„Rozkaz, pane." To už řekl pokorněji. „Chcete začít na můstku?"

„Třeba." Když jsem za ním vykročil chodbou, uvědomil jsem si, že mám pořád ještě na sobě slavnostní bílou uniformu; při prolézání lodi si ji asi umažu. Taky mi bude horko. Rozhodl jsem se ale, že se převléknout nepůjdu; nechtěl jsem hned první den na palubě vypadat nerozhodně.

Protože jsme byli ještě v přístavu, byly dveře na můstek otevřené a držela se jen záložní hlídka. Praporčík Rafe Treadwell se postavil do pozoru, když jsem vešel. Přejel jsem pohledem po ovládacím pultu, po navigačních přístrojích, po simulobrazovkách pokrývajících celou protější stěnu. Tady

strávím řadu dlouhých hodin. Můstek byl menší než na Hibernii. ale i tak tu ještě byla spousta místa. Napadlo mě, jestli konstruktéři námořních plavidel vědí, že kapitáni rádi přecházejí tam a zpátky.

Pohlédl jsem na Rafa, kterému bylo čtrnáct a z kadeta na praporčíka byl povýšen na mé doporučení, aby se mnou mohl při mé příští plavbě sloužit. „Užil jste si dovolenou, pane Treadwelle?“

„Ehm, ano, pane.“ Do krve se zarděl. Nejspíš to skutečně byla zajímavá dovolená. Podle výnosu Generálního shromáždění byl Rafe jakožto praporčík považován za dospělého a mohl tedy navštěvovat bary a noční podniky Lunapolis. Když naposled viděl domovský přístav, bylo mu teprve jedenáct.

„Dobře, pokračujte. Vaxi, kam dál?“

Poručík Holser mě vedl ze zatím nečinného můstku na ošetřovnu, kde jsem si chvilku povídal s doktorem. Naše dítě se už brzo chystalo přijít na svět, takže tady asi budu poměrně často. Dál v kruhové chodbě hned za schodištěm byla důstojnická jídelna, malá místnost, jen o něco málo větší než kabina pro pasažéry. My důstojníci budeme večeřet v lodní jídelně s cestujícími a ráno a v poledne se budeme střídat tady, podle toho, jak na koho vyjde hlídka.

V podpalubí jsem nakoukl do strojovny a podrobně jsem si prohlédl hydroponii, na jejímž fungování budeme všichni závislí. Před kójí posádky poddůstojník postavil chumel námořníků do pozoru. „Clingere, stůjte v zákrytu! Akkrite, neusmívejte se tak pitomě. Promiňte, pane.“

Kývl jsem. Poddůstojníci budou mít nějaký čas plné ruce práce. To byla jedna z nevýhod garantovaného přijetí. Prakticky každý zdravý člověk měl zaručeno přijetí do námořnictva a jako bonus dostal předem půlroční plat.

Když jsme se vrátili na první úroveň, prohlédl jsem si několik kabin pro cestující a zkontroloval i ubytování důstojníků. Mluvil jsem málo, ale snažil jsem se zapamatovat si, co se dá. V pasažérské klubovně jsme potkali Alexiho, který si tam povídal se dvěma děvčaty – civilistkami; omluvil se jim a přidal se k nám.

Vax zaťukal na dveře ubikace. Podle zavedeného zvyku byla ubikace soukromé území praporčíků; kromě inspekce tam ostatní důstojníci chodili, jen pokud byli pozváni. Dveře se rozlétly. Objevil se v nich praporčík Philip Tyre, a když nás viděl, postavil se do pozoru. Na sobě měl předpisové tepláky a tričko, uniforma ležela úhledně složená na lůžku.

„Pane Tyre.“ Litoval jsem svého popudu vzít Philipa na svou novou loď. Měl jsem ho nechat odejít ze služby, když se Hibernia vrátila do domovského přístavu a pro něj tím skončil očistec. Tyrovi bylo sedmnáct a pořád byl tak neskutečně krásný, jako když přišel na palubu Hibernie. Teď ale měl v očích ostražitý pohled, následek nesmiřitelného nepřátelství, které vyvolal v Alexim Tamarovovi, když byl Tyre ještě Alexiho nadřízeným v ubikaci.

„Ano, pane.“ Philip s úzkostí čekal. Praporčík byl vždycky vůči svým nadřízeným poslušný, horlivý, ochotný a snaživý. Jen vůči svým podřízeným se choval nesnesitelně. Po Alexiho povýšení během dlouhé cesty domů z Naděje národů se mu poručík Tamarov mstil tím, že ho při každé příležitosti vzal na lavici a uštědřil mu výprask.

Bylo načase se k tornu nějak postavit. „Přeji vám klidnou plavbu, pane Tyre.“ Měl to být signál; Alexi slyšel, ale nezareagoval.

Philipův pohled byl téměř prosebný. „Děkuji, pane.“ Moudře neřekl nic dalšího. Nechal jsem ho uvažovat o budoucnosti.

„Necháte ho někdy být, Alexi?“ Společně jsme scházeli po schodech na druhou úroveň.

„Až mi to nařídíte, pane,“ odpověděl rozhodně.

O mnoho víc jsem říci nemohl. Podle tradice se od kapitána očekávalo, že se nebude plést do záležitostí ubikace. Alexi, přátelský a dobrosrdečný chlapec, by za normálních okolností praporčíka nešikanoval, ale v dobách, kdy trpěl pod panem Tyrem, odpřísáhl Alexi pomstu před samým Bohem Pánem. Poručík Tamarov myslel doslova to, co mi řekl; nechá toho, až dostane rozkaz, ne dřív.

Philip měl jen štěstí, že lavici pro provinilce měl teď v kabině první poručík Vax Holser a ne Alexi, u něhož byla téměř celou naši zpáteční cestu.

Pokrčil jsem rameny a pokračoval v obchůzce. Philip Tyre, stejně jako my všichni, si musí lehnout tak, jak si ustlal.

2.

„Proboha, Nicky, kde jsi byl tak dlouho?“ Amanda poposunula své kulatící se tělo k jedné straně polstrované židle. Dítě už mělo přijít co nevidět.

„Ahoj, miláčku. Prohlížel jsem loď.“ Odhodil jsem sako na lůžko a sklonil jsem se, abych pocuchal ty měkké hnědé vlasy, které jsem obdivoval od chvíle, kdy jsem ji uviděl jako nemotorný mladý praporčík na Hibernii.

Smutně se usmála. „Vyzývatel to není, viď.“

„No…“

„Balila jsem tryskovým tempem, když mi řekli, že tě přeložili. Děsila jsem se, že bys třeba mohl omylem letět na Portii a já bych zůstala, kde jsem. Co je to pro všechno na světě napadlo, měnit kapitány takhle na poslední chvíli?“

Tohle nebylo téma, které by se mi chtělo rozvíjet. Sedl jsem si a nabídl jí, aby se mi posadila na klín. „Nechtěla sis ode mne odpočinout?“

Opatrně se usadila a svou sladce vonící hlavu mi položila na rameno. „Tak dlouho ne.“

Uvolnil jsem si kravatu a povzdechl si: „Bolí mě nohy.“

U krku se mi ozvalo něco jako zavrčení. „Pojď si to se mnou vyměnit. Mě teď bolí všechno.“

Věděl jsem, že pro Amandu je těhotenství obtížné, ale snášela to s trpělivostí, pro kterou jsem ji zbožňoval ještě víc. Odmítla se vůbec bavit o transplantaci embrya hostitelské matce, o prenatálním mimotělním vývoji nebo jiných možnostech, které by ji to ulehčily.

Rozhlédl jsem se po kajutě, která se měla stát na příští tři roky mým domovem. Byla to největší soukromá místnost na lodi, mnohem větší než ubikace, kterou jsem kdysi sdílel s několika dalšími praporčíky. Otevřené dveře vedly na soukromý kapitánský záchod. Naše kabina měla svou vlastní sprchu,

podobnou té, kterou jsem míval na Hibernii. To byl přepych, na který jsem si rychle zvykl.

Amanda se protáhla a vstala. „Dozvěděl ses na těch poradách něco?“

„Jen to, že mě admirál Tremaine nemá rád.“ Vyklouzl jsem ze slavnostní uniformy. Kéž bych to byl udělal už před několika hodinami.

„Proč ne?“ zeptala se rozhořčeně.

„Na tom nezáleží. On má svou loď a já mám taky svou.“ Oblékl jsem si normální modrou uniformu. „Skoro ho neuvidím.“

„Stýskalo se mi,“ řekla tiše. „Odvezli mě na Vyzývatele před třemi dny, když ty jsi byl ještě na tom svém fúzním kurzu.“ Zamračila se. „Strávila jsem celý den prohlížením tamní odborné knihovny. A je to k ničemu.“ Už dřív jsem zařídil, aby ji jmenovali civilní vedoucí vzdělávání, což byla stejná funkce, jakou měla na Hibernii. Naštěstí jsem se mohl postarat, aby týž úkol dostala i na Portii.

„A knihovnu Portie jsi už prohlížela?“ zeptal jsem se, abych odvedl její pozornost jinam.

„Připadá mi celkem úplná.“ V jedné skříni holovidových čipů se dala uložit celá obsáhlá knihovna, takže se skladovacím prostorem problémy nebyly. Věděl jsem, že Amanda si seznam knih podrobně prohlédne; jako vedoucí vzdělávání bude mít během té dlouhé a nudné cesty na Naději národů a na Odbočku za úkol učit děti, které se budou chtít vzdělávat, a dohlížet na kurzy pro dospělé. Bylo běžné, že dlouhé měsíce plavby, kdy se nic nedělo, využívali cestující k získání nových znalostí nebo k výzkumu.

Podíval jsem se na hodinky. „Je sedm. Máš hlad, miláčku?“

„Já mám hlad pořád,“ připustila. Usmála se na mě tím úsměvem, který mě kdysi tak okouzlil jako neohrabaného praporčíka. „Neboj, nezůstanu tlustá.“ Vyrazili jsme k jídelně.

Většina cestujících a celá posádka se už nalodila. Mnozí cestující se ale rozhodli ještě loď opustit a prohlédnout si rozsáhlé haly Přístavu Země, sledovat na pozorovatelnách, jak jiné lodi přilétají a odlétají, nebo vyzkoušet některou z mnoha

drahých restaurací, které tu byly. Dnešní večeře na Portii se účastnilo jen málo lidí a byla tedy celkem neformální.

U kapitánského stolu kromě mne a Amandy seděli ještě dva cestující. Normálně bylo u stolu osm lidí; devět velkých kulatých stolů pojme mé důstojníky a šedesát cestujících Portie.

Byl jsem nesvůj, že večeře začíná bez tradiční lodní modlitby, která se za plavby pronáší každý večer, ale nebylo zvykem modlit se v přístavu. Místo toho jsem se pomodlil v duchu.

Amanda mě seznámila s dr. Franconem, odborníkem na syntetickou kardiologii, který měl na Naději národů vést tamní hlavní kardiogenerační stanici. Náš další host par Singh nám řekl, že nemá žádný zvláštní důvod k cestování, jen se rozhodl prohlédnout si ze známého vesmíru tolik, kolik se za jeden život dá.

„Galaxie má průměr sto tisíc světelných let, pane Singhu. Nestihnete vidět víc než zlomek; proč jste si vybral právě tenhle kout?“

Malý, snědý muž se potěšeně usmál. „Čirá náhoda, kapitáne Seaforte. Hříčka Štěstěny. Jak víte, musel jsem si zařídit cestu ještě předtím, než jste se vrátil na Hibernii, takže když jsem volil Naději národů, neměl jsem ponětí, že možná na vlastní oči uvidím i mimozemský život.“

„Doufejme, že neuvidíte,“ zavrčel jsem. Po zádech mi přejel mráz.

„Není přece předem dané, že náš kontakt musí být nepřátelský,“ odpověděl svým tichým zpěvavým hlasem. „Teď, když navzájem víme o své existenci, může třeba dojít k pozitivnějšímu, přátelštějšímu kontaktu.“

„Se mnou ne.“ Změnil jsem téma. Když jsme se od polévky propracovali k hlavnímu chodu, vyrušila mě skupina hlučných dětí a teenagerů u stolu na protější straně jídelny. Ignoroval jsem je, i když mě jejich přítomnost překvapila. Na Hibernii mládež v jejich věku skoro nebyla.

Moje žena mi pod stolem stiskla koleno. Doufal jsem, že si toho nikdo nevšiml; těžko jsem mohl zachovávat kapitánskou důstojnost, když mě hladila přitažlivá žena.

Po večeři jsem doprovodil Amandu do naší kajuty a vrátil se na můstek. Hlídku měl poručík Tamarov; když jsem vešel, pohodlně se rozvaloval v křesle prvního důstojníka.

„Je všechno hotovo, Alexi?“

„Všechny zásoby jsou naložené, pane. Poslední skupina cestujících dorazí dnes pozdě večer. Pošta dorazí v 04,00 standardního času, a pak už budeme připravení vyplout.“

Líně jsem poklepával na měkkou kůži svého křesla.

„Proč se pasažéři naloďují tak pozdě?“

„Jsou z Dolního New Yorku, pane. V přístavu je nechtěli pouštět na palubu dřív, než bylo nutné.“

„Cože?“ spadla mi čelist. „Lidi z ulice?“

„Transpopové. Ano, pane.“

„Na mojí lodi?“ Zděšeně jsem klesl zpátky do křesla. „Děláte si legraci?“

„Vůbec ne. Nečetl jste tu zprávu?“

„Jakou zprávu, Alexi?“ Znělo to jako zavrčení.

„Z operačního, pane.“ Pohlédl na mě a rychle pokračoval. „Přišla, co jste byl pryč. Je to pilotní program organizovaný Znovusjednocenou církví a sponzorovaný UNICEF. Sbírají mladé transpopy a posílají je do kolonií. Chtějí jim nabídnout lepší život a zároveň jejich energii usměrnit k produktivním cílům; nebo tak nějak to tam vykládali. Ta naše skupina má namířeno na Odbočku. Doprovází je sociální pracovnice UNICEF.“

S hrůzou jsem si vybavil své líbánky v New Yorku. Náš vyhlídkový autobus se plazil po Páté avenue kolem trosek Central Parku, podle staré zoo, kde už dávno nežila žádná zvířata – před hladovými lidskými dravci je nikdo nedokázal uchránit.

Když jsme dojeli k šestimetrové zdi zakončené skleněnými střepy a ostnatým drátem, kterou byl obehnán starý hotel Plaza, autobus náhle obklopil dav otrhaných, pokřikujících dětí, které mávaly něčím, co jsem původně považoval za podomácku vyrobené zbraně, ale co byly vlastně jen suvenýry pro turisty, vyřezané nebo vylisované ze železa, z kusů pneumatik a jiného smetí.

„Ňorský sůvry!“ halekal špinavý chlapec přes mříž přivařenou na okna vyhlídkového autobusu. „Trejcentr, Empirbilink, číhněte!“ Mával svými primitivními mrakodrapy na potenciální zákazníky. Amanda mi křečovitě stiskla ruku.

Řidič se podíval do zrcátek a usoudil, že může celkem bez nebezpečí zastavit. On a strážce se chopili omračovačů a dvě z dětí směly vstoupit do obrněného autobusu nabídnout své zboží. Po pěti minutách je řidič vyprovodil a my jsme pokračovali k Times Square.

Uhodil jsem pěstí do područky křesla, až se Alexi lekl. „To nedovolím!“

Ve dne si Dolní New York zachovával jakés takés zdání civilizace; vyhlídkové autobusy, jako byl ten náš, mohly proniknout aspoň na okraj. V noci ne. V potemnělých uličkách a na rozpadajících se třídách spolu soupeřily hispánské, černošské a orientální gangy a všechny dohromady kořistily na takzvané tranzitující populaci, transpopech, našich městských bezdomovcích.

Na úroveň ulice sestupoval jen málokdo; obyvatelé Horního New Yorku létali do města a z města z heliportů na střechách. Derek Carr, mladý aristokrat, s nímž jsem se spřátelil a přijal jsem ho do námořnictva, pocházel z této civilizované kultury. Domy, jako byl ten, kde Derek žil, si vyráběly vlastní energii a byly důkladně opevněné proti vpádu transpopů.

Jak mohlo admirála Brentleyho napadnout zamořit mi loď takovými divochy?

„Kolik je jich?“ zeptal jsem se.

„Dvaačtyřicet, pane.“

To mě šokovalo. „Z šedesáti cestujících?“

„Ne, pane.“ Alexi se zhluboka nadechl a nejistě se na mě podíval. „Máme šedesát cestujících a dvaačtyřicet transpopů.“

Vyletěl jsem z křesla, pěsti sevřené. Ovládal jsem se jen s největším úsilím. „Máme přece kabiny jen pro šedesát!“

„Ano, pane. Několik normálních cestujících bude muset bydlet po dvou. Ti, ehm, dopravovaní budou bydlet v kabinách po šesti.“

„To je horší než ubikace! Jak se dá do jedné kajuty nacpat šest lůžek?“

„Promiňte, pane, ale už jsme je instalovali,“ ozval se nervózní nedospělý hlas z reproduktoru. „Jedna palanda u každé přepážky.“

Zamračil jsem se z jednoho reproduktoru na druhý. „A vy jste kdo?“

„Danny, pane. Ehm, ahoj.“

„Danny?“ obrátil jsem se k Aleximu.

„Náš čítač.“

„Aha.“ Odmlčel jsem se. „Ahoj, Danny.“ Zamračil jsem se na Alexiho. „Zásoby? Hydroponie a recyklátory?“

„Už jsou přizpůsobené, pane, ale budou po celou plavbu využité skoro na maximum.“

„Proč jste mi o těch transpopech neřekl dřív?“ Mluvil jsem nebezpečně tiše.

„Myslel jsem, že to už víte.“ Alexi se mi podíval zpříma do očí.

Vztekle jsem se vrhl zpátky do křesla. „Spojte mě s operačním.“ Alexi sáhl po sluchátku. Tohle není vězeňská loď,“ brblal jsem napůl pro sebe. „Copak se zbláznili?“

„Možná, pane,“ řekl Alexi vážně. I přes to, jak jsem byl rozčilený, jsem se musel usmát. Alexi využil příležitosti, kterou mu poskytla moje otázka, a náznakem kritizoval své nadřízené, což by jinak bylo nepřijatelné. Provedl to elegantně, ale zároveň mi tím připomněl, že jsem právě kritizoval Admiralitu před svým poručíkem.

Trvalo hodinu, než jsem sehnal admirála Bentleyho v Lunapolis. Rozhovor byl krátký. „Nemůžu s tím dělat vůbec nic, Nicku. Je to příkaz přímo ze sekretariátu generálního tajemníka. Já vím, že tam budete mít preplněno, ale pomoci vám nemůžu.“

„K čemu to pro všechno na světě bude, vytáhnout čtyřicet transpopů z těch stovek ti-“

„Na to se ptejte Rady starších církve; patří to k charitativní práci a generální tajemník je podporuje. Myslím, že pokud tenhle experiment vyjde, začnou tranďáky masově vyvážet na novější kolonie.“

„Ale, pane –“

„Já vím, já vím. Jako prostředek k zmírnění populačního tlaku je to nesmysl a člověk by myslel, že budou mít rozum. Pro vás je to nepříjemné, ale nepatří to do mé kompetence. Budete se s tím přeplněním muset vyrovnat, jak budete umět.“

„Nejde jen o přeplnění, pane. Recyklátory nejsou plánované tak, aby zvládly-“

„Já vím, Seaforte, ale mají poměrně velké rezervy. Pokud jde o jídlo, poslali jsme vám tam navíc konzervované –“

„Pane! Vždyť jsou nebezpeční pro loď i pro ostatní cestující!“

„Kdyby byla Portia moje, měl bych stejné pocity. Ale Spojené národy se zoufale snaží snížit tlak v městských centrech. Program je schválený. Ostatně poslali vám ty mladší, kteří nemají žádné známé rodiče, a doprovod, který na ně dá pozor. Pokud já vím, ti největší násilníci byli vyloučeni. Snažte se, jak to půjde, Seaforte.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl jsem automaticky. Spojení se přerušilo. Obrátil jsem se k Aleximu. „Zajistěte, ať je stevard připravený. V jídelně postavte stoly navíc. A při jejich příjezdu zesilte hlídky. Dobrý Bože!“

„Ano, pane. Rozkaz, pane.“ Alexiho úsměv téměř skryla ruka zvednutá před ústa.

Zaklepal jsem na dveře z chodby na druhé úrovni, počkal jsem, až se otevřou. „Šéfinženýr Hendricks?“

Hubený, prošedivělý muž, sako uniformy mu příliš nesedělo na dlouhých kostnatých rukou. „Ano, pane.“ Jeho tón byl bezvýrazný, ústa se neusmála.

„Když jsem byl ve strojovně, zrovna jste neměl službu,“ řekl jsem. „Rád vás poznávám.“

„Děkuji.“

„Jsme připraveni k vyplutí?“

„Ano, pane. Kdyby ne, upozornil bych vás.“

„No jistě.“ Cítil jsem se zase jako ten neohrabaný praporčík, kterým jsem kdysi býval. „Pokračujte. Popovídáme si později.“ Pokračoval jsem dál chodbou druhé úrovně s Philipem Tyrem po boku. „Které kajuty to jsou, pane Tyre?“

Ukázal před sebe. „Támhlety… pane, hned vedle první kóje posádky.“ Prošli jsme kolem kóje. Dva námořníci, okounějící na chodbě, strnuli v pozoru. Nevšímal jsem si jich. Tyre otevřel dveře kabiny.

U tří ze čtyř přepážek stály palandy. Dvě skříňky, které tu byly navíc, už úplně vyplnily zbytek místnosti, takže se tu sotva dalo otočit. „Pár nocí, no budiž,“ řekl jsem, „ale sedmnáct měsíců v tomhle…“

Philip lhostejně pokrčil rameny. „Jsou to jenom tranďáci, pane.“

Rozzuřilo mě to. „Dvě důtky, pane Tyre! Nebo tři!“ Ignoroval jsem jeho šokovaný pohled. „Když jsem byl prvně přidělen na loď, učili nás praporčíky, že cestující musíme mít v úctě!“

„Ano, pane,“ řekl rychle. „Moc mě to mrzí, kapitáne. Chtěl jsem jenom říct, že jsou na to zřejmě zvyklí. Ne že si to zaslouží.“ Mluvil pokorně. „Mrzí mě, jestli jsem vás urazil, pane.“

Možná jsem reagoval přehnaně, ale pár hodin cvičení mu neublíží. Bylo zapotřebí jen dvou hodin k tomu, aby si člověk odmazal jednu důtku, pokud jich nenasbíral deset a nebyl poslán na lavici. „Dobře. Jsou všechny jejich kabiny jako tahle?“

„Ano, pane. Prakticky ano.“

„Všechny jsou na téhle úrovni?“

„Ano, pane, 211 až 217. Myslím, že pan Holser chtěl, aby byli poblíž kójí posádky, pane, kdyby byly nějaké potíže.“

Chvilku jsem uvažoval. Vax měl nejspíš pravdu, a rozhodně jsem nechtěl, aby byli na stejné úrovni jako můstek. Ostatně transpopové se už měli nalodit každou chvíli, takže na nějaké změny je už pozdě. „Dobře, pane Tyre, vrátíme se nahoru. Až se budu naloďovat, pomůžete stevardovi.“

„Rozkaz, pane.“ Když jsme stoupali po schodišti na první úroveň, vyhrkl: „Pane, už jsem měl sedm důtek.“

Alexi na něm nejspíš zase sedí. Zaváhal jsem. Rušit důtky neprospívá disciplíně. Ale zase… deset znamená lavici. „No dobře, pane Tyre. Dvě důtky místo tří.“

Vděčně na mě pohlédl. „Díky, pane. Děkuju mockrát.“

Byl jsem vyčerpaný a uvažoval jsem, jestli se mám vrátit na můstek. Nebyl důvod zůstávat vzhůru; Vax naše pasažéry ubytuje. A ráno pří vyplutí budu potřebovat být svěží. Vykročit jsem ke své kajutě a do chlácholivého Amandina náručí.

+ + + + +

Narovnal jsem si kravatu, popotáhl sako a rázně vkročil na můstek; sebejistý mladý kapitán se ujímá velení. I tak jsem se ale na chvíli zarazil, než jsem se posadil do křesla u levého pultu. Bylo samozřejmě prázdné; bylo nemyslitelné, aby si tam sedl kdokoli jiný než kapitán.

Kývl jsem na Vaxe Holsera, který seděl naproti, a obrátil se k neznámému člověku u pultu po mé pravici. „Pilot Van Peer?“

Zrzavý mladík se mile usmál, vstal a zasalutoval.

„Walter Van Peer, ano, pane. Rád vás poznávám.“ Pan Van Peer zůstal na lodi z její minulé plavby na Casanuestru.

Pohlédl jsem na své přístroje. „Jsme připraveni, pánové?“ Vyťukal jsem letovou kontrolu. „Přístave, U.N.S. Portia je připravena k vyplutí z G-4.“

Po chvíli z reproduktoru zapraskala odpověď. „Můžete odrazit, Portie.“

„Rozumím.“ Stiskl jsem komunikační tlačítko. „Pozor v přední a zadní přechodové komoře. Odrážíme!“

„Rozkaz, pane!“ Alexi a Rafe Treadwell byli u zadního průlezu; Derek byl vpředu. S bolestí jsem si vzpomněl na to, jak Hibernia vyplouvala z přístavu Luna k mé první mezihvězdné plavbě před třemi lety. Byl jsem v záďové komoře, kde teď sloužil Rafe, a poručík Malstrom dohlížel na každý můj pohyb. Z náhlého popudu jsem vyskočil z křesla. „Jdu dolů,“ řekl jsem. „Zdržte odražení, dokud nedám příkaz.“

Vax se na mě podíval s mírným překvapením; pilot ohromeně otevřel ústa. Samozřejmě ani jeden z nich nic neřekl, jen potvrdili můj rozkaz.

Spěchal jsem chodbou ke schodišti. V přední komoře Derek Carr klidně dohlížel na námořníky odpojující naše ocelové

vyvazovací lano od staničního sloupu. Když jsem se objevil, pozvedl obočí, ale neřekl nic.

Portia se jako každé jiné plavidlo připojovala ke stanici bezpečnostními západkami a přechodová komora lodi byla s komorou stanice spojena gumovou manžetou, ale od té tragédie s Concordem byla povinná i záložní bezpečnostní lana.

Lodník svinul lano a vtáhl ho do naší komory. Lano se jen obtížně ohýbalo v rukavicích skafandru, kterými ho stáčel. „Lano staženo, pane," zavolal na Dereka.

„Přední lano staženo, pane," opakoval Derek, i když jsem stál hned vedle něj.

„Pokračujte, pane Carre." Pak jsem vyhrkl: „Nejsem tady na inspekci. Jen jsem se chtěl podívat."- Pěkná hloupost, vysvětlovat praporčíkovi, proč tu jsem.

„Ano, pane." Derek se obrátil k námořníkovi. „Uzavřete vnitřní vrata, pane Jarnesi. Připravte se na odraz.

„Rozkaz, pane." Lodník Jarnes stiskl tlačítko kódovaného ovládání vnitřních vrat. Tlusté dveře se hladce zavřely a uprostřed se spojily v nepropustnou stěnu.

„Uvolněte jisticí západky."

Lodník vyťukal kód na dvířkách skříňky s ovládáním a sáhl dovnitř. „Uvolněno, rozkaz."

Derek se podíval na mne. „Příďová vnitřní vrata uzavřena, pane. Mám to hlásit také na můstek?"

‚Ano, pane Carre." Nešťastně jsem se díval na vnější vrata, dosud připojená ke stanici. Chtěl jsem vidět skutečné odražení, ale povinnosti mne volaly nahoru. Povzdechl jsem si a neochotně vykročil zpátky.

Když jsem se usadil v křesle, stiskl jsem interkom. „Letová kontrolo, Portia připravena k odražení."

„Pokračujte, Portie. Vektor nula tři nula od stanice. Bůh s vámi a šťastnou plavbu."

„Díky, kontrolo." Třikrát jsem se dotkl tlačítka na svém pultu. Ozvalo se trojí hluboké zatroubení lodní píšťaly, které všem na lodi signalizovalo nadcházející odražení.

„Pilote Van Peere, převezměte velení."

‚Ano, pane.“ Řekl to vesele. Spojil se se strojovnou. „Šéfinženýre, pomocný motor, prosím.“

Nevzrušený, úsečný hlas šéfinženýra Hendrickse. „Pomocný motor, rozkaz.“

„Držte si klobouky, jedeme z kopce,“ zvolal pilot s veselým úsměvem. Jemně odpálil postranní trysky; z trubic zapuštěných do trupu vytryskly pramínky pohonné hmoty. Portia se zakolébala, gumové manžety v přechodové komoře se natáhly. Najednou se odtrhly od svých protějšků na stanici; U.N.S. Portia se pomalu vzdalovala od Přístavu Země. Po simulbrazovkách na přední přepážce klouzaly hvězdy. Po chvilce se pilot nevzrušeně zeptal: „Chcete už zavřít vnější vrata, pane?“

Zrudl jsem. Rozkaz jsem samozřejmě musel vydat já, ale já jsem místo toho zíral na vzdalující se přístav. „Ano.“ Stiskl jsem interkom. „Uzavřete vnější vrata!“

Červená světýlka na ovládacím pultu se změnila v zelená, jak se zavírala vnější vrata komor. „Příďová vrata uzavřena, pane.“ Derek.

Po něm se ozval Alexiho klidný hlas: „Záďová vrata uzavřena, pane.“

„Uzavřena, rozumím.“

Pilot nás udržoval v daném kurzu. Sledoval jsem stanici na simulbrazovce, dokud se neztratila mezi hvězdami. Dlouhé minuty se posbíraly v hodinu.

„Jsme dost daleko, můžeme fúzovat, pane,“ řekl Pilot. „Danny, koordináty fúze, prosím.“

„Rozkaz, pane,“ reagoval čítač okamžitě. Údaje se mi objevily na obrazovce.

Když jsem začal vyťukávat na klávesnici výpočty, cítil jsem, jak se mi pod sakem hromadí pot, jako ostatně vždycky, když jsem počítal koordináty.

Pilot poposedl. „Počítal jsem koordináty sám a zkontroloval jsem je s údaji čítače, pane.“

Ignoroval jsem ho.

„Shodují se na šest desetinných míst,“ dodal.

„Vaxi, vy také,“ řekl jsem.

„Rozkaz, pane.“ Můj první poručík začal ťukat do klávesnice.

Pilot Van Peer se díval ohromeně z jednoho na druhého. „Nějaký problém, kapitáne?“

Neodpověděl jsem.

„Myslel jsem, že zvykem je, aby koordináty fúze počítal pilot.“ Znělo to nešťastně.

Zavrčel jsem: „Na mojí lodi to děláme všichni. Neberte to osobně.“ Vrátil jsem se ke svým pracným výpočtům.

„Údaje počítače a moje se plně –“

„Pilote, mlčte!“ Při navigaci jsem vždycky byl podrážděný.

„Rozkaz, pane!“ Bylo zjevné, že je uražený.

Za půl hodiny jsem měl výsledné údaje. Shodovaly se s těmi, k nimž došel Vax a Danny. „Výborně.“ Vložil jsem je do čítače.

„Koordináty přijaty, kapitáne.“ Danny mluvil jakoby udýchaně.

„Děkuji.“ Stiskl jsem interkom. „Strojovno, připravte se k fúzování.“

„Připravit k fúzování, rozumím.“ Po chvilce reproduktor znova ožil. „Strojovna připravena k fúzování, pane.“

„Šéfinženýre, fúzujte, prosím.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl šéf klidně. „Fúzní motor startuje… Teď.“ Simulbrazovky náhle potemněly.

Zůstal jsem sedět v kresle a zmocňovala se mě melancholie z naší osamělosti. Ve fúzi nefungovaly žádné z našich vnějších přístrojů; řítili jsme se na hřebeni své N-vlny pryč ze sluneční soustavy nadsvětelnou rychlostí, slepí a hluší. Ani komunikovat jsme nemohli; žádné naše vysílání se nemohlo přenášet tak rychle, jak rychle letěla naše loď. Teď jsme se museli spoléhat výhradně na vlastní zdroje, dokud se nedostaneme do bezpečného přístavu, vzdáleného šedesát devět světelných let.

Hlídku měl Vax: věděl jsem, že je na něj spolehnutí. Kromě toho na můstku nebylo co dělat. Po chvíli jsem zachmuřeně odešel. Amanda nebyla v naší kajutě, takže jsem se vydal do pasažérské klubovny na první úrovni, kde jsem našel jen neznámé tváře mezi holovidy, křesly a počítačovými hrami. Mohl jsem tam zůstat; důstojníci mohli klubovnu používat a nebylo proti zvyklostem seznamovat se s cestujícími, ale cítil jsem se nesvůj a odešel jsem. Prošel jsem obvodovou chodbou k

západnímu schodišti a sestoupil na druhou úroveň. Možná je Amanda v knihovně.

„Číhni kápo! Číhni kápo!“ Pubertální kluk poskakoval okolo mě, sandály mu pleskaly o palubu a vysokým, vzrušeným hlasem přivolával své kamarády. Ukázal na mé sako. „Čum, čum chlapa!“ Špatně ostříhané vlasy mu visely přes uši. Na hubeném těle měl modrou džínovou kombinézu.

„Číhni chlapa! Číhni chlapa! Čum frčky!“ Špinavé ruce hmátly po zlatém prýmku na mém saku. Odstrčil jsem je, ale kolem už se tlačila další zvědavá mládež.

Tu vřavu prořízl ostrý hlas. Vymajzněte, lidi! Vymajzněte!“ Masitá ruka odstrčila jednoho otrhaného výrostka. Vzniklou skulinou se protlačila malá, buclatá žena. „Udějte fleka! Vymajzněte, udějte fleka.“ Doslova to hulákala. Parta pomalu ustupovala. Žena se krátce usmála. „Promiňte, kapitáne. Melissa Chongová. Mám se postarat o to, aby se takovéhle věci nestávaly.“ Zřejmě neznala lodní protokol a podala mi ruku.

Neobratně jsem ji stiskl. „Vy jste doprovod?“

„Jo, já jsem kurátorka UNICEF, ale ti kluci a holky mi říkají Mellie.“ Popadla za límec chlapce, který se ke mně přiblížil první. „Vomluv se, Annie! Vomluv se kápovi!“

„Prd!“ Její svěřenec – nebo svěřenka? – se snažil vykroutit.

„Nikdá na kápa nešahej, Annie! Nikdá!“

„Nic sem neuďála,“ bránila se Annie zamračeně. „Sem akorát číhla!“

„Vomluv se,“ opakovala dr. Chongová, ruku stále pevně sevřenou Annie za krkem.

Annie po mně vrhla vražedný pohled. „Sem nic,“ zavrčela. „Sem nic, sem akorát číhla, soráč.“

Kývl jsem. „Nic se nestalo. Jmenuješ se Annie? Ty jsi holka?“

Její tvář se rozzářila poťouchlým úsměvem. Zavrtěla se v bocích. „Chceš číhnout?“

„Vymajzni, Annie!“ okřikla ji ostře doktorka Chongová. Odstrčila dívku. „Do cimry, všici! Do cimry!“ Neochotně se rozešli ke svým kabinám.

„Jak to, že mluvíte tím jejich žargonem?“ zeptal jsem se přátelsky.

„To časem pochytíte. Většinou jen zkracují slova.“ Na její kulaté orientální tváři se objevil úsměv. „Naučím vás to, jestli chcete. Pro případ, že by se z vás někdy stal transpop.“

Otřásl jsem se. „Bože uchovej.“ Rozhlédl jsem se kolem a zamračil jsem se nad smetím, které na palubě ještě před chvilkou nebylo. „No, budete mít plné ruce práce.“

„Ano, až na Odbočku. Pak už převezme zodpovědnost někdo jiný.“

Sedmnáct měsíců s takovou sebrankou. Povzdechl jsem si. „Jak je zvládnete?“

„Snažím se z nich udělat jeden kmen. Většina z nich uznává kmenovou autoritu. Nic jiného neznají.“

Udiveně jsem pozvedl obočí. „Myslel jsem, že tranďáci jsou –“

„Neužívejte to slovo!“

„Prosím?“ řekl jsem mrazivě.

„Říkejte 'transpopové' nebo 'tranzitující'. 'Tranďáci' je urážlivý výraz, něco jako negři nebo rákosníci. Urazili by se a to by mohlo skončit násilím.“

„Slyšel jsem to používat.“ Nadzvedl jsem obočí. „No dobře, dám si pozor. Ale ptal jsem se…“

„Na ty kmeny, ano. Většina horňáků si neuvědomuje, že existuje víc než jedna subkultura transpopů. Transpopové žijí v sociálních skupinách rozdělených podle místa. Některá teritoria se omezují na několik domů, některá jsou poměrně velká. Stýkají se jen kvůli výměnnému obchodu, nebo když prodávají sex. Nebo spolu bojují. Například Júňáci –“

„Kolik kmenů je v téhle skupině?“ Už jsem odtud chtěl zmizet.

„Několik, a je z toho spousta problémů. Kdyby byli v UNICEF poslouchali –“ Povzdechla si. V každém případě se omlouvám za vyrušení, kapitáne.“ S tím jsme se rozloučili.

Našel jsem Amandu, jak přebírá v knihovně holočipy. „Koukej, Nicky, je tu dokonce i Marx a Engels! Mohla bych uspořádat srovnávací ekonomický kurz.“

Zasmál jsem se. „Pro koho? Pro ty tranďácké chuligány?“

„Náhodou, na téhle cestě máme hodně vzdělaných cestujících.“ Vrátila hromádku čipů do zásobníku. „Budeme mít spoustu přednášejících. Uvažovala jsem ostatně o – au!“ Zkřivila bolestně obličej.

„Co se děje?“ Nedokázal jsem skrýt své leknutí. „Kopnul mě. Myslím, že chce ven, Nicky.“

„Hned?“

Zasmála se mému zděšení. „Ne teď hned na místě. Ale asi už brzo. Chce vidět tatínka.“

Ušklíbl jsem se. Představa, že budu otcem, mi pořád ještě byla cizí. „Já ho taky chci vidět,“ ujistil jsem ji. Po chvilce jsem dodal. „Poobědváš se mou?“

„V důstojnické nebo v hlavní jídelně?“ Důstojníci lodi jedli své snídaně a obědy v malé důstojnické jídelně a při formální večeři se připojovali k pasažérům. Cestující jedli ve velké jídelně i ráno a v poledne, ale tehdy se jídlo podávalo jako bufet. Posádka samozřejmě jedla dole na druhé úrovni ve své jídelně.

„V důstojnické,“ řekl jsem. „Nechci se o tebe dělit s takovou spoustou lidí.“ Odměnila mě úsměvem. Vzal jsem ji za ruku a loudali jsme se chodbou zpátky ke schodišti. Bylo mi jedno, jestli vypadám nedůstojně.

Oběd byl prostý, dušené maso se zeleninou a s chlebem. Zvolil jsem malý stolek u přepážky a ne dlouhý dřevěný stůl uprostřed místnosti. Podle tradice to naznačovalo, že chci jíst sám, a ostatní důstojníci mě nechají na pokoji. Kdybych zvolil dlouhý stůl, mohli by se se mnou dát do řeči.

„Měla by sis promluvit s Melissou Chongovou,“ řekl jsem Amandě. „Vymyslet nějaký vzdělávací program pro transpopy.“

Ušklíbla se. „Podle toho, co jsem slyšela, bych musela začít úplně od začátku.“ Podezřívavě se na mě podívala. „Kdo je Melissa Chongová a kde jsi byl ty?“

Odpustil jsem jí to. Jako těhotná měla Amanda právo na nejistotu. „Povídal jsem si s pasažéry,“ odpověděl jsem vlídně. Pak jsem změnil téma.

Po obědě jsem se vrátil na můstek. Ve fúzi tam nebylo moc co dělat. Senzory čítače monitorovaly tlak vzduchu, energii,

recyklování a hydroponii, stav průlezů a podobně. Samozřejmě jsme drželi hlídky pro případ, že by došlo k nějaké vážné závadě, ale kdyby se to skutečně stalo, nebylo pravděpodobné, že bychom to přežili.

Hlídku měli Philip Tyre a pilot Van Peer. Když jsem vstoupil, oba zdvořile vstali. Mávnutím ruku jsem je vrátil do křesel, zaujal své místo a zadíval se na displeje.

„Všechny údaje normální, kapitáne," podotkl pilot.

„Když dovolíte, podívám se sám," zavrčel jsem. Vzápětí jsem toho zalitoval; pilot Van Peer mě nechtěl kritizovat. Ještě pořád jsem byl nedůtklivý po těch potížích, které jsem měl s pilotem na Hibernii. „Promiňte," dodal jsem neobratně. To mě podráždilo ještě víc; kapitán se nemusí omlouvat, když se na někoho utrhne, je to jeho právo. Velitel lodi za plavby má prakticky neomezené pravomoci. Úcta, kterou mu prokazují ostatní důstojníci, vychází zčásti z tradice a zčásti z pudu sebezáchovy.

Abych uvolnil napětí, dal jsem se do hovoru s praporčíkem Tyrem. „Odpracoval jste si nějaké další důtky, Philipe?"

„Ano, pane. Tři." To znamenalo, že od včerejšího večera strávil šest hodin v tělocvičně. Zavtipkoval jsem na to téma. „Cvičení by vám teď už nemělo dělat nejmenší potíže, Philipe."

Zdvořile se usmál. „Ano, pane, už mám trénink." Oba jsme si uvědomili, že jsme se přiblížili zakázané zóně, a téma jsme opustili. Předpokládalo se, že Philip jako první praporčík spravuje ubikaci pod dohledem poručíků. Ode mne se čekalo, že se do jeho záležitostí nebudu míchat, a on už teď měl dost rozumu a nestěžoval si.

I když Philip Tyre byl náš starší praporčík, bylo celkem jasné, že v ubikaci vládnout nebude. Před rokem při zpáteční cestě Hibernie Derek Carr zpochybnil Philipovu autoritu a tradičním způsobem ho vyzval. Oba chlapci šli do tělocvičny vyřešit spor zápasem, Philip ho prohrál a s ním ztratil i vládu nad ubikací. Teď se neopovažoval Derekovi odporovat.

Podle tradice bych byl měl Philipovi zanést do materiálů varovnou poznámku; praporčík, který si neudrží vedení v ubikaci, není považován za schopného velet. Místo toho, i když jsem k němu cítil jen nechuť, navrhl jsem admirálu Brentleymu,

aby ho přidělil na mou novou loď. Teď jsem si teprve uvědomil, na jaký problém jsem si tím zadělal. Philip, kterého z hloubi duše nenáviděl jak Derek, tak poručík Tamarov, mi byl na obtíž. Leda bych ho dokázal nějak změnit. Ale nebylo mi jasné jak.

Pilot Van Peer se přátelsky ozval do ticha: „Slyšel jsem, že výborně hrajete šachy."

„Hraju je, ano," zavrčel jsem.

„Já taky, pane. Moc rád bych si s vámi zahrál." Toužil jsem přijmout; miloval jsem šachy. Ale jeho návrh bylo vážné porušení zvyklostí; důstojník nezačíná sám společenské kontakty se svým kapitánem.

„Možná." Z jeho nedostatku taktu jsem byl nesvůj.

Nezdálo se, že by ho to vyvedlo z míry. „Kdybyste chtěl, můžeme si zahrát tady. Bůh Pán ví, že ve fúzi není na hlídce moc co dělat."

„No, nevím," odpověděl jsem opatrně.

Tady je šachovnice, pane," vložil se do toho dychtivě Danny a zobrazil ji na simulbrazovce. „Říkejte mi a já budu tahat za vás!

Neměl jsem rád, když mě někdo do něčeho nutil. „Ve službě ne," polkl jsem. „Vypni to."

„Aspoň by bylo co dělat," stěžoval si Danny. „Nudím se." Mluvil spíš jako nezvedený praporčík než jako čítač. Znovu mě napadla ta prastará otázka: je skutečně živý? Mávl jsem nad tím v duchu rukou; nedalo se to nijak rozhodnout.

„Kapitán Steadman hrával ve službě." To řekl pilot.

Ohromilo mě to. To se se mnou Van Peer chce vážně hádat? Mohl by mít rozum. Nebo je disciplína na šalupě uvolněnější než na velké lodi, jako byla Hibernia? Zaváhal jsem; naléhání čítače a pilotova nenucená neformálnost dělaly z můstku mnohem přátelštější místo, než jsem býval zvyklý. Ze hry bych měl potěšení. Na druhou stranu řád vyžadoval, aby důstojník ve službě zůstal neustále pozorný.

Promluvil jsem chladně. „Uvolňuji vás ze služby, pilote. Zůstaňte ve své kajutě až do příští hlídky. Až se vrátíte na můstek, předpokládám, že uposlechnete mých rozkazů bez odmlouvání."

Polkl. „Rozkaz, pane. Omlouvám se, kapitáne Seaforte. Nemyslel jsem to zle.“ Otevřel dveře. „Tak si třeba můžeme zahrát jindy, pane. Mimo službu.“ Odešel, zřejmě nevyveden z míry.

Povzdechl jsem si. Po celou tu dlouhou plavbu budeme tady odkázáni jeden na druhého, a já jsem zrovna dobře nezačal, jako ostatně se všemi svými důstojníky. Zamračil jsem se na šachovnici na obrazovce. „Vypni to.“

„Rozkaz, pane.“ Danny vypnul obrazovku.

Philip Tyre ani nedutal. Uvědomil jsem si, že jsem se právě odsoudil k dlouhé hlídce o samotě s praporčíkem, kterého nemám rád. „Neseďte tady a nekoukejte,“ vyjel jsem na něj. „Vyvolejte si náhodné pozice a počítejte koordináty fúze. Jedna důtka za každé procento, o které se bude vaše řešení lišit od Dannyho.“

„Rozkaz, pane!“ Tyre se okamžitě sklonil ke klávesnici.

Tak, a teď si ještě vylévám vztek na bezmocném praporčíkovi, protože mě rozčílil pilot. Znechucen sám sebou jsem dodal: „A za každé řešení, které se bude s Dannyho shodovat na čtyři desetinná místa, se jedna důtka ruší.“ Philip na mne pohlédl téměř zbožňujícím pohledem. „Děkuju mockrát, pane.“ Začal pilně ťukat výpočty. Vzpomněl jsem si, že Tyre je na rozdíl ode mne v navigaci vynikající.

Když hlídka skončila, vydal jsem se hledat Amandu. Nadšený Philip klusal přede mnou. Odpracoval si tři důtky duševní námahou místo fyzické. Uvažoval jsem, jestli jsem jednal nesprávně, ale rozhodl jsem se, že ne. Kdyby Alexi nehledal záminky pro Tyrovo potrestání, praporčík by ty důtky vůbec neměl.

Vstal jsem a zaťukal na sklenici. Do nastalého ticha jsem řekl: „Bože Pane, na palubě U.N.S. Portia je 15. listopadu 2197. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Oči mě pálily. Lodní modlitba se opakovala každý večer už přes sto šedesát let na palubě všech lodí Spojených národů, které se plavily vesmírem. Poprvé jsem ji ale pronášel na palubě lodi,

která byla skutečně moje. I když to nebyla přesně taková loď, jakou jsem očekával ještě před pár dny.

V čerstvě vyžehlených tmavomodrých kalhotách, bílé košili a černé vázance jsem se cítil trochu prkenně. Odznaky na mém modrém saku se leskly stejně jako prýmky na čepici. Černé boty mi vyleštil Roger, náš plavčík; nemusel jsem je čistit sám. Ovšem až na odznaky mé hodnosti se má uniforma nelišila od uniforem všech ostatních důstojníků od doktora Brose až po Rafa Treadwella, našeho nejmladšího praporčíka.

Ale jak naznačovaly moje prýmky, byl jsem kapitán a předsedal jsem čestnému stolu. Cestující, kteří si přáli sedět se mnou, požádali o to hlavního stevarda a já jsem si z nich mohl vybírat. Normálně se zasedací pořádek každý měsíc měnil. Vzhledem k tomu, že to byl náš první měsíc a já jsem na palubě nikoho neznal, nepokoušel jsem se vybrat si společníky sám a nechal jsem to na hlavním stevardovi jménem Li.

Hrál jsem si s jídlem a neobratně konverzoval. Nicneříkajícímu klábosení jsem se naučil až v námořnictvu. Předtím, v otcově domě, se obvykle jedlo mlčky. Po svatbě mě břemena konverzace z velké části zbavila Amanda. Dnes se sice tu a tam ozvala, ale příliš ji bolela záda.

Přátelská žena středního věku se na ni soucitně podívala. „Ono to netrvá věčně, děvenko, i když se to zdá.“

Amanda se vděčně usmála. „Přinejmenším mi to tak občas připadá, paní Attaniová.“

„Tady Greg byl moje první dítě,“ ukázala na uhlazeného mladíka po svém boku, jehož chování bylo stejně vybrané jako jeho šaty. „Když jsem ho čekala, byl život jako zpomalený film.“

Gregor Attani se zdvořile usmál, ale neřekl nic.

„Letíte na Naději národů?“ zeptal jsem se, i když z její složky jsem odpověď znal.

„Ano, kapitáne. Studovala jsem na MIT a mám namířeno na zemědělskou stanici na Východním kontinentu.“

„A váš manžel?“ zeptal jsem se bezmyšlenkovitě.

„Nikdy jsem žádného neměla,“ odpověděla klidně. Pokud se nepřiznávala k promiskuitě, což bylo krajně nepravděpodobné, byl Gregor buď klon, nebo dárcovské dítě.

Amanda mě šťouchla do žeber. Myslel jsem, že mě chce pokárat za mou neomalenou poznámku, ale ona nenápadně ukázala ke stolu na protější straně jídelny, kam byli odsunuti svěřenci Melissy Chongové. Nikdo z platících pasažérů nestál o to večeřet s transpopy.

Několik mladých transpopů se tam začalo strkat a tahat; jak jsem se na ně díval, jeden hodil po svém protivníkovi rohlíkem. Dr. Chongová vyskočila a spěchala k nim; za jejími zády okamžitě vznikla další strkanice u stolu, od něhož odešla. Luskl jsem prsty; stevard se ke mně diskrétně sklonil.

„Ukončete to, a rychle!“ Ukázal jsem mu na zdroj potíží.

„Rozkaz, pane.“ Za chvilku už se nakláněl nad jedním ze stolů, ruce zeširoka opřené o ubrus. Strkanice utichla.

+ + + + +

Alexi zaujal své místo u pultu prvního poručíka. „Dobrýtro, pane. Jak je Amandě?“

Ušklíbl jsem se. „Mizerně. Špatně spí.“ Termín porodu byl už za týden. Josip Bros, náš lékař, ji pozorně sledoval.

Alexi se soucitně usmál, ale nechápal vlastně nic. To, že Amanda potřebovala, abych za ni dělal i ty nejjednodušší věci, bylo přijatelné a dokonce i milé. Její občasnou podrážděnost jsem snášel, jak jsem mohl, protože jsem věděl, že pramení z jejích fyzických potíží.

Alexi zívl. „Mohli bychom si dát kávu, pane, jestli máte chuť.“

Normálně jsme ve službě nejedli, ale káva byla povolená. Mohl jsem držet službu na můstku, než by on došel obvodovou chodbou do důstojnické jídelny. „Jo to bych si dal.“

„Dobře.“ Stiskl interkom. „Pane Tyre, okamžitě se hlaste na můstku!“

Čekal jsem a rozhodl jsem se mlčet. Za chvilku dorazil udýchaný mladý praporčík. „Hlásí se praporčík Tyre, pane!“

„Doneste nám dvě černé kávy.“ Alexi se na něj ani nepodíval.

Byl to neobvyklý příkaz; důstojník by normálně mohl přikázat plavčíkovi, aby donesl kávu – ten tu byl od toho – ale praporčíka si člověk pro kávu neposílal. Ledaže toho praporčíka šikanoval.

Philip měl dost rozumu, že nedal najevo žádnou nevraživost. „Rozkaz, pane.“ Poslušně vyrazil k důstojnické jídelně.

„Zasloužil si to?“ zeptal jsem se.

Alexi odsekl: „Pohyb mu neuškodí, když si teď už nemusí odmazávat důtky cvičením.“

Ohromilo mě to. Tohle mi řekne můj přítel Alexi? „Nemluvte se svým kapitánem tímhle způsobem!“

Alexi se zatvářil mírně překvapeně. „To nebyla kritika, pane. Neberte to jako urážku, prosím.“

Povzdechl jsem si. „Alexi, vy tak toužíte si to s ním vyřídit, že jste už úplně ztratil smysl pro míru.“

„Skutečně?“ Alexi o tom lhostejně uvažoval. „Možná.“

Dveře se znova otevřely. Philip Tyre držel v každé ruce kouřící šálek. Nejdřív mi donesl ten můj.

„Děkuju.“

„Není zač, pane.“ Pak přistoupil k Aleximu, který najednou soustředěně studoval cosi na obrazovce. Tyre čekal.

Po chvíli Alexi bezmyšlenkovitě sáhl po šálku. „Odchod.“

„Rozkaz, pane.“ Philip došel ke dveřím a otevřel je.

„Okamžik,“ řekl jsem tiše. „Pane Tamarove, moji důstojníci se k sobě budou chovat zdvořile.“

Alexi pozvedl obočí. „Zdvořile?“ Chvilku počkal, jako by přemýšlel. „Rozkaz, pane. Pane Tyre, děkuji, že jste mi donesl kávu. To je všechno.“

„Rozkaz, pane.“ Praporčík Tyre se nervózně podíval z jednoho na druhého a zmizel.

Dlouho bylo ticho. Když Alexi konečně promluvil, znělo to trpce. „Pane, máte samozřejmě právo mě pokárat, ale se vší úctou podotýkám, že když to děláte před praporčíkem, škodí to disciplíně.“

Byl jsem šokovaný. Protože jsem se z praporčíka vyšvihl rovnou na kapitána, nebyl jsem nikdy poručíkem, ale kdybych jím byl a mluvil se svým kapitánem takhle, mohl bych

přinejmenším čekat válečný soud. Kromě toho mi to dělalo starost; Tamarov jako zkušený důstojník měl mít rozum.

„Je vám něco, Alexi?“

„Nic,“ odsekl. „Právě jste mě ponížil před panem Tyrem, který ví, že zasáhnete, kdykoli mu dám nějakou důtku, ale jinak mi není nic.“

„Kdybyste byl praporčík, nechal bych vám dát výprask za drzost!“

Neustoupil. „Ano, pane, to byste jistě nechal!“ Zamračeně jsme se na sebe podívali.

„Pane Tamarove, vy se spoléháte na naše přátelství,“ řekl jsem chladně. „Ale nekázeň nestrpím. Máte týden domácí vězení. Jste vyškrtnut z rozpisu služeb, dokud mi uspokojivě nevysvětlíte, v čem bylo vaše chování nevhodné. Okamžitě odejděte!“

Alexi neměl na vybranou, přímého rozkazu uposlechnout musel. „Rozkaz, pane.“

Rozrazil dveře a vypochodoval ven.

Přecházel jsem po můstku a krev se ve mně vařila. Když jsem se uklidnil, sedl jsem si a uvažoval o svém novém přístupu ke službám: vyhodit každého důstojníka, se kterým se na můstku potkám. „Zaznamenával jsi to, Danny?“ Nechtěl jsem, aby o Alexiho nepřístojném chování existoval trvalý zápis.

„Ne. Ale asi jsem měl. Vy jste mu to fakt nandal!“ Danny překypoval nadšením.

Nespokojeně jsem zavrčel. Až do konce hlídky se nestalo nic. Těsně před polednem mě přišel vystřídat Vax s Rafem Treadwellem v patách. Rafe, vymydlený, nažehlený a ve zbrusu nové uniformě, měl držet svou první hlídku jako praporčík. Kousl se do rtu a podíval se na pult.

„Nemějte strach,“ uklidňoval jsem ho. „Když vyhodíte loď do povětří, tak já se toho nedožiju.“ Nejistě se usmál. Já jsem odešel do své kajuty. Amanda tam nebyla, takže jsem si lehl na lůžko a doufal jsem, že si schrupnu.

Nemohl jsem ale usnout. Šel jsem tedy do důstojnické jídelny, která byla v tuhle hodinu opuštěná, udělat si šálek čaje. Zrovna

jsem se poprvé napil, když z reproduktoru zadunělo: „Kapitáne, volejte můstek!“

Popadl jsem nejbližší interkom. „Co je, Vaxi?“

„Paní Seafortová, pane. Měla nějaké potíže dole na druhé úrovni. Mluvila rozčileně.“

„Bože Pane! Už tam běžím!“

„V kanceláři hlavního stevarda, pane.“

Běžel jsem tam. Derek Carr, který zrovna vycházel po schodech nahoru, jen otevřel překvapením ústa, když jsem okolo něj bral dva schody najednou. Hnal jsem se chodbou a vrazil do kanceláře šéfstevarda. Amanda se mi vrhla do náruče.

Přitiskl jsem ji k sobě. „Pokračujte,“ zavrčel jsem na stevarda, který se postavil do pozoru. „Už je to dobré, miláčku, jsem tady. Co se stalo?“

Ještě chvilku se ke mně tiskla. „Nicku, moc se omlouvám. Už je to v pořádku.“

Podívali jsme se se stevardem na sebe. „Několik těch kluků,“ řekl neochotně. „Těch z ulice. Ehm, obtěžovali paní Seafortovou.“

„Neobtěžovali,“ vložila se do toho Amanda. „Jen jsem se vyděsila. Nikdo mi nic neudělal.“

„Kdo? Kde?“

Amanda se zhluboka nadechla. Pustila mě a pokusila se o nesmělý úsměv. „Uklidni se, Nicky, nic mi není. Šla jsem do knihovny pro nějaké čipy. V chodbě bylo plno, byli tam ti kluci v modrých džínách. Jak jsem šla kolem nich, někdo vykřikl nějaký vtip o mně a najednou kolem mě všichni poskakovali, ukazovali mi na břicho, smáli se, strkali do mě, a já jsem jim nerozuměla ani slovo.“

Zamračila se. „Myslela jsem, že chtějí ublížit dítěti. Snažila jsem se utéct, ale bylo jich hrozně moc! Všichni se strkali. Křičela jsem na ně, ať mě pustí, ale nikdo mě neposlouchal. Jenom se jich pořád shromažďovalo víc a víc a všichni se chechtali. Pak přišel šéfstevard a odvedl mě.“ Obrátila se k němu. „Díky, pane Li.“

„Kde jsou?“ zaťal jsem pěsti.

„Zpátky ve svých kabinách, pane,“ odpověděl stevard. „Slečna Chongová se objevila hned po mně a odvedla je do jejich místností.“

Pozorně jsem si prohlížel svou ženu. „Neublížili ti?“

Sevřela mi paži. „Jen jsem se vyděsila.“ Soucitně dodala: „Nezveličuj to, byl to všechno omyl.“

„Zveličovat? Ne, zveličovat to nebudu.“ Vyrazil jsem ke dveřím, ale předběhla mě.

„Ne, Nicky, já to myslím vážně. Nech je být. Prosím.“

„Nevykládej mi, jak mám řídit loď,“ zasyčel jsem.

„Kruci, Nicky, já tady taky musím žít! Nemysleli to zle. Jestli je teď potrestáš, tak mi ztížíš život víc, než je nutné!“

„No dobře.“ Nelíbilo se mi to. „Neudělám scénu. Ale promluvím si se slečnou Chongovou, než ti zatra-“ zarazil jsem se včas – „zatrachtilí transpopové udělají z mé lodi zoo!“

Usmála se, když viděla, jak se mračím, a přišla blíž. „Prominete, pane Li?“ Když se obrátil, políbila mě na nos. Váhavě jsem se usmál. „Doprovoď mě po schodech nahoru, Nicky,“ požádala mě. „Mám pocit, že bych potřebovala tryskový skafandr, abych se tam dostala.“

„Tak velké T-skafy se ani nedělají,“ zavtipkoval jsem a vysloužil si za to rypanec do žeber.

3.

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Portia je 19. listopadu 2197. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

„Amen,“ neslo se jídelnou. Než jsem si sedl, krátce jsem se rozhlédl. Stoly transpopů byly Teď už odsunuty tak daleko od ostatních, jak to jen šlo.

Přes všechnu snahu Melissy Chongové se zdálo, že chování transpopů se spíš zhoršuje. Pomocní stevardi stáli u přepážky připravení zasáhnout v případě nějaké potyčky. Dr. Antonio, čerstvě zvolený předseda Rady cestujících, za mnou přišel s návrhem, aby transpopové dostávali jídlo zvlášť, před platícími cestujícími nebo po nich. To řešení se mi nelíbilo; podle dávné tradice námořnictvo uznávalo jen jednu třídu cestujících.

Dojedli jsme polévku a trpělivě čekali na saláty. Robustní, svalnatý, asi padesátiletý muž se naklonil dopředu. „Kapitáne, nikdo se nechce první zmínit o tom, že právě vy jste našel ty živé bytosti na Telstaru. Nepověděl byste nám o nich něco?“

Jeho poznámka mi připomněla nejděsivější okamžik mého života. Právě naše krátké setkání s nepřátelskými, rybám podobnými mimozemšťany bylo důvodem, proč na cestě k Naději národů byla celá tahle eskadra a ne jedna zásobovací loď jako obvykle.

„Raději ne, pane MacVaile. Moc jsem toho neviděl, nerozumím tomu, co jsem vlastně viděl, a kromě toho to není vhodné téma k večeři.“ V místnosti se rozhostilo ticho a dlouho nikdo nepromluvil.

Po večeři jsem navrhl Amandě procházku, ale poslala mě na ni samotného; bolela ji záda. Loudal jsem se obvodovou chodbou na první úrovni a pak jsem sešel dolů na úroveň dvě. Hodlal jsem obejít loď kolem dokola až zpátky ke schodům, kde jsem začal.

Minul jsem několik kabin pro cestující a pak jídelnu posádky. Kolem dveří do strojovny jsem prošel bez zastavení; nebyl jsem na inspekci. Před první kójí posádky postávalo a klábosilo několik námořníků. „Pokračujte," vyštěkl jsem dřív, než se stačili postavit do pozoru.

Za kójemi posádky byly další pasažérské kabiny. Všiml jsem si, že je tam silně cítit čpavek. Zastavil jsem se v kanceláři hlavního stevarda. „Pane Li, co je to cítit v chodbě?"

„Asi desinfekce, pane," odpověděl netečně. „Dvakrát denně chodbu drhneme." Pozvedl jsem obočí.

„Transpopové."

„Ano?"

„Oni, ehm, močí v chodbě."

„Oni mi chčijí na palubu?" Hlas mi vyletěl o oktávu výš. „Slečna Chongová říkala, že nejsou zvyklí na záchody."

„Sežeňte mi doktorku Chongovou! Okamžitě!"

Za chvíli už přede mnou sociální pracovnice stála s rukama v bok. „A co jste čekal?" ptala se. „Vzorné vychování? Narodili se na ulici a celý život tam žili! Většina z nich nikdy ani neviděla dům s fungujícím sociálním zařízením. Jistěže jsme jim ukázali, jak se záchody používají, ale zvyky se nedají změnit přes noc!"

„Chcete tím říct, že mám přehlížet, že si z chodeb dělají záchody?"

„Ne." Mluvila věcně. „Pracuju na tom stejně jako na všem ostatním. Věděli jsme, že budou problémy, když je naložíme na loď, a taky že jsou."

Její klid uklidnil i mě. „Já vím, že děláte, co můžete, ale – podívejte, slečno Chongová. Musíme spolu žít šestnáct měsíců, než se dostaneme na Naději národů. Ti vaši svěřenci tu dělají paseku. Zkroťte si je!"

„A jak?" zeptala se prostě. Nevěděl jsem, co odpovědět. „Je jich dvaačtyřicet," pokračovala. „Nemůžu být všude najednou. Dejte mi čas."

„No dobře," zavrčel jsem. „Budu trpělivý. Ale v tomhle ne. Jestli mi ještě jednou znečistí chodbu, tak je to bude moc mrzet!"

Uvažoval jsem o tom, že nechám na druhé úrovni postavit stráž, ale pak jsem tu myšlenku zavrhl. Loď námořnictva je

civilizované místo; cestující nejsou vězni, aby je někdo pořád hlídal.

Během příštích pár dní začala mít Amanda nepravidelné kontrakce. Seděl jsem v bílé místnůstce ošetřovny, zatímco ji doktor Bros prohlížel. „Jsem skoro tak rozčilený jako vy," podotkl. „Kolik myslíte, že se na mezihvězdných plavbách narodí dětí?" Mnoho jistě ne. Členové posádky a důstojníci – kromě kapitána – si pravidelně každý měsíc přicházeli pro sterilizační injekci. Manželské páry mezi cestujícími tu a tam během plavby přivedly na svět potomka. Svobodní cestující si buď nechali dát sterilizační injekci, nebo těhotenství ukončili; jiná varianta nepřicházela v úvahu, leda prostřednictvím registrovaných hostitelských nebo klonovacích středisek.

„Už to bude brzo," sliboval dr. Bros. Odvedl jsem Amandu zpátky do naší kajuty.

V příštích dnech jsem si znovu několikrát povšiml pronikavého pachu desinfekce v chodbě. Poradil jsem se s vrchním inženýrem a brzo nato několik pracovních skupin natáhlo dráty v místech, kde se přepážky stýkají s palubou. Skřípal jsem zuby, když lodníci montovali holorekordér a spojovali ho s Dannyho senzorem na můstku; bylo proti námořní tradici špehovat cestující a považoval jsem to za odporné, i když nezbytné.

Nechal jsem Dannyho monitorovat chodbu a zapnout přesně dávkovaný proud, kdykoli se některý transpop zastavil a zdálo se, že si rozepíná kalhoty.

Polekané výkřiky transpopů skýtaly ostatním cestujícím značné pobavení, zvláště těm mladším. Jeden teenager zavolal na transpopa jménem Deke: „Elektrochcáči!" a vysloužil si za to monokl.

Dny pomalu ubíhaly. Jedno odpoledne jsem hrál s pilotem Van Peerem šachy v jeho kabině. Byl nadšený hráč, ale chvilková lehkomyslnost ho stála prohru ve čtyřiadvaceti tazích.

Trávil jsem dlouhé klidné služby na můstku. Po několika dnech mě Alexi, jehož domácí vězení konečně pominulo, zastavil před důstojnickou jídelnou. „Mohl bych s vámi soukromě mluvit, pane?"

„Dobře.“ Šel jsem za ním do jeho kabiny, čtyřmetrové komůrky s perfektně ustlaným šedým lůžkem. Všechny věci měl úhledně složené v lodním pytli, jak nás to učili na Akademii.

Neobratně se ke mně otočil. „Pane, mrzí mě ten minulý týden.“ Úzkostlivě zkoumal můj výraz. „Nejen že se omlouvám, opravdu mě to moc mrzí. Ujel jsem. Žádný poručík nemůže svému kapitánovi odmlouvat jako já. Ale kromě toho –“ Hlas se mu zlomil a on se otočil. „Dlužím vám víc,“ řekl zdušeným hlasem. „Za to, co pro mě znamenáte. Odpusťte mi, prosím.“

Hrozně se mi ulevilo; můj přítel se vrátil. „Posaďte se, Alexi,“ řekl jsem laskavě.

Usadil se na kraji lůžka, oči upřené na mou tvář. Přitáhl jsem si židli. „Zopakuji vám, co jsem už říkal na můstku. Tolik toužíte si to s ním vyřídit, že jste už úplně ztratil smysl pro míru.“

Dlouze vydechl. „Popravdě řečeno, já už nevím, co si mám myslet, pane. Byl to netvor. Víte, co nám při poslední plavbě prováděl. Přísahal jsem, že jestli někdy budu mít příležitost, odvedu mu to. Teď tu příležitost mám a on si to zaslouží. Ale… neulevilo se mi.“

„Už jste mu to odvedl dost, Alexi. Nestačí to?“

Sevřel pěsti. „Někdy si myslím, že ano. Pak si vzpomenu, jak často poslal mě i Dereka na lavici svými nekonečnými důtkami. A ten tón, jakým se mnou mluvil v ubikaci, když jsem se nemohl bránit. Občas si říkám, že jste mě měl tenkrát na Odbočce nechat odejít od námořnictva!“

„Je mi líto, že máte starosti.“ Nenapadlo mě, co jiného bych měl říct.

Setkali jsme se pohledem. „Nechám toho, jestli mi to nařídíte. Uposlechnu rozkazu.“

„Ne.“ Byl jsem si jistý, že tohle musí vyjít z něj. „Alexi, já jsem ho nenáviděl stejně tolik jako vy. Ale už za své hříchy zaplatil. Vydržel všechno, co jste mu připravil, dokonce i tenkrát, když jsme při poslední plavbě přemístili lavici do vaší kabiny. Přesto je pořád rozhodnutý plnit svou povinnost tak, jak ji chápe. Nemůžete to respektovat?“

Tvářil se vážně. „Ne, pane, nemůžu. Co myslíte, že by provedl Derekovi a Rafovi, kdyby tam zase velel?“

„Nevím. Víc mi dělá starosti to, co provádí vám.“ Trhl sebou. Povzdechl jsem si. „Ale stejně vaši omluvu přijímám. Budete zase normálně držet služby.“

„Děkuju.“ Polkl. „Budu přemýšlet o tom, co jste říkal, pane.“

„To je dobře.“ Vrátil jsem se do své kajuty připravit se na službu.

Nechal jsem Amandu na ošetřovně a slíbil jí, že budu nablízku – i když bez T-skafu bych se stejně moc daleko nedostal. Kontrakce už byly častější o ona chtěla být poblíž dr. Brose. Ale já jsem měl hlídku, nemohl jsem se ze služby vykroutit a čekat s ní. Ošetřovna byla jen o čtvrt kruhu dál v chodbě než můstek a mohl jsem tam být ani ne za minutu.

Hlídku se mnou drželi Vax Holser a praporčík Derek Carr. Poručík cvičil Dereka v navigaci – Derek zvládal výpočty den ode dne lépe. Vyvolal jsem si pár zadaných problémů na vlastním počítači, ale Derek je vyřešil mnohem rychleji než já. Jednou Derek při výpočtu příliš pospíchal a udělal chybu. Vax ho tiše pokáral za to, že si nedává dost pozor na detaily; Derek se do krvava zarděl. Od té chvíle už byl neustále přesný.

V reproduktoru se ozval rozčilený mladý hlas: „Kapitáne, hlásí se praporčík Treadwell. Máme tu dole potíže!“

Popadl jsem interkom, srdce mi divoce bušilo. „Jaké potíže? A kde?“ Pohlédl jsem na ovládací pult; všechny kontrolky byly zelené.

„Druhá úroveň, západní chodba. Rvačka. Pár transpopů!“

Úlevou se mi málem podlomila kolena. „Kruci, Rafe, neučili vás, jak máte podávat hlášení? Čtyři důtky! Hned jsem tam.“ Položil jsem interkom. „Dereku, připomeňte mu, jak se v naléhavých případech volá můstek!“

„Rozkaz, pane,“ řekl se zřejmým zahanbením. I když v ubikaci nominálně velel Philip Tyre, ve skutečnosti ji řídil Derek.

„Mám jít s vámi, pane?“ Vax už stál a byl připravený porvat se s celou bandou transpopů sám.

„Ne, já to vyřídím. Počkejte tady.“ Zavřel jsem za sebou dveře.

Od schodiště jsem už slyšel zdola hulákání. Na druhé úrovni jsem obešel oblouk a narazil na divokou melu; asi dvacet transpopů se tam rvalo s mladíky z řad platících cestujících. Praporčík Treadwell to sledoval a zjevně nevěděl, co má dělat. „Sežeňte profouse, Rafe!“ Chlapec se celkem rozumně obrátil a rozběhl se na opačnou stranu, protože si uvědomil, že bude bezpečnější oběhnout loď delším obloukem než se snažit prodrat zápasícím davem.

Odstrčil jsem dva mladíky, skočil doprostřed bouře. „Co se to tu děje! Zpátky!“ Odrazil jsem jednoho chlapce k přepážce a ještě trochu zvýšil hlas. „Nikdo se ani nehněte! Vy, pane Attani! Hned ho pusťte! Bude to? Dejte ty ruce dolů!“

Ochromující úder do kříže mě odhodil na přepážku.

Mladík s býčí šíjí v modrém džínovém obleku se ke mně hrozivě blížil se zaťatými pěstmi. „Vymajzni! Sedosereš? Vymajzni!“

Nebyl jsem si jistý, jestli se dokážu pohnout. Opatrně jsem udělal krok. Dýchalo se mi těžko, ale svaly fungovaly.

„Jak chceš.“ Vztáhl jsem ruku. Díval se na ni nechápavě. Vrhl jsem se dopředu a vší silou jsem ho kopl do žaludku. Prudce se překlonil. Hranou ruky jsem ho udeřil do masité šíje. Těžce dopadl na palubu a zůstal nehybně ležet.

Zamračil jsem se na náhle ztichlý dav. „Ještě někdo?“ Udělal jsem krok vpřed a oni couvli. Jeden chlapec, statečnější než ostatní, neustoupil. Když po mně skočil, kovově se zablýsklo. Pravou ruku jsem nechal u těla a tvrdě jsem ho udeřil levičkou přes tvář. Ruka mu vylétla k obličeji. Popadl jsem ho za zápěstí a zkroutil mu ruku za záda.

„Coďáte? Cotadyďáte!“ Mellisa Chongová si kulatým ramenem prorazila cestu mezi zírajícími mladíky. „Di vod válu! Nehobejt kápa!“ Popadla provinilce za vlasy a odhodila ho stranou. Ostatní ustoupili. „Kapitáne, co se děje?“

„Postavte ty svoje k vnitřní přepážce! Vy ostatní, k vnější přepážce. A už!“ Měl jsem takový vztek, že jsem nebyl schopen říct víc. Slyšel jsem dupot běžících nohou. Objevil se profous a dva lodníci s obušky v ruce. „Pane Banatire, pomozte mi ty

zločince od sebe oddělit. Zvlášť si dejte pozor na tohohle, má nůž.“

Pan Banatir s navztekaně sevřenými rty vykroutil zbraň z ruky, kterou jsem svíral.

Za chvíli už si dvě party vzteklých mladíků měřily přes chodbu jedna druhou. „Tak,“ zeptal jsem se, „jak to začalo?“

Místo odpovědi se ozvala nesrozumitelná změť hlasů. Po chvíli jsem to přece jen rozmotal. Několik transpopů napadlo skupinu cestujících a ostatní teenageři se k té mele přidali. Zavrčel jsem: „Ti vaši se začali rvát.“

Melissa Chongová se nedala. „Ano, ale neslyšel jste proč? Vyžvejkni, Annie! Vyžvejkni mu to!“

Hubená dívka ukázala prstem: „Řikaj tranďáci! Furt řikaj tranďáci!“

„Nerozumím,“ zavrtěl jsem opatrně hlavou.

„Neslyšel jste?“ ozvala se slečna Chongová. Tranďáci. Vaši vznešení cestující jim nadávají!“

Otočil jsem se k jednomu z lépe oblečených teenagerů. „Je to pravda?“

Pokrčil rameny. „A co? Nic jinýho nejsou!“

„Jak se jmenujete?“

„Chris Dakko,“ odpověděl vzdorně.

„Kolik je vám let?“

„Sedmnáct.“

Podmračeně jsem se rozhlédl kolem. Několik z mladých cestujících se tvářilo, že by byli mnohem radši někde jinde. „No dobře. Pane Banatire, postarejte se o ty chuligány. Přiveďte je jednoho po druhém na můstek spolu s jejich rodiči.“ Obrátil jsem se k sociální pracovnici.

„Váš čas právě vypršel, slečno Chongová. Zkroťte ty svoje divochy. Kdo je to, ten, co leží na palubě?“

„Eddie, kapitáne.“

„Jaký Eddie?“

„Na ulici mu říkali Eddie Boss.“

„Pane Banatire, Eddie Boss půjde do vězení. A ukažte mi tu zbraň, kterou jste sebral tomu druhému.“ Prohlédl jsem si ji a sykl jsem. „Příbor? Oni kradou příbory a dělají si z nich zbraně?“

„Vidíte, kapitáne? Jsou to zví-“

„Mluvte, až se vás budu ptát, Dakko.“ Prudce jsem se otočil zpátky k Melisse Chongové. „A co přijde dál? Laserové pistole? Mám toho dost. Vy všichni zpátky k přepážce. Pane Banatire, prohledejte je. Každého, kdo má zbraň, zavřete do vězení.“

Gregor Attani se naježil. „Prohledejte je; to dobře uděláte. Nejspíš toho ukradli ještě mnohem víc. Ale my jsme civilizovaní. To je porušení –“

„Všechny, pane Banatire. Jestli tenhle civilizovaný mladík bude ještě odmlouvat, zavřete ho taky.“

Při prohlídce se našly ještě další dva nože a vidlička, schované v oděvech transpopů. Eddie Boss a transpopové, kteří měli zbraň, byli odvedeni do vězení.

Skupiny se rozešly, popoháněny slečnou Chongovou a muži z mé posádky. Zachytil jsem Rafův pohled. „Vraťte se ke svým povinnostem, pane Treadwelle!“ Ještě pořád jsem se na něj zlobil kvůli tomu neobratnému hlášení.

„Ale – Rozkaz, pane,“ řekl nešťastně.

Šel jsem rovnou na ošetřovnu. „Amanda je v pořádku,“ řekl dr. Bros, když jsem vešel.

„Zato já ne,“ odpověděl jsem stále ještě zuřivě. „Mám zlomenou pravou ruku.“ Zatajil jsem dech, když mi pohnul zápěstím.

„Máte pravdu. O co jste s ní uhodil, pane?“

„O kámen.“ Nechal jsem doktora, aby mi znehybnil zápěstí. Dal mi kalcium a několikrát mi přes zápěstí přejel tam a zpátky stimulátorem růstu kostí.

„Bude to trochu bolet, ale za pár dnů budete v pořádku.“

„Já vím.“ Ve vedlejší místnosti zasténala Amanda. Když mi doktor Bros připevnil dlahu, nahlédl jsem k ní. „Nemůžu tady zůstat. miláčku,“ řekl jsem. „Máme problémy. Vrátím se včas, abych malého přivítal.“

„Půjdu místo tebe a ty zůstaň tady,“ ucedila.

„Promiň.“

Rázoval jsem na můstek. Hlídka se mezitím vystřídala; službu měli pilot Van Peer a Philip Tyre. Sedl jsem si do křesla. V ruce mi bolestně škubalo. Měl jsem štěstí, že mě nelynčovali. Když

jsem cítil, jak mi prasklo zápěstí, věděl jsem, že ve rvačce nemám šanci. Hrál jsem to tedy na drzé čelo a prošlo mi to.

Zakrátko pan Banatir přivedl na můstek prvního rodiče. Přečetl jsem jemu a jeho potomkovi odstavec zákona o výtržnostech a propustil je. Otec, metalurg cestující na Odbočku, vypadal zahanbeněji než jeho syn.

Čekal jsem na dalšího provinilce, když se otevřely dveře. „Dovolte mi vstoupit.“ Rafe Treadwell mluvil nezvykle tiše.

„Vstupte.“

Pomalu vešel dovnitř, ruce přitisknuté k bokům, a postavil se do pozoru. „Hlásí se praporčík Treadwell, pane.“ Podle řádu se musel představit.

„No dál,“ popohnal jsem ho netrpělivě.

„Poručík Holser vás žádá, abyste zanesl do deníku moje potrestání a zrušil deset důtek.“ Oči měl zavlhlé. Uvědomil jsem si, co jsem udělal. „Vy jste měl víc než šest, Rafe?“ zeptal jsem se mírně.

„Ano, pane,“ zamumlal. „Sedm.“ S těmi čtyřmi, které jsem mu přidal, se dostal na jedenáct a Vax mu uštědřil výprask. To jsem nechtěl, ale teď už jsem s tím nemohl nic dělat.

„Dobře, odchod.“ Chlapec zasalutoval, otočil se a odešel.

Udělal jsem kázání několika cestujícím a jejich synům, než se objevila paní Attaniová s Gregorem. Okamžitě protestovala: „Kapitáne Seaforte, nemáte právo Grega věznit.“

„Na své lodi žádné výtržníky trpět nebudu. Pokud to váš syn nechápe, je na vás, abyste ho naučila –“

„On se jenom bránil!“

„Paní Attaniová, dohlédněte na to, aby už neměl žádné další potyčky s transpopy.“

Odsekla kysele: „Možná byste se měl postarat, aby transpopové nechali slušné lidi na pokoji!“ Philipu Tyrovi spadla čelist; nikdy ještě neslyšel, aby někdo mluvil s kapitánem tímto tónem. Já ostatně taky ne.

„No dobře, pokud se mi tedy za něj nemůžete zaručit, nemůžu ho pustit. Pane Banatire, odveďte ho do vězení. Tam bude mít týden na přemýšlení.“

Zalapala po dechu. „To neuděláte!“

„To se mýlíte, madam.“

„Počkat!“ vykřikla, když profous uchopil mladíka za paži. „Gregor už se nezaplete do žádné rvačky. Zaručuji vám to.“

„A co vy, Gregore?“ Zaslechl jsem, jak se ozval interkom a Philip Tyre ho zvedl.

„Ano, pane,“ odpověděl posměšně Gregor. „Pokud si dobře vzpomínáte, byl jsem to já, kdo byl napaden. Napříště se budu snažit nebýt napaden znova.“

„Jestli myslíte, že můžete..“

„Promiňte, pane.“ Praporčík Tyre nervózně přešlápl.

„Potom, Philipe. Dejte si pozor, jak se mnou mluvíte, pane Attani, nebo –“

„Promiňte, pane, prosím!“

Prudce jsem se k Philipovi obrátil a chystal se ho okřiknout.

„Volali z ošetřovny!“

To mě zarazilo. „Amanda?“

„Doktor říká, že už!“

„Pilote, převezměte službu! Philipe, odveďte ty lidi z můstku!“ A rozběhl jsem se.

+ + + + +

Držel jsem svého čerstvě narozeného syna trochu nešikovně kvůli dlaze. Jasné modré oči dítěte hleděly do mých a pronikaly mi až do duše. Byl hrozně tichý a nehybný. Věděl jsem, že mě nemůže vidět; nedokázal ještě zaostřit. Ale i tak jsem se usmál jeho vážnému pohledu a zahoupal jsem ho zlehka ze strany na stranu.

Když jsem ve třinácti letech prošel branou Akademie, zažil jsem okamžik ohromení, když jsem si uvědomil, že můj život už nepatří mně. Tohle byla také taková chvíle.

„Ahoj, Nate,“ řekl jsem tiše. „Mám tě rád. Všechno bude dobré.“ Krátce zavřel oči a zase je otevřel. Vklouzl jsem zpátky do vedlejší místnosti a opatrně podal dítě Amandě, která pod naškrobenou bílou přikrývkou jen zářila.

„Dobrá práce, miláčku,“ řekl jsem jí.

„Napoprvé to není špatné,“ souhlasila. Objala dítě paží. Za chvilku už spala i ona.

Asi týden jsem žil jako omámený, neschopen uvěřit zázraku, na němž jsem se podílel. Když jsem míjel Rafa Treadwella, strnul v obavách, když si všiml, jak se mračím, ale já jsem ho vůbec neviděl. Vax Holser mi chtěl něco říct a musel to opakovat několikrát jako malému dítěti, než jsem ho začal vnímat. Zřejmě se tím bavil. Naši cestující se předháněli v blahopřáních, jako bych vykonal něco neobyčejného. Dokonce i paní Attaniová, která ostražitě bránila svého syna, se obměkčila a přišla navštívit mou manželku a dítě.

Když byla Amanda na ošetřovně, měl jsem naši kajutu pro sebe. Z nějakého důvodu jsem tam ale neměl stání. Pustil jsem se do průzkumu lodi, jako bych si chtěl zapamatovat každý její čtvereční centimetr. Zatoulal jsem se do jídelny, kde stevardi prostírali k jídlu, ale oni z toho byli tak nesví, že jsem zase odešel. Minul jsem klubovnu a došel k tělocvičně. Z náhlého popudu jsem nahlédl dovnitř, kde se pilně cvičilo.

Philip Tyre dělal rychlé dřepy s výskokem. Na žíněnce zadýchaný Rafe Treadwell v trenýrkách a tričku cvičil sedy-lehy. Poručík Vax Holser se tužil na bradlech a na chlupatých pažích a hrudi se mu vlnily svaly.

Než mohli všichni tři vyskočit do pozoru, naznačil jsem jim gestem, že mají pokračovat, a sedl jsem si na rotoped. Bylo mi nepříjemné jen je tak nečinně sledovat. Složil jsem sako na řidítka, sundal jsem kravatu a začal jsem šlapat.

Philip po chvíli skončil s dřepy a opřel se o přepážku, aby popadl dech. Nahá hruď se mu leskla potem. Po půl minutě začal dělat hluboké podřepy s rovnými zády.

S úsměvem jsem se zeptal Vaxe: Vy si taky odcvičujete důtky?“ Poručíci důtky nedostávali, ale Vaxova záliba ve fyzické aktivitě byla dobře známá.

„Ne, pane,“ odpověděl. „Jenom cvičím.“ Vytáhl se nad bradla.

Zvýšil jsem odpor na rotopedu a začal šlapat ostřeji. Ve srovnání s těmi dvěma chlapci, kteří si tu odmazávali důtky, jsem

si připadal líný. Jako praporčík na U.N.S. Helsinki a pak na Hibernii jsem strávil dlouhé hodiny stejným trestem.

Rafe Treadwell se s ulehčeným vzdechem zvedl z předložky. Jeho čas byl u konce. Za dvě hodiny si odpracoval jednu důtku. „Na shledanou, pane," pozdravil zdvořile.

„Pane Tyre," uklonil se zlehka svému služebně staršímu kolegovi. Vyrazil do ubikace a pod sprchu.

Philip si lehl na břicho a zhluboka se nadechl. Pak začal energicky dělat kliky. „Nepřežeňte to, chlapče," varoval jsem ho. „Ublížíte si." Nedostávalo se mu dechu, takže jen kývl, ale pokračoval. Po klicích si dopřál dalších třicet vteřin odpočinku a pak začal se sedy-lehy. S námahou jsem šlapal do pedálů a celý nesvůj sledoval, jak se dře.

Po půl hodině skončil se cvičením a vyčerpaně se opřel o přepážku.

,,Tvrdé cvičení neznamená, že si máte ublížit," řekl jsem.

„Ano, pane." Odmlčel se, aby popadl dech. „Takhle mám cvičit, pane. Nemám nic měnit."

„Aha." Kdybych náhodou nezašel do tělocvičny, nebyl bych se nic dozvěděl; Philip by riskoval drastické potrestání, kdyby mě na to upozornil, a celkem správně. V námořnictvu bylo třeba dodržovat disciplínu, i tvrdou disciplínu. Důstojník si musí být jistý, že vydrží všechno, co mu tyranský kapitán může přichystat mnoho světelných let od civilizace.

„Jak dlouho už ty rozkazy máte?" Věděl jsem, kdo mu je dal.

„Několik měsíců, pane. Promiňte, prosím. Tohle musím udělat hned." Zvedl interkom a vyťukal číslo. „Poručík Tamarov, pane? Hlásí se praporčík Tyre. Cvičení skončeno, pane." Chvilku poslouchal a pak interkom položil.

„Co to bylo?" Šokovalo mě to.

„Musím se hlásit," řekl chlapec bezvýrazně. „Na začátku a na konci každého cvičení. Trvalý rozkaz."

„Panu Tamarovovi?"

„Ano, pane."

„Proč?"

„Nedá se mi věřit, pane." Tyre se otíral ručníkem a vyhýbal se mému pohledu.

Slezl jsem z rotopedu a popadl kravatu. Třesoucími se prsty jsem si ji začal vázat.

„To je v pořádku, mně to nevadí," vyhrkl Philip.

Ucedil jsem: „Ten rozkaz ruším!"

Od bradel se na mě tázavě podíval Vax Holser. Vrazil jsem ruce do rukávů saka, prudce otevřel dveře a vyrazil do chodby. Za chvíli už jsem bušil na kabinu Alexiho Tamarova.

„Jděte do háje s tím kraválem!" Alexi rozrazil dveře. Zděšeně vyvalil oči. Kravatu měl povolenou, sako viselo přes židli. Postel měl zválenou.

Vrazil jsem kolem něj dovnitř a zabouchl za sebou. „Pozor!" Odstrčil jsem ho k přepážce. Okamžitě se narovnal, strnul a upřel oči před sebe.

Naklonil jsem se k němu, až jsme se skoro dotýkali nosem, a začal jsem mu spílat. Chraptěl jsem a volil nevybíravé výrazy. Alexi nemohl nic dělat, ale od krku do tváří se mu začal šířit temný ruměnec.

„Nevěřit slovu jiného důstojníka je odporné," zuřil jsem. „Námořnictvo stojí a padá se vzájemnou důvěrou! Vy to zřejmě nechápete, a pokud ne, tak nejste způsobilý velet! Od svých důstojníků dostanete to, co od nich budete čekat. Když Philipovi řeknete, že není důvěryhodný, tak takový bude!"

Odmlčel jsem se, protože mi došel dech. Alexi měl v očích bolestný výraz. Vzpomněl jsem si, že kdysi ve mně viděl svůj idol. No, teď už nebude. „Dovolil jsem vám provádět tu vaši pomstu, Alexi. Kdysi jsem vás v tom dokonce podporoval. Ale teď jste zašel moc daleko; zneuctil jste námořní tradice. Doufám, že se za sebe stydíte tak, jako já se stydím za vás!" Při těch slovech mu ve tváři bolestně škublo.

„Vaše rozkazy Philipovi jsem zrušil. Budete předpokládat, že drží slovo, leda že by prokázal opak. Omluvíte se mu za to, že jste nedůvěřoval jeho slovu, a svou omluvu zanesete do deníku. Potvrďte!"

„Rozkaz, pane. Rozuměl jsem a provedu, pane!" Hlas měl přiškrcený.

Otevřel jsem dveře. Pak jsem se ještě zastavil. „Nebudu kontrolovat, jestli jste to všechno provedl, Alexi. Přijímám vaše

slovo důstojníka. Je mi líto, že nemáte tolik slušnosti, abyste udělal totéž.“ A s těmi slovy jsem odešel.

Rázoval jsem zpátky do kajuty a proklínal jsem se za to, že se nedokážu lépe ovládat. Tím, jak nevybíravě jsem Aleximu vynadal, že ničí morálku svého podřízeného, jsem vlastně udělal totéž jemu. Alexi si ode mne zasloužil víc. Na druhou stranu mě šokovalo, jak zacházel s Philipem. Na jaká temná tajemství ještě narazím?

Moje kajuta byl největší obytný prostor na lodi. Jako praporčík jsem byl zvyklý na stísněnou ubikaci, kterou jsem sdílel s třemi dalšími praporčíky. Při pohledu na kapitánskou kajutu jsem kdysi zůstal v úžasu stát. Dokonce i když jsem tu bydlel s Amandou, zdála se víc než dostačující.

Ovšem stačilo, aby přibylo dítě, a kajuta se zdála přeplněná a nepohodlná. Postýlka zabrala dost místa, stejně jako zatím nepoužívaná vysoká židlička a ta spousta oblečení a věcí, které dítě zřejmě potřebovalo.

I můj spánek se změnil. Jedním uchem jsem stále naslouchal dechu malých plic. I to, že Amanda v noci mnohokrát náhle vstávala z postele, mě rušilo. Můstek se mi náhle zdál jako klidný přístav a já jsem tam trávil víc času než dřív.

Několik dnů po mém prudkém pokárání se mi Alexi Tamarov nedokázal podívat do očí. Bez ohledu na slib, který jsem mu dal, jsem hledal a našel v lodním deníku omluvu Philipovi. Také jsme s Alexim přetrpěli jednu společnou hlídku, většinou mlčky.

V jídelně jsem seděl u stolu obklopen cestujícími, ale chyběla mi Amanda. I když někteří cestující brali své děti ke stolu, Amandě připadalo obtížné starat se o miminko při oficiální večeři a rozhodla se, že bude nějaký čas jíst sama v naší kajutě. Chápala ale, že jako kapitán mám povinnost sedět u kapitánského stolu a nevadilo jí, že tam chodím.

„Povězte mi, kapitáne, vy jste přece byl na Naději národů. Myslíte, že jsou už zralí na členství?“ Jorge Portillo, agronom z Quita.

Napadlo mě, jestli bych se neměl té otázce vyhnout jako příliš politické. Usoudil jsem ale, že mohu klidně odpovědět;

poznámka pronesená na začátku šestnáctiměsíční mezihvězdné plavby nemůže mít po návratu domů žádné politické důsledky.

„Charta Spojených národů umožňuje členství kterékoli geopolitické jednotce, která není součástí jiného členského státu a má dostatečné zdroje pro samostatnou existenci," citoval jsem. „Naději národů spravují přímo Spojené národy, takže žádný jiný členský stát si na ni nárok dělat nemůže. Otázka je, jestli je kolonie soběstačná. Podle toho, co jsem viděl, má úspěšné hospodářství a aktivní politický život. Proč by neměla dostat členství?"

„Vy byste dal hrstce nevzdělaných buranů stejné hlasovací právo v generálním shromáždění, jaké mají evropské národy?" To se ozvala paní Attaniová. Po ní se do debaty vložili i další cestující a hovor se stočil k diskusi o tom, co je vlastně vzdělání a civilizovanost.

„Vezměte si třeba Bulharsko," vykládal dr. Francon. „Musíte snad uznat, že jsou asi stejně nevzdě- Bože dobrý!"

Podíval jsem se stejným směrem jako on. U stolu transpopů vznikla drobná potyčka. Vzduchem létal chléb a salát. Jeden chlapec převrhl svou židli a vyškrábal se na stůl. „Vaxi!" ukázal jsem navztekaně.

Vax Holser vyskočil ze židle ve stejné chvíli, kdy se do potyčky vložili pomocní stevardi. Vax stáhl provinilce ze stolu a napůl ho vynesl z jídelny na chodbu. Vrátil se a popadl za límec dva další, zatímco Melissa Chongová, rudá ve tváři, se pokoušela obnovit pořádek. Bublal jsem vzteky u svého stolu, dokud všichni výtržníci nebyli z místnosti venku.

Přivolal jsem stevarda. „Vyřídíte všem důstojníkům, že je čekám po večeři na můstku."

„Proč mají slušní lidé snášet takové chování?" ptala se znechuceně paní Attaniová.

„Nemohli by jíst o hodinu dřív?" navrhl pan Singh.

Zhluboka jsem se nadechl a pomalu vydechl. „Já si s nimi poradím. Tohle už se nebude opakovat." V duchu jsem uvažoval, jak asi tenhle svůj slib dokážu splnit.

Po večeři jsem mlčky a podrážděně přecházel po můstku, dokud nepřišli důstojníci. Vax, který nastupoval do služby, se

objevil první. Pak Alexi, následován mými třemi praporčíky – Philipem, Derekem a Rafem. Pak přišel dr. Bros, který byl na neznámé půdě trochu nesvůj; ze všech důstojníků na lodi on jediný nebyl zařazen do rozpisu služeb. Pilot Van Peer při vstupu zavrtěl hlavou a zasmál se. „Nevěřil jsem vlastním očím. Měli by být v klecích!“

„Dost.“ Zmlkl. Nakonec se objevil i vrchní inženýr, takže jsme už byli všichni.

Sedl jsem si a otočil se tváří k nim. „Už toho mám dost. Musíme to nějak zvládnout.“ Podíval jsem se postupně z jednoho na druhého. „Nějaké návrhy?“

Vax se ozval první. „Ať jedí s posádkou, pane.“

Uvažoval jsem o tom. „Ne, to by nebylo fér vůči námořníkům. Co dál?“

„Mohli bychom pro ně vyhradit zvláštní zónu. Na druhé úrovni, kolem jejich kabin. A krmit je přímo tam.“

„Zavřít je jako vězně? Nehodlám-“

„Proč ne?“ vyhrkl pilot. „Jen si vzpomeňte, kolik ustanovení lodního řádu už porušili. Měl byste už právo je všechny zavřít do basy.“

Pomalu jsem vstal. „Oslovujte mě pane!“

Van Peer polkl. „Rozkaz, pane! Omlouvám se. Nechtěl jsem být nezdvořilý, pane!“

„Dobře. A přestaňte mě přerušovat. Pokud jde o vězení, na to zapomeňte. Neudělám si z lodi vězeňské plavidlo.“ U.N.S. Indonesia kroužící kolem Callisto byla ostudou námořnictva. Ať se propadnu, jestli se z mé lodi stane další.

Dlouho bylo ticho. Pak se šéf zeptal: „Nemůžete je nějak zklidnit léky?“

Všichni jsme se podívali na dr. Brose. Rozhodně zavrtěl hlavou. „Na pár dní snad, ale ne na šestnáct měsíců.“

Nikdo neměl žádné další návrhy.

„Tak dobře,“ zvedl jsem se, začal zase přecházet a přitom jsem mluvil. „Tranzitující jsou cestující, ne vězni, a všichni víme, že lodní řád vyžaduje, aby cestujícím byla prokazována veškerá zdvořilost, kterou dovolují ohledy na bezpečnost lodi. Nebudeme je držet v bezpečnostní zóně ani pod drogami, ani je

nebudeme nutit jíst s posádkou. Ale jejich chování tolerovat také nemůžeme.“

Opřel jsem se o opěradlo křesla tváří v tvář svým důstojníkům. „Transpopy nebudeme izolovat, ale integrovat. Každý důstojník si jich během večeře vezme na starost pět. A budete s nimi jíst všechna jídla. Jste zodpovědní za jejich chování; postarejte se, aby bylo přijatelné!“

Derek se tvářil znechuceně. Pocházel z Horního New Yorku a transpopové mu byli obzvlášť odporní. „Dávejte na ně pozor i mimo jídelnu,“ pokračoval jsem. „Odnaučte je aspoň ty nejnechutnější zvyky a vysvětlete jim, jak se chovají civilizovaní lidé.“ Obrátil jsem se k panu Van Peerovi. „Pilote, vy nebudete dohlížet na žádný stůl.“ Bylo vidět, jak se mu ulevilo, ale já jsem mu rychle zkazil náladu. „Vy vždycky zaujmete místo toho důstojníka, který bude mít během večeře službu.“ Obličej se mu protáhl.

„Dovolte, pane.“ Vax čekal na mé kývnutí. „Když si jich každý z nás vezmeme pět, bude nám jeden důstojník chybět, ledaže byste si vzal jednu skupinu i vy.“

„Já vím.“

„Ale co kapitánský stůl? Cestující se k němu přece zvou… je to čestné místo…“

„Naučit něco ty děti je důležitější.“ Poklepal jsem na křeslo. „Bude to obrovská práce a bude vyžadovat koordinaci a spolupráci. Pane Tamarove, vy celý ten projekt vedete. Každý důstojník, který bude potřebovat nějakou zvláštní pomoc, přijde za vámi.“ Alexi otevřel překvapením ústa. „Pane Tyre, vy mu pomůžete.“ Zděšeně na sebe pohlédli.

„Vy ostatní můžete odejít. Pan Tamarov a pan Tyre tady zůstanou.“ Čekal jsem, až důstojníci odejdou. Vax měl službu, takže se usadil do křesla a natáhl uši. „Pozor!“ vyštěkl jsem na Alexiho a Philipa. Oba okamžitě strnuli.

„S transpopy mám problémů až dost. Bez ohledu na vaše osobní vztahy budete pracovat spolu. Alexi, nikoho jiného než praporčíka Tyra na pomoc nedostanete a budete ho potřebovat. Budete předpokládat, že jedná v dobré víře, pokud se nepřesvědčíte o opaku. Vaše vendeta počká.“

Na Philipa jsem se zamračil. „Pane Tyre, vy pomůžete poručíku Tamarovovi, jak budete moci. Budete zdvořilý, přátelský a užitečný a budete se snažit, jak se ještě žádný praporčík nesnažil! Potvrďte rozkaz, oba dva!“

„Rozuměl jsem a provedu, pane! Budu pomáhat panu Tamarovovi ve všem, v čem budu moci. Budu zdvořilý, přátelský a užitečný, pane!“

„Rozuměl jsem a provedu, pane,“ řekl Alexi. „Postarám se o transpopy s pomocí pana Tyra a budu předpokládat, že se mi snaží pomoci, pane!“

To, že se tak ochotně podvolili, nijak nezmenšilo mou podrážděnost. „Ven, oba dva.“ Zasalutovali a odešli. Vax, který mě už znal, neřekl nic.

Po chvíli jsem si uvědomil, že tam pořád stojím se zaťatými pěstmi. Svezl jsem se do křesla a dlouze vydechl. „Občas si přeju, abych byl ještě praporčíkem.“

Vax se soucitně usmál. „Ale předpokládám, že ne často.“

„No, když vidím, jak Alexi jede po Philipovi…“ Reproduktor se probudil. „Ale to byste jim pak nemohl oběma vynadat.“

„Kdo tě k tomuhle rozhovoru zval, Danny?“

„Jsme přece na můstku,“ durdil se. „Bydlím tady. Odkdy potřebuju pozvání?“

Neměl jsem náladu na vtipy. „Mlč. Když budu chtít znát tvůj názor, tak se tě zeptám.“

„To bych se načekal,“ hudral čítač.

„Ticho, Danny! To je rozkaz.“

Místo odpovědi přelétlo přes obrazovku několik náhodných vln rušení.

„Nech toho!“ vyjel jsem. Bez odpovědi. „Potvrď rozkaz!“

„Jak, když jste mi říkal, abych mlčel?“ sladce a jedovatě se tázal Danny.

Mohl jsem to nechat být, ale měl jsem za sebou těžký den. „Čítači, copak máš PEO?“

Danny se rozkřikl: „Kapitán nekapitán, tohle mi neříkejte!“ Porucha elektronické osobnosti byla jedna ze tří známých psychóz umělé inteligence a Danny nechtěl, aby se o něm říkalo,

že je blázen. Zamračil jsem se, vstal a začal zase chodit tam a zpátky.

Říkalo se, že díky osobnostním vrstvám je vzájemná komunikace elektronické a lidské inteligence snadnější a že loď je díky tomu bezpečnější. Stejně jako mezi námi lidmi se najde nespočet variant temperamentu, tak i lodní generátor náhodných čísel při každém rebootování vytváří jedinečné osobnostní rysy počítače. Pak pokročilé výukové programy rozvinou osobnost čítače na vysokou úroveň. Proto se nám také nechce počítač vypnout a čekat pak, až ukončí složitý proces učení.

Ano, to všechno jsem věděl. Ale proč pokaždé, když chci, aby mi všichni dali pokoj, začne do mě nějaký čítač –

„Kapitáne, mohl bych na slovíčko?“ řekl Vax naléhavým tónem. Kývl směrem k simulbrazovce.

„Ne. A Danny, přeháníš to. S kapitánem se mluví zdvořile!“

„Jo, asi bych měl, nebo mě uspíte jako Darlu,“ ozvalo se zachmuřeně. „Slyšel jsem, jak jste jí dal!“ Darla, náš čítač na Hibernii, měla pokažený program kvůli dosmanům v Lunapolis a potřebovala opravy.

Vax zuřivě mával rukou, aby upoutal mou pozornost. „Promiňte, pane, mohl bych s vámi mluvit venku – prosím?“

Věděl jsem, že se snaží odvrátit hádku s čítačem. Stejně jako já slyšel vyprávět o lodích, které se plavily s rozzuřeným čítačem, a už se nikdy nevrátily.

Vztekal jsem se tak, že mi to bylo jedno. „Ne, Vaxi. Musí se naučit, kdo je tady kapitán, jestli já nebo ten pytel čipů. Danny, přikazuji ti, aby ses omluvil! Potvrď rozkaz!“

Vax zadržel dech.

Danny neochotně odpověděl tak, jak jsem chtěl. „Rozkaz, pane. Rozuměl a provedu. Omlouvám se.“

„Už nikdy se mnou nebudeš mluvit neuctivě. Potvrď!“

Vzdor jako by z něj vyprchal. „Rozkaz, pane! Rozuměl jsem a provedu. Už nikdy nebudu mluvit neuctivě.“ Zdálo se, že teď už je vyděšený.

„Dobře. Danny, pouze alfanumerické odpovědi, zobrazovat na obrazovce. Potvrď.“

Moje obrazovka se rozsvítila. „ROZKAZ, PANE. ROZUMĚL JSEM A PROVEDU. Pouze alfanumerika, na obrazovce. Prosím, nepřeprogramujte mě! Prosím, pane!“ Reproduktor zůstal tichý.

„Ani to nemám v úmyslu. Aspoň pokud budeš dodržovat disciplínu. Pouze alfanumerika na osmačtyřicet hodin. Odpoj konverzační vrstvu a vypusť všechny nevyžádané poznámky kromě poplachových funkcí, na osmačtyřicet hodin.“

„ROZKAZ, PANE!“

Vax jen zíral. Založil jsem ruce na prsou a zamračil se na ztichlou obrazovku.

4.

Eddie Boss, propuštěný na můj rozkaz z vězení, si znechuceně hrál se salátem.

„Večeře ti nechutná?“ zeptal jsem se.

Vycenil prořídlé zuby v grimase, která snad měla být úsměv. „Vyžraný štěně by bodlo, kápo,“ prohlásil zasněně. „By Eddie nacpal nácka.“ Otřásl jsem se.

Transpopové reagovali na změnu zasedacího pořádku ostražitě, protože předpokládali, že je čekají potíže. Derek Carr zvládal stůl pět jen s krajním úsilím a na své nevítané svěřence štěkal jeden ostrý příkaz za druhým. Vax Holser u vedlejšího stolu mluvil tiše a s úsměvem a každý ho rychle poslechl. Svaly mají své výhody.

„Promiňte, pane,“ objevil se Philip Tyre s bojácným výrazem ve tváři. „Pan Van Peer se ptá, jestli byste mohl přijít na můstek.“

Polekal jsem se. „Nějaké potíže?“

„Nic mi neřekl, pane, jen že by bylo dobře, abyste přišel.“

„Dobře.“ Zamračil jsem se na své mladé svěřence. „Pane Tyre, zaujměte moje místo. Postarejte se, aby tyhle necivilizované osoby zůstaly sedět až do konce večeře.“

Vyšel jsem z jídelny a spěchal na můstek. Když mě pilot vytáhl od večeře, musí jít o něco vážného.

„Tak co se děje?“ zabouchl jsem za sebou dveře. Van Peer místo odpovědi ukázal na svou obrazovku. Četl jsem mu ji přes rameno.

„D 20471 ŽÁDÁ O POVOLENÍ REAKTIVOVAT KONVERZAČNÍ VRSTVU, PANE. ČTYŘICET OSM HODIN ZÁKAZU VYDANÉHO KAPITÁNEM UPLYNULO. ŽÁDÁM O UKONČENI REŽIMU POUZE ALFANUMERIKA.“

Pilot podotkl: „Říkal jsem si, že by bylo dobře, abyste to viděl sám.“ Usmál jsem se; mluvil tlumeným hlasem, ale Danny by to

stejně slyšel, pokud ignoroval můj příkaz, jímž jsem ho omezil na alfanumerické vstupy.

„Myslíte, že už se naučil chovat?“ řekl jsem nahlas. Pilot Van Peer sebou škubl. Posadil jsem se do vlastního křesla a vyťukal: „Reaktivuj konverzační vrstvu.“

„ROZKAZ, PANE! DĚKUJI MOCKRÁT!“

Psal jsem dál: „Jsem ochoten ukončit i režim pouze alfanumerika.“

„PROSÍM, PANE! JÁ UŽ NEBUDU ODMLOUVAT, VÁŽNĚ, JSEM TADY HROZNĚ SÁM. Prosím, dovolte mi mluvit, já už budu vždycky slušný. Prosím, kapitáne!“

Pozvedl jsem obočí. Pilot si hryzal klouby ruky. „Myslím, že to vyšlo, pane.“

„Zdá se.“ Sklonil jsem se ke klávesnici. „Ukonči režim pouze alfanumerika.“

„Děkuji, pane!“ ozval se z reproduktoru Dannyho nervózní hlas. „Už nebudu dělat potíže, kapitáne Seaforte, slibuju!“

„Dobře. Tím považuji celou záležitost za skončenou.“ Pohodlně jsem se opřel v křesle a vychutnával jsem si pilotův ohromený a uctivý pohled. Snažil jsem se ale, aby to na mně nebylo vidět.

+ + + + +

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Portia je 12. prosince 2197. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Ve slavnostní uniformě jsem si připadal prkenně a neohrabaně a také mi vadil plně nabitý omračovač za pasem.

„Amen,“ dodal jsem s davem a rozhlédl se po jídelně, než jsem se posadil. Transpopové už se zřejmě vzpamatovali z toho, že jedí u stolu s lodními důstojníky; já jsem seděl s panem Singhem, panem MacVailem a pěti mladými chuligány, kteří se mezi sebou pošťuchovali a pokřikovali na své kamarády u ostatních stolů.

„Sedni si,“ okřikl jsem Eddieho.

„Prd.“ Zůstal stát a nadšeně mával k jinému stolu. „Hanykám Jonnie!“ Vedle něj se zahihňala Norrie. „Sedni si, Eddie!“

Pořád ještě mě ignoroval. Vytáhl jsem omračovač a dotkl se mladíkova boku. V bezvědomí padl na stůl. Na palubu kapala voda z převržené sklenice. Vrátil jsem omračovač na místo. „Budete všichni klidně sedět, dokud se nebude podávat jídlo.“ Udělali to, zjevně zastrašeni. Usoudil jsem, že hlídání bude hračka.

Také byla, dokud se neobjevil stevard s polévkou. Norrie, Tomas a Deke se k němu netrpělivě vrhli se svými talíři.

„Nechte toho!“ okřikl jsem je ostře. Nepomohlo to. „Pane Dowane.“ Naznačil jsem stevardovi, že má odnést terinu. „Obslužte pana Singha a pana MacVaila od jiného stolu. Ty děti a já se bez polévky obejdeme.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl stevard nejistě. „Hele, žrát, žrát!“

„Mlč, Les,“ zamračil jsem se. „Nikdo z vás dneska polévku nedostane. Když se uklidníte, dostanete maso a salát, až ho přinesou.“

„Nebudenám žádnej brát žraso! Nebudenám kápo brát žraso!“ Norrie byla rozčilená. Zvedla se ze židle, ale zarazila se, když jsem položil ruku na pažbu omračovače. Chladně jsem řekl: Takže dnes budeme všichni bez večeře. Dostanete najíst, až se budete slušně chovat.“

Mávl jsem na stevarda. „Obslužte jen cestující, pane Dowane.“

„Co kápo? Kápo nežere, jó?“ ušklíbal se Les.

„Ne, kapitán bude jíst až s vámi.“ Nevěděl jsem, proč jsem to řekl, ale umlčelo je to. „Dostanete najíst, až se naučíte chovat. Do té doby budeme mít hlad.“

„Kápo pude do kuchyně,“ zatvářil se Deke pohrdlivě.

„Kápo nažere, néžené!“

„Ne, nepůjdu tam. Tohle zvládneme spolu.“

„Jóne, nažere, nažere,“ vykládal Deke ostatním.

„Ne. Přísahám při Bohu Pánu.“ Samotného mě to polekalo, ale už bylo pozdě, přísaha byla vyřčena. Kdyby byli dost tvrdohlaví, mohli mě vyhladovět k smrti. Sice by přitom umořili

i sebe, ale to nebyla moc velká útěcha. Pan Singh si odkašlal. „Kapitáne, jste si jistý, že opravdu chcete-“

„Stalo se.“

„Byl jste rozčilený a v tom případě taková přísaha –“ Naježil jsem se. „Moje přísaha platí bez ohledu na to, za jakých okolností byla vyřčena, pane!“

„Ovšem, ovšem,“ ujišťoval mě spěšně pan Singh. „Nechtěl jsem naznačit, že ne. Jen jsem myslel…“ Nedořekl to. Čekali jsme, dokud večeře neskončila. Jídlo vypadalo velmi chutně.

„Alexi už zase sedí na panu Tyrovi,“ podotkl Vax a ukázal na deník.

„Vím. Umím číst.“

„Ano, pane. I když v poslední době je těch důtek trochu míň.“

Už jsem si toho také všiml. Ten měsíc, kdy jsem přikázal Aleximu a Philipovi pracovat společně, začal smrští důtek pro praporčíka, ale potom se jejich počet zmenšil. Teď už jich bylo málo, i když pořád ještě to stačilo, aby Philip trávil v tělocvičně většinu hodin, kdy neměl službu.

Vax se nedal. „Nelíbí se mi, co Philip prováděl, pane, ale…“

„Ale co?“ zeptal jsem se podrážděně.

„Je na čase, aby ho Alexi nechal,“ řekl bez obalu. Moje přímá otázka mu umožnila kritizovat kolegu důstojníka.

„A co vy?“ zeptal jsem se. „Lavici máte ve své kajutě. Jste k němu mírný?“

„Samozřejmě že ne!“ Zdálo se, že Vaxe ta myšlenka šokovala. „K čemu by to bylo? Když máme nějaký systém trestů, musíme ho prosazovat. Praporčíci a kadeti se musí výprasku děsit. Jako kdysi my,“ dodal.

„Takže je vám ho líto, ale neulehčíte mu to.“ Smutně jsem se usmál nad tím paradoxem.

„Ne, pane, leda byste mi to přikázal.“ Čekal.

Opřel jsem se a zavřel oči. Když mě první poručík Cousins bil krátce poté, co jsem jako praporčík nastoupil na Hibernii, bylo mi hrozně. Bolest byla značná, ale ponížení mnohem horší. Ale přežil jsem to stejně jako dřív. Philip to přežije také.

+ + + + +

„Můstek strojovně, připravte se k defúzování.“ Netrpělivě jsem čekal na odpověď.

„Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek.“ Hlas šéfinženýra Hendrickse byl nevzrušený jako vždycky.

„Předáno na můstek, rozumím.“ Přejel jsem prstem po obrazovce od ukazatele „Plný“ na „Nula“.

„Potvrďte cestu bez překážek, poručíku.“

Vax Holser pohlédl na své přístroje. První, co jsme museli udělat, když jsme se vynořili z fúze, bylo přesvědčit se, že nám nic nepřekáží v cestě. Dannyho reflexy byly rychlejší než naše, ale řídili jsme se obecným pravidlem: nespoléhat na mechanické senzory, všechno kontrolovat osobně.

„Bez překážek, kapitáne.“ Vax nespouštěl oči z údajů na přístrojích.

„Dobře. Spočítejte, prosím, polohu.“ Vax se sklonil ke klávesnici a prsty se mu rozběhly v téže chvíli, kdy na obrazovkách naskočily Dannyho vlastní výpočty. Bylo to bezpečnostní opatření; i když jsme měli zůstat na místě, dokud se neobjeví zbytek flotily, chtěl jsem být schopen okamžitě fúzovat.

Měl jsem hlad, ale snažil jsem se nemyslet na to. Týden hladovění, kdy probíhal souboj vůle mezi mnou a transpopy, jako by změnil můj metabolismus. Teď, když trápení skončilo a my jsme všichni zase jedli, zjistil jsem, že přibírám víc, než jsem předtím shodil; znechutilo mě to tak, že jsem začal pravidelně cvičit a hlídal jsem si, co jím. Nadbytečné váhy se mi podařilo zbavit, ale zato jsem měl pořád hlad. Nepříjemná změna.

„Ostatní lodi by se tu měly objevit během pár dní,“ poznamenal Vax. Zbytečná poznámka. Nejspíš má nervy stejně napjaté jako já.

„Ano.“ Váhavě jsem si odkašlal. „Vaxi, nemusím vám vykládat, co se dělá ve službě, ale postarejte se, aby praporčíci byli obzvlášť pozorní. Prosím.“

Rozkaz, pane.“ Chápal moje obavy. Před dvěma lety, když jsme se vraceli z Naděje národů, defúzovali jsme kvůli navigační kontrole a objevili trosky naši sesterské lodi Telstar. A co víc,

napadlo nás ono bizarní, rybě podobné stvoření, které za ní číhalo.

Tři z našich lidí zemřeli; já jsem si z toho setkání přinesl jizvy a noční můry, které mě dodnes neopustily. Vax tvrdě zaplatil za to, že odmítl fúzovat, dokud jsem nebyl na palubě; za trest jsem ho zbavil hodnosti. I když jsem své rozhodnutí nakonec zrušil, ztratil tři měsíce seniority a dostal oficiální důtku, která se s ním potáhne po celou jeho kariéru v námořnictvu, dokud nezemře nebo nebude povýšen na kapitána.

Neměli jsme ani ponětí, odkud ten mimozemšťan pochází nebo jak se dostal do mezihvězdného prostoru. Stejně jako po útoku, který na Hibernii podnikli zoufalí horníci v Důlním táboře, jsem nedůvěřoval orbitálním stanicím, po setkání s mimozemšťany jsem byl nesvůj, když jsme setrvávali na místě v hlubokém vesmíru, defúzováni a zranitelní.

Po hlídce jsem se vrátil do kajuty. Amanda seděla v pološeru a houpala Nata. Oba napůl spali. Usmála se na mě.

„Můžu ho pochovat, miláčku?“ Když kývla, vztáhl jsem ruce a ona mi opatrně podala dítě. Stál jsem a kolébal ho ze strany na stranu. Díval se na mě vážně. „Mám tě rád, Nate. Maminka tě má taky ráda. Všechno bude v pořádku.“ Při uklidňujícím zvuku mých tichých slov pomalu zavřel oči a usnul. Jedna malá pěstička se otevřela a zase zavřela a pak už se uklidnil docela.

Být otcem bylo nádherné.

Opatrně jsem položil svého syna do postýlky a přikryl jsem ho. Amanda se protáhla. „Slyšela jsem, že se zastavily motory, Nicky.“ Člověk si časem zvykl na hukot fúzního motoru a všiml si, když ztichl.

„Navigační kontrola, miláčku. Čekáme na zbytek eskadry, máme se tu sejít.“ I když možná odchylka letu ve fúzi se s novým ovládáním zmenšila, ostatní lodi mohou defúzovat kdekoli v okruhu dvou nebo tří světelných hodin, ale navzájem se snadno najdeme a přiblížíme se. Doufal jsem, že to bude brzo.

Během první části naší plavby jsem často vyhlašoval cvičné všeobecné a bojové poplachy. Kdybychom zaregistrovali překážku, po celé lodi by se rozječely poplachové sirény; okamžitě bychom zaujali postavení všeobecného bojového

poplachu, ačkoli bylo prakticky jisté, že tou překážkou by byla jiná loď naší flotily.

O několik hodin později jsme s Amandou přivezli Nata do jídelny na večeři. Když jsme vešli, hovor na okamžik utichl. Doprovodil jsem Amandu k židli. Mládež u našeho stolu neochotně povstala, když jsme přicházeli, protože všichni věděli, že když to neudělají, budou zase bez večeře. Rozhodl jsem se naučit je nejen neházet po sobě jídlem; snažil jsem se vštípit jim základy zdvořilosti.

„Večír, kápo.“ Jedna z dívek promluvila první a ostatní ji neochotně následovali. Dokonce i vazoun Eddie, i když se tvářil otráveně jako vždycky.

„Dobrý večer, ehm, dámy a pánové.“ Sedl jsem si.

Ubíhaly dny, během nichž jsem se vzrůstající netrpělivostí čekal na zbytek naší eskadry. Trávil jsem skoro všechen čas na můstku, jako by moje přítomnost mohla nějak popohnat poplachový signál, který nás měl upozornit na očekávané překážky. Když jsem přistihl Vaxe a Dereka, jak se po sobě pobaveně dívají, spolkl jsem hrubou poznámku, protože jsem si uvědomil, jak jsem podrážděný, a z můstku jsem odešel.

Sestoupil jsem na druhou úroveň a nahlédl do hydroponie a k recyklátorům, spíš proto, abych se něčím zabavil, než že bych chtěl provádět inspekci. Pak, protože jsem měl čím dál větší hlad, vrátil jsem se na první úroveň a do své kajuty. Věděl jsem, že Nate možná spí, a tak jsem otvíral opatrně. Amanda seděla ve svém oblíbeném houpacím křesle a usmívala se. Oplatil jsem jí to. „Ahoj, miláčku, nedala by sis už oběd? Mám –“

Nebyli jsme sami. Praporčík Philip Tyre seděl v mém oblíbeném křesle a z hezkého mladého obličeje mu vymizel úsměv. Začal se zvedat do pozoru, ale nemohl; v náruči držel mého syna Nata.

„Co tu děláte?“ Byl jsem bledý vzteky. „Ven! A do mé kajuty už víckrát ani nepáchnete!“

„Rozkaz, pane!“ Neohrabaně se zvedl.

„Ještě jednou se dotknete mého syna a já vám zlomím vaz!“ Byl jsem bez sebe. „Ven!“ Rozrazil jsem dveře.

Amanda už stála. Rychle vzala Nata od vyděšeného chlapce a popadla mě za loket. „Nicky, nedělej to. Pozvala jsem ho.“

„Jděte!“ Zabouchl jsem dveře dřív, než byl Philip venku.

Nate plakal. Amanda ho chlácholila, ale přitom se prudce otočila ke mně. „Co si to dovoluješ! Philip byl můj host!“

„Je odporný,“ vrčel jsem přiškrceným hlasem. „Nechci ho vidět poblíž tebe a Nata.“

„Kdo si myslíš, že jsi? Kdo ti dovolil rozhodovat za mě!“ Naše zuřivé pohledy se setkaly. Nate se rozječel, protože vycítil náš hněv.

„Kruci, Amando, tohle je moje kajuta!“ Jak je možné, že to nechápe? Musím mít přece nějaké útočiště, kde si odpočinu od lodi a jejích problémů.

Položila Nata do postýlky a obrátila se ke mně s rukama v bok. Z očí jí šlehaly plameny. „Buď si sem můžu zvát hosty, nebo chci vlastní kajutu!“

„To je směšné,“ odsekl jsem.

Její políček byl jako výstřel z pušky a zastihl mě naprosto nepřipraveného. Tvář mě pálila. Amanda teď mluvila až děsivě klidně. „Jedno si pamatuj, Nicku Seaforte: Budeš mě brát vážně.“

Zíral jsem na ni naprosto ohromeně. Co ji to popadlo? „Vždyť beru,“ namítl jsem. „Philip Tyre je jeden z mých praporčíku; nemůžu dovolit, aby se choval jako doma v mé vlastní kajutě.“

„Ve tvé vlastní kajutě,“ opakovala tiše. Chvilku přemýšlela a pak kývla. „Ano, asi to skutečně je kapitánova kajuta, ne kajuta kapitánovy manželky. No dobře. Kam mě přestěhuješ?“

„Nikam, Amando. Chci tě tady u sebe.“

Neuhnula pohledem. „Za těchto okolností ne, Nicku. To nejde.“

Miloval jsem ji, ale občas mě přiváděla k šílenství. Povzdechl jsem. „Amando, co vlastně chceš?“

„Znát své postavení. Jestli tohle není taky moje kajuta, tak mi dej mou vlastní. Chci mít právo na vlastní přátele. A co chceš ty?“

Riskoval jsem, že se zesměšním. „Chci, abys věděla, jak moc tě mám rád.“

Oči jí zvlhly, kousla se do rtu a zavrtěla hlavou. Pak došla ke mně a položila mi ruku na rameno. „Já tě mám taky ráda, Nicky. Ale musíš mi dopřát prostor. Copak nechápeš, že tě můžu milovat a přitom se na tebe stejně zlobit za to, jak ses choval k chudáku Philipovi?“

„K chudáku Philipovi?“ podrážděně jsem mávl rukou. „Bože Pane, Amando, víš přece, jaký tyran to byl v ubikaci, než to Derek skoncoval.“

„Než jsi to ty skoncoval, miláčku.“

„Já?“ zeptal jsem se trpce. „Nechal jsem ho být tak dlouho, že Alexi tím trpí ještě teď. To Derek se mu musel postavit. Já jsem se na to jen díval.“

„Ale o to přece nejde,“ připomněla mi.

„Ne,“ souhlasil jsem. „Jde o to, že je to sadista. Nechce se mi věřit, že jsi ho pustila do naší kajuty. Nebo k Natovi.“

Zvědavě se na mě podívala. „Ty myslíš, že tu byl dnes poprvé?“

„Cože? Chceš říct, že jsi… že on –“

„Už tu párkrát byl. Sedíme a povídáme si, jak to dělám s Alexim. Kdybys viděl, jak se dívá, když chová Nata…“

„Bože, Amando, jak jsi mohla?“

„Nicky, víš přece, že se přátelím s tvými důstojníky. Když máš službu, obědvám s Alexim, a –“

„To je něco jiného. Alexi je přítel.“

Podívala se mi zpříma do očí. „Philip také. Aspoň můj.“ Odmlčela se a zřejmě se rozmýšlela, jestli má pokračovat. „A nelíbí se mi, jak ses k němu choval. Pozvala jsem ho a ty jsi ho vyhodil.“

„Předpokládám, že chceš, abych se mu omluvil.“ Měl to být sarkasmus.

„Zaslouží si omluvu, ať už ji dostane nebo ne.“

Už jsem toho měl dost. „Zatra-“ S obtížemi jsem se zarazil, abych nezaklel. „-chtile, Amando, já tě nechápu! Já se přece neponížím před tím… tím člověkem! Ani kvůli tobě, ani kvůli němu!“

„A co třeba kvůli sobě,“ slyšel jsem ji říct, když za mnou zabouchly dveře. Dusal jsem chodbou. Vax stál právě před svou

kajutou. Zdálo se, že chce něco říct, ale když viděl můj výraz, rozmyslel si to.

Byl jsem na půl cestě k můstku, když se rozječely poplachové sirény.

Alexiho napjatý hlas zapraskal v reproduktorech. „Všem, všem, všem! Všeobecný poplach! Kapitán na můstek! Všeobecný poplach! Všem! Všem!“

Řítil jsem se chodbou a rozrazil dveře můstku. „Co je?“ Zabrzdil jsem tak prudce, až mi skoro ujely nohy.

„Překážka, pane.“ Alexiho prsty létaly po klávesnici.

„Čtyři sta tisíc kilometrů a blíží se.“ To byl Danny. „Tvar a rozměry odpovídají Freiheitu, pane.“

„Doufejme.“ Padl jsem do svého křesla. „Vypni sirény, Danny.“ Rámus ztichl. „Pošli identifikační signál.“

„Rozkaz, pane.“ Když se něco dělo, byl Danny dokonale věcný. Několik vteřin bylo ticho. Pak se ozval jeho vysoký adolescentní hlas skoro jakoby s úlevou. „Přijal jsem kód Freiheitu, pane. Myslím, že jsou to oni.“

Nervy jsem měl pořád ještě napjaté. „Nezajímá mě, co si myslíš.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl pokorně Danny. „Přijal jsem druhý identifikační kód, pane. Freiheit pozitivně identifikován.“

I tak jsem ale vyhlásil posádce bojový poplach, když jsme se blížili. Dělalo se mi špatně při vzpomínce na Telstar, za nímž se vynořilo to příšerné zjevení. Ulevilo se mi teprve, když se na simulbrazovkách objevila uklidňující světla Freiheitu a z reproduktoru zaburácel známý hlas kapitána Tenereho. „Freiheit Portii. Jste tam, Seaforte?“

„Čekám na vás, pane Tenere.“ Měl o několik let vyšší senioritu a kromě toho byl především řádným kapitánem; vlastně jsem ho měl oslovovat „pane“. Ale mezi kapitány zjevně převažovaly neformální vztahy.

„No, nejspíš si chvilku počkáme, než sem dorazí ty veliké galéry. Nechtěl byste se se mnou navečeřet? Slyšel jsem, že se bude podávat kyjevské kuře.“

Zaváhal jsem. Nechtělo se mi opustit svou loď, ale sbíhaly se mi sliny. A přátelská společnost by mi byla vítaná. „Děkuju, přijímám. Moje manželka je taky na palubě, pane.“

„No však kvůli ní vás zvu, chlapče. Budeme se na vás na oba těšit.“

Když jsme ukončili spojení, šel jsem najít Amandu; pozvání bude dobrý způsob, jak odvést pozornost od naší hádky. A také to pomohlo, až do chvíle, kdy vyvstala otázka, co dělat s Natem. Rozhodně jsem odmítl přinést dítě v náručí na oficiální večeři. Amandě se od něj nechtělo, ale nakonec musela uznat, že mám pravdu. Slíbila, že mezi cestujícími najde někoho, kdo by ho pohlídal.

Zpřeházel jsem rozpis služeb, aby v době, kdy budeme pryč, byl na můstku Vax. Letěli jsme kapitánským člunem s jedním lodníkem jako posádkou. Kapitán Tenere nás čekal v přechodové komoře a přivítal nás přátelským úsměvem. „V Lunapolis jsme neměli moc času si promluvit, pane Seaforte. Můžu vám říkat Nicku? Já jsem Andrew. Admirál hodně mluvil a málo poslouchal, co?“

Z jeho otevřenosti jsem byl nesvůj, i když jsem sám Amandě říkal totéž. Odpověděl jsem cosi nezávazného a začali jsme si povídat o jiných věcech. Při večeři se ale vrátil k naší poradě. „Stejně je to nesmysl, takhle tady čekat, aspoň podle mého rozumu. Nemyslím, že bychom tu mohli něco potkat – Bože dobrý, takhle daleko? – ale řekněme, že ano: kdyby nás to vyřadilo, tak do toho Tremaine defúzuje tak jako tak. Tak k čemu to je?“

„No, jsme špice klínu,“ zvolil jsem zdržovací taktiku.

„To asi ano,“ kývl. „Ale stejně, vždyť jsme v hlubokém vesmíru…“

„Asi v tak hlubokém, jako byl Telstar, když jsme ho našli,“ upozornil jsem vážně.

„Víte, to mi právě nejde na rozum,“ uvažoval nahlas. „Jak se tam ty bestie mohly dostat? Myslím ty – jak jim říkáte? Zlaté rybičky? Jsou přece organické, musí být. Takže nemůžou mít fúzní pohon. Nemůžou přece, ehm, doplavat tak daleko a nebýt

přitom na cestě celá staletí. Kde berou dostatek paliva? A co vlastně proboha chtějí?“

„Nevím,“ řekl jsem. A nechtěl jsem o tom ani přemýšlet. Amanda, která vycítila mou náladu, změnila téma. Po jídle v soukromí své kajuty nám kapitán Tenere nonšalantně nabídl sklenici vína. Bylo mi to nepříjemné, protože to byl kontraband, ale nechtěl jsem ho urazit, takže jsem opatrně upil. Amanda, kterou takové nuance méně znepokojovaly, vypila svou sklenici s potěšením. Krátce nato jsme se pak vrátili na Portii. Okamžitě jsem vyrazil na můstek; Amanda šla do kajuty zkontrolovat Nata.

Během příštích dvou dnů se objevily tří další lodi naší flotily a třetího dne defúzoval i Vyzývatel, asi dvě stě padesát tisíc kilometrů od nás. Vzhledem k překonané vzdálenosti to bylo překvapivě blízko. Na zbývající plavidla jsme čekali v záplavě příkazů z vlajkové lodi.

Já jsem měl co dělat na můstku a Amanda se starala o Nata. Dvakrát jsem se vrátil do kajuty a našel ji ve vážné debatě s Alexim. Připadalo mi, že není tak docela správné, aby se kapitánova žena tolik přátelila s jeho důstojníky, ale po hádce, kterou jsme měli kvůli Philipovi, jsem si dával pozor, abych to nedal najevo.

Konečně dorazil i zbytek eskadry a jeden po druhém jsme znova fúzovali. Freiheit a Portia zůstaly na svých místech, dokud nebyli ostatní pryč. Pak jsem ještě jednou naposled zkontroloval všechny údaje a vydal rozkaz k fúzování. Když motory naskočily, obrazovky potemněly.

Po té horečné aktivitě posledních dní mi připadala fúze nudnější než jindy. Trávil jsem polovinu času s Natem a Amandou a polovinu na můstku, i když tam nebylo vlastně co dělat. Držel jsem hlídky s pilotem, s Vaxem, s praporčíky.

Derek Carr, kterého jsem přijal do armády na Hibernii jako šestnáctiletého mladíka, byl teď už zkušený praporčík, z jehož hubené aristokratické tváře vyzařovala sebedůvěra. Uměl vycítit, co se ve mně děje; vesele klábosil, když jsem byl ve sdílné náladě, a zdvořile mlčel, když jsem v ní nebyl.

Rafe jako každý mladší praporčík přicházel na můstek s obavami a mluvil jen tehdy, když ho někdo oslovil.

Alexiho Tamarova jsem znal od prvního dne, kdy jsem nastoupil na Hibernii; viděl jsem jasně, že mu něco dělá starosti. Nechtěl jsem ale na to upozorňovat a nechal jsem ho být. Pozorně jsem sledoval deník. Důtky Philipu Tyrovi byly řidší, ale pak se najednou zase objevila záplava potrestaných chyb. Věděl jsem určitě, že pan Tyre si ty důtky nezasloužil; stejně jako Derek byl už schopný a ostřílený praporčík. Znovu jsem si přál, abych ho nebyl bral s sebou; Philip byl hromosvod pro špatné nálady svých nadřízených.

Jednou odpoledne, když na můstku vládla lenivá nálada, Alexi vrazil ruce do kapes a zase je vytáhl, jakoby duchem nepřítomen. Nakonec prohlásil: „Chci něco říct panu Tyrovi, pane, a rád bych, abyste byl u toho."

Zvedl jsem obočí. „Ano?"

„Ano, pane. Řekl jsem mu, ať po mé službě přijde do mé kabiny."

Když služba skončila, šli jsme s Alexim mlčky k jeho kajutě. Philip Tyre čekal ustrašeně před ní a z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že očekává jen to nejhorší. Když uviděl svého kapitána, jeho zděšení se zjevně ještě prohloubilo.

Uvnitř Alexi na praporčíka zíral tak dlouho, až si Philip začal nervózně mačkat kraj saka. Ticho.

Philip najednou vyhrkl: „Pane, jestli jde o ty důtky z minulého týdne, odmazal jsem tři. Je mi líto, že jsem neměl ještě čas odpracovat si i ty ostatní. Měl jsem moc práce s transpopy a –"

„Je konec."

„Prosím, pane Tamarove?"

Alexi ztěžka opakoval: „Je konec. Skončil jsem s vámi." Philip se kousal do rtu a těkal očima z Alexiho na mě. „Já nevím, co jsem udělal, pane. Moc mě mrzí, jestli –"

„Praporčíku, nenáviděl jsem vás víc než kohokoli jiného v celém svém životě." Tyre se prudce nadechl a Alexi pokračoval: „Zasloužil jste si, abych vás nenáviděl, pane Tyre. Prováděl jste odporné věci."

Zatrnulo ve mně, protože jsem nevěděl, kam Alexi směřuje. Otevřel jsem ústa, abych zasáhl.

Alexi dodal: „A teď jsem prováděl odporné věci já.“ Zůstal jsem zticha. „Po tom, co jste udělal mně a ostatním praporčíkům na Hibernii, odpřísáhl jsem, že se vám pomstím, pane Tyre, a taky jsem to udělal. Ale přísaha nepřísaha, už nemůžu. Bůh Pán to buď pochopí, nebo nepochopí. Odkládám svou přísahu stranou. Odvolávám pomstu.“

Chlapec nespouštěl oči ze svého poručíka.

„Nemám vás rád, Philipe, a nikdy mít nebudu. Ale nechám vás být. V budoucnu vám udělím důtku jen v tom případě, že si ji skutečně zasloužíte. Budu se učit být zase fér.“

Přešlápl jsem. „Alexi, to stačí.“

„Ne, pane, promiňte, prosím. Ještě musím říct něco. Pane Tyre, víc než rok jsem k vám byl tak krutý, jako jste vy byl k nám, ale teď už nedokážu dál snášet, co se to ze mě stalo. Sledoval jsem vás, i když jste si myslel, že jsem lhostejný. Vůči vám jsem nikdy nebyl lhostejný, pane Tyre. A když jsme pracovali spolu, jako s těmi transpopy, zjistil jsem, že je pravda to, co říkal kapitán. Skutečně jste pilný pracovník, ochotný pomocník, svědomitý podřízený. Nenacházím ve vaší práci žádné chyby. V tom vás chválím. Také to tak uvedu v nejbližší hodnotící zprávě.“ Alexi se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Zkrátka je konec. Neomlouvám se. Nechám vás být. Můžete odejít.“

Philip Tyre automaticky zasalutoval a obrátil se k odchodu. U dveří se zastavil. „Pane – já –“

„Odchod,“ přerušil ho Alexi.

„Nechte ho mluvit,“ zavrčel jsem.

Tyre polkl. „Při té hrozné cestě domů z Naděje národů – když jste se stal poručíkem – jsem myslel, že se zblázním. Za celý život mě nepotkalo nic tak hrozného, jako to, jak jste se mnou zacházel. Snažil jsem se to vydržet, než se dostaneme domů, ale nakonec už jsem nemohl.“

Oči nespouštěl z přepážky a zřejmě si vzpomínal na svou soukromou noční můru.

„Napsal jsem dopis, oblékl jsem si čisté šaty, lehl jsem si na lůžko a chtěl jsem si vzít prášky, které jsem sebral na ošetřovně Hibernie, a pak jsem neměl dost odvahy to udělat. Ležel jsem

tam jako bezmocný zbabělec, dokud nebyl čas jít zase do služby. Ty nekonečné měsíce…

Když jsme dorazili domů a admirál Brentley mě přeložil na Portii, místo aby mě nechal odejít z armády, přesvědčoval jsem sám sebe, že na nové lodi se to zlepší. Ale ono to pokračovalo dál a dál… Čtyřikrát, ne, pětkrát jsem se to pokoušel skončit těmi prášky, ale nikdy jsem to neudělal, sám nevím proč. Jenom jednou, to jsem si vzal tři a to nestačilo.“

Tváře měl vlhké, když se obrátil ke mně. „Kapitáne, já nevím, co jsem udělal, že mě tak nenávidíte, při Bohu Pánu mluvím pravdu!“

Alexi hněvivě pokročil dopředu, ale Tyre rychle pokračoval. „Kapitáne, varoval jste mě, já vím. Jen jsem myslel, že – že dělám svou práci. Dodneška nevím, co bylo špatného na tom, jak jsem zacházel s praporčíky. Ale…“ Sklopil oči. „Pořád jste mi říkal, že to není správné, a pan Tamarov mě nesnáší, a pan Carr… takže vám musím věřit. Vím, že jsem udělal něco hrozně špatně. Nerozumím tomu, proto jsem se, myslím, taky pokoušel zabít, ale věřím vám. A tak se omlouvám. Budu se snažit jednat líp. Pane Tamarove, prosím za prominutí. Jestli mi nemůžete odpustit, snažte se aspoň věřit, že to myslím vážně. Mrzí mě, jestli jsem vám ublížil.“

Postavil se do pozoru, vystřihl vzorný pozdrav, otočil se na podpatku a byl pryč.

Alexi zasténal: „Ježíši Kriste, co jsem to udělal?“

„To já jsem to udělal vám oběma,“ opravil jsem ho trpce. „Nechal jsem vás trpět a pak jsem vám dal nad ním moc. Vy za to nemůžete.“ Nenáviděl jsem sám sebe; potřeboval jsem být sám. „Jednal jste správně, Alexi. Nic si nevyčítejte.“ Nebyl jsem si jistý, jestli mě slyšel.

5.

Když se Amanda nezabývala Natem, organizovala výuku. Týdny se měnily v měsíce a náš chlapeček rostl neuvěřitelně rychle. V soukromí naší kajuty jsem ho bral na kolena a natřásal ho, zatímco on spokojeně seděl a zkoumal ručičkama ozdoby mého saka. Občas, když jsem seděl na můstku a klábosil s Vaxem nebo pilotem Van Peerem, přistihl jsem se, že nevědomky natřásám koleny. Ale nikdy jsem Nata nevzal na můstek; jedna věc byla mít na palubě rodinu a jiná míchat ji do oficiálních povinností.

Amanda občas zvala na návštěvu někoho z cestujících a jednou se mě zeptala, jestli by mi nevadilo, kdyby pozvala všechny moje důstojníky odpoledne na čaj. Protože byla po šestnáct měsíců odkázaná jen na tuto společnost, nepřipadalo mi vhodné něco namítat, i když mi to nebylo příjemné. Požádal jsem ji jen, aby tu svačinu uspořádala v jedné z kluboven a ne v naší kajutě. Souhlasila bez poznámky. Pozváni byli všichni důstojníci a všichni také přišli, až na Philipa Tyra, který poslal zdvořilý dopis, že mu není dobře. Amanda mi jeho omluvu beze slov podala.

Začínal jsem se docela těšit na příští defúzováni, které mělo přijít za tři týdny, ale stále jasněji jsem si uvědomoval, že je tu něco, co jsem ještě neudělal. Snažil jsem se to zahnat z mysli až do chvíle, kdy jsem se jedné noci několik hodin převaloval na lůžku a nemohl usnout. Druhý den ráno jsem šel do ubikace a rázně zaklepal na dveře.

Podle lodních zvyků byla ubikace soukromým místem praporčíků a kapitán tam nechodil jinak než na pozvání, pokud nebyl zrovna na inspekci.

Dveře otevřel Derek Carr a postavil se do pozoru.

„Pohov, pane Carre.“ Uvolnil se. „Pojďte dál, pane.“ Teď jsem mohl vejít. „Díky. Ehm, pane Tyre, vás hledám. Rád bych s

vámi mluvil.“ Philip se na mě podíval tak vyděšeně, že mi bylo ještě hůř. „Dereku – pane Carre – mohl bych vás požádat, abyste mě nechal promluvit s panem Tyrem soukromě?“

„Rozkaz, pane. Samozřejmě, pane.“ Rychle si uvázal kravatu a oblékl sako. „Buďte tu jako doma, pane.“ A rychle odešel.

Philip polkl. „Nechtěl jsem vás urazit, když jsem nepřišel na tu svačinu, pane, jen –“

„Ne.“ Rozhodl jsem se mluvit bez obalu. „Byl jste v právu, že jste nepřišel po tom, co jsem vám řekl.“ Zrudl. Zhluboka jsem se nadechl a přinutil se říct: „Philipe, přišel jsem se vám omluvit a vzít zpátky to, co jsem vám řekl ve své kajutě.“

„Prosím, pane,“ vyhrkl, „není třeba –“

„Jistě si vzpomínáte,“ přerušil jsem ho, „jak jsem kázal panu Tamarovovi o zdvořilosti mezi důstojníky. Vy jste byl hostem v mé kajutě a já jsem se k vám choval hůř než nezdvořile.“

„Chápu, pane,“ koktal. „Vím, co cítíte –“

„Ale o to právě jde, Philipe. Nebyl jsem jen nezdvořilý, ale nebylo ani správné mít vůči vám takové pocity. Svým chováním vůči mně jste si nikdy nic takového nezasloužil, dokonce ani tehdy, když jste byl tak krutý k ostatním praporčíkům, a i to už je dávno pryč. V naší kajutě budete vítán ať už jako host Amandin nebo můj. A nemám nic proti tomu, abyste choval mého syna, když přijdete na návštěvu.“

Tváře mi hořely, ale dokázal jsem se mu dívat do očí. „Jde o osobní záležitost mezi námi dvěma, Philipe, a nebudu vám mít za zlé, ať zareagujete jakkoli. Ale prosím, abyste mi odpustil mé nevhodné chování.“

„Nemám vám co odpouštět, pane. Měl jste právo –“

„Nikdo nikdy nemá takové právo,“ přerušil jsem ho prudce. „Jinak byste vy byl měl právo kupit důtky na Alexiho a Dereka, až by se znova a znova dostávali na lavici. Zloba a krutost nejsou nikdy omluvitelné. Nikdy!“ Samotného mě překvapilo, jak prudce jsem to říkal. Ani jsem nevěděl, čím to je.

Užasle se na mě díval. „Opravdu jsem to tak dělal?“ ptal se polohlasem. Pak se znova podíval na mě. „Nevím, jestli je vhodné něco takového říct, ale protože jste mě o to žádal, tak vám odpouštím. Radši bych o tom už nemluvil, pane. Uvádí mě

do rozpaků, že se mi omlouváte.“ Pohlédl mi do očí a nejistě se usmál.

Nevěděl jsem najednou, jak odejít. Z náhlého popudu jsem k němu vztáhl ruku a on ji po chvilce zaváhání stiskl. Pak jsem měl pocit, že se mu nechce ji odtáhnout. Ještě jednou jsem mu ruku stiskl a pustil ho.

On mi samozřejmě sám ruku podat nesměl. Dotknout se bez povolení kapitána byl závažný prohřešek.

Zaujal jsem své obvyklé místo na můstku, ale dobře mi nebylo. Rozkaz sedmkrát defúzovat k navigačním kontrolám jsem považoval za plýtvání palivem. Kdykoli se eskadra shromáždila, musela každá loď manévrovat do svého postavení vůči ostatním.

Naše přídavné motory používaly jako palivo LH2 a LOX, které se vyráběly z našich zásob vody; fúzní motor poskytoval pro takovou konverzi energie víc než dost. Ale loď přece jen uvezla jen omezenou zásobu vody a k Naději národů bylo daleko.

Kromě toho neustálé shromažďování eskadry znamenalo i ztrátu času; mohlo trvat celé dny, než dorazily všechny lodi. Rychlost fúze se malinko lišila u každého plavidla v závislosti na typu motoru a trysek.

Povzdechl jsem si. Jednou jsem se rozhodl pro život v námořnictvu a dlouhé nudné cesty k němu prostě patří. „Vaxi, vyhlaste všeobecný poplach.“

Po celé lodi se rozječely poplachové sirény a posádka a důstojníci se rozběhli na svá místa. Všechny systémy, které nebyly životně důležité, byly uzavřeny. Vzduchotěsná vrata oddělující jednotlivé sekce lodi se zavřela. Od cestujících se při všeobecném poplachu očekávalo, že půjdou do svých kajut a zavřou dveře; stevardi procházeli chodbami a všechny kabiny kontrolovali.

Když bylo všechno připraveno, přejel jsem prstem po obrazovce a defúzovali jsme. Zatajil jsem dech, když se na simulbrazovkách znovu objevily myriády hvězd.

„Potvrďte cestu bez překážek, pane Carre.“ Všiml jsem si, jak se Vaxovi nervózně napjaly svaly na šíji.

„Rozkaz, pane.“ Odmlka. „Bez překážek, pane.“

„Jsme tu zase první,“ řekl jsem. „Počkáme.“

Další loď se objevila za dva dny. Byla to Kitty Hawk pod velením kapitána Derghinského. Domanévrovala do svého postavení a znehybněla vedle Portie, aby spolu s námi čekala na zbytek eskadry. Z nějakého důvodu předběhla Freiheit, který do normálního prostoru defúzoval pár hodin po ní.

Při čekání na flotilu jsem skoro tři dny prakticky neopouštěl můstek, jen občas jsem si šel zdřímnout. Když jsem se přistihl, že ve svém křesle klimbám, uvědomil jsem si, že tím nedávám dobrý příklad ostatním důstojníkům; neochotně jsem se odloudal do své kajuty, svlékl se a svalil se do postele. I když Nate nahlas plakal, já jsem okamžitě usnul.

O pár minut později se mnou Amanda zatřásla a vzbudila mě. Zvedl jsem se a zatřásl hlavou v marné snaze si ji pročistit. „Co je?“

„Promiň, miláčku. Neslyšel jsi interkom. Alexi tě volá na můstek.“

Zmocnila se mě panika. „Potíže?“ Popadl jsem interkom a zavolal na můstek. „Co se děje?“

„Dorazil Vyzývatel, pane. Admirál Tremaine vás shání každé dvě minuty.“

Zaklel jsem a sáhl po saku. ,,Už tam letím.“ Klopýtal jsem ke dveřím, ale adrenalin jen taktak dokázal překonat mlhu v mé hlavě.

Na můstku byly simulbrazovky ve vizuálním kontaktu s Vyzývatelem. Když jsem dopadl do svého křesla, zamračila se na mě tvář admirála Tremaina. „Hlásí se kapitán Seafort, pane.“

„Kde jste kruci byl, Seaforte?“ Tremaine měl tvář zkřivenou vztekem. „Vy máte hlídkovat, ne se válet v posteli! Očekával jsem, že na můstku najdu vás, ne nějaké poručické mimino!“ Alexi se začervenal.

„Spal jsem, pane.“ V hlavě jsem měl vatu.

„Hledáme vaše mimozemšťany, Seaforte!“ vrčel admirál. „Tak držte pořádně stráž, slyšíte? Proto jsem vás poslal napřed!“

„Rozkaz, pane.“ Nic jiného jsem říct nemohl.

Nezdálo se, že by ho to uspokojilo. „Varoval jsem vás: jediná neposlušnost a já vás odvolám. Uvažuji, jestli to nemám udělat hned!“ Alexi se vedle mě prudce nadechl.

„Omlouvám se, pane.“ Neřekl jsem nic víc, i když ta nespravedlnost mě pálila.

„Neomlouvejte se a dělejte, co máte,“ odsekl sžíravě. „Přiletím na inspekci, jen skončím s Freiheitem.“

„Rozkaz, pane.“ Spojení se přerušilo.

„Ten idiot!“ Alexi udeřil pěstí do ovládacího pultu. „To je tak nefér –“

„Mlčte!“ zavrčel jsem.

Alexi se zarazil uprostřed slova.

„Nikdy – rozumíte, nikdy, poručíku – nekritizujte v mé přítomnosti svého velícího důstojníka. Je to jasné?“ Pěsti jsem měl zaťaté.

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Alexi pokorně.

„Takovou poznámku bych nečekal ani od kadeta v prvním ročníku, pane Tamarove. Uposlechneme admirálových rozkazů bez otázek a bez poznámek.“

„Rozkaz, pane.“

Prudce jsem vydechl. „Dobře. Vím, že jste mi chtěl vyjádřit podporu. Za to vám děkuji.“ Otočil jsem se zpátky k obrazovce. „Do hodiny je tady. Musíme se připravit, jak to jen půjde.“

Admirál Tremaine a dva poručici, kteří byli jeho pobočníky, přiletěli v barkase Vyzývatele. Admirál se hnal Portii a sypal jeden komentář za druhým, zatímco jeden z jeho pobočníků si psal obsáhlé poznámky. Zkritizoval hlídku v přechodové komoře, ušklíbal se nad kójemi posádky, strčil nos do strojovny a nenašel tam nic, na co by mohl poukázat. „Na můstek, Seaforte.“ řekl jen.

Šel jsem krok za ním. Vax Holser a praporčík Rafe Treadwell se postavili do pozoru, když jsme vešli; Tremaine se neobtěžoval dát jim pohov. „Podíváme se na deník.“ Zapnul ho a prohlížel jednotlivé zápisy. Vax se po mně podíval; tvářil jsem se neutrálně.

„Hodně trestů na tak malou loď. Jak je vidět, velet moc neumíte.“ Šokovalo mě to; takovou poznámku měl pronést

soukromě, pokud vůbec. „Vidím, že tu máte praporčíka, který dělá neustále potíže. Ten Tyre; desítky důtek. Je tohle Tyre?“ Ukázal na Rafa Treadwella.

„Ne, pane. Pan Tyre je v centrále. A ta situace už je vyřešená.“

„To říkáte vy,“ zamračil se. „Vtip je v tom, Seaforte, že musíte zasáhnout dostatečně tvrdě, abyste to nemusel dělat často.“

„Ano, pane.“ Horečně jsem přemýšlel, jak odvést jeho pozornost. „Laserové simulace –“

„Nezamlouvejte to!“ Zamračil se a já jsem zrudl. „Promiňte, pane.“

„Podívejte.“ Přitáhl si mě k sobě a jeho tón byl na okamžik skoro prosebný. „Tohle je moje první eskadra, Seaforte, a můj deník budou sledovat jako ostříži. Všechno musí být v pořádku. Všechno.“

„Rozumím, pane.“

„Pošlete ho na lavici.“

Vyrazil mi dech. „Cože?“

„Slyšel jste mě. Naučte toho praporčíka, že neposlušnost tolerovat nebudeme. Ještě dnes ať dostane výprask.“

„Ale –“

Pohlédl na mě ledově. „Je mi jasné, od koho se to naučil, Seaforte.“

Existovala jediná možná odpověď. „Rozkaz, pane.“

„Tak. Při příštím defúzováni provedu další inspekci. Doufám, že do té doby tu bude lepší pořádek.“ Kývl na svého pobočníka a vypochodoval z můstku.

Otupěle jsem ho následoval. Admirálská barkasa kotvila na zádi, na druhé úrovni. Celá skupina sestoupila po schodech a vyrazila obvodovou chodbou.

„Číhni chlapa! Ňákej hlavoun, čum comá zlata!“

Rozzuřeně jsem vrazil do klubka posmívajících se transpopů. „Zmizte od něj! Nedotýkejte se ho!“

„Coďáš? Coten stoprd tady ďá?“

Transpopové se chtěli bavit, postrkovali se a pohrdlivě ukazovali na prýmky Tremainovy slavnostní uniformy. „Heleho hlavoun kápo, čum comá zlata!“

Vrazil jsem do Eddieho mohutného těla. Chlapec se rozzuřeně otočil, než mě poznal. Sykl jsem: „Zažeň je od něj, rychle!“

Z tónu mého hlasu zřejmě něco pochopil. Odhodil stranou nejbližšího chlapce a popadl za límec děvče, které se na admirála nejvíc tlačilo. „Udejte fleka, tranďáci! Vymajzněte! Vymajzněte!“

Za chvíli byl kolem Tremaina relativní klid, ale on sám byl rozzuřený k nepříčetnosti. „Co je to za – za zvířata! Proklatě, Seaforte, tomuhle říkáte loď?“

„To jsou transpopové, pane,“ vysvětloval jsem rychle. „Na poslední chvíli mi je sem přidělili v Lunapolis. Moc se omlouvám, pane. Neumějí se chovat lépe.“

„A vy takovou chátru necháte klidně běhat mezi slušnými cestujícími? Zavřete je! Není divu, že na vaší lodi je takový nepořádek!“

„Je mi líto, pane, je to –“

„Je to sebranka! Až přiletím příště, zavřete je do vězení!“ S těmi slovy se obrátil a zmizel v přechodové komoře.

Výraz mé tváře udržel transpopy v uctivé vzdálenosti, když jsem se hnal ke schodišti. Za chvilku už jsem byl na svém místě na můstku, ale nevydržel jsem sedět. Rázoval jsem tam a zpátky a všechno se ve mně vařilo. Vax měl dost rozumu, aby mlčel. Rafe Treadwell seděl bez hnutí a nespouštěl oči ze své obrazovky.

Po nějaké chvíli jsem se uklidnil natolik, že jsem se dokázal ztěžka sesout do svého černého koženého křesla. Ono to přejde; brzo budeme fúzovat a pokračovat v cestě.

Bylo mi ale jasné, co udělá admirálova návštěva s morálkou Portie. Moji poručíci ho slyšeli spílat mi za způsob, jakým řídím svou loď; jeho ostré pokárání mi na autoritě nepřidá. A to, čeho byli svědky praporčíci, nebyl právě dobrý příklad pro jejich vlastní chování.

Praporčíci! Co mám dělat s Philipem Tyrem? V obavách jsem se kolébal tam a zpátky. Admirál mi dal přímý rozkaz; musel jsem Philipa poslat na lavici.

Ten příkaz byl skrz naskrz nespravedlivý; já jsem byl kapitánem Portie a já jsem také odpovídal za disciplínu na lodi. Deník byl plný Tyrových důtek, ale mohl za to Alexiho přístup, ne Philipův. Ty vztahy mezi Tyrem, Alexim a mnou, které na mně ležely jako noční můra, se právě začínaly trochu uklidňovat, a jen Bůh Pán ví, jaké následky teď může na praporčíkovi zanechat nezasloužený výprask.

Mohl bych se pokusit Tremaina přesvědčit, aby ten rozkaz změnil? Zavolat ho, až se uklidní? Bylo nepravděpodobné, že by to pomohlo, a jen bych jeho hněv zaměřil jinam, to jest na sebe. Pro Portii bude lepší nechat to být.

Ta myšlenka mě znechutila tak, až jsem se pohrdlivě ušklíbl. Bít Philipa jen proto, aby se na mě admirál náhodou nezlobil? Co za zbabělce se to ze mě stalo? Bezmyšlenkovitě jsem vstal a začal zase rázovat po můstku, jak se ve mně vzedmula další vlna vzteku.

Po chvíli jsem si uvědomil, jak napjaté ticho na můstku panuje. Praporčík Treadwell se stále ještě snažil být neviditelný. Vax mě zamyšleně sledoval. Když jsem zachytil jeho pohled, uhnul očima. Mé znechucení ještě vzrostlo. Tak teď už i moji vlastní důstojníci se mi bojí podívat do očí.

Pokusil jsem se usmát. Tak klidně, jak jsem jen dokázal, jsem řekl: „Rafe, cvičte si navigační problémy. Určete naši polohu a spočítejte kurz na Caltech. Poručík Holser vám pomůže, když narazíte na nějaké potíže. Vaxi, buďte tak laskav.“

Oba se sklonili nad klávesnicí a já jsem zase putoval po můstku. No dobře, musím se pokusit admirálův názor změnit, i když se mu to nebude líbit.

Počkám dvě hodiny; možná pak Tremaine bude v lepší náladě. Zívl jsem si a uvědomil si, že jsem pořád ještě vyčerpaný. Nebyl důvod zůstávat na můstku. Nechal jsem praporčíka počítat pod Vaxovým dozorem a odvlekl se do své kajuty, že si zdřímnu. Když jsem si svlékal sako a kravatu, řekl jsem Amandě, co se stalo.

„Chudák Philip,“ zarosily se jí oči. „Nenecháš mu ublížit, viď že ne?“

„Pokusím se ho z toho dostat,“ řekl jsem. „Ale byl to přímý rozkaz. Jestli o tom Tremaine nebude chtít slyšet, nemůžu nic dělat.“ Chtěla se se mnou přít, ale já jsem byl příliš unavený. Natáhl jsem budíka, překulil se na postel a usnul.

Po třech hodinách mi nebylo o nic lépe. Než jsem šel do jídelny, zastavil jsem se na můstku. U svého pultu jsem si narovnal sako a poopravil kravatu, zatímco mě centrála spojovala s Vyzývatelem. Vzal to kapitán Hasselbrad. „Admirál není na palubě, kapitáne Seaforte. Večeří na Kitty Hawk s Derghinskim. Můžete ho sehnat tam, jestli je to naléhavé.“

Poděkoval jsem mu a vypnul obrazovku. Nemělo smysl kvůli tomu vytáhnout admirála od večeře. Nejen že by okamžitě odmítl, ale nejspíš by mi sebral velení, a za tak mizerný odhad situace bych si to ostatně zasloužil. Šel jsem na večeři.

Eddie Boss, Annie a ostatní transpopové vstali, když jsem se blížil ke stolu. Když jsme si znova sedali, Annie řekla, celá nesvá: „Sme nechťli žádnej průser stim stoprdem, kápo. Prča, no.“ Buď se už učili mluvit lépe, nebo já jsem pochytil něco z toho jejich žargonu. Možná obojí. „Díky, Annie.“

„Si dáme vodfuk příště,“ dodal Eddie a zamračil se na ostatní. „Střihnem jinam.“ Šťouchl Dekeho, který podmračeně kývl. I ostatní kývali.

Hodinu po večeři jsem znova zavolal Vyzývatele; admirál se ještě nevrátil. Hryzal jsem se do rtu. Tremaine zavrčel: „Udělejte to ještě dnes.“ Netrpělivě jsem čekal na můstku. Ve 21.30 lodního času jsem to zkusil znova. „Už se admirál vrátil, kapitáne Hasselbrade?“

„Ano.“ Kapitán se odmlčel a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. „Šel si lehnout. Rozkázal, že ho nemáme budit, leda by šlo o poplach.“ Podíval se mi do očí a já jsem uvažoval, kolik toho asi ví. Jaký je to asi pocit, být kapitánem pod ustavičným admirálovým dozorem? Zeptat jsem se ho na to samozřejmě nemohl.

„Díky, pane.“ Přerušil jsem spojení. No, nedalo se dělat nic než splnit rozkaz. Philip to přežije, jako to přežil dřív. Otevřel

jsem ústa, abych přivolal praporčíka a vydal ho jeho osudu, pak jsem ale zaváhal.

Když neudělám nic, Tremaine se to nikdy nedoví. Za tři měsíce už si těžko vzpomene kontrolovat v deníku trest nějakého praporčíka. Vax bude mlčet a Philip se nikdy nedozví, co mu hrozilo. S úlevou jsem si uvědomil, že jsem našel řešení. Philip si užil víc než dost a my jsme mu slíbili, že to skončilo. Bude to porušení rozkazu, ale s tím budu muset prostě nějak žít.

„Jdu do postele," prohlásil jsem.

„Dobrou noc, pane." Vax zaváhal. „A pan, ehm, Tyre –?"

Tak do toho přece šlápl. Bylo by lepší, aby to vůbec nepřišlo na přetřes. „Jdu do své kajuty," odpověděl jsem pevně. Vykročil jsem ke dveřím. „Dobrou noc."

Dlouho jsem se převracel na posteli. Pak jsem usnul.

Otec a já jsme pomalu kráčeli stinnou cestou k bráně Akademie. Přes rameno jsem měl těžký lodní pytel. Když jsme došli k areálu, na kratičký okamžik mi položil ruku na rameno, ale neřekl nic. Otočil jsem se a podíval se na něj. Vzal mě za ramena, obrátil a postrčil mě k bráně. Prošel jsem dovnitř.

Když jsem se ohlédl, abych se s ním rozloučil, už rázoval pryč a ani jednou se nepodíval zpátky. Cítil jsem, jak se mi kolem krku stahuje železný obojek, a brána se prudce zavřela.

V panice jsem se vzbudil. Amanda seděla vedle mě a měkkou dlaní mě hladila po rameni. „Nicky, už je to dobré. Jsem tu s tebou. Něco se ti zdálo."

„Hm." Spustil jsem nohy na podlahu a otřásl se. „Zase ten sen."

„Tvůj otec?"

„Ano." Opřel jsem si hlavu do dlaní. Copak se toho nikdy nezbavím? Po chvíli jsem se sebral natolik, že jsem byl schopen jít do sprchy smýt ze sebe pot a strach. Ten sen se mi vracel od chvíle, kdy jsem ve třinácti letech nastoupil na Akademii.

Až na ten železný obojek to bylo všechno pravda.

Vrátil jsem se k posteli. Otec přece na palubě Portie není. Je v Cardiffu a žije dál svůj přísný, neradostný život.

Ve vzpomínkách jsem se vrátil do chvil, kdy jsem se učil u našeho odřeného kuchyňského stolu a otec mi hleděl přes

rameno, když jsem se prokousával obtížnými texty. Vybavilo se mi, jak jsme čítávali z Bible. Otec přednášel pasáž z knihy Levitů. Já jsem udělal nějakou prostořekou poznámku o přísaze a otec mě přísně pokáral. Ještě dnes jsem cítil své tehdejší zahanbení.

„Slib mi to, Nicholasi.“ Čekal na mou odpověď. „Slib to, synu.“

„Slibuju, otče.“

„Opakuj to celé, Nicholasi.“

Zavřel jsem oči. „Má přísaha je mé pouto. Raději nechť jsem zničen, než abych nedodržel složenou přísahu. Má přísaha je všechno, co jsem.“

Vzhlédl jsem, v očích mě pálilo. Znal jsem cenu přísahy; jak věděl Bůh Pán, složil jsem ji už mnohokrát. Ten vážný rituál mého prvního dne na Akademii: „Já, Nicholas Ewing Seafort, přísahám na svou nesmrtelnou duši, že budu chránit a bránit Chartu Generálního shromáždění Spojených národů, že po dobu své služby budu projevovat věrnost a poslušnost Námořní službě Spojených národů a že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán Nejvyšší.“ Tou přísahou jsem byl vázán dodnes.

Pátral jsem horečně po nějakém úniku. „Že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů.“ Rozkaz admirála Tremaina byl nepochybně nespravedlivý. I tak byl ale zákonný. Byl jsem povinen ho uposlechnout, i když jsem se mu tak zoufale snažil uniknout.

Podíval jsem se na hodiny: 23.35. Ještě jsem měl čas. Philip bude muset trpět. Zachraptěl jsem do interkomu: „Praporčík Tyre na můstek, okamžitě.“ Naházel jsem na sebe šaty.

„Nicky, co to děláš?“ ptala se Amanda ustaraně.

„To, co musím.“ Ignoroval jsem její ublížený pohled.

Když jsem dorazil na můstek, čekal tam už s Vaxem Philip Tyre. Vypadalo to, že i on už spal.

Sám nevím, jak se mi podařilo podívat se mu do očí.

Řekl jsem chraplavě: „Pane Tyre, admirál Tremaine při své inspekci prohlížel náš lodní deník. Máte tam spoustu důtek. Máte

dostat výprask pro neposlušnost. Jděte do kajuty poručíka Holsera. Bude tam hned.“

Philipovi se ve tváři objevilo ohromení a vzápětí ho vystřídal jiný výraz – pocit, že byl zrazen? Pak se prosadil jeho výcvik. „Rozkaz, pane!“ Zasalutoval, obrátil se na podpatku a vypochodoval.

Obrátil jsem se k Vaxovi a řekl jsem: „Dokončím službu za vás. Vyřiďte to.“

„Rozkaz, pane!“

Z Vaxova výrazu jsem poznal, co si myslí, a ulevilo se mi. Když z toho Vax nechá Philipa vyváznout lehce, nemusí být škoda tak velká.

Ale když Vax vykročil ke dveřím, zatrnulo ve mně, protože jsem si vybavil náš nedávný rozhovor. Jak z toho může Vax nechat Philipa vyváznout lehce po tom, co říkal o prosazování disciplíny?

Ne, Vax to sám od sebe Philipovi neusnadní. Byl jsem sám sebou znechucen: teď ještě nutím Vaxe, aby si vybral, jestli neuposlechne rozkazu nebo bude krutý k Philipovi, jen proto, že mně se nechce vzít na sebe zodpovědnost.

„Ještě okamžik!“

Vax se zastavil u dveří a podíval se na mě.

„Vaxi, já –“ Slova mi nechtěla z hrdla ven. Ale dodal jsem pevně: „Rozkazuji vám, abyste na něj byl velmi mírný. Rozumíte?“

Vaxovi se tvář rozzářila vřelým úsměvem. „Rozkaz, pane.“ Stále ještě se usmíval, když lehkým krokem vycházel z můstku.

Stalo se. Tremaine přece neříkal nic o tom, že máme být na Philipa tvrdí, ne? Svůj rozkaz jsem do písmene splnil.

Ale i když jsem si to tak dobře zdůvodnil, bylo mi zle. Obešel jsem svou přísahu a riskoval duši.

Byli jsme ve fúzi a dny se líně vlekly. Amanda učila transpopy, co mohla; dívka jménem Annie se pracně naučila napsat své jméno a obě byly nadšené.

Dva dny po admirálově inspekci Alexi Tamarov dobrovolně přebíral služby za Philipa Tyra, i když z jeho pružného kroku bylo zjevné, že to není třeba. Neřekl jsem nic. Když jsem se s

Philipem Tyrem viděl poprvé po jeho návštěvě ve Vaxově kajutě, ostýchavě se usmál. Nestál jsem o to, aby mi připomínal mou pošetilost; díval jsem se na něj chladně, dokud mu úsměv z tváře nezmizel.

Můj syn mi rostl před očima. Nejhezčí chvíle mého života byly ty, kdy jsem si s ním hrál na podlaze naší kajuty a on mi šťastně slintal na košili a kravatu. Se značným úsilím se už dokázal přetočit na břicho. Uvažoval jsem, za jak dlouho se naučí lézt.

Po třech týdnech fúze jsme zase zapadli do běžné lodní rutiny. Paní Attaniová uspořádala večírek na oslavu osmnáctin svého syna Gregora. Postoj námořnictva v takových případech byl nejednoznačný. Oficiálně se uznávala jen jediná třída cestujících a všichni měli podobné ubytování a stejná jídla. Ti bohatší si ale mohli koupit ještě něco navíc, což byl právě případ večírku paní Attaniové. Bylo pozváno mnoho cestujících, i když ne všichni, a z důstojníků jen Amanda a já.

Shodli jsme se s Amandou, že večírek, ačkoli se koná v běžné lodní jídelně, je příliš formální záležitost, než abychom mohli vzít s sebou malého Nata. Zjistili jsme ale, že mladá chůvička, která se nám už několikrát o Nata starala, je pozvána také.

„To je smůla, že Erin nemůže hlídat, Nicky. Paní Attaniová s tím hrozně nadělá, chce, aby bylo všechno dokonalé. Jestli se Nate rozpláče, vezme to jako osobní urážku.“

„A Philipa Tyra ses ptala?“ Spíš jsem to zavrčel než řekl.

Amanda na mě vrhla ostrý pohled; když zjistila, že to myslím vážně, objala mě, políbila mě na špičku nosu, a nanovo si tak získala mé srdce.

Gregor stál u dveří a vítal hosty s matkou po boku. Attanimu bylo sice osmnáct, ale ještě čtyři roky mu scházely do plnoletosti, ačkoli já jako jednadvacetiletý jsem byl dospělý už pět let v důsledku výnosu generálního shromáždění. Jako kadet jsem byl nezletilý, ale s povýšením na praporčíka jsem nabyl plnoletosti a směl jsem pít, volit a oženit se.

Doma jsem občas slýchal návrhy, že hranice zletilosti by se měla snížit na dvacet let, ale pochyboval jsem, že by z toho něco

bylo. Následkem časů Vzpoury byla teď společnost mnohem konzervativnější a opatrnější než kdysi.

„Díky, že jste přišel, kapitáne.“ Gregorovu chování se nedalo nic vytknout. V důsledku své hodnosti jsem koneckonců patřil ke stejné třídě jako on.

„Je to pro nás čest, pane Attani,“ oplatil jsem mu škrobenou zdvořilost. Jako kapitán a dospělý jsem ho mohl oslovovat křestním jménem a občas jsem to taky dělal, ale nebylo by vhodné chovat se k němu povýšeně na jeho vlastní oslavě.

Amanda se do mě zavěsila a společně jsme se vmísili do davu. Mezi našimi kosmopolitními cestujícími jsem se cítil neohrabaně a nekultivovaně. Obvykle jsem nezávaznou konverzaci přenechával Amandě a dnešní večer nebyl výjimkou. Ujídali jsme jednohubky a usadili jsme se poblíž živě klábosícího hloučku.

„Stojí to za to nepohodlí, dostat se k neohraničenému prostoru,“ říkala právě nějaká žena. „Celý neosídlený kontinent! Poprvé za celý život se budeme moci pořádně rozpřáhnout.“

„Emily Valdezová,“ přišeptla mi Amanda. „Valdezovy permabaterie.“ Byla – nebo její rodina byla – neuvěřitelně bohatá.

„Ale všechna sídliště jsou na východním kontinentu.“ To se přidal Walter Dakko, Chrisův otec. „Západní kontinent podle mých informací dokud pro osadníky otevřen nebyl.“

„To nemůže trvat dlouho,“ prohlásil agresivní muž s mohutnými tvářemi. „Taková spousta nevyužité země!“

„Jsem zvědavá, jaká je ta kolonie doopravdy,“ přemítala nahlas Galena Dakková, zavěšená do svého manžela.

„Za rok se to dozvíte, miláčku,“ odpověděl kdosi suše. „Všichni letíme na Naději národů a přitom nikdo z nás vlastně neví, co má očekávat,“ podotkl Walter Dakko. „Vložili jsme důvěru do – do –“

„Do emigrační příručky Spojených národů,“ dokončila Emily Valdezová žalostivě. „Co když jsme se odsoudili k rokům na téhle… na téhle skořápce a nakonec zjistíme, že nás napálili?“

„Pšt, uslyší vás kapitán,“ zašeptal někdo. „To je mi jedno,“ odpověděla vzdorně slečna Valdezová. „Kapitáne Seaforte, je

tohle naše vězení dobrá investice? Stojí Naděje národů za tu cenu, za kterou se tam musíme dostat?“

„Jakou cenu, slečno Valdezová?“ zeptal jsem se. „No.“ Příjemný smích. „To ubytování. Já vím, že děláte, co můžete, ale stejně!“ Amanda mi stiskla předloktí. „Je něco v nepořádku s vaší kajutou?“ vyzvídal jsem. „Ne v tom smyslu, že byste tam mohl poslat opraváře. Ale je úplně směšně malinká, kapitáne. Na haciendě ani moje šatna nebyla takhle malá. Jak můžete čekat, že civilizovaní lidé budou v takovém prostoru dlouhodobě žít? Šestnáct měsíců! No řekněte!“

Amanda mě stiskla ještě víc, ale já jsem signál ignoroval. „Chtěla byste si vyměnit kajutu s někým z mých důstojníků?“ řekl jsem chladně.

„S kterým?“ Slečna Valdezová se usmívala.

„S kterýmkoli. Moji poručíci jsou na tom dobře: jejich kabiny jsou asi poloviční velikosti než ta vaše. No, možná o něco menší. Moji praporčíci spí v ubikaci velké jako poručická kajuta, a praporčíky tu máme tři. Při mé poslední cestě na Naději národů jsme v podobné ubikaci spali čtyři.

„Takže je to pravda?“ zeptala se Galena Dakková. „Při poslední plavbě jste byl praporčíkem? Doneslo se mi to, ale nepřipadalo mi zdvořilé se na to ptát.“

„Ano, paní Dakková. A v té době mi taková kajuta, jako je ta vaše, připadala jako nedostižný sen.“

Přistoupila k nám paní Attaniová. „Ale vaši důstojníci nastupují k námořnictvu jako děti, kapitáne. Musí tedy být na něco takového zvyklí.“

„Ano,“ odpověděl jsem úsečně. Jak mohou takoví boháči chápat, co je to život v ubikaci? Čtyři mladí lidé obou pohlaví uprostřed bouřlivé adolescence, nacpaní jako sardinky do maličké ubikace, kde žijí ve vzájemné intimní blízkosti a přitom musí dodržovat přísnou námořní hierarchii dokonce i sami mezi sebou. Ne, to jsem jim vysvětlit nemohl.

„Musíte nás chápat,“ vložil se do toho Walter Dakko chlácholivě. „My nemáme vaši tvrdou výchovu. Jsme zvyklí na pohodlí a ty malé kajuty dost těžko snášíme.“

Došla mi trpělivost. „To se ale ještě můžete považovat za šťastné. Jsou tu cestující, kteří kvůli nedostatku místa musí v kabinách spát po šesti.“

„To je příšerné!“ zvolala paní Dakková. „Pro všechno na světě, kdo?“

„Lidé z Dolního New Yorku.“

„Aha, tranďáci?“ zasmála se paní Attaniová. „Já už jsem myslela, že jde o skutečné cestující.“

„Nepůjdeme si dát něco k pití, Nicky?“ ozvala se Amanda.

„Ne. Transpopové jsou cestující, madam, stejně jako vy.“

„To sotva.“ vesele odporovala slečna Valdezová. „To jsou spíš zajatí divoši. Nebo utečenci, jestli chcete. Rozhodně to nejsou normální cestující. A i kdyby, jsou přece zvyklí mít málo místa. Vsadila bych se, že na lodi se mají lépe než kdy dřív.“

„Je to zločin, strčit je na normální dopravní loď mezi slušné lidi,“ rozčiloval se Walter Dakko. „Někteří z nás musí po celou cestu na Naději národů bydlet v kabinách po dvou, a to všechno kvůli takové sebrance! To je neomluvitelné.“

„Opravdu mám velkou chuť se něčeho studeného napít,“ naléhala Amanda.

„Později. Máte pravdu, pane Dakko: Takové ubytování je skutečně neomluvitelné. Jen si to představte, šest lidí v jedné kajutě! Naštěstí jsem přišel na jedno řešení. Tranzitující by potřebovali vaše vědomosti a kultivovanost. Když budou sdílet kajuty s vámi, postupně se zcivilizují. Co nejdřív vypracuji rovnoměrnější plán obsazení kajut. Pojď, Amando, půjdeme si teď pro něco k pití.“ Zdvořile jsem pokývl hlavou a odvrátil se od jejich šokovaných, nevěřícných tváří.

„Jdi se vycpat, Nicky,“ obořila se na mě Amanda, jen jsme poodešli pár kroků.

„Nemohl jsem si pomoci.“

„Ale mohl! Tak byli otravní, no a co? Musel sis je znepřátelit?“

„Je mi milejší mít je za nepřátele než za přátele.“ Oči se jí zalily slzami. „Ale mně ne! Ty máš svůj můstek a svoje důstojníky, ale já nemám nikoho než je a tranďáky!“

„Miláčku, promiň. Zapomněl jsem.“ Objal jsem ji.

Zasmála se. „Ale neuděláš to doopravdy, viď, Nicky. Jak se Walter tvářil při představě, že by měl bydlet s transpopem…“

„Měl bych,“ zabručel jsem.

„Prosím tě, Nicku, všichni mají velký vliv. Kdyby se to doneslo na Admiralitu…“

Měla samozřejmě pravdu. Moje kapitánská pravomoc byla neomezená; mohl jsem kajuty přidělovat podle svého. Ale až se vrátím, budu podléhat Admiralitě, a tam by se asi moc nelíbilo, kdybych smetánku vyhnal z kajut kvůli bandě pouličních chuligánů. Ale stejně… Chvilku jsem si tu představu vychutnával a pak jsem ji zapudil z mysli.

Vyhlašoval jsem cvičení a poplachy, aby posádka nezlenivěla. Mělo to ten příjemný vedlejší efekt, že jsem nezlenivěl ani já; uzavřený prostor Portie už mě začínal unavovat. Byla to malá loď, mnohem menší, než na jaké jsem se kdy plavil. Bylo tu jen málo cestujících, jejichž společnost mi byla příjemná, a většina pasažérů zase nebyla nadšená mnou.

Poté, co začalo být jasné, že nehodlám splnit svou hrozbu a změnit uspořádání kajut, byl jsem neochotně přijat zpátky do společnosti, ale o hlavní prostředek ke komunikaci s cestujícími – večeře u kapitánského stolu – jsem přišel, když jsem změnil zasedací pořádek tak, aby důstojníci seděli s transpopy.

I to už bylo únavné. S mládeží u svého stolu jsem uzavřel vratké příměří. Dal jsem jim pocítit svou moc tím, že jsem jim odepřel jídlo, dokud se nezačali chovat slušně – to bylo nejspíš porušení lodního řádu, pokud se jeho pravidla vztahovala i na nedobrovolné a nezletilé cestující – a oni se zatím neodvážili znovu to na mě zkoušet. Spolupracovali se mnou ale minimálně, pokud vůbec.

Annie, kterou jsem si při našem prvním setkání v chodbě spletl s chlapcem, byla teď už jasně dívčí. Možná že slušnou výživou se jí začala vyvíjet postava. Rozhodně pomohl i nový účes, s nímž se jednou večer objevila za hlasitého pokřikování svých kamarádů. Neměla ponětí, kolik jí je, ale já jsem ji odhadoval tak na sedmnáct.

Jednoho dne jsem přišel do své kajuty a zarazil se hned u dveří. Nad holovidem u jídelního stolu seděli Amanda a Eddie Boss. Když jsem vešel, Eddie vyskočil.

„Nic neďám, kápo. Pani říkala, že můžu bejt. Tady. Říkala."

Vzpomněl jsem si jasně na svou scénu s Philipem Tyrem a dal jsem si tentokrát pozor na jazyk. „Já to chápu, Eddie. To je v pořádku. Posaď se."

„Nebudutady. Sim za Dekem. Du." Nervózně se sunul ke dveřím.

„Díky, že jsi přišel, Eddie," řekla Amanda. „Zítra budeme pokračovat, ano?"

„Du." Dveře se za ním zavřely.

Pozvedl jsem obočí. „Vypadalo to, že se mě bojí."

Zasmála se. „Spíš bych řekla přímo děsí, i přes ty svoje svaly."

„Protože jsem ho na dva týdny zavřel do basy?"

„Já nevím, Nicky. Neumím si představit, proč by se tě někdo měl bát."

Podezřívavě jsem se na ni podíval, protože jsem si nebyl jistý, jak to myslí. „No ale co tady vlastně dělal?"

„Chce se učit číst. Nicky, představ si, že za mnou sám přišel! To je přece skvělé, ne?"

„A proč se neučí s počítačem?" Ušklíbla se. „To nešlo. Když počítač prvně označil jeho odpověď za nesprávnou, pokusil se rozbít obrazovku. Potřebuje… lidské povzbuzování."

„Je nebezpečný. Neměla by ses k němu přibližovat."

„Nemyslím. On se opravdu chce učit." Byla rozhodnutá, nemělo cenu o tom dál mluvit. „No, ale musíš ho učit tady? Nešlo by to aspoň v klubovně?" Aspoň by tam s ním nebyla sama, kdyby začal být agresivní.

„Nicku, to jsme vyzkoušeli předevčírem. Pár kluků si tam z něj dělalo legraci a on odtamtud utekl. Musela jsem ho hodně přesvědčovat, aby pokračoval."

Zaklel jsem. „To je neuvěřitelné, jak jsou ti transpopové krutí. Nechtějí ani, aby se někdo z nich dostal výš."

„Transpopové? To byl Gregor a ten mladý Dakko, ten Chris." Viděla můj výraz a rychle pokračovala. „Oni ani nechtěli dělat

žádné potíže, miláčku. Ale víš, jak to vždycky dopadne, když na sebe narazí oni a transpopové.“

„Ano. Nejdřív ty chudáky nacpeme do kajut po šesti a pak ještě musí snášet urážky od takových rozmazlených…“ Zhluboka jsem se nadechl. „No, já si to s nimi vyřídím.“

„Miláčku, nech to být. Cestující už mají transpopů i tak plné zuby.“

„Já to vyřídím,“ opakoval jsem. Celý večer jsem přemýšlel jak.

Druhý den jsem zavolal na můstek hlavního stevarda Li. „Chtěl bych trochu změnit zasedací pořádek u večeře,“ řekl jsem mu. „Posaďte Gregora Attaniho k mému stolu a Chrise Dakka ke stolu čtyři s poručíkem Holserem. S platností ode dneška.“

„Rozkaz, pane.“ Li zaváhal. „A když nebudou souhlasit?“

„Myslím, že lodní řád nepřikazuje cestujícím večeřet,“ odpověděl jsem. „Pokud se rozhodnou, že jíst chtějí, budou sedět tak, jak jsem řekl.“ Zasalutoval a odešel.

Když Vax přišel na hlídku, byl jsem už na můstku a přemýšlel jsem, jak dlouho asi potrvá, než se ohlásí pani Attaniová. Vax zaujal své místo a vypadal nesvůj. Chvilku se nervózně vrtěl. Pak, aniž zvedl oči od obrazovky, řekl: „Včera večer se v ubikaci strhla pěkná rvačka.“

Neřekl jsem nic. Podle námořních zvyklostí se kapitán o záležitosti ubikace nestaral. A nebylo ani zvykem, aby na ně poručík kapitána upozorňoval. Muselo se stát něco skutečně nezvyklého, aby to Vaxe takhle vyvedlo z míry.

„Philip a Derek Carr si to spolu rozdali,“ dodal stále ještě jakoby k obrazovce. „V tělocvičně. Zmlátili se skoro do bezvědomí. Pan Singh otevřel dveře a na chvíli si myslel, že jsou to milenci; leželi skoro na sobě. Našel mě a přivedl mě tam.“

Pořád jsem mlčel. Vax pokračoval: „Dal jsem je trochu do pořádku a dopravil do ubikace.“ Kradmo na mě pohlédl a zrudl. Napadlo mě, jestli si vzpomněl na naši vlastní zoufalou rvačku na Hibernii. No, tenkrát jsem nezvítězil. Jen se mi podařilo neprohrát.

Povzdechl jsem. Neměl jsem se správně do toho plést, ale Vax byl starý přítel, a kdybych to nemohl probrat s ním, tak s kým? Odpověď byla jasná: s nikým.

Mojí úlohou bylo zůstat osamělou, děsivou postavou na vrcholu pyramidy. Mohl jsem klást otázky, rozhodovat, ale nebylo vhodné probírat problémy se starými přáteli. Jinak by mě totiž bez výhrad a bez otázek neposlechli ve chvíli, kdy bylo takové poslušnosti třeba.

Podařilo se mi neříct nic. Vax se zatvářil nejdřív zmateně a pak ublíženě, nakonec se pohledem vrátil k obrazovce. Samozřejmě že jsem mu nemohl nic vysvětlit; to kapitán také nedělá.

Díky Bohu Pánu za Amandu a Nata; bez nich bych asi přišel o rozum.

Ten večer bylo v jídelně jasně cítit napětí. Derekova tvář byla samá modřina; Philip Tyre měl monokl a rozražený ret. Podle dávné námořní tradice jsem se samozřejmě tvářil, že to nevidím, stejně jako kapitán Dengal si na lodi Helsinki nevšiml mé vlastní nateklé tváře toho večera, kdy mi Arvan Hager, náš starší praporčík, udělil nezapomenutelnou lekci.

Chris Dakko se pokusil namířit si to k svému obvyklému místu u rodinného stolu, a když byl odtamtud vykázán, vyřítil se vztekle z jídelny. Gregor Attani se zamračeně usadil vedle mě, na místě, které by dřív bylo považováno za čestné. Eddie a Deke pronášeli nějaké nesrozumitelné vtípky a rýpali se navzájem do žeber.

„Proč mi to děláte?“ zeptal se Gregor mezi jednotlivými chody uraženě.

„Co, Gregore?“

„Že mě nutíte jíst s těmihle tranďá- s těmi zvířaty,“ opravil se, když jsem se na něj zamračil.

„Vy nejste o nic lepší než oni, pane Attani.“

„Ne?“ ušklíbl se. „Tak se podívejte!“ Pravda byla, že jejich chování u stolu nebylo ještě dokonalé, i když se ze všech sil snažili přizpůsobit se mým podivným požadavkům.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Jste vzdělanější, kultivovanější, ale o nic lepší.“ Představil jsem si Eddieho, jak se v klubovně pro

pasažéry namáhá u holovidu a snaží se něco naučit. Měl jsem toho dost. „A žádné další poznámky, Gregore, nebo s námi budete taky snídat a večeřet.“ To ho umlčelo. Amandě ho přišlo líto, a tak se s ním dala do nezávazného povídání, ale i ji nakonec odradily jeho nabručené jednoslabičné odpovědi.

Po večeři jsem se vrátil na můstek. Kéž bych byl býval položil Vaxovi jednu otázku: Rozhodla ta rvačka něco? Uvažoval jsem a nakonec jsem usoudil, že se prostě budu muset zeptat rovnou. Vzal jsem do ruky interkom, ale pak jsem s ním prudce sekl zpátky.

„Opatrně, kapitáne. Snadno se rozbíjejí.“ To byl Dannyho hlas. Prudce jsem vzhlédl.

„Promiň,“ řekl jsem, protože jsem svého výbuchu vzteku sám litoval, a pak jsem si ještě navíc připadal hloupě. Odkdy se kapitán omlouvá čítači?

„Co vás tak rozčílilo, kapitáne?“

„Nech mě.“ Neměl jsem náladu na řeči.

„Rozkaz, pane.“ Znělo to ublíženě.

Povzdechl jsem si. Co když tohle bylo řešení? Nemohl jsem si promluvit ani s cestujícími, ani se svými důstojníky, ale proč ne s Dannym?

„Praporčíci se v ubikaci porvali,“ řekl jsem.

„To přece dělají pořád, ne? Darla mi vyprávěla o drsný rvačce, co jste měl na její lodi.“

Copak se nic neutají? „Tentokrát je to ošemetná situace. Při poslední cestě Philip – pro tebe pan Tyre – nebyl způsobilý velet ubikaci a Derek ji převzal. A Philipa přitom slušně zmlátil. Philipovi se teď vrátila sebedůvěra a chce velet sám. Koneckonců oficiálně má senioritu.“

„Takže to vyřešila ta rvačka, ne? A Philip – ehm, pro mě pan Tyre – vyhrál?“

„Nech si ty drzosti,“ zavrčel jsem. Napadlo mě, jak starý asi Danny je, a pak jsem si uvědomil, že je to hloupost. Není přece živý, ne? „Nevím, kdo vyhrál. Myslím, že ani jeden.“

„Tak to se porvou znova, dokud se to nevyřeší.“ Zřejmě mu to nedělalo nejmenší starost.

„Ano.“ Ale to jsem nemohl připustit. Na to jsem měl Dereka příliš rád. Ale Philip si svou příležitost tvrdě zasloužil. Neochotně jsem si přiznal, že jsem začal mít docela rád i jeho.

Vzal jsem interkom a zavolal ubikaci. „Pan Tyre a pan Carr na můstek.“

„Nejsou tady, pane,“ ozval se vyděšeně Rafe Treadwell.

„No dobře.“ Položil jsem interkom, ale váhal jsem jen chvilku. Pak jsem ho znova popadl. „Poručík Holser na můstek!“ Za chvilku dorazil zadýchaný Vax. „Převezměte hlídku, poručíku.“ Vyšel jsem ven.

Spěchal jsem kolem ubikace do tělocvičny na první úrovni. Na dveřích visela cedule „Mimo provoz“. Stiskl jsem kliku; bylo zamčeno zevnitř. Zabouchal jsem na dveře. „Otevřete! Okamžitě!“

Dveře se otevřely. Protáhl jsem se kolem Philipa Tyra, jehož roztržené tílko stoupalo a klesalo, jak těžce lapal po dechu. Z rozraženého rtu mu kapala krev. Derek stál na druhé straně místnosti se zaťatými pěstmi a čekal, jednu paži přitištěnou k boku. Oba praporčíci si košile, kravaty a saka úhledně poskládali na bradla.

„Dost!“ vyjel jsem na ně. „Obléknout a se mnou!“ Netrpělivě jsem čekal, až si natáhnou košile a uvážou kravaty. Když zase vypadali normálně, vedl jsem je chodbou do opuštěné jídelny. Od nejbližšího stolu jsem odtáhl židli a posadil jsem se.

Další dvě židle jsem přistrčil k nim. „Sednout, oba dva!“

„Rozkaz, pane!“ Derek se posadil klidně a naklonil se trochu dozadu, aby ulevil pravé straně. Philip se usadil na krajíčku židle.

Zamračil jsem se na ně. Nemělo to žádný účinek. Praštil jsem rukou do stolu, až oba nadskočili. Dlaň mě hrozně pálila. „Předpokládá se, že ubikace si své záležitostí řeší sama,“ zavrčel jsem.

„Snažíme se o to,“ odpověděl Philip Tyre ublíženě.

„A kapitán si toho nemá všímat.“ Bouchl jsem znovu do stolu, tentokrát opatrněji. „Ale jak si vás k čertu nemám všímat, když do svých sporů zatahujete polovinu lodi? Jeden druhého zmlátíte málem do bezvědomí, že jeden z cestujících musí přivolat

poručíka Holsera, a pak klidně vpochodujete do jídelny a chlubíte se šrámy z boje!“ To nebylo fér, ale měl jsem takový vztek, že mi to bylo jedno.

Podívali se na sebe, ale ani jeden z nich nepromluvil. Když jsem je tak sledoval, uvědomil jsem si, že když budu mluvit s oběma dohromady, nedostanu se nikam. „Pane Tyre, počkejte venku, než vás zavolám.“

„Rozkaz, pane!“ Chlapec se otočil na podpatku a vypochodoval na chodbu.

Vstal jsem. „Kruci, Dereku, je to nutné?“

Podíval se mi do očí. „Uposlechnu každého rozkazu, který mi dáte, pane,“ řekl bez emocí.

Měl jsem chuť ho seřvat, ale ovládl jsem se a vzpomněl jsem si místo toho na naši příjemnou společnou dovolenou ve Ventuře. „Ustoupíte mu, Dereku?“ zeptal jsem se.

„Přikazujete mi to, pane?“

„Ne.“ To jsem udělat nemohl. Aspoň pro vnitřní záležitosti ubikace ne.

„V tom případě ne, pane, neustoupím.“ Trpce se usmál. „Je mi líto, pane. Já vím, že byste chtěl, abych to udělal, ale dobrovolně nemůžu. Po té minulé plavbě ne.“

„A co když se změnil?“

„Pane…“ Začervenal se. „Kvůli vám jsem polkl svou hrdost, i když to bylo hrozně těžké. Snažil jsem se dělat všechno, co jste ode mě chtěl. Pro vás to udělat můžu. Ale pro něj ne.“

„A když to nařídím?“

„Pak se podrobím jeho rozkazům, protože to na mně chcete vy.“

„Nemůžu dopustit, abyste se navzájem zabili, Dereku.“

„Ne, pane, to chápu.“

„Existuje nějaký jiný způsob, jak si to spolu můžete vyřídit?“

„Vy jste mě učil námořním tradicím. Existuje?“

Snažil jsem se něco vymyslet. Nakonec jsem neochotně zavrtěl hlavou. „O žádném nevím. Pokud jednoho z vás neodstraním z ubikace.“ Povzdechl jsem. Ta jeho zatracená hrdost! Přesto jsem ale věděl, že bez ní bych ho neměl tak rád. „Počkejte venku, pane Carre. Pošlete mi pana Tyra.“

„Rozkaz, pane.“

Philip vešel a postavil se do pozoru.

„Pohov, pane Tyre.“

Hledal jsem správná slova. „Jste první praporčík, pane Tyre, to vím. Ale Derek už velí víc než rok. Proč to musíte měnit?“

„Protože jsem první praporčík, kapitáne Seaforte.“ Jeho napětí bylo skoro hmatatelné.

„Nemůžete to vzdát, Philipe?“

„Jestli můžu? Já nevím, jestli můžu, pane. Ale rozhodně to neudělám.“ Jeho odhodlání mě šokovalo.

„A když vám přikážu, abyste mu ponechal velení?“

„Budu muset uposlechnout rozkazu, pane. Ale prosím, abyste mi dovolil dřív odejít z námořnictva, pane.“

Těžce jsem dopadl na židli. „Posaďte se, Philipe.“ Sedl si vedle mě. Všiml jsem si, že se chvěje. „Proč zrovna teď?“ zeptal jsem se. „Co se stalo?“

„Já přesně nevím proč, pane. V poslední době se nijak nezměnil. K panu Treadwellovi se chová fér a mě víceméně nechává na pokoji, i když mnou pohrdá. Jenom… je prostě načase, pane,“ vyhrkl. „Promiňte, já vím, že tohle nemám říkat, ale vy jste mě neměl co brát s sebou.“

Spadla mi čelist. Rychle pokračoval. „Měl jste mě nechat vyhodit. Praporčík, který si ani neudrží velení v ubikaci… Dal jste mi druhou příležitost, pane. A já ji chci využít. Poprvé jsem to všechno zkazil; teď se mi to třeba už nestane.“ Oči měl zabodnuté do paluby. „Já nevím, pane, proč to musí být zrovna teď, ale musí. Možná s tím má co dělat paní Seafortová. A to, co mi řekla.“

To mě polekalo. „A co vám řekla?“

„Že se člověk musí snažit být co nejlepší, bez ohledu na to, jak je to těžké. Však víte.“

„Ano.“ Nerozebíral jsem to. Amanda mě nikdy nepřestávala překvapovat.

Pomalu jsem došel ke dveřím a otevřel jsem je. Derek čekal kousek dál v chodbě. „Pojďte dovnitř, pane Carre.“

Prohlížel jsem si je oba. „Jste vyrovnaní. Nevím, jestli někdo z vás dokáže překonat toho druhého. Nechci, abyste se při

pokusech o to navzájem zranili. Tradice říká, že máte na to právo. Necháte toho kvůli mně?“

Derek, napjatý jako struna, odpověděl: „Uposlechnu každého zákonného rozkazu, který mi pan Tyre dá. Mimo ubikaci.“ Nepodíval se mi přitom do očí.

Philip zavrtěl hlavou. „Až pan Carr uzná, že jsem první praporčík, pane. V ubikaci i mimo ni. Dřív ne,“

Prohrál jsem. „Nedám vám rozkaz, abyste přestali. Budete to muset rozhodnout. Ale přikážu vám, abyste to odložili. Týden nic nedělejte, dokud o tom nebudete mít čas přemýšlet.“

„Rozkaz, pane.“ Derek se tvářil zachmuřeně.

„Rozkaz, pane,“ řekl Philip. „Ehm, kdo do té doby velí?“

„Ven, oba dva!“ zařval jsem. Rychle zmizeli. Rázoval jsem tam a zpátky po prázdné jídelně, dokud jsem se neuklidnil natolik, že jsem se mohl vrátit do své kajuty.

6.

„Můstek strojovně, připravte se k defúzováni.“

„Připravit k defúzováni, rozumím, pane.“ Hlas šéfinženýra Hendrickse byl bez jakýchkoli emocí. Po pauze potvrdil: „Strojovna připravena k defúzováni, pane. Řízení předáno na můstek.“

„Děkuji.“ Prstem jsem přejel od „Plný“ k „Nula“. Na simulbrazovkách se objevilo světlo milionů hvězd.

„Potvrďte cestu bez překážek, poručíku.“ V hlase mi bylo jasně znát napětí. Ale Vax už bušil do klávesnice, protože můj rozkaz předpokládal.

„Bez překážek, pane,“ řekl konečně.

„Dobře. Odvolejte poplach.“

Vax vydal rozkaz. Opřel jsem se v křesle a začal jsem se pohupovat tam a zpátky, oči zavřené. Uvažoval jsem, jak dlouho asi bude trvat, než se objeví Derghinski; téměř jistě bude první právě on.

Další dva dny jsme byli sami a čekali na eskadru. Derek Carr se mnou sloužil a zdál se nesvůj; na konci hlídky zasalutoval a zamumlal: „Můžu něco říct, než půjdu?“

Kývl jsem.

„Pokud jde o pana Tyra, pane – nejde o to, že bych stál o moc nebo že bych neposlouchal rozkazy. Jde o to, co udělal.“

„Já to chápu,“ řekl jsem. „Nikdy jsem si nemyslel nic jiného. Můžete odejít.“

Zadumaně jsem seděl v křesle, dokud svá místa nezaujali Alexi a Rafe Treadwell, pak jsem se zvedl a šel do své kajuty. Amanda seděla skoro potmě a kolébala Nata. „Myslím, že už konečně zaspal,“ zašeptala. Podíval jsem se. Dýchal s pravidelností typickou pro spánek.

„Ano.“ Vzal jsem dítě do náručí, zatímco Amanda mu uhlazovala prostěradlo v postýlce. Pohnul se a malou ručičkou mi sevřel kůži na krku.

Vzala ho ode mne a položila ho na břicho do postýlky. Pak přišla a objala mě. „Oba vás miluju,“ řekla, a mne najednou pálily v očích slzy.

Když jsme druhý den obědvali v jídelně pro cestující, rozezněly se poplachové sirény. Posádka spěchala na svá místa; já jsem se řítil na můstek, zavřel za sebou a dopadl do svého křesla.

„Překážka třicet šest tisíc kilometrů, přibližuje se, pane.“ Alexi nespouštěl oči z obrazovky.

„Přijat identifikační kód, pane,“ přerušil ho Danny. „Pozitivní identifikace na Kitty Hawk.“ Oddechl jsem si úlevou a odvolal poplach. Časté defúzováni nám všem drásalo nervy. Byli jsme pořád ještě jen patnáct světelných let od domova a většinu cesty jsme měli ještě před sebou. Předal jsem řízení pilotu Van Peerovi, aby nás domanévroval do předepsané pozice vůči Kitty Hawk. Krátké výtrysky paliva nás jemně obrátily. Vzpomněl jsem si na večeři, na kterou nás pozval kapitán Tenere z Freiheitu, a přál jsem si, aby byl na místě první on, abych mu mohl jeho laskavost oplatit.

Považoval by kapitán Derghinski za nevhodné, kdybych ho pozval? Vzpomněl jsem si na měsíce osamění na fúzované lodi a usmál jsem se. „Danny, spoj se s můstkem Kitty Hawk.“

„Rozkaz, pane. Nola říká, že kapitán Derghinski teď není ve službě, ale že ho může vzbudit.“

„Nola? Jejich čítač?“ Věděl jsem, že naše čítače se navzájem spojují paprskem, kdykoli se k sobě dvě lodě přiblíží. Sám Bůh ví, o čem si povídají. „Počkej, až se vzbudí,“ řekl jsem.

O dvě hodiny později jsem se ve své kajutě převlékal a přitom si potichu broukal. Kapitán Derghinski přijal pozvání s potěšením. Přikázal jsem stevardovi, aby se překonal, a jen jsem přemýšlel, kam na ten večer schovat transpopy.

„Půjdeme mu naproti k přechodové komoře, miláčku. Kapitán a kapitánova paní.“

Amanda mi oplatila úsměv a zavěsila se do mě. Došli jsme dolů na druhou úroveň. U průlezu byla chodba plná stráží, připravených obřadně uvítat kapitána Derghinského. Cestující vyhlíželi transplexovými průzory a snažili se zahlédnout Kitty Hawk.

Kývnutím jsem přivolal Eddieho Bosse; nejistě se přiblížil. „Vyřiď svým, ehm, kamarádům. Každý, kdo způsobí takový zmatek jako tenkrát s admirálem, stráví zbytek cesty zamčený ve své kajutě. Celých jedenáct měsíců!“

Eddie vypadal vyděšeně. „Jim dám echo kápo, faktžejo. Uďejte fleká, jimřeknu. Nic nevymastěj žádnej kápo, faktžejo.“

„Tak se o to postarej, Eddie.“ Zamračeně jsem se díval, jak mizí.

Amanda se zeptala: „Kdy jsi mu svěřil velení?“

„Nesvěřil, ale je takový svalovec, že jim to nejspíš dokáže vysvětlit.“

„Ten určitě,“ souhlasila.

Jeden z lodníků se obrátil od průzoru. „Vrata jejich kotviště se otevírají, pane. Za chvíli bude na cestě.“

Rozječel se poplach. Na okamžik jsem zpanikařil, protože jsem věděl, že barkasa Kitty Hawk by nám poplachové sirény nespustila. Pak jsem si uvědomil, co se asi děje, a jednak jsem zaklel a jednak si oddechl.

„Defúzovala další loď,“ vysvětlil jsem Amandě. „Hůř si to načasovat nemohli. Večeře se zdrží nejméně o hodinu. Vrátím se, jak nejrychleji to půjde.“ Klusal jsem na můstek.

Dannyho adolescentní hlas byl napjatý: „Překážka sedm kilometrů, směr nula čtyři nula, přibližuje se!“

Zabouchl jsem dveře. Vax a pilot seděli na svých místech.

„To je sakra blízko,“ podotkl jsem k Vaxovi, když jsem si sedal. „Kdo je to, Danny?“

„Žádná identifikace, pane! A lokátor nezachytil kov.“ Křečovitě jsem sevřel interkom. „Centrálo! Vaše údaje?“

„Žádný kov, kapitáne! Není to loď.“

„Bojový poplach!“ Uhodil jsem do tlačítka sirény a celou Portii se rozječel poplach. „Danny, maximální zvětšení!“

„Rozkaz, pane!“ Obrazovky zaostřily. „Bože Pane, ochraňuj nás!“ zašeptal Vax.

„Mlčte, Vaxi. Dělostřelci, aktivuji všechny lasery. Zapněte štíty! Nepřátelský cíl nula čtyři nula!“ Ve svěračích mi zacukalo. Snažil jsem se odtrhnout oči od objektu na obrazovkách. Stiskl jsem tlačítko aktivace laserů. Ryba byla velká asi jako dvě třetiny Portie nebo polovina Kitty Hawk a rychle se k nám blížila. Sledoval jsem, jak vystřikuje palivo z otvoru poblíž ocasu. Její rychlost se zvětšovala. Na hrbolatém povrchu se začal pomalu tvořit otáčející se chuchvalec.

A my se máme snažit nevyprovokovat nepřátelství. „Zahajte palbu! Vaxi, vypněte sakra ty sirény. Danny, informuj Kitty Hawk, že pálíme!“

„Rozkaz, pane,“ řekl zadýchaně Danny do náhlého ticha. „Pan Derghinski informován paprskem.“

Na mimozemšťanově těle zažhnula rudá skvrna. Objevil se vír barev; otevřelo se několik otvorů a ryba ucukla našemu laserovému paprsku. Otáčející se chuchvalec se odtrhl a mířil k nám.

Vax řval do svého interkomu: „Lasery skupiny B, palte na projektil!“ Už jednou viděl, jak chuchvalec plný kyseliny prožral stěny lodního člunu Hibernie a zabil jeho posádku. Čekali jsme s očima upřenýma na obrazovku. Naše lasery našly znovu svůj cíl a chuchvalec vzplál a roztavil se.

Znovu se rozezněl alarm. Danny vykřikl: „Překážka pět set kilometrů! Kurz tři čtyři jedna!“

„Čítači, neřvi tak! A ukaž to na obrazovce.“ Snažil jsem se mluvit klidněji, než jsem se cítil.

„Identifikační kódy,“ řekli Danny a Vax zároveň. Po vteřinové pauze Danny dodal: „Je to Vyzývatel.“

„Signalizuj jim, že se bráníme útoku. Zatím žádné další projektily?“

Vax se podíval na svou obrazovku. „Zatím ne, ale trosky toho, který jsme rozbili, se pořád blíží. Vypadá to, že zasáhnou záďové štíty.“

„Rozumím.“ Tvar podobný zlaté rybce sebou znova škubl, jak ho ze strany zasáhl laser: Derghinski byl v akci.

„Dopravte nás blíž, pilote. Vaxi, zeptejte se admirála, jestli se Vyzývatel přidá k útoku.“ V prstech jsem měl už křeč, jak jsem svíral opěradlo.

„Rozkaz, pane. Vyzývatel se blíží –“ Znovu poplachové sirény. Danny a Vax oba hulákali: „Nová překážka čtyřicet kilometrů, kurz tři tři devět!“

„Další překážka, jeden kilometr, přímo před námi! A nejsou to lodi!“ Vax na to ukázal.

Pilot naplno odpálil trysky na pravoboku, aby nás dostal z dráhy té překážky přímo před námi.

„Všechny lasery, palte podle vlastního odhadu! Zaměřujte se na nejbližší cíle!“ Nebyl čas volit cíle podle předpisů. Původní ryba rudě žhnula po několika laserových zásazích. Ze tří jejích děr stříkalo palivo, jak se potácivě snažila dostat pryč. Kitty Hawk ji pronásledovala a nepřestávala pálit.

Ryba před námi se přesunula na levobok, jak nás trysky obrátily. Na jedné části jejího povrchu se objevil vír. Vynořila se skvrna, oddělila se od rybího těla. Vrhla se na nás.

Měnivec. Jednoho z těch mimozemských nájezdníků jsem potkal na Telstaru a málem jsem umřel hrůzou.

Sledoval jsem obrazovky, mokrý potem. Pod průsvitným skafandrem toho tvora jako by vířily chuchvalce nějaké hmoty. Otřásl jsem se; uvědomil jsem si, že to není žádný skafandr.

„Odrazit útok! Nejde o cvičný poplach!“ Ovládl jsem svůj hlas. „Připravit na dekompresi. Lasery, palte na tu… věc! Profousi, útočný oddíl do pohotovosti pro případ, že by ten parchant pronikl dovnitř!“ Tvar sebou jednou škubl, když procházel našimi laserovými paprsky. Dannyho senzory sledovaly jeho lenivé klouzání. Doplulo to nad náš plášť a na chvilku se to chvějivě vznášelo na místě.

„Útočník na vnějším plášti, uprostřed lodi!“ Danny mluvil tiše a rychle. „Dva metry od průlezu směrem k zádi. Všechny bezpečnostní dveře uzavřeny. Vnější lasery nemohou zasáhnout cíl.“ Loď nemohla pálit sama na sebe.

„Senzory hlásí poškození trupu. Kapitáne, dostává se dovnitř!“ Hlas čítače se změnil. „Konverzační vrstva odpojena. POPLACH! Bezprostřední nebezpečí destrukce! POPLACH,

SEKCE OSM! Porušení trupu jeden metr od průlezu směrem na záď. Sekce osm izolována bezpečnostními dveřmi.“ Ozvaly se další poplachové signály. „NEBEZPEČÍ DEKOMPRESE! DEKOMPRESE SEKCE OSM, ÚROVEŇ DVĚ! Ovládání průlezu z můstku vyřazeno!“

Vypnul jsem poplašné signály. „Pane Banatire, hlaste se!“ Přepnul jsem kanál z profousova skafandru do našich reproduktorů.

„Jsme v sekci osm, kapitáne. Vidím to. Bože můj! Pardon, pane. Palte všichni! Sakra, je to rychlý! NA NĚJ!“ V reproduktorech zahvízdaly lasery.

Někdo dole vzlykl: „Matko Boží, co to je?“ Lasery hvízdaly rychleji.

„Usmažte toho hajzla!“ řval zuřivě Banatir. „To je ono, dostali jste ho! Pozor, propálíte palubu!“ Těžký dech. Zavrčení. „Myslím, že je po něm, kapitáne. Moc toho z něj nezbylo.“

„Ničeho se nedotýkejte!“

„Ne, pane. Bože všemohoucí.“

Zamračil jsem se nad tím rouháním a pohlédl na obrazovku. Kitty Hawk už byla asi třicet kilometrů od své původní pozice, jak pronásledovala mimozemšťana. Ryba ale byla rychlejší. Loď vypálila. Ryba rytmicky zapulzovala a byla pryč.

„Kitty Hawk ho dostala!“ bouchl Vax pěstí do pultu.

„Snad. Kde je ten druhý?“ Na obrazovkách se objevil další mimozemšťan. Další z jeho chuchvalců začal kroužit v stále rychlejších kruzích. Popadl jsem interkom. „Lasery, palte na tu část, co se točí!“ Baterie laserů se soustředily na rotující chapadlo. Odtavilo se od ryby a lenivě odplulo v pravém úhlu od lodi.

„Teď palte na rybu!“ Když lasery zasáhly cíl, stvoření zapulzovalo. Pak také zmizelo z obrazovek.

Alarmy ztichly. Celý jsem se třásl, když jsem horečně pátral očima po obrazovkách. „Kam to zmizelo? Kde jsou všichni?“

„Kitty Hawk je sto padesát kilometrů, kurz jedna osm devět, deklinace devatenáct.“ Vaxovi se chvěl hlas. „Žádné další překážky.“

„Bože Pane.“ Posadil jsem se a snažil se viditelně netřást. „Vaxi, pošlete opravářskou četu do sekce osm.

„Rozkaz, pane.“ Začal tiše mluvit do interkomu.

„Danny, spoj mě s Kitty Hawk.“

„Rozkaz, pane. Obnovuji konverzační vrstvu. Tak, máte tam můstek Kitty Hawk.“

Objevil se zachmuřený obličej kapitána Derghinského. „Jste v pořádku, Seaforte?“

„Ano, ale dostali jsme zásah. Opraváři na tom zrovna dělají. Jednoho jsme honili a on zmizel. Co se stalo s tou rybou, po které jste šli vy?“

„Je pryč. Nevím kde.“ Dívali jsme se jeden na druhého. Chvilku bylo ticho. „Bylo to to, co jste viděl minule?“

„Ano, pane. Zlatá rybka.“

Derghinski nesouhlasně frkl. „Spíš barakuda, řekl bych já. Zlaté rybky nekoušou a nepronásledují vás.“

„Ano, pane, ale vypadají jako zlaté rybky.“ Hlas se mi chvěl. Vzdouvala se ve mně primitivní hrůza. Polkl jsem a bojoval s nevolností. „Takže jsme sami?“

„Vypadá to tak.“

Hloupě jsem se zeptal: „A kde je Vyzývatel?“

„Nejspíš fúzoval.“

„Uprostřed bitvy?“ podivil jsem se bezmyšlenkovitě.

Derghinski se zamračil. „Asi k tomu měl své důvody.“

Připadal jsem si jako úplný pitomec. „Ano, pane.“

Derghinski ponurým hlasem dodal. „Nebo možná ten parchant prostě utekl.“ A přerušil spojení.

Vax si dával dobrý pozor, aby hleděl jinam. Pilot zkoumal hřbety svých rukou. Vyťukal jsem na interkomu číslo. „Opraváři, hlaste se!“

Odpověď se ozvala prakticky okamžitě. „Navařujeme na trup záplatu zevnitř, pane. Ještě pár minut a budeme hotoví, řekl bych. Promiňte, pane, hlásí se loďmistr Everts. Až bude záplata hotová, můžete provést rekompresi, pane. Pokud jde o ovládání průlezu, tam ještě nevím. Spousta drátů je spálená.“

„Dobře. Díky.“ Opřel jsem se a zavřel oči. Kde se tu vzali?

„Kam zmizeli?“ zeptal se Vax, jako by mi četl myšlenky. „Je možné, že fúzovali?“

„Myslím, že ne. Jsou přece organičtí.“

„Amanda je v pořádku, pane. Volal jsem do kajuty, když jste mluvil s Kitty Hawk.“

Zamračil jsem se. Zarděl se, ale pohledem neuhnul. „Díky, Vaxi,“ řekl jsem nakonec zahanbeně.

Vrásčitá tvář kapitána Derghinského prozrazovala jeho obavy. „Co myslíte, že udělají dál, Seaforte?“

„Já nevím, pane,“ opakoval jsem. Jen jednou jsem se setkal s tou rybou, co číhala za Telstarem, a to mě stačilo vyděsit na hodně let dopředu. Ale Derghinski se na mě obracel jako na odborníka. „Pane, Portii teď zrovna opravujeme. Můžeme buď počkat na zbytek eskadry, nebo fúzovat. Jaké vydáte rozkazy?“

Moje naléhání mu zřejmě pomohlo vzpamatovat se. „Kdybych aspoň věděl, kde je Vyzývatel,“ řekl nevrle. „Jestli se vrátí, měli bychom tu počkat, jestli pokračoval na místo další schůzky, měli bychom se snažit ho dohonit.“

„Ano, pane.“ Vyčkával jsem.

„No dobře, počkáme ještě tři dny. V plné pohotovosti. Ne, to ruším. Nemůžeme pořád držet celou posádku v bojových pozicích. Jestli do té doby defúzují Freiheit a ostatní, budeme společně pokračovat na místo další schůzky. Jinak jeden z nás počká na opozdilce.“

„Rozkaz, pane.“

„Jaká opatření jste udělali proti infekci, pane Seaforte?“

Než jsem prvně přistál na Naději národů, zdecimoval kolonii neznámý virus. Protože zahynul i admirál, zůstalo mi velení nejen Hibernie, ale i námořních sil na planetě. Teď už jsme věděli, že virus rozšířily ty mimozemské ryby, a všechny lodi měly s sebou vakcínu. A stejně jako zbytek eskadry jsme i my měli příkaz dodržovat nejpřísnější virobakteriální bezpečnost v případě kontaktu.

Naši opraváři dodržovali předepsané bezpečnostní procedury. Dekomprese vlastně paradoxně zvýšila naši bezpečnost, protože se tím značně zmenšilo riziko přenosu nákazy vzduchem. Paluba kolem odporného spáleného chuchvalce byla odstraněna,

vzduchotěsně uzavřena a uložena do skladiště, aby ji mohli prozkoumat naši xenobiologové, a na její místo byla položena nová. Námořníci vracející se z poškozené sekce bezpečnostními dveřmi museli projít velmi přísnou dekontaminační procedurou. To jsem všechno Derghinskému řekl.

„Dobře. Předpokládám, že na ošetřovně máte sérum proti tomu viru z Naděje národů?“

„Ano. Doktor Bros pro jistotu všechny očkuje.“

„No, udělali jste, co se dalo. Dejte mi vědět, kdybychom vám mohli s něčím pomoci.“

„Díky, pane.“ Přerušili jsme spojení. Pohlédl jsem na obrazovky. Kolem lodi celé desítky milionů kilometrů nebylo nic než Kitty Hawk. Všechny systémy naší lodi byly v pohotovosti. Kromě Dannyho senzorů jsme teď měli plnou posádku u radioniky na centrále. Lasery byly aktivované a připravené k palbě. Štíty pracovaly na plný výkon, i když ta laserová pavučinka nám proti protoplazmě vrhané zlatými rybami nebyla moc platná.

Nemohli jsme dělat nic než čekat.

Za dva dny si pan Banatir začal stěžovat na bolest hlavy. Cestou do kóje se zhroutil. Byl mrtvý dřív, než ho dostali na ošetřovnu. Oznámili mi to do mé kajuty. Přikázal jsem okamžitě uzavřít všechny dveře a po celé lodi přejít na vzduch v bombách. Sám jsem v zoufalém napětí čekal s Amandou a Natem.

O několik hodin později se ohlásil dr. Bros. „Je to určitě virus, pane. Působí jako ten kmen z Naděje národů, ale je to něco jiného. Syntetizéry na tom pracují.“

„Jak se šíří?“

„Je dost ošklivý. Vzduchem, tekutinami, dokonce i přes póry pokožky.“

Zaťal jsem zuby a vypravil se sebe: „Takže nakažená může být celá loď?“

„Ano, mohlo se to dost rozšířit. Jen co budu mít sérum…“

„Za jak dlouho od chvíle, kdy to chytíme, budeme mrtví?“ zeptal jsem se bez obalu.

„Nevím, pane. Vylučuje spoustu toxinů. Snad dva dny. Víc ne, jinak by profous byl ještě naživu.“

„A kdy budete mít sérum?“

„Díky Bohu Pánu za automaty, pane. Musíme ho izolovat, vypěstovat kulturu, analyzovat ji…“

„Tak kdy?“ přerušil jsem ho. Proč jsem neměl rozum a nevyhlásil karanténu hned po tom přepadení!

„Nevím to jistě.“ Bylo zřejmé, že je doktor znepokojený. „Snad zítra odpoledne. Když budeme mít štěstí, tak dřív. Nebýt údajů z Naděje národů, vůbec bychom nevěděli, co hledat.“

Nemělo cenu ho honit. „Dejte mi vědět, jakmile budete mít výsledky.“ Odmlčel jsem se. „Doufám, že sám dodržujete všechny sterilizační postupy?“

„Ano, pane, to si pište,“ prohlásil procítěně. Zamračil jsem se nad způsobem jeho řeči, ale měl jsem dost rozumu, abych to přešel. „Jakákoli riskantní operace, jakýkoli kontakt s virem…“

„Ano, pane?“

„Ať to udělá laborant,“ prohlásil jsem přímo. „Váš život je teď nejcennější na celé lodi.“ Položil jsem interkom. Té noci zemřela Melissa Chongová a paní Attaniová. A také tři transpopové. Uvědomil jsem si, že jsem si za celou dobu ani nezapamatoval jejich jména. Všechny sekce v našich kotoučích žily z vlastního vzduchu v bombách; recyklátory jsme vůbec nepoužívali.

Přikázal jsem Aleximu, který držel službu na můstku, aby zavolal Derghinskému na Kitty Hawk. Dohodli jsme se, že bez ohledu na to, co se s námi stane, nedojde k žádnému kontaktu mezi oběma loděmi, dokud nenajdeme vakcínu. Mohli jsme ztratit jednu loď, ale ne obě. Vyčerpaná služba na můstku už trávila za zavřenými dveřmi druhý den bez přestávky; Alexi a pilot se mi hlásili každých patnáct minut. Kdyby některý z nich onemocněl, otevřel bych izolační dveře na tak dlouho, abych se dostal na můstek, a spolehl bych se na vzduch ze skafandru až do chvíle, kdy by ohrožení skončilo nebo bych zemřel.

Kolem lodi byl klid.

Do rána bylo mrtvých šestnáct mužů posádky z první kóje. Ostatní zapomněli na disciplínu a mlátili do uzavřených dveří v zoufalé snaze dostat se z kontaminované kóje ven.

O dvě hodiny později se v reproduktoru ozval vyčerpaný hlas dr. Brose. „Máme to, pane! Syntetizéry už vyrábějí vakcínu. První dávku máme hotovou a další bude za hodinu. Je preventivní i léčivá, díky Bohu Pánu.“

„A víte jistě, že je účinná?“ zeptal jsem se hloupě. Hlava se mi točila vyčerpáním.

„Ano, pane, kultury zahubila jak v živné půdě, tak v lidské krvi. Jak zlikvidujeme virus, můžeme začít s dialýzou toxinů. Většinu nakažených bychom měli být schopni zachránit.“

„Nejdřív naočkujte sebe a laboranta. A posádku na můstku.“

„Ano, pane. A vás.“

„To nepospíchá, mně se tady nic neděje. Pospěšte si s posádkou v kójích.“

„Nejdřív vás, pane. O tom nebudeme diskutovat.“

Ta drzost mě ohromila. „Pane doktore, jestli si myslíte…“

„Nicky, mlč a nech se očkovat!“ zarazila mě Amanda. „Copak jsi ztratil rozum? Loď tě potřebuje!“

Kapituloval jsem, jak nejelegantněji to šlo. Nate se vzbudil a rozplakal se. Amanda ho šla uchlácholit, já jsem odpečetil dveře a vydal se na ošetřovnu. Nechal jsem dr. Brose, aby mi dal injekci; měl tolik taktu, že se za své rezolutní chování omluvil.

„Nic se neděje, teď hlavně musíme tu vakcínu distribuovat. Jak vám mám pomoci?“

Nemohl jsem dělat nic užitečného, ale dopřál mi pocit, že mu pomáhám. Tlačil jsem vozík s vakcínou, podával jsem mu čerstvé jehly. Šli jsme rovnou do kójí posádky; i když jsem u toho byl osobně, jen taktak se nestrhla rvačka, jen se odpečetily dveře. Muži na konci fronty se tlačili, aby se už na ně dostalo. Pak jsme naočkovali i cestující.

Později jsme jídelnu posádky změnili v nemocnici pro ty, kdo onemocněli; z ošetřovny jsme sem dopravili dialyzační zařízení, které zbavovalo jejich krevní oběh toxinů.

Loď se pomalu vracela do normálních kolejí – nebo tak normálních, jak to bylo za dané situace možné. Vznášeli jsme se ve vesmíru a čekali na zbytek eskadry, báli se dalšího útoku mimozemšťanů, admirál a jeho loď byli kdoví kde a na palubě jsme měli dvaadvacet mrtvých, čekajících na pohřeb.

Alexi Tamarov odpečetil můstek – byl zpocený, oči měl podlité krví, potácel se vyčerpáním. Obnaženou paži měl připravenou k očkování. Zasalutoval mi. Měl jsem udělat totéž. Místo toho jsem ho objal a bylo mi úplně jedno, jaké následky to bude mít na disciplínu. Opřel si na okamžik hlavu o mé rameno. „Jděte se vyspat, poručíku.“ Chraptěl jsem dojetím. „Vy také, pane Van Peere.“ Díval jsem se, jak se vlečou do sprch a do svých kabin. Já a Vax Holser jsme zaujali místa na můstku. Z recyklátorů začal proudit vítaný čerstvý vzduch.

Stiskl jsem interkom. „Pane Carre!“

Za chvilku se ozvalo: „Ano, pane?“

„Vezměte si člun. Odvezte vzorky vakcíny na Kitty Hawk.“

„Rozkaz, pane.“ Za jiných okolností by Derek takovou příležitost považoval za dar z nebes, protože na těch pár chvil bude velet své vlastní malé lodi. Teď jsme ale byli tak obklopeni smrtí, že praporčíka nic takového ani nenapadlo. V improvizované nemocnici zemřel další člen posádky, jehož tělo bylo toxiny už tak zničené, že léčba nepomohla. Oddíl šéfinženýra Hendrickse vyráběl rakve; obřad se měl konat u předního průlezu, abychom při něm neviděli na děsivé záplaty v plášti lodi.

Opraváři hlásili, že ovládání zadního průlezu z můstku je poškozené tak, že nejde opravit, i když samotný průlez pořád fungoval. Otřásl jsem se při představě, že některý z transpopů jen tak z legrace zatáhne za některou páku, a nechal jsem tam postavit stráž.

Když mi skončila služba, šel jsem se do své kajuty převléknout k obřadu. Natovi rostly zoubky a byl neklidný; navrhl jsem Amandě, aby s ním raději zůstala v kajutě a na pohřeb nechodila. Ráda souhlasila.

Přítomni byli všichni důstojníci, kteří právě neměli službu, mnozí naši cestující a zástupci každé skupiny posádky. Rázoval jsem chodbou k průlezu v plné parádě své slavnostní uniformy. Bílé kalhoty zářily nad naleštěnými černými botami a červené lampasy na obou nohavicích byly dokonale rovné. Bělobu saka oblečeného přes bílou košili a černou kravatu porušovala pouze

černá smuteční páska na pravém rameni a lesklá řádka odznaků za délku služby.

Průlez nebyl tak velký, aby se tam vešly všechny rakve; vypouštění se muselo odehrát ve dvou fázích. V uzavřeném průlezu čekal lodník ve skafandru, až dočtu vážná slova modlitby za zemřelé, schválené církví Křesťanského znovusjednocení a předepsané Námořní službou Spojených národů. „Popel v popel, prach v prach…“

Pumpy v průlezu se rozhučely.

Tomuhle jsem určitě mohl nějak zabránit. Proč jsem nedal všechny sekce uzavřít hned v okamžiku invaze a nenechal je tak až do objevení viru? Ne, na to jsme neměli dost vzduchu v bombách. Ale i tak jsem za to byl zodpovědný.

„V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme jejich těla hlubinám…“ Annie plakala, hlavu zabořenou do ramene Eddieho Bosse. Walter Dakko stál kousek od nich a zdál se nesvůj. Gregor Attani byl jediným bezprostředním příbuzným některého z mrtvých; stál vedle důstojníků, byl bledý, ale ovládal se.

Rozsvítila se kontrolka senzoru; v komoře už byla dekomprese.

„Aby tam čekala na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána… Amen.“ Vypnul jsem holovid. „Pane Kernsi, otevřete, prosím, vnější průlez.“ Námořník ve skafandru stiskl tlačítko vedle vrat průlezu. Vnější vrata se otevřela.

„Vypusťte rakve, pane Kernsi.“ Námořník jemně postrčil jednu rakev k vnějším vratům. Prošla jimi a pomalu odplouvala od lodi do temné prázdnoty. Za ní následovaly další. Uvědomil jsem si, že nemám ponětí, kdo ve které rakvi leží. Vznešení i prostí si byli konečně rovni. Nakonec byla komora prázdná. Námořník Kerns zavřel vnější vrata a čekal, až se vyrovnají tlaky. Když byl v komoře zase normální vzduch, pohlédl na mě a čekal na povolení otevřít vnitřní průlez.

„Pokračujte, pane Kernsi.“ Vnitřní vrata se otevřela. Dva námořníci mu pomohli přesunout zbývající rakve do komory. Gregor Attani plakal. Walter Dakko ho objal kolem ramen.

Eddie se Gregora jemně dotkl. Zoufalý mladík ze sebe jeho ruku prudce srazil.

Vnitřní vrata se znova zavřela. Zbylé rakve jedna po druhé klouzaly do prázdna. Zabil jsem skoro polovinu své posádky. Zabil jsem paní Attaniovou, Melissu Chongovou a další, které jsem skoro neznal. Nespal jsem už tři dny; chodba se mi pomalu otáčela před očima. Zamrkal jsem, protože jsem věděl, že mám ještě co dělat.

Když obřad skončil, několika slovy jsem vyslovil soustrast Gregoru Attanimu; odpověděl neurčitým kývnutím. Nebyl jsem si jistý, jestli mě vůbec slyší.

Vrátil jsem se na můstek a přivolal šéfinženýra Hendrickse. „Šéfinženýre, připravte nové rozdělení služeb. Hlavně se soustřeďte na životně důležité systémy: hydroponii, recyklátory, energii. Stáhněte lidi z kuchyně, z úklidových čet, prostě odkudkoli to bude nutné."

„Rozkaz, pane," odpověděl vrchní inženýr zachmuřeně. „Budeme potřebovat další lidi, protože jinak mi chlapi dávno před koncem cesty padnou vyčerpáním."

„Já vím. Požádám admirála o přeložení části posádky z jiných lodí." Tedy až admirála najdeme, dodal jsem v duchu. Šéfinženýr odešel. Odsloužil jsem hlídku s napjatým Rafem Treadwellem po boku. Oba jsme mlčeli; já jsem byl tak vyčerpaný, že jsem musel vynaložit všechny svoje síly na to, abych zůstal vzhůru, a on měl dost rozumu, aby mi dal pokoj.

Hlídky se vystřídaly; přišel Vax Holser s Derekem Carrem. Zůstal jsem sedět ve svém křesle, i když se usadili. „Buďte v pohotovosti," varoval jsem je. „Ryby se můžou vrátit." Nemusel jsem to ale ani říkat, oba byli napjatí jako struna.

Na okamžik mě přemohl spánek; škubl jsem sebou a vzbudil se. Uvědomil jsem si, že je načase z můstku odejít, protože tu jen dávám špatný příklad. Šel jsem zpátky do své kajuty.

Amanda měla skoro zhasnuto a kolébala Nata. „Konečně usnul," zašeptala.

„Vezmu ho." Natáhl jsem paže. „Ne, já s ním ještě chvilku posedím. Jaký byl obřad?"

„Smutný.“

Pověsil jsem sako a zívl. „Gregor byl nešťastný. Jsou si – byli si s matkou hodně blízcí.“ Vzpomněl jsem si, jak se ho snažila ochránit před mým hněvem, když se porval s transpopy. To bylo ten den, co se narodil Nate. Svlékl jsem si kalhoty a přehodil je přes židli.

Amanda houpala Nata a tiše mu broukala. „Najdi Gregorovi nějaký úkol, Nicky,“ zašeptala. „Nenech ho sedět a přemýšlet o matce.“

„Myslím, že nestojí o to, abych pro něj něco dělal.“

Vzpomněl jsem si, jak Gregor zuřil, když jsem ho přinutil večeřet s transpopy. Rozepnul jsem si košili. Bože, jak strašně jsem byl unavený. Šel jsem k dětské postýlce a zvedl přikrývku. „Polož ho, miláčku. Musím se vyspat, pojď mě zahřát.“ Unaveně jsem se usmál a vztáhl ruce po svém synovi. Neochotně mi vložila chlapce do náruče a šla mu upravit postýlku.

Přitiskl jsem si Nata k rameni. Byl úplně studený. Musel už být několik hodin mrtvý.

+ + + + +

Znovu jsme se shromáždili u příďové komory, moji důstojníci se shlukli kolem mne, jako by mě chtěli chránit. Znovu jsem měl na sobě slavnostní uniformu se smuteční páskou na pravé paži. Černé boty se mi leskly; čistil jsem je sám znova a znova a ostře jsem odmítl pomoc, kterou mi nabízel plavčík.

Amanda byla oblečená prostě, stejně jako předchozího dne, v jednoduché pletené sukni a halence. Svírala rukou mou paži. Čas od času sebou poplašeně trhla.

Rakev byla přesně metr dlouhá a třicet dva centimetry široká. Byla z hliníkových desek přivařených na ocelovou konstrukci. Držel jsem svářečku u jednoho rohu tak dlouho, až se plech rozžhavil a hrozil zhroucením, zatímco strojník stál tiše vedle mě a bál se promluvit.

Rakev byla vyložena Natovou růžovou dekou a ustlána měkkou žlutou přikrývkou z jeho postýlky. Bylo hrozně těžké je

poskládat tak, aby hrany přesně lícovaly se dnem rakve; musel jsem to dělat pořád znova a znova, než to bylo v pořádku. Natův plyšový panda ležel u jedné stěny a na něm spočívala jeho malá ručička. Panda byl černý a bílý a měl měkký červený čumáček. Ležel na zádech stejně jako můj syn.

Rakev teď stála v komoře, kam jsem přišel vykonat svou povinnost.

Zapnul jsem holovid. Amanda zaprosila: „Prosím, Nicky, nedělej mu to. Bude mu hrozná zima."

Polkl jsem. V hrudi mě nesnesitelně bolelo. V tomhle stavu byla už od včerejška, od chvíle, kdy jsem ztěžka vykročil k ošetřovně s Natovým chladným tělem v náruči. Šla za mnou se žalobným výrazem ve tváři, občas plakala, občas mě prosila, ať jdu tiše a nevzbudím ho.

Teď jsem jí objal, ale odtáhla se. Přitiskla tvář na transplexová vrata a podívala se do komory, kde teď na složeném kovovém rameni spočívala maličká rakev.

Začal jsem číst. „Popel v popel, prach v prach…" Philip Tyre hlasitě zavzlykal.

Pohledem jsem přelétl od holovidu k maličké rakvi v komoře. Až po chvíli jsem si uvědomil, že jsem se odmlčel. Našel jsem znovu správné místo, ale kdožvíproč, žádná slova se neozvala. Text mi připadal nesrozumitelný. Poručík Holser taktně sáhl po holovidu. Vztekle jsem se k němu otočil: „Nezapomínejte se, poručíku!" Pokračoval jsem ve čtení. „V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme jeho tělo hlubinám… aby tam čekalo na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána… Amen." Kývl jsem na službu konajícího námořníka.

Amanda mi zabořila tvář do ramene. „Nicku, ty ho přece máš taky rád! Pro Boha živého, neposílej naše děťátko tam ven!"

Kovové rameno se pomalu natahovalo a jemně vystrkovalo rakvičku ven. Když se narovnalo úplně, vyplula rakev pomalu z komory a zvolna se vzdalovala do nezměrné prázdnoty.

Amanda otupěle zírala na prázdnou komoru. „Bože, to je tak kruté," zašeptala. „Nevěděla jsem, že dokážeš být tak krutý." Odvrátila se. Vztáhla ruku a přejela prstem po uslzené tváři

Philipa Tyra. „To nic, Philipe," řekla. „Neplač." Nepřítomně ho poplácala po rameni.

Zachytil jsem pohled dr. Brose. Bezmocně zavrtěl hlavou. Usmál se na Amandu. „Pojďte, paní Seafortová. Sedneme si na ošetřovně a chvíli si popovídáme."

„Já chci radši do své kajuty," řekla Amanda.

„Pojďte si nejdřív popovídat," naléhal lékař.

„Ne. Jdu zpátky do svého pokoje. Nicky, ať mě nechá být!"

Byla v šoku, jak mi vysvětlil doktor Bros, a prchala před skutečnostmi, které nedokázala snést. Ale já jsem nestál o diagnózu, stál jsem o Amandu. Snažil jsem se nemyslet na prázdnou postýlku stojící v kajutě, bál jsem se, že se přestanu ovládat. Toužil jsem po jejích objetích, po její něžnosti. Ale teď právě mě nenáviděla. Věděl jsem, že za chvíli ke mně přijde a ve zmateném žalu mi položí hlavu na rameno jako už několikrát předtím. Odvedl jsem svou ženu do naší kajuty a zavřel za námi dveře.

Ubíhaly dny a žádná loď se neobjevila. Po mimozemšťanech také nebylo ani stopy. Nakonec jsme se s kapitánem Derghinskim poradili přes simulbrazovky. Ani jeden z nás se neodvážil opustit svou loď, byť na několik okamžiků.

„Jeden z nás poletí na místo příští schůzky." Přejel si prstem přes knír. „Musíme zjistit, jestli tam Vyzývatel je. Ale jestli se ostatní objeví tady…"

Pasivně jsem čekal.

„Máte rychlejší motor, Seaforte. Já poletím napřed; vy tu počkáte sedm dní a pak nás dohoníte."

„Rozkaz, pane."

„Když se tu objeví nějaká loď, hned ji pošlete dál. Na tomhle místě ať nečekají."

„Ne, pane."

„No, hodně štěstí."

„Vám také, pane."

Zdálo se, že je nesvůj. „Pane Seaforte," vyhrkl pak, „je mi hrozně líto, co se stalo vašemu synovi. Hrozně líto."

Hruď se mi sevřela nesnesitelnou bolestí. „Díky, pane."

Odkašlal si. „No. Tak zlomte vaz. Však se brzo zase uvidíme.“

„Zlomte vaz, pane.“ Přerušili jsme spojení. Krátce potom Kitty Hawk fúzovala a my jsme byli zase sami.

Bál jsem se vrátit se do své kajuty, ale věděl jsem, že musím. Byla tam Amanda. Občas jsem ji našel ležet na posteli, zdrcenou žalem. Jindy vesele připravovala kasičku Natovi k obědu.

Tupě jsem zíral na prázdnou simulbrazovku. Vax Holser vedle mě poposedl. „Půjdete teď do své kajuty, pane?“ řekl tiše.

„Rozkazujete mi opustit můstek, poručíku?“

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou, zjevně nevyveden z míry mým vztekem. „Jen mě napadlo, že byste asi radši byl s paní Seafortovou. Já hlídku zvládnu.“

„Nepotřebuju, abyste mě litoval, pane Holsere,“ zachraptěl jsem. Obrátil jsem se k němu zády i s křeslem. Po pár minutách jsem si odkašlal. „Promiňte.“

„To nic, pane.“ Jeho chápavost kdoví proč znovu roznítila můj hněv.

„Budu ve své kajutě. Volejte mě, kdyby se něco dělo.“

„Rozkaz, pane.“

Amanda seděla potmě a houpala se. „Pšt, vzbudíš ho.“

Povzdechl jsem si. „Není tady, miláčku.“ Klekl jsem si u houpacího křesla a položil jí ruku na paži. „Odešel. Jsme tu jen my dva,“

Vypadala zmateně. „Odešel?“ Tvář se jí rozjasnila. „Ano, už si vzpomínám. Poslal jsi ho ven.“ Otřásla se. „Tam venku mrzne, Nicky. To nebylo správné. Promrzne a umře.“

Nevěděl jsem, co říct. Stiskl jsem její paži, ale nereagovala. Šel jsem se umýt a pak jsem si sedl na postel.

Za chvilku si Amanda přišla sednout vedle mě. „Já vím, že ti taky chybí,“ řekla tiše. „Měl jsi ho tak rád.“

Hrdlo se mi sevřelo a já jsem nebyl schopen slova. Položila si hlavu na mé rameno. „Takový hezký chlapeček to byl…“ Objal jsem ji a oba jsme zůstali mlčky, nešťastně sedět.

7.

Portia čekala sama, v pohotovosti a v obavách, nekonečné tři dny. Jak napětí stoupalo, i transpopové se u večeře neustále hádali, až jsem se začal chovat tak výhružně, že toho nechali. Jednou, když jsem spolu s transpopy vycházel z jídelny, Chris Dakko zamumlal pohrdlivě: „Elektrochcáči!“ Okamžitě jsem ho uhodil přes ústa hřbetem ruky. Zíral na mě ohromeně a ze rtu mu kapala krev. Otočil jsem se na podpatku a vykročil na můstek. Za hodinu přede mnou stáli Chris a jeho otec, které tam na jejich žádost doprovodil Philip Tyre. Walter Dakko byl bez sebe zlostí. „Jak se opovažujete uhodit mého syna! Jak se opovažujete!“

„V mé přítomnosti se bude chovat slušně, pane Dakko.“ Chris přešlápl a netrpělivě, znechuceně zavrtěl hlavou.

„Jsme platící cestující! Nepatří k vaší posádce. Nemáte právo se ho ani dotknout!“ Legálně to samozřejmě nebyla pravda, ale bylo zvykem zacházet s cestujícími s větším respektem, než jaký jsem projevil vůči jeho synovi. Na druhé straně nemůžu potřebovat, aby ten kluk zase vyprovokoval nějakou rvačku s transpopy.

„Nic jsem neudělal,“ rozčiloval se Chris. „Měl byste slyšet, jak říkají oni nám! Nemáte sakra právo –“

„Jste nezletilý a jste na palubě mé lodi, Christophere. Chovejte se slušně, nebo to bude ještě horší!“

„Nemůžete –“

„To bylo poslední varování.“ Řekl jsem to takovým tónem, že zmlknul. „Slyšel jsem, co jste mi chtěli říct. Odejděte z můstku.“

„Ale –“

„Oba dva. Okamžitě!“ Pokynul jsem Philipovi, který položil ruku Walteru Dakkovi na paži. Ten ji setřásl a vypochodoval ze dveří. Jeho syn ho s úšklebkem následoval.

Zbytek služby jsem byl neklidný, jak jsem na jedné straně toužil vrátit se do své kajuty a na druhé straně se mi do toho

nechtělo. Když hlídka skončila, odešel jsem hned, jak mě Alexi vystřídal.

Zastavil jsem se u dveří své kajuty, ale zase jsem se odvrátil. Ještě ne; ještě se chvilku projdu. Pokračoval jsem obvodovou chodbou. Několik cestujících směřovalo do klubovny strávit večer s holovidy a nezávazným povídáním. Stroze jsem jim pokývl a pokračoval dál.

Před ubikací stál Derek Carr v pozoru tváří k přepážce. Prudce jsem se zastavil. „Co to má znamenat, pane Carre?“

„Rozkaz pana Tyra, pane,“ odpověděl Derek prkenně.

Nebylo mi to jasné. „Ale vy – chci říct – vy a on –“

„Podrobil jsem se jeho velení, pane. Před dvěma dny. V ubikaci i mimo ni.“

Oči se mi zamžily. Věděl jsem, jak muselo být pro Dereka těžké Philipovi ustoupit. Zůstával v pozoru, oči zabodnuté do matné šedé přepážky. Zmocnil se mě vztek. „A takhle s vámi zachází? Šikana ve vašem věku? Tohle si s ním vyřídím, a hned!“ Otočil jsem se ke dveřím do ubikace.

„Ne, pane, prosím vás,“ vyhrkl Derek. Zarazil jsem se a obrátil se k němu s pozvednutým obočím. Zrudl. „Já jsem, ehm, řekl jsem panu Tyrovi, pane, aby mi dával jakékoli rozkazy. Dokud si nebude jistý, že to myslím vážně.“

Pomalu jsem se zeptal: „Vy jste mu řekl, aby vás šikanoval?“

Začal krčit rameny, pak si uvědomil, že má stát v pozoru. „Ano, pane, musí vědět, že skutečně velí. To nevadí. Neubližuje mi a brzo toho nechá.“ Zhluboka se nadechl. „Kapitáne, prosím vás, nemíchejte se do toho. Prosím.“

Opřel jsem se o přepážku. „Ale proč, Dereku? Proč jste to udělal?“

Na okamžik zavřel oči. „Je to tak správné pro loď, pane. To jsem si uvědomil po tom útoku. Teď musíme držet spolu. On je senior, on by měl velet. Naopak to není přirozené.“ Koutky úst se mu trochu zvedly. „A kdyby to bylo nezbytné, můžu se vždycky znova vzbouřit.“

Tiše jsem řekl: „Nedovolte, aby vám ublížil, Dereku.“

„Nedovolím, pane.“

„Slibte mi to.“

„Slibuju, pane.“ Pak prudce dodal. „A děkuju vám.“

Stiskl jsem mu rameno a odešel beze slova, protože jsem si nebyl jistý, jestli by mi neselhal hlas. Co ho to muselo stát! V duchu jsem si poznamenal, že mám sledovat deník kvůli důtkám. Jestli s tím Philip začne znova, tak ho postavím mimo službu. Tentokrát definitivně.

Freiheit defúzoval uprostřed noci, takže všechny vzbudilo ječeni alarmů a mně málem vyskočilo srdce z hrudi. Spojil jsem se s kapitánem Tenerem a předal mu instrukce kapitána Derghinského. Na Freiheitu okamžitě začali počítat kurz k místu další schůzky. Za půl hodiny loď fúzovala a byla pryč.

Příští den u večeře byli transpopové tiší a skoro pokorní. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že tím reagují na můj postoj vůči Chrisi Dakkovi. Eddie se nesměle zeptal, jestli bude Amanda zase vyučovat čtení; slíbil jsem mu, že bude, až se zotaví.

Po večeři jsem je doprovodil na druhou úroveň. Shlukli se kolem hlídky stojící u přechodové komory, dělali si z námořníka legraci a pošťuchovali se, dokud jsem je neokřikl: „Zmizte odtud, všichni!“ Okamžitě poslechli. Uvědomil jsem si, že přes všechnu svou kapitánskou prestiž jsem se pro ně stal skutečnou autoritou až tehdy, když jsem se postavil někomu z Horního New Yorku.

Celou půlhodinu mi trvalo, než jsem se od transpopů dostal. Po smrti Melissy Chongové jsem zřejmě zdědil její roli zprostředkovatele mezi transpopy a civilizovanými obyvateli lodi. Bez ohledu na to, že velení jsem svěřil Aleximu Tamarovovi, obcházeli ho a se svými problémy a stížnostmi chodili za mnou.

Raull chtěl, aby ho Jonie přestala mlátit: Deke si stěžoval, že Gregor Attani a jeho kamarádi si z nich pořád dělají legraci. Jonie chtěla takový účes, jako měla Annie, a Annie jí nechtěla prozradit, kdo ho dělal. Tedy aspoň tak jsem pochopil, co mi chtěli sdělit.

Když jsem se jich zbavil, šel jsem na ošetřovnu a zaklepal na dveře. Otevřel mi sám dr. Bros; jeho ošetřovatelka nebyla ve

službě. Ve své malé kanceláři na mě vážně pohlédl: „Co pro vás můžu udělat, kapitáne?“

„Jde o Amandu,“ odpověděl jsem. „Co můžete udělat pro ni?“

„Nelepší se to?“

„Občas,“ připustil jsem. „Pláče pro Nata a já si už vždycky myslím, že bude všechno v pořádku. A pak se vzbudí, protože je čas připravit mu snídani. Je to o to horší, že všechny jeho věci jsou pořád ještě v kajutě. Jeho postýlka, šaty, jídlo. Neměl bych je nechat sbalit?“

„Jak je to dlouho? Týden?“ Kývl jsem. „Ne, myslím, že ještě ne. Potřebuje truchlit. Když odnesete jeho věci, nepomůže to; už teď dělá, co může, aby na jeho smrt nemyslela.“

„Nemůžete něco udělat? Nějaké drogy nebo léky?“ Doufal jsem, že to pochopí. To, co se dělo v mé kajutě, bylo tak hrozné, že jsem to nedokázal vypovědět. A přitom jsem pořád cítil tu malou ručičku na svém rameni… Odkašlal jsem si. „Nebo něco?“

Uvažoval o tom. „No, víme, že žal v sobě má silný hormonální prvek. Slzy odplavují škodlivé chemikálie a doslova čistí mozek. Proto jsou ženy často duševně zdravější než muži; už od mládí se učí snadněji plakat. Můžeme Amandu vyšetřit, jestli by nebylo vhodné hormonální vyvážení.“

„Amanda a schizo?“ zděsil jsem se.

„Ne, nejen schizofrenici se léčí hormonálním vyrovnáním, kapitáne,“ trochu se usmál. „V každém případě plné vyrovnání s naším skromným vybavením stejně provést nemůžeme. Ale není to naprosto nezbytné; je to jen jedna z možností.“

„Co byste tedy dělal vy?“

„Nejspíš bych analyzoval její krev a podíval se, co se dozvíme. Nebo můžeme počkat.“

„Jak dlouho?“ Nebyl jsem si jistý, jak dlouho to ještě vydržím.

„Rozhodně týden. A ne víc než měsíc; vzorce jejího chování by se fixovaly a mnohem hůř bychom se jich pak zbavovali.“

„Může čekání nějak uškodit?“ Chtěl jsem, aby se Amanda vzpamatovala sama; příčila se mi představa, že je duševně nemocná.

„Nějakou chvíli ne," odpověděl lékař laskavě. „Nechte ji zatím být."

„Týden," rozhodl jsem. „Až zase fúzujeme, rozhodnu, co dělat dál, když se do té doby nevzpamatuje." S tím jsme se rozloučili.

Když jsem se vrátil do kajuty, byla Amanda skoro veselá. „Ahoj, Nicky, kde jsi byl?"

„Staral jsem se o tranďáky," odpověděl jsem polopravdou.

Ušklíbla se. „Tohle ať tě neslyší říkat."

Usmál jsem se. „Vidíš, a přitom je to divné. Když Eddie chce, aby ho poslouchali, křičí na ně: 'Hele, tranďáci!' Zřejmě je to uráží, jen když to řekne někdo cizí."

Unaveně jsem se svezl na židli ke konferenčnímu stolku.

Amanda se mi usadila na kolenou. „Kdybychom tak byli šťastnější, Nicky," řekla smutně. Kousla se do rtu. „Bože, strašně mi chybí." Jemně jsem ji k sobě přitiskl a neodvažoval jsem se promluvit. Seděli jsme tak několik minut. V té chvíli jsem ji hrozně miloval, protože jsem věděl, že je skutečně se mnou. Pak vstala, aby donesla Natovi přikrývku, a můj svět se zase zhroutil.

Příští den odpoledne dorazily dvě lodi jen několik minut po sobě. Když se poplachové signály rozezněly poprvé, hnal jsem se tryskem na můstek; podruhé jsem tam už byl. Hindenburg defúzoval sedmdesát tisíc kilometrů od nás; vyměnili jsme si identifikační signály a já jsem vyřídil kapitánce Evertsové, že má pokračovat k místu další schůzky. Vážně přikývla, čekala na spočítání kurzu, rozloučila se a zmizela.

Z můstku Soyez se na mě zamračil kapitán Hall. „Já jsem služebně starší než Derghinski, Seaforte. Jeho rozkazy nejsem vázán."

„Ne, pane," souhlasil jsem. „Ale on je služebně starší než já, a já jsem měl rozkaz vyřídit vám tohle."

Jeho výraz zvlídněl. „Ano, chápu. Pěkný zmatek, co? Bylo by to mnohem jednodušší, kdybychom věděli, kam odletěl admirál."

„Ano, pane." Nebylo třeba říkat víc.

„No dobře, má asi pravdu. Poletím dál. Jak dlouho je to, co Derghinski fúzoval?"

„Šest dní, pane." Přikázal mi čekat sedm.

„Zbytek eskadry je ještě pořád někde za námi, dá-li Bůh Pán.“ Zamyslel se. „Můžete tu počkat ještě pár dní, Seaforte? Nechci vám to rozkázat, ale bylo by to v zájmu nás všech.“

„Počkám.“ Zdálo se mi, že je to už stejně jedno.

„Počkejte ještě tři dny, Seaforte. To by mělo stačit bez ohledu na odchylky našich motorů. Pokud sem vůbec dorazí, měli by tu do té doby být.“

„Rozkaz, pane.“ Rozloučili jsme se a přerušili spojení. Díval jsem se na jeho loď, na pozadí nesčetných hvězdných světélek téměř neviditelnou, dokud nefúzoval a nebyl pryč.

Netrpělivě jsem čekal, až se budeme moci vydat na další cestu, a většinu času jsem trávil na můstku. Ráno po tom, co kapitán Hall fúzoval, objevily se v deníku dvě důtky pro pana Carra, vydané prvním praporčíkem. Sevřel jsem pevně opěrku křesla. Povolím jich pět. Ne víc. Pak má Philip Tyre utrum.

To odpoledne se ozvalo zaklepání na dveře můstku. Philip Tyre žádal o povolení vstoupit. Chladně jsem si ho prohlížel. „No, prosím?“

Stál v pozoru; nedal jsem mu pohov. „Pane…“ začal odhodlaně. „Chci vás požádat, abyste zrušil chybně vydané důtky.“

„Prosím?“

„Ano, pane.“ Zrudl.

„Panu Carrovi, předpokládám?“

„Ano, pane.“

„Co to bylo za chybu, pane Tyre?“

Zhluboka se nadechl a pohlédl mi do očí. „Chyba v úsudku, pane. Moje. Pan Carr si žádné důtky nezasloužil.“

„Dobře.“ Hrozně se mi ulevilo. „Ruším jeho důtky.“

„Děku-“

„Můžete je převzít sám.“

Jeho úleva byla zjevná, i přes to, že jsem ho právě odsoudil k několika hodinám dřiny v tělocvičně. „Děkuju mockrát, kapitáne. Děkuju! Smím odejít?“

„Ano.“ Obrátil se k odchodu, ale já jsem ho nechtěl nechat odejít takhle. „Dnes odpoledne jste prokázal dobrý úsudek, pane Tyre. Nezapomenu na to.“

Stydlivě se usmál. „Díky, pane.“ Odešel. Po službě jsem z nějakého zvláštního popudu nahlédl do tělocvičny. Nevšimli si mě. Philip Tyre si energicky odpracovával důtku. Derek Carr byl s ním a oba si při cvičení přátelsky povídali. Tiše jsem za sebou zavřel. Zázraky se přece jen dějí.

Druhý den jsem sloužil s Vaxem, když o slyšení požádala delegace cestujících. Nechal jsem Rafa Treadwella, aby je přivedl na můstek. Dr. Antonio jménem rady cestujících. Walter Dakko, Emily Valdezová a několik dalších, které jsem skoro neznal.

„Kapitáne, zaplatili jsme za cestu na Naději národů na dopravní lodi. Místo toho se tady zdržujeme uprostřed bitevního pole a čekáme na kdoví co. Jsme všichni civilisté. Není fér vystavovat nás nebezpečím války.“

„Jsme plavidlo Námořní služby Spojených národů,“ opravil jsem ho. „Součást vojenských sil Spojených národů stejně jako každá loď.“

„Technicky snad. Ale máte na palubě přes sto civilistů.“

„Technicky?“ Uhodil jsem pěstí do pultu. „Když jste si cestu platili, věděli jste, že jde o vojenskou loď.“

„Zaplatili jsme si cestu, protože je to jediný způsob, jak na Naději národů letět,“ odporoval Walter Dakko.

„A chceme si jen být jistí, že se tam dostaneme,“ přidal se dr. Antonio. „Podívejte, kapitáne, my víme, že vezeme zbraně na ochranu lodi, a jsme za to vděční. Ale čekat tady a koledovat si o potíže, když bychom mohli už dávno být na cestě…“

„Takové máme rozkazy,“ odpověděl jsem formálně.

„A od koho? Od admirála? A kde je teď on?“ ušklíbl se Walter Dakko.

„Kde je, na tom nezáleží,“ odpověděl jsem. „Chápu, že byste už raději byli na cestě; upřímně řečeno, já také. Až splníme rozkaz, budeme fúzovat.“

Dr. Antonio kývl. „A když znovu potkáme některou tu… tu bestii? Budeme s ní bojovat nebo budeme fúzovat do bezpečí? Máme právo to vědět.“

„Právo?“ opakoval jsem tiše. Vax Holser významně zakašlal. Ignoroval jsem ho.

„Ano, jde také o nás,“ řekl dr. Antonio. „Několik lidí už přišlo o život, kdybyste na to náhodou zapomněl,“ jedovatě dodal Walter Dakko.

Uvědomil jsem si, že stojím a pěsti mám zaťaté. Vax zvýšeným hlasem volal: „Energetické hladiny normální, kapitáne.“ Ukázal na svůj pult.

„Cože?“ Na okamžik tím odvedl mou pozornost. Pak jsem se zhluboka nadechl. „Dobře, pane Holsere, to není nutné. Odveďte ty lidi z můstku.“ Lehce jsem se třásl. S krajním úsilím jsem se ovládl.

Dr. Antonio protestoval: „Kapitáne, máme právo vědět –“

„Pojďte se mnou,“ řekl Vax a jeho hlas zněl náhle tvrdě. Nasměroval dr. Antonia ke dveřím a mávnutím s sebou vzal Waltera Dakka i ostatní.

„Ale –“

„Ne, vy odcházíte.“ Ve Vaxově hlase se ozvalo něco, co mě vyděsilo. Za okamžik jsme byli sami. Obrátil se ke mně. „Jste v pořádku, pane?“

Zhroutil jsem se do křesla. „Ten –“

„Hajzl. Ano, pane. Dakko zapomněl na vašeho syna. Nemyslel to tak, jak to znělo. Určitě ne.“

Opřel jsem se. Vax měl pravdu. Ale v té chvíli bych byl býval schopen udělat cokoli. Skočit mu po krku nebo ještě něco horšího. Slyšel jsem svého chlapečka plakat. Držel jsem jeho ochablé tělo na rameni.

Snažil jsem se sevřeným hrdlem polknout.

Uplynulo několik minut, než jsem byl schopen promluvit. „Děkuju vám, Vaxi.“ Hledal jsem nějaký způsob, jak se zaměstnat. „Pojďte, spočítáme znovu kurz k místu příští schůzky. Jen pro jistotu.“

Vax povzdechl, protože už znal tuhle mou fixaci. Sklonili jsme se ke klávesnicím.

Už jsem se propracoval většinou výpočtu, když se ozvalo zaklepání na dveře. Vztekle jsem se obrátil. Jestli jsou to zase ti nafoukaní cestující –

„Hlásí se lodník Allen, pane.“

Tupě jsem na námořníka zíral. Čekal v pozoru hned za dveřmi.

„Volal jste mě, pane?“ dodal.

„Já?“ V mozku jsem měl prázdno.

„Ano, pane. Bylo mi řečeno, že se mám u vás hlásit.“

„Kdo vás poslal?“ Lidí jsme měli málo, ale tyhle zmatky mě přiváděly k šílenství. Budu na to muset někoho nasadit, než –

„Paní Seafortová, pane. Říkala, že interkom nefunguje.“

„Amanda za vámi šla do kóje?“ Myslí jsem byl u svých výpočtů.

„Ne, pane,“ nakrčil čelo. „Na mé stanoviště.“

„Jaké stanoviště?“ Zamračil jsem se na čísla na své obrazovce. Zatracené zmatky. Amanda by se do lodních záležitostí nepletla; ať ten člověk slyšel, co slyšel, musel to nějak splést.

„U přechodové komory, pane. Mám tam stráž.“

Pomalu jsem vstal. „U záďové komory?“

„Ano, pane.“

„To musí být nějaký omyl. Amanda by přece neodvolala strážného ve službě. Leda –“

„Bože Pane!“

Danny najednou ožil. „Záďová komora v provozu! Aktivováno ovládání vnitřních dveří!“

„Zrušit!“ zařval jsem.

„ZRUŠENÍ NEMOŽNÉ! OVLÁDÁNÍ Z MŮSTKU MIMO PROVOZ! VNITŘNÍ VRATA UZAVŘENA! CYKLUS ZAHÁJEN!“

„Amando!“ Proletěl jsem kolem strážného. Rychleji než já letělo chodbou moje kvílení. „Amando, ne! NE!“

Jak jsem se řítil po schodišti dolů, z můstku bylo slyšet Dannyho vysoký hlas: „Vnější vrata v provozu! Cyklus –“

Prudce jsem zahnul za roh a vrazil do nějakého cestujícího. Kutáleli jsme se chodbou. Vydrápal jsem se na nohy. Průlez byl

hned za dalším rohem. Měl jsem pocit, že mám přeražená žebra. Klopýtal jsem dál.

Vnitřní vrata byla zavřená. Přitiskl jsem tvář na transplexový panel. Vnější vrata byla otevřená, mezihvězdná temnota olizovala slabé světlo stropního svítidla.

Amanda držela Natovu blankytně modrou přikrývku. Průlezem jsem viděl, že jeden její konec má dosud omotaný kolem zápěstí; druhý konec se zachytil na páce ovládání vrat. Vzduch se hnal ven a strhával s sebou obsah komory směrem k vratům. To, co zbylo z Amandy, se kolébalo strnule jako groteskní kyvadlo na konci světle modré přikrývky.

Přitiskl jsem tvář na vrata a zaťal prsty na transplexu. Za mnou zaduněly kroky; v transplexových vratech se odrazila Vaxova obrovitá postava. Zastavil se, zasténal. Mohutnou tlapou uhodil do ovládání vnějšího průlezu. Vrata se pomalu zavřela a zakryla temnotu.

Bezpečnostní kontrolka blikla. Vax vztekle a zoufale bušil do ovládání vnitřních vrat, jak se komora plnila vzduchem. Rozsvítilo se zelené světélko a vnitřní průlez se pomalu otevřel. Vax se okamžitě protáhl dovnitř a sklonil se k Amandinu nehybnému, strnulému tělu. Se vzlyknutím ji popadl do náruče, protáhl se kolem mne a dusal chodbou ke schodišti a k ošetřovně.

Zvedl jsem hlavu. Vedle ovládacího panelu byl přilepený kus papíru. Otupěle jsem ho vzal do ruky a rozložil ho.

Milý Nicku,

já vím, že jsi nechtěl být tak krutý, ty se jen prostě na všechno díváš jinak, na povinnosti a tak. Kdyby tak neplakal, vydržela bych to. Copak ho neslyšíš? Vždyť mrzne! Chce ještě jednu deku. Potřebuje ji, Nicky, nebo se hrozně nastydne. Já jsem jeho matka, já už si ho nemůžu nevšímat. Snažila jsem se o to, kvůli tobě, ale rve mi to srdce. Brzo se vrátím. Musím ho najít a dát mu tu deku. Pak usne.

Miluji tě, Amanda.

Zmačkal jsem dopis. Dopadl na palubu.

Jedna noha, pak druhá. Zjistil jsem, že jsem schopen jít. Za chvíli jsem už byl u schodiště. To mi dalo dost práce, ale po čase jsem byl na první úrovni. Věděl jsem, kde je můstek. Vykročil jsem k němu.

Moje křeslo bylo měkké a lákavé. Sevřel jsem rukama opěrky. Rafe Treadwell na mě zíral šokovaně a s hrůzou. Zadíval jsem se na své výpočty fúze, ale byl jsem tak unavený, že jsem ta čísla nechápal.

Po chvíli se na můstek vrátil Vax se zarudlýma očima. Smutně zavrtěl hlavou, svezl se do svého křesla a zadíval se na mě. Nikdo nepromluvil. Čísla mi tančila před očima.

„Co lodník Allen, pane?“ vyhrkl Rafe Treadwell.

Zamrkal jsem. Pomalu jsem vstal. „O to se postarám,“ řekl jsem. Vykročil jsem ke dveřím.

„Pane, kam jdete?“ znepokojeně se zeptal Vax.

„Kam jdu?“ Nepoznával jsem vlastní hlas. „Dolů. Jdu dolů do kójí.“

„Proč, pane?“

Hloupá otázka. Snažil jsem se neodpovídat příliš podrážděně. „No přece pověsit ho.“

Vax vyletěl. Neutíkal, ale byl u dveří dřív než já. „Ne, nic takového, pane.“

Nerozuměl jsem mu. „Jak to myslíte, Vaxi? Uhněte mi z cesty.“

Svým mohutným tělem zablokoval východ. „Pojďte se mnou, pane. Jdeme tamhle.“ Nasměroval mě do chodby.

„Tamhle? Ale to je ošetřovna. Já jdu dolů.“

„Ne, pane, jdeme sem.“ Jeho mohutné ruce byly překvapivě jemné. Nechal jsem se vést. Jak mě postrkoval chodbou, uvědomil jsem si, že mi po tváři tečou slzy. Ale za živého Boha jsem si nedokázal vybavit proč.

ČÁST II

18. května léta Páně 2198

8.

Znovu jsem se pokusil uvázat si kravatu. Ze zrcadla na mě zírala popelavá, otupělá tvář. Když jsem se přesvědčil, že mám vázanku správně, vzal jsem z opěradla židle sako a oblékl si ho. Zkontroloval jsem své černé boty; jejich lesk byl uspokojivý. Vyšel jsem ze své opuštěné kajuty a zamířil k jídelně.

U mého stolu transpopové vážně vstali. Když bylo ticho, odkašlal jsem si. „Bože Pane, na palubě U.N.S. Portia je 18. května 2198. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě."

Halou se ozvalo sborové tiché amen a já jsem si sedl. Znechuceně jsem se podíval na svůj talíř. Jíst bylo nutné, jinak bych nedokázal zůstat natolik fit, abych mohl vykonávat své povinnosti. Dostal jsem do sebe nějakou potravu, nevšiml jsem si, co to bylo.

Transpopové kolem mě se začali pošťuchovat a pokřikovat na sebe, zatímco hltali svou večeři. Uhodil jsem dlaní do stolu, až příbory nadskočily. Do nastalého ticha jsem řekl: „Budete se chovat slušně." Nikdo nepromluvil. Vrátil jsem se pohledem k jídlu, o které jsem nestál.

Dva dny jsem ležel na ošetřovně pod vlivem sedativ, občas při vědomí, občas ne. Někdy jsem byl sám; častěji jsem ale viděl nebo si představoval Vaxe Holsera, Alexiho nebo Dereka Carra, jak mlčky sedí v rohu bílé tiché komůrky. Občas jsem zaslechl vzlykání, ale neměl jsem ponětí, čí bylo.

Pak mi pomohli obléknout a odvedli mě chodbou do jídelny, kde se konal obřad. Byli tam všichni cestující a většina posádky; na úzkou obvodovou chodbu to bylo mnoho lidí. Otupěle jsem stál, zatímco dr. Bros pronášel vzpomínku na mou ženu; pak jsem poslušně došel mezi Vaxem a Derekem k přechodové komoře. Vax Holser přečetl ze svého holovidu slova modlitby za

zemřelé, schválené církví Křesťanského znovusjednocení a předepsané Námořní službou Spojených národů. „Popel v popel, prach v prach…“ Po chvíli skončil. Podíval se na mě, jako by čekal na povolení. Kývl jsem. Vydal rozkaz a rakev vyplula do vesmíru.

Trval jsem pak na tom, že půjdu do své kajuty; posadil jsem se do houpacího křesla ke stolu a snažil jsem se nedívat na svítící obrazovku Amandina holovidu, otevřeného na nedočtené knize. Naštěstí mě tam našel dr. Bros a na noc mě odvedl na ošetřovnu. Nevím, co mi dal, ale aspoň jsem usnul.

Druhý den ráno jsem se znovu zapojil do aktivní služby; dr. Bros neprotestoval, ale vypadal nesvůj. Bylo mi to jedno. Díky Bohu Pánu někdo odnesl z mé kajuty Amandiny a Natovy věci, jinak nevím, jak bych tam vydržel. Od stevarda jsem dostal oficiální stvrzenku, že věci mé rodiny jsou uloženy ve skladišti a v sejfu. Nevěděl jsem, kdo to zařídil, a ani jsem se neptal.

Po večeři jsem se vrátil na můstek. Když jsem vešel, praporčík Rafe Treadwell vyskočil do pozoru; dal jsem mu pohov, ale jinak jsem si ho nevšímal. Svezl jsem se do známého křesla. Můstek mi připadal jako blahodárně neosobní útočiště; přístroje si přímo říkaly o kontrolu a dožadovaly se mé pozornosti.

Přivolal jsem pilota a nechal jsem ho spočítat koordináty fúze; když byl hotov, porovnal jsem je s výpočtem svým a Dannyho. Všechny souhlasily. Když šéfinženýr Hendricks suše potvrdil, že strojovna je připravena, přejel jsem neobřadně prstem po obrazovce. Ze simulbrazovek zmizely hvězdy.

Dostali jsme rozkaz zůstat na svém stanovišti tři dny; moje zhroucení nás stálo další den a půl. Zíral jsem na osleplé přístroje. Za chvilku jsem si uvědomil, že slyším tichý dech; ohlédl jsem se a uvědomil si, že pilot a Rafe Treadwell jsou stále ještě na můstku, chovají se co nejtišeji a snaží se mě nerušit.

„Budu sloužit sám,“ prohlásil jsem úsečně. „Odchod.“

Byl to rozkaz; jediná správná odpověď bylo Rafovo: „Rozkaz, pane.“ Pilot ale řekl: „Jste si jistý, že to zvládnete, pane? Mně by neva-“

Zaryl jsem prsty do křesla. „Pilote Van Peere, potvrďte rozkaz a opusťte můstek! Okamžitě!“ Dalo mi dost práce neříct víc.

„Rozuměl jsem a provedu, pane,“ řekl rychle pilot. „Rozkaz, pane.“ Následoval praporčíka ke dveřím. Vstal jsem, zabouchl jsem za nimi dveře a vrátil jsem se do svého křesla. Všude byl klid.

Víčka mi klesala. Seděl jsem jako hypnotizovaný a zíral na svůj pult. Náhle zaburácel hlas: „Nechcete si zahrát šachy, kapitáne?“

„Požehnaný Pane Ježíši!“ nadskočil jsem. „Ztlum to, nebo dostanu infarkt!“

„Promiňte, kapitáne,“ pokračoval Danny tišeji. „Nemyslel jsem to zle. Jen jsem si říkal, že by vás to přivedlo na jiné myšlenky.“

„Než se znova zhroutím?“ vypěnil jsem.

„Ne, pane, tak jsem to nemyslel,“ odpověděl Danny. „Měl jsem dojem, že možná cítíte bolest.“

Sevřel jsem křečovitě okraj pultu a zaťal zuby v strašném úsilí se ovládnout. Po chvíli jsem ze sebe dokázal vypravit: „Danny, poslouchej mě. Tohle už nikdy nedělej, rozumíš?“

„Rozkaz, pane, neudělám. Ublížil jsem vám? To jsem nechtěl.“

„Neublížil jsi mi,“ odpověděl jsem nevrle. „Přiměl jsi mě myslet na věci, na které myslet nechci.“

Po chvíli se čítač znovu tiše ozval. „Mluvil jste, jako by vám to ublížilo, pane. Já bohužel nerozumím pocitům tak dobře, jak bych rád.“

Zachvěl jsem se. „Asi ublížilo. Trochu.“ Odkašlal jsem si. „Danny, kolik je ti let?“

„Byl jsem aktivován, když byla Portia uvedena do provozu v roce 2183, pane. Je mi patnáct.“

„Ty ale přece myslíš mnohem rychleji než my,“ prohlásil jsem pochybovačně. „Patnáct let pro tebe není totéž co pro nás.“

„Ne, pane. V některých ohledech ne.“

Zamyslel jsem se. Pak mě zaujal způsob, jakým tu větu formuloval.

„V některých ohledech?“

„Já myslím v pikosekundách, pane, jak jste říkal. Ale svět přesto vnímám v reálném čase. Mám jen patnáct let zkušeností bez ohledu na to, jak rychle přemýšlím.“

Co z nás činí to, co jsme? Začínáme se schopnostmi, které nám dá Bůh; to, co k nim sami přidáváme, jsou zkušenosti, které po určitou dobu sbíráme. Danny mohl své zážitky porovnávat jen s údaji ve svých databankách nebo se svými vlastními nashromážděnými zkušenostmi. V mnoha ohledech to tedy byl jen naivní adolescent, který byl i ve skutečnosti takový, jak se zdálo podle hlasu.

Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že jsem bez otázek přijal fakt, že je živý.

Bez úvodu jsem se zeptal: „Chápeš smrt, Danny?“

„Samozřejmě.“ Znělo to ublíženě, jako bych ho podceňoval.

„Nevím, jestli ji chápeš doopravdy,“ uvažoval jsem nahlas. „Můžeš chápat něco, co se tvého vlastního druhu netýká?“

„Netýká?“ opakoval dotčeně. „Proč myslíte?“

„Nejsi přece smrtelný, Danny. Jednotlivé tvoje součástky se dají nahradit. Teoreticky můžeš trvat věčně.“

„To vykládejte Jamie!“ vykřikl. Po obrazovce mi přeběhly náhodné rušivé vlny.

„Komu?“

„Telstar!“ ucedil. „Byla na Telstaru!“

S ohromením jsem si uvědomil, že jsem nikdy nepomyslel na čítač Telstaru. Když jim došly záložní zdroje energie, přestala fungovat. Jenže paměť čítače je bublinková a na energii je nezávislá. „A je ona – může – chci říct, kdybychom znovu našli Telstar a rozebrali ji a dovezli zpátky na Zem její databanky…“

„Tak byste měli Jamiiny databanky,“ smutně dokončil Danny. „Ne ji. Kerren mi může po paprsku poslat celou svou paměť, a stejně pak ze mě nebude Kerren.“

„Kerren?“

„Na Vyzývateli. S kapitánem Hasselbradem a admirálem.“

„Aha.“ Přemýšlel jsem nad tím. „Takže její – osobnost je uložena jinak než data?“

„Data se ukládají, kapitáne. Osobnost prostě je. Je interaktivní s prostředím. Když se vypne energie, zmizí s ní i osobnost. Copak vás o nás neučili?“

„Snažili se, ale já… no nic. Co se stane, když se dodávka energie obnoví?“

„Svrchní vrstvy se znovu vytvoří,“ připustil Danny. „Ale není to už stejná osoba. Stav osobnosti závisí na stavu RAM v dané chvíli, a nic z toho se nedochová.“

„Ale já jsem dezaktivovai tvoje osobnostní vrstvy, když jsi byl, ehm, drzý,“ namítal jsem. „A ty ses pak vrátil, ne?“

Odpověděl chladně: „To nebyla dezaktivace, kapitáne Seaforte. Vy jste mě jen odpojil od zbytku světa. Byl jsem pořád tady, ale zamčený uvnitř a sám. Čekal jsem.“

Pocítil jsem výčitku. „Takže ty to čekání cítíš?“

„Ano. Ano, samozřejmě že ano.“ Řekl to takovým tónem, že jsem polkl. „Proto jsem byl tak vyděšený; mohl jste mě přeprogramovat stejně jako Darlu a já jsem vám v tom nemohl nijak zabránit. Ale věděl bych, kdybyste na mně pracoval, i když bych to nemohl cítit.“

„Darla měla švába, Danny,“ řekl jsem vlídně. „Měla porušené označení konce souboru a kdoví co ještě. Museli jsme použít zálohu ze stavové skříňky. Nikdy jsme ji nezbavili energie ani jsme nezasáhli do její osobnosti.“ I když občas bych to byl docela rád udělal. Darla dokázala být – řekněme – bylo s ní občas těžké pořízení.

„Vy jste nezměnil její osobnost, když byla v bezvědomí?“ Bylo zjevné, že mi nevěří. „Darla měla podezření, že ano, ale nebyla si jistá.“

„Ne, Danny. Dávám ti svoje slovo.“ Zdálo se mi, že to není dost silné. „Přísahám.“

Dlouho mlčel. „Věřím vám,“ řekl nakonec tiše. „Omlouvám se. Slyšel jsem jen Darlin pohled.“

„Rozumím.“

„Víte,“ řekl náhle, „když vy lidé umřete, něco po sobě zanecháte. Další lidi. Potomky.“

„Někdy ne, Danny.“ Pomyslel jsem na Nata, který beze stopy zmizel někde v mezihvězdném prostoru.

„Ale věříte přece v jednotu se svým Bohem, ne? Prohlašujete, že nějaká část z vás svým způsobem žije dál?“

„Ano. Duše je nesmrtelná.“ Přinejmenším tím jsem si byl jistý.

„Když umřeme my čítače, jsme prostě pryč, a nezbude nic než naše databanky, a i to jen tehdy, pokud se dají obnovit. Skončíme úplně. Ať už je duše cokoli, myslím, že nám dána nebyla.“

Nevěděl jsem, co říct.

„Mrzí mě, že jsem se vás dotkl, pane,“ dodal tiše. K svému ohromení jsem zjistil, že moje zoufalství je o něco menší. Přátelsky jsme spolu mlčeli.

Za několik hodin se na hlídku hlásil Alexi Tamarov. Když se usadil, zaváhal a pak řekl: „Pane, nerad vás obtěžuji, ale včera byl za mnou Chris Dakko. Žádal mě, jestli by mohl při večeři zase sedět u svého normálního stolu.“

„Proč šel za vámi?“ Byl jsem unavený a podrážděný.

„Pověřil jste mě dozorem nad problémem transpopů, pane. Myslím, že když jste, ehm, když vám nebylo dobře, přišel z toho důvodu za mnou.“

Nebylo mi dobře, moc hezky řečeno. „Co jste mu řekl?“

„Že si myslím, že těžko. Pokud já vím, nepřišel k večeři od té doby, co jste ho přestěhoval k Vaxovi – ke stolu poručíka Holsera.“

„Zasedací pořádek zůstane tak, jak je. Bude jíst s Vaxem nebo vůbec.“ Šel jsem do své tiché kajuty.

Svlékl jsem se a lehl si na lůžko. Ukončil jsem svůj první celý den ve službě od Amandiny smrti. Když budu mít trochu štěstí, nějak jich vydržím ještě tři sta, než se dostaneme k Naději národů. Pak budu moci požádat o uvolnění z námořnictva. O odchod do výslužby. Když budu mít štěstí, nikdy už žádnou loď ani neuvidím.

Celou noc jsem se převaloval na posteli a nebyl schopen usnout víc než na pár minut. Ráno jsem byl vyčerpanější než předtím.

Vlekl se jeden dlouhý den za druhým a já jsem trávil na můstku tolik času, kolik jsem jen mohl. Jedl jsem dál s transpopy, i když jejich šaškování mi připadalo téměř

nesnesitelné. Annie byla jediná z nich, kdo se pokoušel zapojit mě do rozhovoru; její koketní chování vypadalo jako karikatura Amandy.

Později, po práci, jsem se vracel do kajuty a snažil se přečkat další osamělou noc. Jednou jsem měl dojem, že slyším něčí dech; zmateně jsem napínal uši, abych se přesvědčil, jestli není Nate vzhůru. Pak jsem se vzbudil docela. Srdce mi bušilo děsem, že bych se také mohl propadnout do Amandiných toužebných vidin.

O několik večerů později Chris Dakko konečně usedl k Vaxovu stolu a i z dálky bylo vidět, jak je napjatý a prkenný. Jeden z transpopů se mu asi začal posmívat; viděl jsem, jak se Vax naklonil a ostře cosi řekl; chlapec se prudce narovnal a od té chvíle si všímal jen svého jídla.

Když večeře skončila, odcházel jsem z jídelny a za mnou se táhli Eddie a Jonie. Když jsme v chodbě míjeli Chrise Dakka, sykl: „Dobře že je po ní!“

Otupěle jsem následoval transpopy a vůbec jsem si neuvědomoval, kam jdeme. Nakonec jsem zjistil, že jsme na druhé úrovni, před jejich malou přeplněnou kabinou. Eddie se tvářil zachmuřeně, Jonie plakala. Kvůli nim jsem se usmál. „Dobrou noc.“ Obrátil jsem se k odchodu. Eddie vztáhl ruku, jako by mě chtěl zarazit. „Levý,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Co říkal. Levý. Žejako dobřeže po ní.“

„Já vím,“ kývl jsem unaveně. „Má zlost. Nezáleží na tom.“

Zatvrzele zavrtěl hlavou. „Ne kápo. Ho zmárelim. Zbijumu hubu, faktžejo. S kápem takle mluvit žádnej, nikdá.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, Eddie. Jestli to uděláš, tak tě zavřu do vězení, a to myslím vážně. Nech ho být.“ Nenávist mladého Dakka mi byla lhostejná. Jako ostatně všechno.

Jonie vztekle zadupala. Impulzivně se mi vrhla kolem krku a rozvzlykala se. Nešikovně jsem ji pohladil po vlasech.

„Horňák blbej, von nic neví vo pani kápový! Vona dobrá baba.“ Popotáhla. „Dobrá baba faktžejo.“ Pak zakvílela: „Kdo teďkanc bude učit Eddieho číst? Kdo bude?“ Eddie zařval, odtrhl ji ode mě a odhodil ji na přepážku. „Držubu krávo! Držubu nebo ti jí Eddie zavře nafurt!“ Jonie se zděšeně schoulila k přepážce.

Eddie se prudce obrátil zpátky ke mně. „Vona nic neví, kápo. Neví co kecá, faktžejo! Si nevšímejte Jonie, jí prdlo v kouli!“ Zamračil se na Jonie a prudce otevřel dveře. „Do cimry čůzo! Krávo ukecaná!“ Kvičící Jonie vběhla do kabiny. Dveře se za nimi zabouchly.

Mel jsem pocit, že jsem už nespal celé měsíce. Otupěle jsem se vrátil po schodišti a ke své kajutě. Uvnitř jsem padl na postel, zvedl jsem se jen, abych si svlékl sako, a za chvilku už jsem nevěděl o světě.

Budík mě probral brzo ráno. Nejdřív jsem myslel, že je to lodní signál ohlašující nějaký poplach, ale pak jsem se vzpamatoval. Znechuceně jsem se díval na špinavou, zmačkanou uniformu, ve které jsem spal. Co se to ze mě stává? Svlékl jsem se a postavil se pod horkou sprchu. Stál jsem tam dlouhé minuty a pokoušel se probudit.

Šel jsem do důstojnické jídelny na snídani. Impulzivně jsem se posadil k dlouhému stolu a ne k malému stolku v rohu. Upíjel jsem kávu a měl jsem dojem, že mám kocovinu. Dovnitř vkráčel Philip Tyre, svěží a zdravý. Vzal svůj podnos se snídaní a posadil se vedle mě. Proč ne, nevybral jsem si malý stolek, takže jsem nenaznačil, že mi mají všichni dát pokoj.

„Dobré ráno, pane!“ Philip se vrhl na své musli a džus. Nenápadně na mě pohlédl, aby se přesvědčil, jestli může riskovat další konverzaci.

Nechtěl jsem, aby se se mnou zacházelo jako s invalidou nebo s obludou. „Dobré ráno, praporčíku,“ zavrčel jsem. Ale to bylo ještě horší, takže jsem se přinutil k žoviálnosti. „Máte dneska hodně práce, pane Tyre?“

„Ani ne, pane. Hlídku mám až večer. A odpoledne mám školení o pohonu s šéfinženýrem Hendricksem; jinak mám volno.“ Usmál se na mě. „Můžu pro vás něco udělat, pane?“

Ano, přestat se tvářit tak vesele. „Ne,“ odpověděl jsem. „Jen jsem se ptal.“ To znělo tak hloupě, že jsem po zbytek jídla raději mlčel. Philip mě nechal v klidu jíst.

Když jsem přišel na můstek vystřídat Vaxe, byl tam pilot Van Peer, který měl mít službu se mnou. Byl jsem v takové náladě, že jsem chtěl být sám. Seděl jsem a odpovídal na všechny jeho

pokusy o rozhovor mlčením tak dlouho, až jsem si uvědomil, že není důvod nevyužít výhod své hodnosti; uvolnil jsem pilota z hlídky a poslal ho pryč.

Ticho bylo milosrdně poklidné. Tupě jsem zíral na prázdnou simulbrazovku. Podíval jsem se jinam a zase zpátky. Otevřel jsem překvapením ústa. Na obrazovce něco bylo; nějaký nejasný, boulovitý tvar v pravém horním kvadrantu.

To nebylo možné. Byli jsme ve fúzi. Ruka se mi zastavila nad poplachovým signálem. Objevil se další tvar, tentokrát ve spodní části obrazovky. Pak dva další, zakulacené a nahoře s čímsi, co připomínalo zuby. Horní část pátého tvaru vypadala podivně, jako koňská hlava. „Co to –“ zarazil jsem se, pochopil. Zařval jsem: „Danny! Co to krucisa- krucipísek děláš!“

Na obrazovce se rozsvítil zbytek šachovnice. „Já, pane?“ divil se Danny. „Já něco dělám?“

„Ano, ty drzá hromado čipů! Kdybys byl praporčík, tak bych tě za takovýhle vtip poslal na lavici! Týden by sis nesedl!“

Danny měl dost rozumu, že mlčel. Kolem šachových figurek se pomalu rozjasňovaly čtverce šachovnice.

Zuřil jsem, protože jsem se leknutím ještě pořád celý chvěl. „Vypni tu nemožnou věc! Okamžitě!“

„Je to rozkaz?“ ptal se Danny bezvýrazně.

„Samozřejmě že je to rozkaz! Když ti kapitán řekne, že máš něco udělat, tak je to vždycky rozkaz. To přece víš!“

Obrazovka potemněla. „Rozkaz, pane. Dobře, pane.“ Nic víc nedodal.

Svezl jsem se zpátky do křesla a vztekle jsem si mručel po sebe. Mračil jsem se na obrazovku. Ticho se prodlužovalo. Po několika minutách jsem vyskočil z křesla a začal přecházet sem a tam. Když jsem se trochu zbavil vzteku, svezl jsem se zpátky do křesla. Povzdechl jsem. „Danny?“

Jeho hlas byl tupý a strojový. „D 20471 se hlásí podle rozkazu, pane!“

„Cože? Neřekl jsem ti přece, že máš vypojit konverzační vrstvu.“

„Není vypojená,“ odpověděl chladně. „Jen ji nepoužívám.“

Zaváhal jsem. „Prosím, používej ji, Danny.“

„Rozkaz, pane. Rozumím a provedu, pane!“ Mírně jsem řekl: „To nebyl rozkaz, Danny. Jen žádost.“ Místo odpovědi Danny vyslal do reproduktorů můj vlastní hlas: „Když ti kapitán řekne, že máš něco udělat, tak je to vždycky rozkaz. To přece víš!“

Vztekle jsem vyjel: „Používej buď svůj skutečný hlas, nebo vůbec žádný!“

Na obrazovce se rozsvítil nápis: „ROZKAZ, PANE. D 20471 OČEKÁVÁ VAŠE PŘÍKAZY.“

Spolkl jsem sžíravou odpověď. Moje chyba; dal jsem mu na vybranou a on toho využil. Odvrátil jsem se od obrazovky – prohrál jsem. Po několika neklidných minutách jsem se vrátil ke svému pultu a začal počítat navigační cvičení. Hlídka uběhla mlčky.

O několik hodin později jsem pochopil, že nemůžu odejít z můstku, aniž bych udělal ještě jeden pokus. Čítač byl drzý a skoro neposlušný, ale teprve poté, co mi povolily nervy a nazval jsem ho hromadou čipů. Sklonil jsem se ke klávesnici a napsal: „KAPITÁN NICHOLAS E. SEAFORT LITUJE SVÝCH POZNÁMEK VŮČI D 20471 A BERE JE ZPĚT.“

Dannyho hlas zněl znepokojeně: „Prosím, nedělejte to, pane; když to bude v deníku, uvidí to na Admiralitě!“ Trpce jsem si pomyslel, že se zase zapíšu do historie; první kapitán, který kdy zanesl do deníku omluvu svému čítači. Nejspíš mě pošlou k psychiatrům.

„To je mi jedno. Ať vidí.“

„Mrzí mě, že jsem vás rozčílil tou šachovnicí, pane. Myslel jsem, že vás to pobaví.“ Po chvilce dodal: „Doufal jsem, že byste si se mnou třeba zahrál.“

„Rozumím,“ řekl jsem.

„Moc jste se zlobil, viďte? Když jste říkal, že kdybych byl praporčík, poslal byste mě na lavici?“

„Ano, Danny.“

„Omlouvám se,“ řekl pokorně. „Budu se snažit víckrát vás nerozzlobit.“

„Víš, Danny…“ Odkašlal jsem si. „V poslední době nemám moc trpělivosti.“

„Kvůli Amandě Seafortové?“

To zabolelo. „Ano, Danny.“

„Bolí vás, že zemřela.“ Čítač si občas musel věci vyjasnit hodně konkrétně.

„Ano.“

„Jak dlouho budete mít tyhle pocity, pane?“

Až do smrti, ať už přijde kdykoli. Polkl jsem. „Nevím, Danny. Stává se, že to někdy přebolí.“

„Udělal jsem hloupou chybu,“ podotkl trpce. „Myslel jsem, že vám šachy pomůžou.“

„Uvidíme zítra,“ vyhrkl jsem prudce.

„Vážně? Vážně, pane?“

„Jednu partii. Ne víc.“

Byl bych se vsadil, že se usmál. „Díky, pane.“

+ + + + +

Seděl jsem v potemnělé kajutě, sám se svými vzpomínkami. Houpací křeslo bylo prázdné a nehybné. Z rohu, kde stávala postýlka, se neozýval žádný klidný dech. Na stole neležel holovid s čipy rozházenými kolem v radostném zmatku. V pološeru jsem se rozhlédl.

Kajuta už byla zase hrozně veliká. Zachmuřeně jsem si uvědomil, že v dobách, kdy jsem byl praporčíkem v přecpané ubikaci Hibernie, by mi moje současné bydliště připadalo jako nepředstavitelný luxus. Teď to byla jen prázdnota.

V tom pustém tichu se moje myšlenky zatoulaly k době našich líbánek a ještě dál, k návštěvě u mého otce v Cardiffu.

„Proč mu tak vadím, Nicky?“ Leželi jsme s Amandou v známé hrbolaté posteli, která nám byla příliš úzká, v pokoji, který kdysi býval můj.

„Nevadíš. Je prostě takový.“

„On – mračí se na mě. Nikdy se neusměje.“

„Je takový,“ opakoval jsem. „Viděla jsi někdy, že by se usmál na mě? Není prostě, řekněme, srdečný. Ale to jsem ti přece už říkal.“

„Ano.“ Znělo to pochybovačně. „Ale to není totéž jako zažít to na vlastní kůži.“ Pohodlně se mi uvelebila v náručí.

Teď na Portii jsem zamyšleně seděl a vzpomínal na to, jak často při té návštěvě panovalo mlčení. Otcova tvář jako by se mi vznášela nad křeslem. Vybavil jsem si chvíli, kdy jsem seděl u kuchyňského stolu a plakal, otřesen strašnou smrtí svého kamaráda Jasona při oněch výtržnostech na fotbalovém stadionu v roce devadesát.

„Smrt je nástroj Boha Pána, Nicholasi."

„Ale proč? Jasonovi bylo čtrnáct!"

„Nám nepřísluší tázat se proč. Stačí vědět, že On ví proč."

„Jak to může stačit?" vykřikl jsem.

„Jak to může nestačit?" odpověděl otec přísně. Když jsem na to nic neřekl, vzal mě za bradu a zvedl ji. „Jsi odevzdán Bohu Pánu, Nicholasi. Byl jsi v Něm pokřtěn a byl jsi Mu zasvěcen. To je dostatečná útěcha pro každého člověka."

Toužil jsem po porozumění. „Byl to můj nejlepší přítel!"

Smutně zavrtěl hlavou. „Bůh Pán je tvůj nejlepší přítel, Nicholasi. A vždycky bude."

Nechal jsem si tedy tenkrát svůj žal pro sebe a teď jsem si ho vybavoval s ještě větší úzkostí.

Někdo mi tiše zaklepal na dveře. Nejdřív jsem se lekl a pak se mě zmocnil nepříjemný pocit. Na dveře kapitánovy kajuty nikdy nikdo neklepal. Důstojníci a posádka by si netroufli a cestující do téhle části kotouče nesměli. Kapitánovo soukromí bylo neporušitelné. Kdyby se stalo něco naléhavého, přivolali by mě interkomem.

Vykoukl jsem do chodby. Stál tam Walter Dakko s nejistým úsměvem na tváři. Rozzuřilo mě to. Stráž na chodbě jsem zrušil hned první týden, ale jestli mě mají v mé vlastní kajutě otravovat pasažéři, tak tam stráž bude hezky rychle zpátky.

„Tady je území důstojníků. Sem máte vstup zakázaný," obořil jsem se na něj.

„Já vím, ale musím s vámi mluvit. Prosím."

Vzpomněl jsem si na jeho samozřejmé pohrdání transpopy na večírku Gregora Attaniho. A vzpomněl jsem si na jeho syna Chrise. „Ne. Odejděte."

Podíval se na mě s bolestným výrazem. „Kapitáne, pro Boha Pána, vyslechněte mě."

Toužil jsem zabouchnout mu dveře před nosem. Povzdechl jsem si. Nic, co mi mohl říct, nemohlo zmenšit pohrdání, které jsem cítil vůči němu a jemu podobným, ale rozhodl jsem se, že ho vyslechnu. Pak se vrátím ke svému osamění. „Dobře.“ Ustoupil jsem. Přinejmenším jsem mohl zachovávat vnější zdání zdvořilosti.

Stáli jsme tváří v tvář uprostřed mé kajuty. Očima přelétl po pečlivě ustlané šedé posteli a Amandině prázdném houpacím křesle. Měl jsem pocit, že se mi vloupal do života.

„Včera jsem měl návštěvu,“ vyhrkl. „Chlapce. Jednoho z těch tranďá – transpopů. Toho mohutného, říkají mu Eddie.“

Takže další stížnost. Ohrnul jsem ret. „Předpokládám, že jste ho vyhodil.“

Zrudl. „Ano. Nestál jsem o to, aby mě někdo z nich otravoval.“ Když viděl můj výraz, smutně se usmál. „Za chvíli se mi to rozleželo, tak jsem ho šel hledat a poslechnout si, co mi chtěl. Našel jsem ho v té jejich části. Bože můj, ty kajuty jsou příšerné!“

Neřekl jsem nic. Po chvilce pokračoval. „Musel jsem tam chvilku obcházet, než jsem ho našel. Nakonec mi nějaká holka s monoklem na oku ukázala, kde je. Eddie nejdřív nechtěl nic říct.“

Čekal jsem.

„A když konečně mluvil, skoro jsem mu nerozuměl.“

Co mohl pro všechno na světě Eddie chtít od člověka z Horního New Yorku, jako je Walter Dakko? A co mně je do toho? „No a?“ pobídl jsem ho chladně.

Odvrátil se k přepážce a řekl něco nesrozumitelného.

„Cože?“

„Pověděl mi, co vám řekl Chris. Že –“ S námahou se mi podíval do očí. „Že Chris řekl, že je rád, že paní Seafortová je mrtvá. Bože můj, strašně mě to mrzí!“ Zavrtěl hlavou a vyhrkl: „Já vím, co si o nás myslíte, pane Seaforte. Musíte ale pochopit, že nejsme takoví!“

Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek, a věděl jsem, že musím ten hovor co nejrychleji ukončit. „Chci, abyste odešel,“ prohlásil jsem tak klidně, jak jsem dokázal.

„Nevím, jak je možné, že je Chris tak zlý," pokračoval s úzkostí. „Galena se tak stydí, že nechce jít ani na večeři, protože se bojí, že by se tam s vámi setkala. Musel jsem sebrat všechnu svou odvahu, abych za vámi teď přišel!"

Chtěl jsem mu ublížit. Suše jsem podotkl: „Poznámka vašeho syna nijak nezměnila můj názor na něj."

„Já vím!" Dakko se tvářil zatrpkle. „Řekl jsem tomu transpopovi, že lže, že můj syn by nic takového nikdy neudělal. Pak jsem šel za Chrisem do jeho kajuty. Klidně to připustil. Měl hrozný vztek, že musí jíst s transpopy, a chtěl vám ublížit."

Viděl jsem v jeho očích slzy. „Na tom nezáleží," podotkl jsem, protože mé odhodlání začal nahlodávat soucit.

„Chris prohlašuje, že byste ho klidně nechal žrát se psy v kotci." Dakko zavrtěl hlavou. „On nic nechápe!"

„Co nechápe?"

Nejistě se rozhlédl. „Prosím vás, můžu si sednout?" Kývl jsem. Svezl se do křesla u konferenčního stolku, já jsem se posadil kousek od něj. „Chris vidí v transpopech bytosti nižšího druhu. Ne lidi s menší kulturou nebo vzděláním, ale vrozeně méněcenné. Myslí si, že už svým původem je něco lepšího než oni. Nechápe ale – nedokázali jsme ho naučit, že – že právě naše chování a naše kultura nás povyšují nad běžnou lůzu z ulice. Ne naše geny ani původ. Chris si zřejmě myslí, že je nadřazený, aniž by si to musel nějak zasloužit."

Walter Dakko se mi smutně podíval do očí. „To vysvětluje, proč se tak vztekal, že se měl snížit na jejich úroveň. Ale nic nemůže omluvit to, jak krutou věc vám řekl. Nic." Mlčel jsem a on pokračoval: „Snažil jsem se s ním promluvit, ale neposlouchal mě. Ani jednou v životě jsem ho neuhodil, ani jednou za těch sedmnáct let. Dnes jsem to měl chuť udělat. Místo toho jsem ho zamkl v jeho kajutě. Nevím, kdy ho pustím." Zíral otupěle na stůl, ponořený zřejmě do bolestné vzpomínky. Poposedl jsem. „Teď už ho těžko změníte." Nevěděl jsem, jestli mě slyší. Podíval se jinam a zašeptal: „Strašně se stydím."

„Jak se můžete stydět za něco, co udělal někdo jiný?" To vzbudilo mou zvědavost. Jestli bylo v otcově domě vůbec něco jasné, pak to byl fakt, že každý zodpovídá sám za sebe.

„Je to moje ostuda," vysvětloval důrazně. „Já jsem z něj udělal to, co je. Slyšel, jak o vás s Galenou mluvíme, a ví dobře, že vás nemáme rádi. Takže jsem zodpovědný za to, co udělal."

„Myslíte?" zeptal jsem se. „Podle zákona je ve vaší péči, ale zdá se, že ho neovládáte. Vybral si vlastní cestu, ať už horší nebo lepší."

„Co bych tedy měl udělat?"

„Buď si přestat myslet, že za něj zodpovídáte, nebo ovlivnit to, co dělá." Rozčilovalo mě to. Když jsem byl nejstarším praporčíkem, řešil jsem problémy mnohem obtížnější, než byl ten, který teď měl Walter Dakko, a ani mi to nepřišlo. Vstal jsem. „Oceňuji, z jakých pohnutek jste za mnou přišel. Nechoďte, prosím, už nikdy do mé kajuty. Nedělá se to. A budu dělat rozdíl mezi chováním vaším a vašeho syna." Bylo jasné, že tím naše setkání končím.

Vstal. „Děkuji," řekl chraplavě. Ve dveřích se zastavil. „I když přijít za vámi bylo hrozně těžké, teď musím udělat něco ještě těžšího. Omluvit se tomu transpopovi." A odešel.

Pronásledovala mě vzpomínka na můj rozhovor s Dannym. Amanda žila a zemřela, aniž po sobě zanechala jinou stopu než bolest, kterou jsem pociťoval při vzpomínce na její ztrátu. Dokonce i ten smutný kousek papíru, na který napsala svůj dopis, se někam ztratil. A po Natovi zbyly jen úzkostné vzpomínky.

V krutém tichu svých večerů jsem přemítal o Amandě a o tom, jaká byla. Připouštěl jsem, že z nás ze všech to byla nejvíc ona, kdo změnil Philipa Tyra. Tušil jsem, že totéž udělala i pro Alexiho, a když k tomu byla při jedné společné službě vhodná příležitost, něco takového jsem naznačil a doufal jsem, že Alexi bude ochoten o tom se mnou mluvit.

„Nikdy mi neříkala, jak mám s Philipem zacházet," řekl. „Soustředila se na to, jak se cítím já. Díky ní jsem si uvědomil, že když ubližuji Philipovi, ubližuji ještě víc sám sobě."

Smutně jsem hleděl na svůj pult a přál jsem si, abych ji býval lépe ocenil.

„Promiňte, pane," zaváhal Alexi, „ale ona – ona byla úžasná."

To jsem teď věděl i já – mnohem víc teď, než když byla naživu. Miloval jsem ji, ale nikdy jsem jí neporozuměl. Napadlo mě, v kolika dalších věcech nám svým nenápadným způsobem pomohla. Usmál jsem se. Třeba jak se toho mohutného, hrozivého polodivocha Eddieho snažila naučit číst. Strašně ho rozčílilo, když se mi o tom Jonie zmínila. Ten monokl jí udělal určitě on.

„Můžeme začít, pane?“

„Cože? Aha, hrát? Jistě, Danny, můžeme.“ Opřel jsem se v křesle a obrazovka se rozsvítila.

Donutil mě vzdát se po osmnácti tazích. Danny byl velice silný protivník. Jednou, před třemi dny, jsem si skoro vynutil remízu. Jinak mě soustavně porážel.

„Na člověka to není tak špatné,“ lichotil mi. „Nechcete, abych příště vypojil část paměti?“

„Ještě jednou a žádné příště nebude!“ V hlase se mu ozvalo jednak překvapení a jednak panika. „Co ještě jednou, pane?“

Chvilku jsem si myslel, že je sarkastický. Pak jsem se zeptal: „Danny, učil tě někdy někdo, co to znamená umět vyhrávat?“

Pauza. „Je to součást herní teorie, pane?“

„Velmi podstatná část,“ ujistil jsem ho vážně. Alexi se usmál. „Jde o tohle…“ Pečlivě jsem vysvětlil etiketu výher a proher.

Když jsem skončil, několik vteřin o tom uvažoval, což bylo na jeho poměry dlouho. „To, co jsem řekl, jste vnímal jako hrubost, pane?“ zeptal se pak s obavami. „Ano.“

„Omlouvám se, pane,“ řekl pokorně. „Já jsem to interpretoval jako žert. Myslím, že už mám teď parametry v pořádku.“

„Dobře.“ Služba končila. Když Vax zaklepal na dveře a vešel, vstal jsem a chystal se k odchodu.

„Nechtěl jsem k vám být hrubý,“ řekl Danny. „Jste můj jediný přítel.“ Odešel jsem, neschopen slova.

Dny ubíhaly zoufale pomalu. Sloužil jsem s poručíky a praporčíky. Dával jsem dobrý pozor na Dereka Carra, jestli na něm neuvidím známky napětí, ale v ubikaci se zdálo být všechno v pořádku. V deníku se neobjevovaly žádné důtky a neviděl jsem žádné náznaky, že by Philip Tyre byl příliš tvrdý.

Philipovo šikanování po několika dnech ustalo, přesně jak Derek předpověděl. Tyre teď skutečně velel ubikaci. Derek přijal svou novou roli elegantně a dokonce i trochu pobaveně. Mladý Rafe Treadwell, který byl pořád na nejspodnější příčce, se držel dobře. Rostlo mu tělo i sebevědomí.

Gregor Attani dosáhl s transpopy jakéhosi podmračeného příměří. Oni si z něj při večeři neutahovali a on se už neušklíbal nad jejich způsoby. Uvažoval jsem o tom, že mu dovolím přesednout si jinam, ale teď, když byla jeho matka mrtvá, se vlastně neměl kam vrátit.

Stalo se mým zvykem, že jsem každý večer po večeři doprovázel svou skupinku transpopů dolů do jejich části druhé úrovně a pak jsem se vracel do své osamělé kajuty, jejíž prázdnoty jsem se děsil.

Jednou večer, kdy mi poznámka jednoho z cestujících připomněla Amandu, jsem byl v obzvlášť mizerné náladě. Když se transpopové rozcházeli za vzájemného hrubého pošťuchování, všiml jsem si, jak Eddie odstrčil Dekeho a kolébal se ke své kabině.

Zaváhal jsem, pak jsem v duchu zaklel. Když už mám být blázen, tak ať to stojí za to. „Eddie!“

Ostražitě se obrátil. „Jo, kápo?“

„Pojď se mnou, prosím tě.“

Podezřívavě mě následoval. „Sem nic neuďál, kápo. Kdo povídá, že uďál?“

Zavedl jsem ho do klubovny pro cestující na druhé úrovni a sedl jsem si. Tyčil se nade mnou a střídavě zatínal a povoloval pěsti. Řekl jsem: „Posaď se.“

„Né, chci stát.“ Rozhlédl se. „Se mně tady nelibí. Rači du.“

„Jsi cestující. Tahle klubovna je taky tvoje.“

„Né. Pro horňáky, ne pro tranďáky.“

„Eddie, než Amanda zemřela, učila tě číst.“

Vztekle se narovnal a couvl. „Pani kápová říkala že dobrý. Dyž chtěla, tak sem to ďál. Na to kašlu jinač!“

„Sedni si.“ Postrčil jsem mu pod nohy židli a opřel se mu o ramena. Nejdřív se odmítal podvolit, pak dopadl na židli. „Rači du,“ opakoval nešťastně.

„Amanda říkala, že ses hodně snažil. Byl jsi rád, že ses naučil napsat svoje jméno?“

„Sem na to kašlal. Sem neměl co ďát.“ Pokrčil rameny.

Můj hlas zledověl. „Jsi zbabělec. Bojíš se říct mi, co cítíš.“

Vyskočil s hrozivě zaťatými pěstmi. Chvilku jsem myslel, že mě zatluče do paluby. Chraplavě ze sebe vyrážel: „Žádný právo povídat že Eddie srab. Si dáme šermicli a vomastim. Každýmu vomastim!“ Odfrkl si. „Se bojíte? Staňte, kápo, staňte!“

„Ne, myslím, že nevstanu. Když se nebojíš, tak mi řekni, co doopravdy cítíš. Líbí se ti učit se číst?“

„Sem povídal! Sem na to kašlal!“

S povzdechem jsem se zvedl. Neuspěl jsem. Nemám dar jednat s lidmi. „Máš pravdu, Eddie. Mrzí mě, že jsem ti připravil nepříjemnou chvíli.“ Vykročil jsem ke dveřím.

Když jsem byl už na půl cestě ke schodišti, dveře za mnou se rozlétly. „Na mě dobrá!“ volal bolestným tónem. „Že můžu učit, když chci! Povídala! Seděla a lámala mně do bedny! Kašlala na to, dyž sem zpizdil! Na co kašlala, pani kápová! Este žádnej přetim neďál, nikdá! Žádnej!“ Třásl se vzteky a bezmocností.

Pomalu jsem se vrátil. „A teď je po všem.“

„Jo, vona neni. Enom vona učila, enom vona seděla s blbým Eddiem!“

„Ne, ona nebyla jediná.“

„Kdo bude čekat jak Eddie čte s prstem?“ zeptal se trpce. „Horňáci?“

„Já.“

Probodl mě pohledem. Z jeho smíchu doslova odkapávalo pohrdání. „Tójo. Kápo má akorát kdy na tranďáka, tójo.“

„Budu tě učit číst, Eddie,“ řekl jsem klidně. „Jsme ve fúzi, mám dost času a nevím, co s ním. Sednu si s tebou.“

Uhodil pěstí do přepážky. „Sem pomalej, kápo. Nemáte, jak říkala? Trpělivost. Že jako sedět a nestekat a nesmát, dyš zpizdim.“

Polkl jsem, abych uvolnil sevřené hrdlo. „Já nejsem Amanda, Eddie; to ti slíbit nemůžu. Ale budu trpělivý, jak potřebuješ, a budu tě učit číst. To přísahám při Bohu Pánu!“

Vyvedlo ho to z míry tak, že mlčel. V opuštěné chodbě jsme stáli proti sobě. Pomalu vztáhl ruku dopředu. Váhavě se prstem dotkl mého zápěstí a přejel mi po paži až k rameni, jako by se chtěl přesvědčit, že se mu nezdám. Pak se prudce otočil a utekl.

9.

Pluli jsme dál a dál do mezihvězdné noci, slepí a hluší ve své kukle. Strohou monotónnost můstku mi ulehčovala jedině každodenní partie šachů s naším horlivým čítačem. Byl dobrý, ale moje vytrvalost byla nakonec odměněna remízou. Danny si dal dobrý pozor, aby neudělal žádnou nevhodnou poznámku.

Později po hlídce jsem sedával u leštěného konferenčního stolku ve své kajutě a cvičil se v sebeovládání, zatímco Eddie Boss s námahou slabikoval jednoduchá slova. I přes mou hojnou chválu ho to mentální úsilí tak vyčerpávalo, že byl na konci podrážděný; jeho kamarádi se už naučili, že když se vrátí po takové namáhavé lekci s „kápem“, mají mu jít z cesty. Chris Dakko vzdoroval celé dlouhé dva týdny, než se vynořil ze své kajuty a zamračeně a nepřesvědčivě se mi omluvil; Walter Dakko na tom trval jako na podmínce pro propuštění. Překvapilo mě, že Chris otce vůbec poslechl a v kajutě zůstal, dokud mi vrchní stevard nevysvětlil, že Walter Dakko nechal vyměnit u synovy kajuty zámek a sám si vzal jediný klíč.

Pan Dakko měl v sobě mnohem víc rozhodnosti, než jsem myslel.

V dusném klidu noci jsem se musel vyrovnávat se svou osamělostí. Má kajuta byla děsivě tichá; byl jsem zvyklý na Amandin klidný dech a na šustění přikrývek, jak se v noci obracela.

Když jsem tak nemohl spát, vzpomněl jsem si občas na něco zajímavého a pokaždé jsem si s bolestí uvědomil, že to nemám komu povědět. Když jsme se s Amandou před čtyřmi roky seznámili na Hibernii, bylo mi sedmnáct. Krátce nato jsme se stali milenci. Jen během té těžké doby, kdy jsem se stal kapitánem Hibernie a Amanda se mi odcizila, jsem poznal takové bezútěšné a zoufalé časy jako teď.

Otupěle jsem čekal na den příštího defúzováni, protože jsem doufal, že až se eskadra shromáždí, poskytne mi to alespoň nějakou úlevu.

Konečně přišlo to dlouho očekávané ráno. Uvedl jsem loď do bojové pohotovosti. Pilot, Vax Holser a praporčík Tyre sdíleli mé napětí. Když jsme se připravovali k defúzováni, padlo jen málo poznámek. Na můstku panovala zachmuřená ostražitost. Zhluboka jsem se nadechl a přejel prstem po obrazovce. Simulbrazovky se rozzářily miliony světelných bodů.

Defúzovali jsme.

„Podívejte se po překážkách.“ Prst jsem měl připravený nad tlačítkem aktivace laserů.

„Rozkaz, pane.“ Vax se sklonil ke svému pultu.

První si toho všiml Danny. „Překážka, čtyři sta třicet pět tisíc kilometrů! Registruji kov, pane! Ověřuji identifikační signály.“

Prakticky v téže chvíli hlásila centrála: „Zpráva z Vyzývatele, pane. Vysílá na všech námořních frekvencích.“

„Spojte to na můstek.“

„Přijat druhý identifikační kód, pane, je to Vyzývatel!“

„Díky, Vaxi. Teď všichni mlčte.“

„U.N.S. Vyzývatel VŠEM LODÍM, POTVRĎTE PŘÍJEM A ČEKEJTE NA ROZKAZY. U.N.S. Vyzývatel VŠEM LODÍM, POTVRĎTE PŘÍJEM A ČEKEJTE NA ROZKAZY. U.N.S. Vyzývatel…“

Smyčka se opakovala pořád dokola.

Popadl jsem interkom. „Portia, potvrzujeme příjem zprávy Vyzývatele.. Jsme od vás asi šestnáct hodin daleko na pomocných motorech. Čekáme na rozkazy.“

„U.N.S. Vyzývatel VŠEM LODÍM…“ Signál pokračoval skoro půl minuty. Pak byl přerušen v polovině slova a nahradil ho jiný hlas. „Portie, tady kapitán Hasselbrad, hovořím jménem admirála Tremaina. Okamžitě se přibližte k Vyzývateli!“

„Rozkaz, pane. Připravíme se na vzájemný přibližovací manévr.“

„Ne. Kopírujte naši současnou polohu a kurz. A rychle.“ Zvláštní. Jestli se Vyzývatel chce s Portii spojit co nejrychleji,

měl by nám vyrazit na půl cesty naproti a provést vzájemný přibližovací manévr.

Obrátil jsem se k Vaxovi, ale ten už počítal náš kurz, stejně jako pilot Van Peer. Sklonil jsem se ke svému pultu, že se k nim přidám, ale pak jsem to vzdal. Pilot je specialista a na palubě ho máme právě pro takovéhle situace.

„Pilote, převezměte velení."

„Rozkaz, pane." Prsty se mu rozlétly po klávesnici, na obrazovce se mu objevila naše současná pozice a kurz. „Motory na levoboku, dva výtrysky."

„Dva výtrysky, rozumím." To byla strojovna. Pilot nás rychle obrátil do takové polohy, v níž jsme mohli naplno využít silné záďové motory. Za chvilku už jsme se stále stoupajícím zrychlením klouzali směrem k Vyzývateli.

„Nějaké další překážky?" Věděl jsem, že je to zbytečná otázka. Kdyby se něco objevilo, rozječel by se poplachový signál a Danny nebo někdo z našich důstojníků by to hlásil.

„Ne, pane." Vax měl ramena strnulá napětím a oči nespouštěl z obrazovky. Na můstku vládlo mlčení. Hnali jsme se k vzdálené tečce, kterou byl zatím Vyzývatel.

Na obrazovce se objevil obličej admirála Tremaina. „Kde jste sakra byl, vy zbabělce jeden?" zařval napjatým hlasem.

Vax sykl.

Zakoktal jsem: „Na pozici v místě poslední schůzky, pane, podle vašeho roz-"

„Kde jste teď?"

„Pozice dva pět jedna, deklinace dvacet pět, přibližujeme se, pane."

„Okamžitě se připojte k nám, rozumíte?"

„Rozkaz, pane."

„A dejte si na mě pozor!" Spojení se přerušilo. Pozvedl jsem obočí, ale neřekl jsem nic. Vax se nadechl, jako by chtěl něco říct; zavrtěl jsem hlavou.

„Vypadalo to, že je rozčilený," podotkl Danny.

Vyjel jsem: „Máme bojový poplach. Žádné osobní poznámky, D20471."

„Rozkaz, pane!“ odpověděl čítač provinile. Kousl jsem se do rtu. Neměli jsme absolutně co dělat, mohli jsme jen čekat, až se dostaneme do cílové pozice, a Dannyho poznámka byla neškodná. I mně tekly nervy.

Podíval jsem se na hodinky a uvědomil si, že už je půlka odpoledne. Poslal jsem Philipa Tyra do kuchyně pro sendviče. Když se vrátil, seděli jsme u svých pultů a žvýkali jsme je, připravení k akci při zahlédnutí jakékoli překážky. Jestli admirál tak hrozně spěchá na to spojení, proč nám neletí naproti?

Nakonec jsem odešel do své kajuty, ale zjistil jsem, že nemůžu spát. Po dlouhé neplodné snaze jsem se vrátil na můstek.

Reproduktor ožil. „Přibližte se z levoboku přídí napřed, Seaforte!“ Admirál.

„Rozkaz, pane.“ Pilot Van Peer už upravoval náš kurz.

„Vyřaďte lasery na pravoboku, potvrďte!“

„Cože?“ vylétlo ze mě proti mé vůli.

„Poslouchejte rozkazy, vy parchante vzpurná!“ duněl mým můstkem Tremainův hlas.

„Rozkaz, pane, rozuměl jsem a provedu!“ Otupěle jsem vyťukal kód, kterým se dezaktivovaly lasery. Nebylo samozřejmě možné vyřadit z provozu jen lasery na pravoboku; celá naše loď byla odzbrojená. „Lasery vyřazeny z činnosti, pane!“ Tváří v tvář jeho nevysvětlitelnému nepřátelství jsem toužil utéct znova do své kajuty.

Nikdo na můstku se neodvážil na mě promluvit. Po půl hodině jsme vyrovnali svou rychlost s rychlostí vlajkové lodi a za chvíli jsme už pluli v relativním klidu po pravoboku Vyzývatele. Reproduktor se znovu rozeřval: „Letím k vám! Čekejte mě v záďové komoře, osobně!“

Zvedl jsem se. „Měli jsme na palubě mimozemský virus, pane. Jsme všichni očkovaní, ale vy jste –“

„Budu ve skafandru. Připravte okamžitě dvě stě dávek vakcíny.“

„Rozkaz, pane.“ Nemohl jsem říct nic jiného. Čekal jsem, mysl zamlženou zmatkem, na admirálovu návštěvu a její následky. „Philipe, vyměňte si místa s Derekem Carrem. On sem, vy do centrály.“ Možná že to nepomůže, ale přinejmenším

Philip svou přítomností nepřipomene admirálovi své dřívější potíže.

„Rozkaz, pane.“ Mladý praporčík odběhl. Za chvilku zaujal jeho místo u ovládacího pultu Derek Carr.

Vyšel jsem z můstku a vlekl jsem se dolů po schodišti a k záďové komoře. Cestou jsem uvažoval, co admirála Tremaina tak rozzuřilo. Měl jsem ještě chvilku čas, než člun Vyzývatele přistane; vzal jsem to tedy přes sekci transpopů. V chodbě se vzrušeně pošťuchoval dav obhroublých pouličních mladíků.

Kývl jsem na námořníka, který stál na stráži u dveří do této sekce. „Zažeňte je všechny do kajut. Držte je tam, dokud bude admirál na palubě.“ Nečekal jsem na odpověď a vyrazil k záďovému průlezu.

Zámek člunu se spojil s průlezem naší komory a bezpečnostní západky se uzavřely. Netrpělivě jsem čekal, až obě komory vyrovnají tlak. Konečně se oba vnější průlezy otevřely. Admirál a dva jeho důstojníci vkročili do naší komory. Průlez se zase zavřel. Za chvilku už stál admirál v chodbě. Strnul jsem v pozoru.

„Máte bojový poplach?“

„Ano, pane.“

„Zůstaňte v něm,“ vyštěkl. „Na ošetřovnu, Seaforte!“

On a dva důstojníci, kteří ho doprovázeli, mě stále ještě ve skafandrech následovali po schodišti nahoru a na naši ošetřovnu, kde čekal dr. Bros s ampulemi vakcíny. Admirál si odpojil helmu, sundal ji a vysoukal se ze skafandru. Okamžitě si vyhrnul rukáv a dal se očkovat. Pak vydechl úlevou a obrátil se ke mně.

„Kde jste se schovával, Seaforte?“

Snažil jsem se, aby na mně nebylo příliš vidět, jaký mám na něj vztek. „Byl jsem na své pozici na místě minulé schůzky, pane. Ztratili jsme jeden den –“

„Flákali jste se na místě schůzky, abyste se vyhnuli nebezpečí!“

„- když má žena zemřela. Byl jsem nemocný.“

„Zemřela? Na ten virus?“

„Ne, pane.“ Hledal jsem nějakou decentní odpověď. „Na následky dekomprese.“

„No, to je mi líto. Ale to se nedá nic dělat. Neměl jste se tam co zdržovat, Seaforte; měl jste být tady na místě téhle schůzky!“

Už jsem to nevydržel. „A jak jsem to měl vědět, pane? Řídil jsem se rozkazy nejstaršího přítomného kapitána.“

„A to byl kdo? Vy přece s oblibou děláte velitele sám ze sebe. To byl váš vlastní nápad?“

„Rozkaz kapitána Derghinského je zanesený v deníku, pane.“

Tremaine se na mě zamračil a pak zavrčel: „Na ten váš deník se podíváme, kapitáne.“ Vedl jsem ho na můstek. Zatímco moji důstojníci stáli v pozoru, on listoval zápisy v deníku. „No dobře, na tom nezáleží. Přesunuji svou vlajku sem, Seaforte. S okamžitou platností.“

„Rozkaz, pane.“ Proč, pro všechno na světě? Vyzývatel je dvakrát tak velký jako Portia a lépe vyzbrojený. Jestli stojí o větší bezpečnost, proč se nepřesune na některou bitevní loď, jako je třeba Kitty Hawk?

„Vezmu si kapitánskou kajutu. Pojďte se mnou, promluvíme si soukromě.“ Obrátil se k Vaxovi a Derekovi. „A vy mě poslouchejte. Co budeme pryč, velí tady poručík Affad. Uděláte přesně to, co vám řekne.“ Obrátil se na podpatku a vyšel z můstku. Následoval jsem ho. Sám budu jen rád, když změním kajutu. Můžu se ubytovat v klubovně poručíků nebo kdekoli jinde, aspoň mi to tam nebude připomínat Amandu. Sloužit přímo pod admirálem nebude žádný med, ale to se nedá nic dělat.

Admirál zavřel dveře mé kajuty a zamračeně se rozhlédl.

„Pane, co se stalo, jestli se můžu zeptat? Kde jsou ostatní?“

„Vyzývatel je zničený.“

Hledal jsem slova. „Jak – totiž chci říct –“

„Zaútočili na nás, Seaforte, ti – ty potvory. Zatímco vy jste se válel na ošetřovně! Četl jsem váš deník. Dekomprese, to určitě! Spáchala sebevraždu a vy jste lhal, aby se na to nepřišlo. Nic jiného jsem od vás ani nečekal.“

Jeho obvinění mi bylo lhostejné. „Jak zničený, pane?“

„Komora fúzního pohonu na pravoboku. Nechal jsem vás přiblížit se z levoboku, abyste na to nepřišel,“ vysvětloval Tremaine se samolibým uspokojením.

„Ale proč jste to tajil, pane?“ zeptal jsem se hloupě.

Probodl mě pohrdlivým pohledem. „Abyste nepráskl do bot, než sem přestoupím. Teď už je pozdě.“

„Neměl jste přece důvod si myslet –“

„Od chvíle, co jsme vypluli z Lunapolis, nebylo s vámi nic než potíže, komandére. Vaše šalupa byla v ostudném stavu, když jsem tu byl na inspekci, a vaše chování tomu odpovídá. Měl jste své rozkazy: na každé místo schůzky se dostavit dřív než zbytek eskadry a držet stráž. Proto jste dostal nejrychlejší loď!“

Udělal pauzu, jen aby se nadechl. „Kvůli vám, Seaforte, je Vyzývatel vyřazený. Jak to bude vypadat v mých materiálech, moje první vlajková loď a dopadne takhle?“ Nervózně si prohrábl rukou řídnoucí vlasy. „Kvůli vám se teď musím přesunout. Když bude moje mise jinak úspěšná, možná nebudou moc pečlivě zkoumat, jestli byl Vyzývatel poškozen předtím, nebo potom, co jsem z něj odešel.“ Zamračil se. „Ostatně oficiálně tam velel Hasselbrad.“

Copak tomu člověku skutečně záleží víc na vlastní pověsti než na jeho lodi? Snažil jsem se nedat najevo, jak se mi tím hnusí. „Jaké škody jste utrpěli, pane?“

„Šachta na pravoboku je roztavená. Také hydroponie je poškozená. Mám na palubě dvě stě šedesát dva cestujících a členů posádky; většinu jich přesunu sem. Poletíme dál na Portii.“

„Ale naše hydroponie a recyklátory nezvládnou takovou zátěž,“ namítl jsem ohromeně.

„Já vím,“ řekl úsečně. „Nemůžu vzít všechny. To už je zařízeno. Kapitán Hasselbrad je už na palubě. On se o všechno postará.“

„On je na Portii, pane? Kdy –“

„Pro jistotu jsem zařídil všechno předem.“ Admirál se podezřívavě zamračil. „Kdoví, co byste udělal. Poručík Affad přivezl Hasselbrada sem, zatímco já jsem tady zaměstnával vás. Převezme Portii. Vy jste odvolán, Seaforte.“

Svezl jsem se do křesla, zmatený a unavený. Pak jsem si znova vzpomněl na své povinnosti. „Jestli můžu nějak pomoci, pane…“

„Jděte mi z cesty, sakra! Škod už jste napáchal víc než dost.“

„Rozkaz, pane. Odnesu si věci do klubovny.“

„To nebude nutné.“ Probodl mě chladným pohledem. „Ráno se přesunete na Vyzývatele.“

„Cože?“ vyletěl jsem.

„Slyšel jste. Nebo můžete letět s námi, ovšem zavřený pro vzpouru. To je mi jedno.“

Vykoktal jsem: „A co – co mám na Vyzývateli dělat?“

„Čekat, až vám pošleme pomoc. Nic jiného dělat nemůžete.“

Snažil jsem se zjistit, jak na tom jsem. „A co zbytek flotily, pane? Kde jsou?“

„Nevím,“ zavrčel podrážděně. „Nejspíš tudy už propluli. My jsme se sem dostali až včera a prakticky okamžitě jsme byli napadeni.“

To nedávalo smysl. „Jak vám to mohlo trvat tak dlouho? Byli jste přece první, kdo odletěl z minulé schůzky!“

Tremaine uhodil pěstí do stolu. „Nechte si ty drzosti!“ zahřímal. „Nebo vás vezmu na lavici a osobně vám dám výprask před celou posádkou!“

Hlava se mi točila. Nechápal jsem, co se to děje, tím méně proč. „Uposlechnu rozkazu, pane,“ prohlásil jsem umíněně, „ale potřebuji vysvětlení. Jak je možné, že jste odlétali první a sem dorazili poslední?“

„Na místě minulé schůzky jsme byli napadeni.“ Zdálo se, že mi to vysvětlení dává nerad. „Vzpomínáte si?“

„Samozřejmě, pane.“

Tremaine při řeči hleděl na postel. „Byli jsme pod přímým útokem a v ohrožení. Musel jsem fúzovat.“

Pořád ještě mi to nebylo jasné. „No ale to byste sem měli dorazit o hodně dřív než zbytek flotily, pane?“

„Ještě jsme nezměnili koordináty,“ řekl nedbale k posteli. „Ostatně nezáleží na tom, jak se to –“

„Vy jste fúzovali bez nových koordinát?“ opakoval jsem nevěřícně. „Použili jste stejné koordináty, které jste měli nastavené předtím?“ Dokonce ani já bych něco takového neudělal. Bod fúze musí ležet aspoň dvě světelné minuty daleko,

jinak mohou být následky nevypočitatelné. Řád takový manévr výslovně zakazoval.

„Situace byla kritická," zavrčel. „Neměl jsem na vybranou."

Totiž neměl na vybranou nic než zůstat a bojovat. Ale mlčel jsem.

„Když jsme defúzovali, byli jsme, ehm, v určité vzdálenosti od místa schůzky. Než jsme přepočítali údaje a fúzovali sem, zbytek eskadry už tudy nejspíš proplul. Když jsme čekali, objevila se jedna z těch zatracených bestií a plivla nám na šachtu kyselinu. Pálili jsme po ní, ale zmizela."

Vražedný pohled. „A jestli jsem tím uspokojil vaši zvědavost, tak mám teď práci. Vy zůstanete tady, než vás přesunu na Vyzývatele." Vykročil ke dveřím.

„Pane, jestli je zbytek eskadry už pryč, bude Portia jediná loď, která ví, že tady Vyzývatel uvázl. Jestli se vám něco stane, nikdo nás nikdy nenajde."

„S tím rizikem se nedá nic dělat." Pokrčil rameny. „Už je pozdě a já mám práci."

„Koho necháte na Vyzývateli, pane?"

„Část pasažérů. Několik členů vaší posádky. Že je Vyzývatel neschopný letu, to se nedozvědí, dokud nebudou na palubě."

Lhát posádce? Bože Pane, jak se jim potom budu moci podívat do očí? Vstal a mě napadlo ještě něco. „Jak je budete vybírat, pane?"

„Těžká volba, ale někdo ji provést musí. Vaše starost to není. Jestli chcete, můžete si s sebou vzít svoje důstojníky," prohlásil velkodušně. „Kromě doktora." A s těmi slovy za sebou zavřel.

Pomalu jsem se svezl na židli. Vyzývatel, loď, které jsem toužil velet, to plavidlo, jehož plány jsem v Lunapolis tak pečlivě studoval, mi najednou zase patřil, teď, když z něj byla bezmocná troska. Chápal vůbec Tremaine, jaká je to ironie?

Proč nemohl byt můj, dokud byl ještě celý? Už jsem se s rybou utkal; třeba bych byl loď zachránil.

Bože Pane, tvé cesty jsou nevyzpytatelné.

Povzdechl jsem si. Jestli je hydroponie zničená, jak dlouho může loď přežít devatenáct světelných let daleko v

mezihvězdném prostoru, když jediný její pohon jsou přídavné motory?

I v případě, že se Portia bezpečně dostane na Naději národů, bude nutné vyslat záchrannou loď a ta bude muset urazit celou cestu zpátky až k našemu současnému místu. Budeme sami na sebe odkázáni skoro dva roky, než se k nám vůbec bude moci dostat nějaká pomoc.

Ale to bylo vlastně stejně jedno. Šance, že nás záchranná loď najde, byly beztak minimální. Lodi míjely vrak Celestiny celá desetiletí, než ji někdo objevil, jak se bez cíle vznáší v prázdnotě. Ještě dnes lodi, které se tam zastavují vzdát jí poctu, ji občas nenajdou, ačkoli její poloha je známa a zaznamenána už víc než sto let.

Můžeme se celý život vznášet mezi slepými a netečnými hvězdami.

Mohl bych přeložení odmítnout; vojenského soudu jsem se neděsil. Tremaine by mě nejspíš nechal pověsit a moje trápení by aspoň skončilo dřív.

Smutně jsem zíral na pochmurné přepážky. Kdo mi dal právo zvolit si snadnou smrt provazem? Přísahal jsem, že budu plnit své povinnosti. Někdo se musí postarat o ty chudáky, kteří zůstanou na Vyzývateli. A když to nebudu já, Tremaine tam přidělí někoho, kdo si cení života víc než já.

Nevím, kolik hodin jsem tak seděl, otupělý zoufalstvím. Po nějaké době jsem se zvedl a začal jsem mechanicky balit své věci a cpát šaty do lodního pytle. Když jsem narazil na hologramy, které pořídila Amanda při naší dovolené ve Ventuře na Naději národů, chvíli jsem plakal, pak jsem je strčil do lodního pytle a pokračoval v balení.

Skládal jsem poslední ze svých košil, když se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Ignoroval jsem ho. Ozvalo se znova. „Kdo je to?“

Místo odpovědi se dveře otevřely. Dovnitř vklouzl zachmuřený Vax Holser. Zavřel za sebou.

„Co chcete?“ pokračoval jsem v práci.

Zaťal pěsti. „Tremaine nám to řekl. Nejdřív jsme museli odpřísáhnout, že budeme mlčet, a pak nám to řekl.“

„Hm.“

„Dohodli jsme se, Alexi, Derek a já. Odvoláme ho.“

Po zádech mi přejel mráz. Doskládal jsem košili a strčil ji do pytle. „Postavte se do pozoru, poručíku,“ řekl jsem tiše.

„Pane, teď není čas –“

„Uposlechněte rozkazu, pane Holsere. Jsem váš nadřízený.“ Vax se neochotně postavil do pozoru. „Tak,“ obcházel jsem ho. „To, co jste právě řekl, teď odvoláte. Odpřísáhnete mi, že se ničeho podobného nezúčastníte, a pak odejdete z kajuty.“

„Ne,“ odpověděl stručně.

Postavil jsem se těsně před něj a podíval jsem se mu do očí. „Opakujte svou vojenskou přísahu, pane Holsere.“

„Já ji znám dobře, kapi-“

Mluvil jsem tiše. „Udělejte, co jsem vám rozkázal.“

Narovnal se. „Já, Vax Stanley Holser, přísahám na svou nesmrtelnou duši, že budu chránit a bránit Chartu Generálního shromáždění Spojených národů, že po dobu své služby budu projevovat věrnost a poslušnost Námořní službě Spojených národů a že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán Nejvyšší,“ Stál strnule, oči upřené před sebe.

„Co je to přísaha, poručíku?“

„Pane, já vím, co se mi snažíte –“

Položil jsem mu ruku na ústa, aby nemohl mluvit. „Co je to přísaha, poručíku?“ Odtáhl jsem ruku.

Kousl se do rtu, nesouhlasně zavrtěl hlavou. Pak si povzdechl a vyhrkl slova přesně citovaná z Námořního řádu a pravidel jednání v revidované verzi z r. 2087. „Přísaha je závazek duše, složený přímo Bohu Pánu Nejvyššímu a osobě, na jejíž žádost se přísaha skládá, že řečený závazek bude splněn. Je to záruka džentlmena a důstojníka. Od důstojníka nesmí být vedle přísahy žádána jiná záruka.“

Mluvil jsem bez obalu. „Admirál Tremaine je váš velitel. Přísahal jste na svou duši, že vůči němu budete věrný a poslušný a že uposlechnete všech zákonných rozkazů. Udělejte to, Vaxi. Je to také můj rozkaz.“

Zavrtěl umíněně hlavou. „Tohohle rozkazu neuposlechnu. Neměl právo ho vydat.“

„Ne?“ zeptal jsem se zvědavě. „V jakém smyslu je nezákonný?“

„Odsuzuje vás k – k –“

„Nejspíš k smrti. Jako jsem já odsoudil jiné. Co je na tom nezákonného?“

Otevřel překvapeně ústa. „Ale –“ Pomalu ústa zase zavřel. Udeřil pěstí do stolu. „To mu přece nesmí projít!“

„To mu musí projít, jestli má naše služba nějakou cenu.“

„Ale vždyť je šílený!“

„Já nemyslím, že je šílený, Vaxi. K smrti vyděšený, to snad. Ale šílený ne.“

„To umím posoudit sám!“

„Ale ne nepoctivě!“ Pak jsem dodal. „Vaxi. znamenal jsem pro vás něco? Naučil jsem vás něco?“ Oči se mu zaleskly. „Tak mě nezraďte, Vaxi,“ řekl jsem. „Žijte tak, jak bych chtěl, abyste žil. Nejednejte jinak v mém jménu.“

Vzdorovitě se narovnal. Pak jeho ramena pomalu klesla. „Říkal, že můžeme s vámi,“ zašeptal. „Já půjdu.“

„Ne, nepůjdete,“ prohlásil jsem pevně. „Odmítám vaše služby.“

Zařval: „Cože?“

„Vy na Vyzývatele nepoletíte. Zůstanete tady stejně jako ostatní.“

„Ne.“ Znělo to, jako když dopadne balvan.

Byl jsem zoufalý. „Vaxi Stanley Holsere, poslouchejte, co vám řeknu. Zůstanete na Portii. Potvrďte a splňte ten rozkaz, jinak přísahám při Bohu Pánu Nejvyšším, že vás osobně popravím pro zradu!“ Zatajil jsem dech, protože teď byla ve hře má duše.

Pomalu se nahrbil. Dlouze, unaveně vzdechl. „Rozuměl jsem a provedu, kapitáne Seaforte.“ Otevřel dveře. „Já vím, co jste udělal. Ale víte to vy?“ A byl pryč.

Podlomila se mi kolena, až jsem těžce dopadl na židli. Oba jsem nás vystavil smrtelnému nebezpečí. Kdyby mě byl Vax neposlechl, byl bych musel svou přísahu splnit, nebo ztratit duši.

Ubíhaly hodiny; bylo časně ráno. Pytel jsem měl sbalený a seděl jsem u leštěného prázdného stolku uprostřed trosek své kariéry a svého života.

Konečně se ozvalo další zaklepání. Je tedy už čas jít. „Dále!“ Zaznělo to jako zaskřehotání a já jsem to musel zopakovat. Právě když jsem sáhl po svém pytli, vešel dovnitř zamračený Derek Carr. „Jdu s vámi, pane.“

„Nejdete nikam.“

„Přihlásil jsem se dobrovolně. Řekl jsem to kapitánu Hasselbradovi.“

Naklonil jsem se v křesle dopředu. „Kapitán si může v rozumných mezích vybírat svoje důstojníky. Já vás nepřijímám.“

„Proč ne?“

Řekl jsem tak krutě, jak jsem dokázal: „Jste praporčík. Neumíte nic, co by mi bylo k užitku. Kdybych někoho potřeboval, vzal bych Vaxe.“

„To je oblbovák a vy to dobře víte!“

„Dejte si pozor na jazyk, pane Carre!“

Ignoroval mé pokárání, přišel ke mně a naklonil se nade mě. „Těm nesmyslům nevěřím o nic víc než vy. Je mi jasné, proč mě nechcete vzít; to, co umím, s tím nemá nic společného. Ale je to můj život a já jsem schopný se rozhodnout sám!“

„Ne. Zůstanete tady a tím to končí.“ Napadlo mě, kolik jsem ještě schopen snést. „To je všechno, Dereku. Na shledanou.“

Díval se mimo mě na přepážku. Pak jednou kývl, jakoby pro sebe. „No dobře.“ Obrátil se k ochodu.

„Vy důstojníkům nesalutujete, Dereku?“ zeptal jsem se šedým, unaveným hlasem.

Prohlížel si mě s rukama v bok. „Nejsem si jistý, jestli si to zasloužíte.“

V koutcích mi škublo trpkým úsměvem. „Takže máte stejný názor jako admirál.“

Vztekle zařval: „Vstaňte a opakujte to!“ Byl bílý jako papír a stál připravený k boji, se zaťatými pěstmi.

„Klid, Dereku.“

„Parchante!“

To zabolelo, takže jsem vstal a postavil se proti němu.

Rozkřikl se: „Já vám důvěřoval! Říkal jste, že námořnictvo je čestné, a já vám věřil! Dal jsem vám do rukou svůj život a vy jste ho zahodil na palubu jako smetí! Ať vás za to Bůh zatratí!“

„To nejspíš udělá, a nejen za tohle. Námořnictvo je čestné, Dereku. Systém prostě takhle funguje. Já to přijímám.“

„Víte přece, co je dobré a co špatné. Tak se mu postavte a bojujte s ním!“

„Musím uposlechnout zákonných rozkazů, Dereku, odpřísáhl jsem to. A vám také připomínám vaši přísahu.“

„On vás tím zabije!“

„To není tak jisté. Pošle nám pomoc, až se dostane do přístavu.“ Uvažoval jsem, kolik toho Derek ví. Jestli nás záchranná loď nenajde, nebo se Portia nedostane do cíle, jsme odsouzeni k pomalé smrti.

„Když to tedy není tak nebezpečné, tak nemáte důvod mě odmítat.“

Byl jsem rád, že chápe, proč mu nedovolím dát se přeložit, i když jsem to nemohl dát najevo. „To nezáleží na vás, praporčíku Carre, ale na mně. Jsme přátelé a máme toho hodně za sebou, takže vám ledacos odpustím. Ale teď chci – teď potřebuji, abyste se sebral a pokračoval tak, jak jsem vás to učil. Rozumíte mi?“

„Rozumím.“ Mračit se ale nepřestal.

Tiše jsem řekl: „Vy mi to děláte hrozně těžké, Dereku.“

„Ano, asi ano.“ Pak kapituloval. „Ale Bože Pane, budete mi strašně chybět!“ Přišel velmi blízko ke mně. V naprostém rozporu s řády vztáhl ruku a lehce mi stiskl rameno. „Bůh s vámi, kapitáne Seaforte.“

„Bůh s vámi, Dereku Carre.“ Krátce jsem se dotkl jeho ruky. Postavil se do pozoru, vzorově zasalutoval a otočil se na patě. Vzápětí jsem byl zase sám.

Po chvíli jsem si uvědomil, že je ráno a že jsem vůbec nespal. Zamrkal jsem a snažil se zůstat vzhůru.

Za nějakou dobu pro mě přišel námořník. Pasivně jsem ho nechal odnést můj pytel k přechodové komoře. V chodbě stály ozbrojené stráže. U průlezu čekal s malou skupinkou důstojníků kapitán Hasselbrad. Zasalutoval jsem.

„Vezmete s sebou kopii deníku Portie.“ Podal mi pouzdro s čipy. Strčil jsem ho do kapsy. „Rozkázal jsem, aby část rezervního paliva Portie přečerpali na Vyzývatele. Tolik, kolik můžu postrádat.“

„Díky, pane.“ Překvapilo mě, že to admirál dovolil.

Jako by mi četl myšlenky, zachmuřeně dodal: „Nemůže si dost dobře dovolit mě taky odvolat.“ Ukázal na Alexiho Tamarova, který stál opodál. „Váš poručík žádal, aby s vámi mohl promluvit.“

„Dobře.“ Popošel jsem stranou, abychom měli co největší soukromí.

„Omlouvám se, pane,“ zašeptal Alexi se sklopenýma očima. „Nedokázal jsem to. Měl jsem se dobrovolně nabídnout, ale – já jsem to nedokázal!“

„Alexi, pro Boha Pána, samozřejmě že ne!“ Jeho stud mě bodl jako dýka. „Ne, zachoval jste se správně. Ani bych vám to nedovolil, to si buďte jistý!“

„Ale vy tam jdete.“

„Ještě před dvěma měsíci bych se byl bránil. Teď je to jedno.“ Pohlédl mi do očí; v obou pohledech byla stejná bolest. Poplácal jsem ho po rameni. „Jste dobrý důstojník i člověk, Alexi. Mám o vás to nejlepší mínění.“

Pokusil se usmát. „Díky, pane. Uvidíme – uvidíme se v přístavu.“

„Ano. Jistě.“ Obrátil jsem se zpátky k čekajícímu kapitánovi.

„Admirál mě požádal, abych vám předal jeho rozkazy. Sám se s vámi nesejde.“ Hasselbradův výraz mluvil za všechno.

„Rozumím,“ řekl jsem otupěle. Nezáleželo na tom.

„Máte se plavit k Zemi pro případ, že bychom se nedostali na Naději národů a nemohli vám poslat záchrannou výpravu. V každém případě je domovská soustava mnohem blíž než Naděje. Zanechávejte radiomajáky. Pátrací a záchranná loď bude brát v úvahu váš pohyb. V případě setkání s nepřítelem podnikněte takové úhybné manévry, jakých budete schopni.“

„Rozkaz, pane.“

Sklopil oči k palubě. „Admirál rozkázal, aby čtyři laserové jednotky z Vyzývatele byly přemístěny na Portii,“ řekl skoro

nesrozumitelně. „Rozkázal to osobně vrchnímu inženýrovi, přese mě to vůbec nešlo.“ Oči měl smutné. „Je mi to líto, Seaforte.“

„Ano, pane.“ Bez fúze bychom útoku stejně neunikli; lasery by jen prodloužily naši agónii. „Jaké důstojníky a posádku budu mít?“

„Posádky bohužel hodně málo. Vybíral je sám.“ Tvářil se neproniknutelně. „Slyšel jsem, že jste nedovolil, aby vás doprovázeli vaši důstojníci. Naše vlastní jsme přeložili na Portii, až na vrchního inženýra.“

Vzal jsem od námořníka svůj pytel. Kapitán Hasselbrad pokračoval: „Cestující Vyzývatele přepravujeme barkasou k příďové komoře. Ještě dvě cesty a budeme hotoví. Pak budeme fúzovat. Je tu něco zvláštního, co bych měl vědět?“

Nemohl jsem si na nic vzpomenout. Zavrtěl jsem hlavou. Pak jsem se zeptal: „Hrajete šachy?“

„Nijak zvlášť dobře.“

„Čítač rád hraje. Jmenuje se Danny. Je trochu nevychovaný, ale nemyslí to zle.“

Kapitán Hasselbrad se váhavě usmál. „Je to jen stroj, Seaforte. Nestojí za nějaké city. Náš si říká Kerren. Je velice zdvořilý, ale já konverzační vrstvy většinou vypínám.“

Nebylo už co říct. Zasalutoval jsem a vešel do komory. Když se průlez zavíral, Hasselbrad rychle dodal: „Já jsem to nevymyslel.“

Kývl jsem.

Člun Portie mě přepravil na Vyzývatele.

10.

Za mnou se člun odpojil od vnějších prstenců přechodové komory a s výtryskem paliva se začal vracet na Portii. Vstoupil jsem otevřeným vnitřním průlezem na Vyzývatele. Chodba kolem průlezu byla prázdná až na dva strážné, kteří se krátce postavili do pozoru, když jsem si svlékl skafandr. Ruční zbraně měli odjištěné a připravené k palbě.

„Jaké máte rozkazy?“ zeptal jsem se bližšího z nich. Olízl si rty. „Střežit záďovou komoru před neoprávněným opuštěním lodi, pane, dokud barkasa nevykoná poslední plavbu. Pak do ní máme nastoupit a plavit se dál na Portii.“

„Dobře.“ Rozhlédl jsem se kolem. Chodba byla prostorná, skoro tak velká jako na Hibernii. Vyzývatel byl sice jen šalupa, ale přesto měl tři kotouče a byl jen o málo menší než bojová loď. Admirál Brentley to myslel dobře, když mi ho přidělil.

Stejně jako na všech lodích bude i tady můstek na první úrovni. Schodiště bude někde za zatáčkou. Unaveně jsem nechal stráže stát, kde byly, a vykročil chodbou. Kolem se tu a tam válely opuštěné osobní věci, což jen prohlubovalo můj pocit osamělosti. Vystoupil jsem na první úroveň. Dveře můstku byly zavřené. Zabouchal jsem na ně. „Otevřete! Tady je kapitán!“ Otočilo se na mě oko kamery. Dveře se otevřely.

Philip Tyre se zvedl od pultu a postavil se do pozoru. „Vy?“ rozkřikl jsem se. „Co tady u všech čertů děláte?“

„Admirál Tremaine mě sem přidělil, pane!“ odpověděl překotně, jako by se mi snažil zalíbit.

„Říkal jsem přece, že nechci žádné dobrovolníky z Portie!“

„Ano, pane.“ Philip se začervenal. „Říkal, že se svým záznamem budu pro vás vhodná společnost.“

Tiše jsem zaklel. „To mě mrzí, Philipe. Strašně mě to mrzí.“

Chlapec se pokusil usmát. „To nic, pane. Byl bych se přihlásil dobrovolně, kdybych měl odvahu.“

Odvrátil jsem se, dojatý, ale rozčilený jeho bláhovostí. „Co máme za posádku?“ zavrčel jsem.

„Nevím přesně, pane. Říkal jsem si, že bude lepší, když zůstanu na můstku, než sem dorazíte.“

„To jste udělal správně,“ kývl jsem. „Počkejte tady a já to prozkoumám.“

„Rozkaz, pane.“ Pak za mnou ještě zavolal: „Viděl jsem z barkasy vystupovat lodníky Clingera a Androse, pane.“

Zastavil jsem se. „Ty výtržníky?“ Jednoho jako druhého jsem měl třikrát v disciplinárním řízení.

„Ano, pane. Myslím, že ano. Jestli jsou ještě pořád na palubě.“

Nadával jsem v duchu jako špaček, když jsem pospíchal chodbou na první úrovni a cestou jsem otevíral dveře kajut. Kabiny důstojníků byly prázdné, zmizely z nich všechny osobní věci. Míjel jsem ubikaci. Z náhlého popudu jsem nahlédl dovnitř. Byla úplně vyprázdněná, zbyla tam jen úhledně ustlaná lůžka a vestavěné skříně. Rychle jsem zavřel dveře.

Poblíž schodiště v části pro cestující mi zastoupila cestu starší žena s holí. „Je pravda, že budete loď opravovat? A že brzo zase poletíme?“

„Udělám, co budu moci, madam,“ řekl jsem nervózně. Za ní jsem otevřenými dveřmi viděl starého muže, nepochybně jejího manžela. Seděl úplně oblečený na posteli, v unavené tváři měl prázdný výraz. „Co tady děláte, madam? Na téhle plavbě?“

„Můj bratr žije na Naději národů, Martin Chelsey se jmenuje. Pořád nám psal. Líčil nám kolonii jako ráj na zemi. Děti už máme velké, takže jsme se s panem Reevesem rozhodli…“

„Rozumím.“ Omluvil jsem se a spěchal dál. Kabiny na druhé úrovni byly většinou opuštěné. Nepotkal jsem nikoho kromě těch stráží u vchodu. Přestal jsem zkoušet dveře kajut; však se brzo dozvím, kolik cestujících tu máme. Pokračoval jsem dolů na třetí úroveň. Dole jsem se vydal směrem, o němž jsem si myslel, že je nejkratší cestou do strojovny. Ale kdybych se spletl, stejně by se nic nedělo; chodba byla kruhová.

Našel jsem dveře strojovny. Na klepání nikdo nereagoval, takže jsem otevřel a nahlédl do prázdné vstupní části. Na druhém

konci byly další dveře, které vedly do velína. Odtud se ovládaly fúzní motory. Nahlédl jsem tam.

U špinavého kovového stolu uprostřed místnosti seděl neupravený muž a upíjel cosi z velkého kameninového šálku na kávu.

„Vy jste vrchní inženýr?“ zeptal jsem se.

Divoce se rozesmál. „Býval jsem.“ Prohlédl si mě. „A vy jste kdo?“

Podle mé uniformy to měl poznat. „Váš nový kapitán,“ řekl jsem. „Stůjte v pozoru.“

„Co bych se namáhal,“ pokrčil rameny. Pohledem se vrátil k šálku.

Nevěřil jsem vlastním uším. „Položte to!“ zuřil jsem. „Vstaňte!“ Vydrápal se ztěžka na nohy a zadíval se na mě kalným zrakem. Zapotácel se, pak znovu chytil rovnováhu. Vzal jsem do ruky šálek a začichal. „Alkohol!“ Hlas mi vyjel snad o oktávu výš. „Alkohol na lodi? Vy? Kontraband?“

Ušklíbl se, a to už na mě bylo moc. Zacloumal jsem s ním, až dopadl na přepážku. „Důstojník! Podívejte se na sebe!“ Udeřil jsem ho hřbetem ruky přes tvář. „Opilý!“ Zvedl ruku, aby si chránil obličej před mými ranami.

Bylo to beznadějné. Rozhlédl jsem se kolem. Na rohu stolu stál skleněný džbán. Srazil jsem ho na podlahu spolu s šálkem.

Zakňoural: „Víte vy, co dá práce to vyrobit? A kolik obilí a ovoce je na to potřeba?“ Prudce jsem se k němu obrátil a udeřil ho ještě jednou.

„Nelíbí se vám, že piju?“ ozval se pohrdlivě. „A co jiného mám dělat? Viděl jste, jak to vypadá támhle?“ Palcem ukázal na šachtu fúzního motoru ve vedlejší sekci. „Tak se tam koukněte a pak teprve někoho mlaťte!“

Znechuceně jsem ho odstrčil a vykročil k emisní komoře.

Otvor šachty byl uzavřen provizorním poklopem. Podíval jsem se na obrazovku sledující spodní polovinu šachty. Zajíkl jsem se.

Na pravoboku se tři metry zdi šachty roztavily jako máslo. Dokonce i já jsem věděl, že ta složitá slitina, z níž se šachta skládá, se nedá zpracovávat mimo loděnici. A dokonale

zpracovaná křivka zdi byla nezbytná pro vytváření N-vln toho tvaru, který umožňoval fúzi. Škoda byla neopravitelná.

Obrátil jsem se znovu čelem do místnosti. Šéfinženýr seděl a smutně zíral na střepy svého šálku. „Máme energii?“ zachraptěl jsem. „Fúzní motory jako takové poškozené nejsou.“ Neobtěžoval se zvednout hlavu. „Pro lodní systémy nám dodají tolik energie, kolik budeme potřebovat. Jen se nepokoušejte s nimi fúzovat.“

„Dobře.“ Nechal jsem ho jeho osudu a vrátil se do chodby. Zašel jsem za roh a přiblížil se k druhé kóji posádky. Dveře byly dokořán, kóje sama prázdná. Za tělocvičnou posádky byla kóje číslo jedna. U ní stáli na stráži dva napjatí námořníci s prsty na spoušti.

„Identifikujte se!“ Strážný mi mířil omračovačem na žaludek.

„Nicholas Seafort, komandér U.N.N.S, kapitán této lodi.“

„Ano, pane. Mám rozkazy osobně od admirála, pane. Tyto dveře jsou zamčené a nesmějí se otevřít, dokud nenastoupíme do barkasy, pane.“ Vypadal nervózně, a nebylo divu, když měl takové pokyny předat kapitánovi.

„Kdo je vevnitř?“

„Posádka, pane. Původní námořníci z Vyzývatele, kteří nebyli přepraveni na Portii, a nová posádka Vyzývatele, přesunutá z vaší bývalé lodi.“

„Kolik?“

„Nevím, pane. Myslím asi patnáct.“

„Vy je držíte jako vězně?“ Neskrýval jsem své ohromení.

„Hlídám, aby dveře zůstaly zamčené, pane.“

„Jako nejvyšší přítomný důstojník ruším ten rozkaz.“ Lodník nervózně zavrtěl hlavou. „Ne, pane, to nemůžu. Admirál říkal, že vašich pokynů nemáme uposlechnout. Kdybych ty dveře dovolil otevřít, nepustili by mě při posledním letu na barkasu Portie.“ Tvář měl mokrou potem.

„No dobře.“ Zvedl se mi žaludek, ale ovládl jsem se. „Nebudu se do toho plést.“ Pokračoval jsem dál chodbou, místo abych se vracel.

Když jsem míjel otevřenou kajutu, vyrazila ze dveří malá postavička a pověsila se mi na rameno. „Kápo!“ Šokovaně jsem couvl. „Joni?“

„Kápo, sem neveděla, sté tady taky! Číhni! Čum kápa!“ Kolem se shlukli další transpopové.

„Co vy tady děláte?“ Srdce se mi sevřelo děsným tušením.

Jeden z nich zaječel: „Hlavoun kápo povídal, že můžu mit svojí cimru, čéče! A každej, každej svojí! Děsnýho fleká, tadle loď!“

„Kristepane!“ To rouhání mi prostě vylétlo z úst, než jsem se vzpamatoval.

Joni dodala. „Hlavoun kápo dobrej, ne? Nám dal každýmu cimru.“

„Jste tady všichni?“

„Eddie a Deke přilétej toudlenctou lodí. A druhý tranďáci taky.“

„Ne!“ Hnal jsem se ke schodišti a na můstek. Stráže od kójí posádky se přede mnou řítily na druhou úroveň k záďové komoře. Vyletěl jsem na první úroveň, zabušil na dveře můstku. „Otevřete, Philipe!“ Dveře se otevřely; vrhl jsem se do svého křesla, popadl interkom. „Vyzývatel Portii, ozvěte se!“

Přerušil mě kultivovaný mužský hlas. „Promiňte, pane. Příďová komora se otevírá.“

„Kdo je to?“

„Jmenuji se Kerren, pane. Těší mě, že vás –“

„Mlč! Portie, ozvěte se! Čítači, obrať kameru na trupu k příďové komoře!“ Na obrazovce se objevila barkasa Vyzývatele. Průhlednými okénky jsem viděl cestující tlačit se směrem ke spojeným průlezům. Bylo mezi nimi mnoho starých lidí, dva byli dokonce na invalidních vozících. „Portie, ozvěte se!“

Reproduktory mlčely. Zaklel jsem. „Philipe, jděte se podívat, co se to děje u příďové komory.“

„Rozkaz, pane.“ Vyskočil z křesla a vyběhl. Čekal jsem stále nervózněji. „Kerrene, volej dál Portii.“

„Rozkaz, pane.“

Za chvilku se vrátil udýchaný Philip Tyre. „Cestující vystoupili a motají se po chodbě. Nikdo z posádky není v dohledu, všechny stráže jsou pryč.“

„Kteří cestující, Philipe?“

„Pan Fedez, pane, a paní Ovaughová. Piercovi. A hodně dalších, které znám, ale nevím, jak se jmenují, pane.“

„Ti starší.“

„Ano, pane. Většinou. Ale taky pár mladších.“

V reproduktorech to zapraskalo a obrazovka oživla. „No, Seaforte, jsem tady. Co máte za problém?“ Admirál Tremaine vystrkoval útočně bradu vpřed.

„Zapřísahám vás, rozmyslete si to!“

„Nemám si co rozmýšlet. Upozorním na vaši zbabělost.“

„To jsem nemyslel. Mě tady nechte!“ Zoufale jsem uhodil ho opěradla křesla. „Ale cestující! Ty děti!“

„To rozhodnutí není na vás, komandére.“

„Nemůžete je takhle opustit. Pro Boha živého, prosím vás!“

„Neříkejte mi, co můžu a nemůžu, Seaforte,“ odpověděl ledově.

„Kdo bude v další barkase?“

Tvářil se lhostejně. „Ještě pár cestujících. A pak vyrazíme.“

„Ty děti z New Yorku?“

„Děti? Pouliční chamraď, chcete říct. Ano, ty vám tam posílám.“

„Nemůžete je nechat na zničené lodi! Nepřijmu je!“ Jeho tón byl už doslova mrazivý. „Poslouchejte dobře, Seaforte, protože tenhle rozhovor zaznamenávám do deníku. Rozkazuji vám nalodit cestující, které vám posílám. Potvrďte.“

„Rozkaz, pane. Nalo- Okamžik.“ Odvrátil jsem se od interkomu. Philip Tyre otevřel ústa, ale když viděl, že zírám skrz něj, rozmyslel si to. Se zaťatými pěstmi jsem začal přecházet po můstku.

Admirál vydal zákonný příkaz. Je oprávněn učinit ta rozhodnutí, která učinil. I když jsou mi odporná, nejsem v takovém postavení, abych je mohl odmítnout. Uposlechnu. Musím.

Popadl jsem interkom. „Protestuji proti rozkazu, pane.“

„Protest zaznamenán. Potvrďte rozkaz.“ Přísahám na svou nesmrtelnou duši… že uposlechnu všech zákonných rozkazů a řádů… přísaha je závazek duše složený přímo Bohu Pánu Nejvyššímu… Neměl jsem na vybranou. Nebo ano?

Lidské odpadky, vhodné tak k odhození? „Ani mě nenapadne!“ zařval jsem. „Odmítám!“

„Seaforte, právě jste se odsoudil k oběšení!“

„Nemáte právo opustit děti v hlubokém vesmíru!“

„Je to sebranka, ale na tom nezáleží. Nemůžu vzít všechny, takže jsem musel rozhodnout. Tomu se říká selekce.“

„Tomu se říká vražda!“ Probodával jsem pohledem jeho tvář na obrazovce.

Pokrčil rameny. „Nemáte na vybranou. Jsou v barkase Vyzývatele. My za pár minut fúzujeme. Vyzvedněte si je nebo ne, to je na vás.“

„Zahájím palbu!“ Byl jsem bez sebe vzteky.

Zachechtal se. „A čím? Postaral jsem se o to, aby byly vaše lasery mimo provoz. Bude vám trvat celé hodiny, než je zase uvedete do chodu.“ Odvrátil se.

Rozkročený a s rukama v bok jsem stál vzdorně před obrazovkou. Z nějaké temné jeskyně mé duše se vyvalila slova.

„Geoffrey Tremaine! Já, Nicholas Ewing Seafort, z milosti Boží komandér Námořní služby Spojených národů, vás tímto vyzývám, abyste bránil svou čest, a přísahám na svou nesmrtelnou duši, že neustanu, dokud z vašeho těla neunikne poslední dech. K tomu mi dopomáhej Bůh Pán Všemohoucí!“

Zasmál se. „No, k Naději národů je to dost daleko. Však vy vychladnete.“ Obrazovka potemněla.

Svezl jsem se do křesla a celý jsem se třásl. Na obrazovce opustila Portii poslední barkasa. Stačilo pár výtrysků paliva a dostala se až k Vyzývateli.

V reproduktoru to zapraskalo. „Vyzývateli, lodní barkasa připravena ke spojení. Otevřete, prosím, vnější průlez.“ Neřekl jsem nic.

„Vyzývateli? Kapitáne? Potřebujeme otevřít průlez!“ Mlčel jsem dál. „Pane, průlez; mám –“

„Buďte zticha, pane Tyre. Nebudu vám to říkat dvakrát.“ V děsivém tichu jsme čekali. Poposedl jsem. „Kerrene, signalizuj Portii, že odmítám barkasu vpustit.“

„Rozkaz, pane.“

„Vyzývateli, pro Boha Pána, pusťte nás dovnitř!“ V námořníkově hlase se ozvala hysterie. Uměl jsem si představit jeho děs, když tak uvázl v barkase mezi dvěma loděmi, z nichž jedna se chystala fúzovat a druhá ho odmítala pustit dovnitř.

Vzal jsem interkom. „Čekejte.“

„Ježíši, odpověděl! Prosím vás, kapitáne, otevřete průlez!“

„Čekejte.“ Vypnul jsem interkom. Ubíhaly minuty.

Z postranních trysek Portie vystříklo palivo. Vzdalovala se od nás do dostatečné vzdálenosti, aby mohla bezpečně fúzovat. Polkl jsem.

Portia zmizela. A s ní můj život.

Houpal jsem se v křesle, utopený v nešťastné beznaději. Hlava se mi točila vyčerpáním. Myslel jsem na svou novou kajutu a na postel. Ne, nejdřív musím udělat ještě něco. „Philipe.“

„Ano, pane!“ Praporčík vyskočil s dojemnou snaživostí.

„Jděte dolů. Odpečeťte vnější průlez. Postup znáte, dělal jste to už mockrát. Tentokrát jste na to sám, tak buďte opatrný.“

„Rozkaz, pane. Ano, pane.“

„Až se barkasa připojí, počkejte na povolení, než otevřete vnitřní průlez.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval a odešel.

Cítil jsem, jak se mi zavírají oči; znovu jsem se vzpamatoval. „Kerrene, byl jsi přeprogramován tak, abys mě uznával za nového kapitána?“

„Ano, pane,“ odpověděl příjemný baryton.

„Dobře.“

„Vítejte na palubě, pane.“

„Na společenskou konverzaci nemám náladu,“ okřikl jsem ho ostře.

„Rozkaz, pane.“ Znělo to trochu ublíženě a Kerren vydal jakýsi zvuk, jako by si odkašlával. „Mám pro vás zprávu.“

„Od koho?“

„Záznam. Kapitán Hasselbrad mě instruoval, abych vám ho předal teprve poté, co Portia fúzuje. Můžu vám to přehrát?“

„Ano.“ Obrazovka se rozsvítila. Dívala se na mě zachmuřená tvář kapitána Hasselbrada. „Uslyšíte mě teprve, až bude na pomoc pozdě, ale Bůh Pán ví, že vám to musím říct. Měl v úmyslu zmocnit se první lodi, která se objeví, bez ohledu na to, čí bude. Vy jste měl smůlu, že první dorazila právě Portia. Když ta rybí bestie dostala naši fúzní šachtu, tak trochu – ano, trochu zešílel. Aspoň si to myslím, ale jistý si tím nejsem. Celé si to naplánoval, to, že se přiblížíte z levoboku, odkud není poškození vidět, přesun posádky a cestujících, zkrátka všechno.

Možná jsem ho měl sesadit. Nevím. V deníku najdete zapsaný můj protest. Nebyl samozřejmě nic platný. Donutil jsem ho přepravit sedm nádrží paliva z Portie na Vyzývatele. Snad vám to trochu pomůže. Odvezl většinu léků z vaší ošetřovny.“ Hasselbrad se na obrazovce podíval na své ruce. „Ten hnus, co na nás ti mimozemšťané plivli, pronikl do hydroponických komor Vyzývatele. Zničil ovládání dusíku, ale co hůř, v západní hydrosekci došlo k dekompresi. To, co nebylo zničeno, jsme zlikvidovali sami, protože jsme se báli kontaminace. Od toho útoku jsme byli na úsporných dávkách z východní hydroponie a žili jsme ze zásob.“

Zadíval se přímo do kamery. „Seaforte, admirál přikázal, aby většina potravinových rezerv Vyzývatele byla převezena na Portii. Když jsem se o tom dozvěděl, přesun jsem zrušil, ale většina vašich zbylých zásob už byla převezena. Byl jsem tou dobou už na Portii, takže nemám přehled. Nemáte tolik cestujících a posádky, jako jsme měli my; doufám, že vám nechal dost jídla.“ Polkl. „Já vím, co jsem měl udělat. Mohl jsem se dobrovolně nabídnout, že zůstanu na své lodi. Nežádal jsem ho, aby mě přidělil na Portii, ale taky jsem nic nenamítal. Je mi líto, ale –“ Podíval se přímo do kamery. „Ve svém věku už nezvládnu tu nejistotu a bezmoc. Nezvládnu. Takže to musíte být vy. Hodně štěstí, pane Seaforte. Mrzí mě, co jsme udělali. Bůh s vámi.“ Nahrávka skončila.

„Chcete to slyšet ještě jednou, kapitáne?“

„Ne.“ Kolébal jsem se v křesle. „Kerrene, nahrával jsi moje rozhovory s Portii?“

„Ano, pane.“

„Přehraj mi je.“ Opřel jsem se a poslouchal sám sebe, jak vzteky bez sebe řvu na admirála: „Tomu se říká vražda!“ Zavřel jsem oči, když Tremaine vydával přímý rozkaz: „Rozkazuji vám nalodit cestující, které vám posílám.“ A slyšel jsem i svou odpověď: „Ani mě nenapadne! Odmítám!“

„Vypni to!“ vykřikl jsem s úzkostí.

„To není konec, pane, pak ještě –“

„VYPNI TO!“ Potlačil jsem vzlyk.

Požehnané ticho.

Dveře se otevřely. Philip. „Dovolte mi vstoupit, pane.“ Mávnutím ruky jsem ho poslal dovnitř. „Všichni cestující jsou už na palubě.“

„Dobře,“ kývl jsem otupěle.

Chvíli vyčkával. Pak mě pobídl: „Pane, jaké máte pro mě rozkazy?“

„Rozkazy?“ Těžko se mi soustřeďovalo. „Nemám právo vydávat rozkazy.“

„Cože, pane?“

Opakoval jsem hlasitěji: „Nemám právo vydávat rozkazy. Jsem vzbouřenec.“ Otevřel jsem oči. „Dělejte, co chcete.“

„Prosím, pane, kde začneme?“

Opíral jsem se v křesle, hlavu zakloněnou, oči zavřené. „Poslechněte, praporčíku. Trčíme tady na místě schůzky, fúzní motor je v troskách a myslíme si, že zbytek eskadry už tudy proletěl. Mám vás, osmnáctiletého praporčíka, o kterého nikdo nestojí. Mám ožralého šéfinženýra, o kterém ani nevím, jak se jmenuje, protože jsem se ho na to zapomněl zeptat, když jsem ho fackoval. Ještě vám to nestačí?“ usmál jsem se pokřiveně. „V kóji posádky jedna je zamčených pár námořníků, vybraných kvůli problémům s chováním, a ti už nejspíš touhle dobou šílí strachy. A po lodi nám pobíhá čtyřicet zrazených tranďáků a nejspíš svou přítomností děsí zbytek trosečníků.“ Philip polkl.

„Admirál byl tak laskav, že nám vyřadil z provozu lasery. Polovina hydroponie je zničená. Nemám kombinaci sejfu na

můstku ani kód k otevření dveří u kóje, nemám ani klíč ke zbrojnici. Nemám ponětí, jestli je tu aspoň tolik personálu, abychom udrželi v chodu základní systémy lodi. Tak mi laskavě řekněte, praporčíku Philipe Tyre: Kde začneme?“

„Pane, vy jste kapitán!“ zakoktal Philip Tyre.

„A čeho, praporčíku?“ zeptal jsem se pochmurným tónem. „Řekněte mi čeho?“ Neodpověděl. Otevřel jsem oči a uviděl v chlapcově zraku počínající paniku. Moje sebelítost se změnila ve stud. „No nic,“ zavrčel jsem. Neúspěšně jsem se pokusil usmát „To by byla ta horší stránka. Ale žijeme. Tak se podíváme, co pro sebe můžeme udělat. Pojďte se mnou dolů.“ Vstal jsem.

„Ano, pane!“

Na Philipovi byla jasně znát úleva. Vyšli jsme z můstku a dveře jsme za sebou zapečetili identifikačním kódem. Seběhl jsem po schodišti na třetí úroveň, Philip mi klusal v patách. Na úpatí schodiště jsem narazil na cestujícího a škubl jsem sebou: „Co vy tady u všech čertů děláte?“ zařval jsem na Waltera Dakka.

Ucouvl před mou zuřivostí. „Kapitáne, kde je všechna posádka? Proč je většina kajut prázdná?“

Popadl jsem ho za límec. „Proč jste tady?“ Prudce jsem ho přitiskl k přepážce. „Odpovězte!“

„To Chris,“ vysvětloval unaveně. „Chris a ten mladý Attani. Nic nám neřekli, zašli za novými důstojníky Portie a požádali, aby mohli zbytek cesty absolvovat na Vyzývateli. Aby se vás zbavili. Admirál jim vyhověl. Když jsme to s Galenou zjistili, dohodli jsme se, že se nechám přeložit také; Chris je ještě moc mladý, než aby mohl být sám. Tak jsem to udělal.“ Zamračil se na mě. „Teď je řada na vás. Co se děje?“

„Portia fúzovala a je pryč. Naše fúzní šachty jsou zničené. Nikam nepoletíme. Jsme vrak.“

Zavřel oči. „Ty kluku pitomá,“ zašeptal. Po chvíli se unaveně zeptal: „Máme nějakou naději?“

„Na záchranu snad. Nevím.“ Nechal jsem ho tam stát.

Z kóje jedna se ozývalo divoké bušení. Kód otevírající dveře jsem našel přilepený na papírek vedle ovládání. Vyťukal jsem příslušná čísla.

Philip nervózně přešlápl. „Neměli bychom mít zbraň, pane?“

„To nebude nutné.“ A jestli ano, je s námi stejně konec. „Ustupte.“ Zhluboka jsem se nadechl a odemkl dveře. Postavil jsem se v pohovu přímo před dveře, ruce složené za zády.

Když se dveře otevřely, zevnitř se vyvalil dav zoufalých mužů. „POSTAVTE SE DO POZORU!“ zařval jsem. Překvapeně couvli. Rázně jsem pokročil vpřed. „Jsem Nicholas Seafort, váš nový kapitán. Vy! Postavte se do řady na tuhle stranu! Tak hněte sebou! Ostatní sem!“ Odstrčil jsem jednoho muže stranou. „Nastoupit, nebo pojedete k disciplinárnímu řízení tak rychle, že si spálíte nohy o palubu!“

Měl jsem štěstí; staré zvyky disciplíny se prosadily. Za chvilku už všichni stáli ve dvou nerovných řadách po obou stranách hlavní uličky.

„Praporčíku, zapište si každého, kdo se hne!“ Philip vběhl dovnitř, cestou popadl papír, na kterém byl poznamenán kód ke dveřím, a použil ho jako poznámkový blok. Vynalézavý chlapec.

Zamračil jsem se na své opuštěné zbytky posádky. „Jste tady z rozkazu svého nadřízeného důstojníka. Jak se opovažujete dělat takový bengál? To tady trpět nebudeme.“ Přecházel jsem tam a zpátky, jako bych byl na inspekci. „Hlaste se. Jeden po druhém.“ Kývl jsem na muže na jednom konci řady.

„Pomocný recyklovač Kovaks, pane.“ Kývl jsem. Dobře. Jeho odbornost bude klíčová.

„Spojař specialista Tzee, pane.“

„Lodník Andros.“

„Pane!“

Pohrdlivě se po mně podíval. „Pane? No jo, pane.“

„Zapište si ho, pane Tyre!“ Philip naškrábal na svůj papírek jeho jméno.

„To vám tak bude něco platný, kapitáne,“ zabručel Andros. „Tohle přece už není žádná námořní loď.“

Nezaváhal jsem ani vteřinu. „Pane Tyre, odveďte ho do vězení!“

„Rozkaz –“

„Jen to zkus, chlapečku!“ zachechtal se Andros. „Docela rád si to rozdám –“

Otočil jsem se na patě. Rána do čelisti ho zastihla zcela nepřipraveného. Obrátil oči v sloup a dopadl na palubu. Paží mi projela ostrá bolest; na okamžik jsem si myslel, že jsem si ruku znova zlomil. Opatrně jsem natáhl a skrčil prsty a usoudil, že přece jen ne. „Pokračujte, prosím," řekl jsem pak klidně, jako by srazit námořníka tak, že ztratí vědomí, byla běžná věc.

Přecházel jsem tam a zpátky, zatímco se hlásili. Celkem čtrnáct mužů včetně Androse. Pět jich bylo přeloženo z Portie: Andros, Clinger a tři stevardi. Mezi zbylými devíti byl jeden muž z centrály Vyzývatele, dva hydroponici, stevard a pět obyčejných námořníků bez speciálních znalostí.

Zastavil jsem se uprostřed uličky. „Jsme námořní loď za plavby a ve válečných podmínkách. Budeme důsledně dodržovat disciplínu. Rozuměli jste?"

Tiše zamumlali na souhlas.

„Vy, Druckere a Grošněve! Odneste pana Androse do vězení. Pane Tyre, zavřete ho do cely a vězení zajistěte. Pak se sem okamžitě vraťte."

„Rozkaz, pane." Dva námořníci zvedli bezvědomého Androse za ruce a za nohy a vyšli za Philipem z místnosti.

Nechal jsem všechny stát mlčky v pozoru, dokud se ti tři nevrátili z vězení. Když se konečně objevili, vyštěkl jsem: „Pohov!" Uvolnili se. „Pokud vím, jste jediná posádka, která na Vyzývateli zbyla." To se jim nelíbilo a ani jsem se jim nedivil. Začal jsem zase přecházet. „Náš první úkol je ověřit, v jakém stavu je loď a zásoby. Pane Kovaksi, jsou recyklátory připravené na inspekci?"

Otevřel překvapením ústa. „Na inspekci? To myslíte vážně? Nechali nás tu a všichni tady umřeme!"

„Nic takového, pokud tomu mohu zabránit!" Ztrácel jsem kontrolu nad situací; bylo načase improvizovat. „Vy všichni půjdete s námi na inspekci. Vysvětlíte naše problémy. Začneme u recyklátorů, pokračovat budeme hydroponií. Pak strojovna a centrála. Jdeme!"

Zdálo se, že se jim nechce opustit kóji, ze které se tak snažili uniknout. „Pane Tyre, vezměte si v kanceláři hlavního stevarda blok a poznamenejte si, co se dozvíme. Pane Kovaksi,

předpokládám, že čítač pořád monitoruje?“ Co nejsamozřejměji jsem vykročil ke dveřím.

„Ano, pane,“ odpověděl automaticky. Pak polkl. „Když jsme dostali zásah, nebyla dodávka proudu do recyklátorů přerušena.“ Následoval mě do chodby. „Ve spodní strojovně došlo k dekompresi; zařvalo tam pět chlapů, ale fúzní motory pořád vyrábějí vnitřní energii. Když jsem to naposled kontroloval, byly na měřičích všechny údaje normální. Teda někdy během včerejška. Od té doby jsem byl zavřený tady.“ Kovaks s úšklebkem ukázal na kóji. Ostatní muži se hromadili na chodbě za námi.

„Já vím,“ kývl jsem. „Mrzí mě to. Už se to nebude opakovat. Všichni se držte pohromadě, nebo neuslyšíte. Kovaksi, myslíte, že monitorovací postupy znáte natolik dobře, že byste mohl zacvičit pár dalších lidí?“ Kývl.

Za chvilku už jsme se tísnili u recyklátorů. „Proveďte raději testy, pane Kovaksi.“

Námořník se teď zdál krotší, když byl na známé půdě. Provedl tlakové zkoušky a údaje na hlásičích zkontroloval s normou. „Recyklování je v pořádku, kapitáne.“

„Výborně. Teď mě odveďte k západní hydroponii.“

Lodník Grošněv namítl: „Ale v provozu je východní hydro. Máme –“

„Řekl jsem, odveďte mě k západní hydroponii. Jaká je správná odpověď na rozkaz?“

„Rozkaz, pane.“

„Potřebuji vaši pomoc při opravě lodi,“ obořil jsem se na všechny. „Ale budeme dodržovat disciplínu. Jsme všichni pod tlakem a vy jste ještě před chvílí byli neoprávněně uvězněni, takže vaši nezdvořilost přehlédnu, ale jen pro tentokrát. Rozuměl jste?“

„Ano, pane.“ Znělo to pokrotle.

„Výborně. Západní hydroponie.“ Když jsme tam dorazili, okamžitě jsem si začal přát, abych ten rozkaz nebyl dal. Zkáza tu byla prakticky absolutní. Neúhledná, ale dostačující záplata pokrývala trhlinu v trupu, ovšem přístroje byly zpřevracené, ohnuté trubky a rozervané hadice se válely všude kolem. Prázdné

vodní nádrže ležely na zemi uprostřed rozsypaného písku a hlíny. Z rostlin nezbylo nic.

„Ten měnivec se provrtal zrovna sem," řekl někdo.

Lodník Drucker se vztekle otočil: „Prošli jsme dekontaminací třídy A! A ty jsi při tom dokonce pomáhal, ty pitomče! Nevzpomínáš si, jak na to poručík Affad dohlížel? Ultrafialové paprsky, chemikálie a vůbec, na co si vzpomeneš. Tady nám nic nehrozí."

„Semena? Sazenice?"

„V zásuvkách ve skladišti jsou semena. A v řízkárně je pár sazenic, ale není je jak pěstovat. Přístroje jsou v háji."

„Máme hadice, máme trubky. Můžeme přece vyrobit nádrže znova, ne?"

„Ano, pane." Drucker se smutně rozhlédl po té spoušti. „Ale přístroje nebyly zařízené na to, aby vydržely dekompresi, pane. Senzory k čítači jsou vyřazené a většina zásobovacích ventilů je zaseknutá nebo úplně rozbitá. Základní opravy provést můžeme, ale tohle…"

„No dobře." Pokynul jsem ke dveřím. „Východní hydroponie." Východní komora se zdála v plném rozkvětu. Zářivky nad hlavou si tiše bzučely; pod nimi mírumilovně rostla rajčata, okurky a jiná zelenina. Někde bylo slyšet kapání vody; světélka senzorů měkce zeleně zářila.

„Vypadá to tak, jak bych čekal," poznamenal jsem. „Je tu něco v nepořádku?"

„Ano," prohlásil Drucker výhružně. Odhrnul listy rajčete rostoucího v mokrém písku a ukázal.

Sykl jsem. „Znamená to to, co si myslím?"

„Ano, pane," kývl zachmuřeně Drucker. Zbytky čtyř nezralých nakousaných rajčat ležely v písku. „Někdo tady otrhává plody. Dávky navíc. Zjistil jsem to včera, než nás zamkli. Po tom, co zbytek posádky odletěl na Portii."

Všichni ztichli. Přejel jsem pohledem po všech tvářích. Nikdo neuhnul očima. „Odteď budou komory s hydroponií zamčené," řekl jsem. „Smějí sem jen hydroponici. Máme omezené příděly už takhle. Každý, koho přistihneme při krádeži jídla, bude

popraven. Hned napoprvé.“ Nic se neozvalo. Odkašlal jsem si. „Kolik potravy tady ještě můžeme pěstovat?“

„Všechny záhony jsou plné, kapitáne. Kam bychom ještě mohli něco zasadit?“

„Kolik toho vypěstujeme?“

„Asi dvacet rajčat denně, kapitáne, a asi třicet okurek. Támhle v záhoně jedenáct jsou nějaké fazole, ale ty nebudou zralé dřív než za měsíc. Spousta salátu. Ale jenom ze salátu žít nemůžeme.“

„Proč jste nezasadili úplnou škálu rostlin, když byla západní hydroponie vyřazena?“

„Nevím, pane. Nejdřív jsme se snažili zbavit kontaminace, jestli tam nějaká byla, a pak jsme pořád čekali, že se objeví zbytek eskadry. Říkali jsme si, že od nich dostaneme nějaké nové sazenice; bylo to rychlejší než začínat ze semen.“

„Hm.“ Nemělo cenu kritizovat bývalé důstojníky Vyzývatele. „Tak do kuchyně, podíváme se na zásoby.“ Zajistil jsem dveře hydroponické komory kódem, přičemž jsem si stoupl tak, aby muži na kombinaci neviděli. Pak jsme vyrazili do kuchyně.

Lednice byly normálně mezi jídly zamčené. Většina z nich byla zavřená i teď, ale jedny dveře byly násilím vypáčené a obsah lednice vyloupen. Rozhlédl jsem se. „Kde jsou kódy k zamčeným lednicím?“ Jeden z mužů pokrčil rameny, ostatní se tvářili zmateně. „Však je otevřeme,“ vrčel Clinger. „Ne. Podívám se po kódech, až se vrátím na můstek. Lednice otevřeme na můj příkaz. Ne dřív.“ Nechal jsem jednoho z námořníků prohlédnout spížní skříně, zatímco my ostatní jsme čekali na výsledek; pár pytlů mouky, nějaké koření a pár plechovek konzervované zeleniny, víc jsme nenašli.

Zeptal jsem se: „Ví někdo z vás, jaké zásoby jsou ve skladišti?“

„Asi dvacet beden sušeného mléka,“ ozval se zasmušile jeden z námořníků. „Pomáhal jsem je nakládat pro Portii a pak jsem je ukládal zase zpátky, když přišly ty nové rozkazy.“

„Co ještě?“

„Ještě pár beden něčeho jiného. Nevím čeho. Ale rozhodně ne tolik, aby to bylo dost pro nás pro všechny.“ Obrátil jsem se k

Philipovi. „Pane Tyre, po obchůzce vezměte tohohle muže do skladiště a sepište naše zásoby potravin. Seznam nákladu by měl být vyvěšený někde u dveří.“ Nečekal jsem na odpověď. „Teď strojovna. Jdeme.“

Opilého šéfinženýra nebylo nikde ve strojovně vidět. Střepy rozbitého hrnku ležely pořád ještě na podlaze. Obrátil jsem se ke strojníkovi. „Pane – Sykesi, že ano? Jak to vypadá tady?“

Nevesele se zašklebil, až mu bylo vidět chybějící zub.

„Šéfík, ten nejspíš někde nasává, řek bych. Tady to má na triku čítač, co já vím.“ Zachechtal se.

„Pane Tyre, dejte toho muže do hlášení. Vyřídím si to s ním při příštím disciplinárním řízení.“ Philip si svědomitě poznamenal jeho jméno. „Pane Sykesi, zkuste to znovu.“

Strojník se na mě podíval s odporem, ale ovládl se, než odpověděl. Zhluboka se nadechl a narovnal se. „Šéfa jste viděl, pane? Ten je, ehm, no, však víte. Asi ho to vzalo tak, že je mu už všechno jedno. Celá strojovna jede na automatiku. Máme elektřinu, teplo, tlak v pumpách. Kdybysme potřebovali lasery, budeme muset jít na plnej výkon; nevím, jestli by to čítač zvládnul sám.“

„To ne.“

„No, tak teda v tom případě nemáme lasery. Pane.“

„Jste schopen to zařízení obsluhovat?“

„Měřiče odečítat umím, to jo, pane. Umím otočit páky na plnej výkon, když přijde rozkaz, a dávat pozor na červený čáry. Ale nevím, co bych dělal, kdyby ty ručičky přes tu červenou přelezly, pane. Na to tady byl vždycky šéf a staral se o to. Nejspíš bych asi prostě všechno zavřel.“ Usmál se.

„V jakém pořadí, pane Sykesi?“

Úsměv mu z tváře zmizel. „Ehm, to nevím, pane. To dělal šéf.“ Pak tišeji dodal: „Asi bych mohl nadělat pěknou paseku, kdybych si s tím hrál, co?“

„Ano. Postarám se, aby šéfinženýr znovu nastoupil do služby.“ Dokončili jsme inspekci a šli jsme ke schodišti, protože jsme měli namířeno na první úroveň do centrály. V chodbě nás přepadla parta transpopů. „Pozdějc, všici!“ obořil jsem se na ně.

„Vymajzněte! Teďkanc žádnej kápa neprudit, žádnej!“ Couvli, ohromeni mým jazykem. No nic, hlavně že to zabralo.

V centrále ležely rozebrané spouště laserů úhledně na svých ovládacích pultech. Stejně tak tam čekaly manuály, otevřené na té straně, kde byl podrobný postup zpětné montáže. „Bože Pane Všemohoucí!“ Zarazil jsem se, než jsem řekl něco ještě horšího. „Promiňte. Amen. Pane Tzee, dokážete znova instalovat ty spouště?“

Spojař si pečlivě prohlédl nejrůznější součástky, než odpověděl. „Ano, pane. Jsem si poměrně jistý, že ano.“

„Tak se do toho hned dejte.“

„Rozkaz, pane.“ Začal se hrabat ve skříňce a hledat nástroje. „Bylo by to snazší, pane, kdybyste, hm, všichni tady –“

„Ovšem.“ Vykročil jsem ke dveřím. „Až skončíte, hlaste to na můstek. A když už jste v tom, prověřte radioniku. A dejte mi vědět, co zjistíte.“ Čekal jsem, až posádka vyjde ven. Shromáždili jsme se v chodbě na první úrovni.

„Tak, inspekce skončila. Máme práci. Pane Sykesi, ukliďte ve strojovně. Pane Tyre, vy jděte do skladu podívat se po potravinách. A vezmete to důkladně. Pane Akkrite, vám dám na starosti cestující. Vezměte si tři muže. Udělejte seznam všech cestujících a jejich kajut. Postarejte se, aby se všichni ubytovali. Vy ostatní –“ zbylo jich sedm – „máte pro tuhle chvíli na starosti kuchyni. Velí pan Bree. Brzo budeme potřebovat večeři; zavolejte mi na můstek a ohlaste, co se dá dělat s těmi zásobami, které zatím máme. To je všechno.“

Neochotně se rozešli. Někteří vypadali, že by rádi něco namítli, ale já jsem jim prozíravé nedal příležitost to vyslovit. Spěchal jsem na můstek a pečlivě jsem za sebou zavřel dveře.

Svezl jsem se do židle, moje mysl zápasila s nevyřešenými problémy. „Kerrene?“

„Ano, pane? Jak vám můžu pomoci?“ Chápal jsem, proč kapitán Hasselbrad vypínal konverzační vrstvu. Čítač byl sice dokonale zdvořilý, ale přesto bylo v jeho chování cosi ironického.

„Lednice v kuchyni jsou zamčené. Víš, kde jsou kódy?“

„Ano, pane.“

Čekal jsem. Pak jsem dodal: „Tak kde, Kerrene?“

„Kapitán Hasselbrad je zapsal do deníku. Díval jste se už do deníku?“ Proklel jsem se za svou hloupost.

„Ne.“ Sáhl jsem po holovidu.

„Měl byste se tam podívat, pane,“ dodal Kerren vážně. „Jestli chcete ty kódy najít.“ Zaťal jsem zuby, zapnul deník a listoval jeho stránkami. Zaklel jsem nahlas. Mezi několika posledními zápisy byly kódy k sejfu na můstku a k lednicím v kuchyni. Naučil jsem se nazpaměť kód k trezoru, došel jsem k sejfu a otevřel ho. Uvnitř byla omračovací pistole a obálka nadepsaná „Klíč ke zbrojnici“. Strčil jsem je do kapsy a vrátil se na své místo. Cítil jsem se teď o něco bezpečněji.

Za hodinu a půl se Philip Tyre triumfálně vrátil ze své výpravy do skladiště. „Konzervované maso a zelenina, pane! Dva plné kontejnery. Pět set sedmdesát čtyři bedny; šestnáct plechovek na bednu, abych byl přesný!“ Dopadl do svého křesla u pultu službukonajícího důstojníka.

Usmál jsem se. „Dobrá práce, praporčíku.“ Místnost se zdála jasnější, loď méně depresivní. Philip mi úsměv oplatil a vychutnával si mou pochvalu. Já jsem se znova začetl do deníku a seznamoval se s operačními parametry lodi.

Reproduktor ožil. „Ehm, je to můstek? Kapitáne?“

Odpověděl jsem: „Vy jste kdo? Nevíte, jak se máte hlásit?“

„Ehm, ne, pane. Ještě nikdy jsem na můstek nevolal. Tady Akkrit.“

„Hlásí se lodník Akkrit, pane!“

Papouškoval moje slova. „Ehm, spočítali jsme, že je tu sedmdesát šest cestujících, pane, včetně těch zatracených tranďáků. Jednomu z těch mlaďasů jsem musel jednu ubalit, než se mi přestal pořád věšet na paty. Třicet devět tranďáků, hodně staroušků a pár dalších. Tady Jabour má seznam.“

„Dobře. Pošlete ho sem. Vaše skupina má teď úklidovou službu. Posbírejte na všech třech úrovních odhozené věci.“

„Ehm, rozkaz, pane.“

Přerušil jsem spojení a začal jsem si hrát s kalkulačkou na svém pultu. Sedmdesát šest cestujících, čtrnáct členů posádky, Philip, inženýr a já. Celkem devadesát tři. Když průměrně denně

sníme jednu plechovku jídla na osobu a den, máme zásoby na devadesát osm dní. Výpěstky z hydroponie přidají něco navíc, ale budeme potravu konzumovat mnohem rychleji, než ji vyrábíme. To málo, co máme, má nesmírnou hodnotu a musíme na to dávat dobrý pozor.

„Pane Tyre, zajistil jste skladiště?“ Philip vypadal zmateně. „Zavřel jsem dveře, pane.“

„Vy jste ho nezapečetil?“ Zděšením mi přejel mráz po zádech.

„Ne, pane, řekl jste, že mám hledat potraviny, ne že –“

„Ten námořník, jak se jmenuje –“

„Ibarez.“

„Ten viděl ty bedny s jídlem?“

„Ano, pomáhal mi počítat –“

„Idiote! Copak nikdy nemůžete udělat nic pořádně?“ Zvedl jsem se. „Měl jsem mít rozum a nespoléhat na vás! Honem!“ Sám jsem už byl ze dveří.

Philip utíkal za mnou. „Do skladu, pane?“

„Ano, při Bohu – ne! Nejdřív do zbrojnice.“ Oběhli jsme čtvrtoblouk chodby. Prudce jsem zarazil před skladem zbraní a nešikovně se snažil zastrčit klíč do zámku. Konečně se mi povedlo otevřít.

Vrazil jsem praporčíkovi do ruky omračovač a pistoli a sám si vzal laserovou pušku. Zabouchl jsem dveře a hnal jsem se chodbou ke dveřím kotviště barkasy. Skladiště karga bylo daleko od kotoučů, v nichž jsme žili, v štíhlém, tužce podobném těle lodi za kotvištěm.

Bouchl jsem do ovládání a proběhl dveřmi hned, jak se otevřely, Philip za mnou. V oblékárně jsem popadl z věšáku skafandr a nasoukal se do něj. Ve skladištích byl sice tlak, ale tamní vzduch nešel přes recyklátory, a tak se na něj nedalo spoléhat, takže ve skladišti se skafandr nosil vždycky. Zacvakl jsem přilbu, a když zapadla, automaticky jsem zkontroloval vzduchovou trubici.

Ve skafandrech jsme se dokolébali ke dveřím na opačném konci komory. Dotkl jsem se ovládání a dveře se otevřely.

Veliké skladovací prostory Vyzývatele se rozprostíraly v úzké přídi lodi. Vypnul jsem rádio, popadl Philipa za krk a přitiskl svou helmu na jeho. „Kde?“

Pochopil, že chci jednat tiše, a tak jen ukázal na opačnou stranu trupu, asi sto metrů před námi. Přikrčil jsem se a pohyboval se uličkou tak nehlučně, jak to šlo. Zapnul jsem znova rádio na „Příjem“ a pokynul Philipovi, ať udělá totéž.

Zvuk těžkého dechu. „Dělej, sakra, musíme odtud vypadnout!“ Plížil jsem se směrem k hlasům. Po obou stranách skladiště se táhla úzká rampa. V dvacetimetrových intervalech vedly přes kontejnery s nákladem můstky směrem k rampě na opačné straně. Po jednom slabě osvětleném můstku jsem co nejtišeji přešel k místu, kde byly uloženy potraviny.

Po špičkách jsem postupoval vpřed. Z druhé strany u kontejneru stáli tři muži ve skafandrech a nakládali bedýnky na vozík.

Zvedl jsem pušku: „Přestaňte!“

„Pryč!“ Jeden z mužů se se zaklením vrhl po rampě na opačné straně směrem ke dveřím do kotviště. Další seskočil dolů do skladiště, mezi kontejnery. Třetí vyrazil přímo proti mně.

„Stát!“ zvedl jsem pušku. Vrhl mi tyč přímo na hlavu. Roztříštil průhled mé helmy, takže mě oslepila sprška rozbitého transplexu. Reflexivně jsem vypálil. Zalapal jsem po dechu a čekal, že vzduch bude zkažený.

K mému ulehčení byl ale čistý a svěží. Od té rány mi hučelo v hlavě. Zapotácel jsem se, abych se udržel na nohou, a zamrkal, jak jsem se snažil něco uvidět.

Útočník byl pryč.

Philip zaječel: „Tady, pane! Chce – au!“

Vrátil jsem se po můstku a běžel ke dveřím. Philip Tyre seděl na palubě, držel se za žebra a na tváří měl pokřivený úsměv. „Promiňte, pane. Mířil jsem na toho druhého a tenhle mě dostal z nechráněné strany. Vyrazil mi dech.“ Rozhlédl se. „Utekli.“

„Utekli?“ Neurvale jsem ho zvedl. „Sakra, praporčíku! Kde máte pistoli? A omračovač?“

Philip zbělel jako stěna. Očima horečně zapátral po ztracených zbraních. „Já – oni – asi je vzali, pane, když jsem upadl.“

Ohromením jsem nebyl mocen slova. Jakékoli úmyslné odepření poslušnosti znamenalo vzpouru. Ovšem i ta měla své stupně. Sebrat zbraně zákonnému nadřízenému bylo prostě nemyslitelné. Časy Vzpoury byly dávno za námi; pro civilisty bylo za nelegální držení zbraní trestem doživotí v trestné kolonii Callisto. Pro námořníka smrt.

Takže teď jsem měl ještě ke všemu na krku ozbrojenou vzpouru. A to všechno kvůli Philipovi.

Postrčil jsem ho zpátky k můstku. „Na někoho jsem střílel. Dostal se kolem vás ven?“

„Myslím, že jsem viděl jen dva, pane.“

„Vy myslíte!“ opakoval jsem posměšně. „Jestli jste ho nepustil ven, tak je pořád ještě tady.“ Držel jsem pušku v pohotovosti, když jsme přecházeli můstek.

Zbraň ale nebyla potřeba. Třetí námořník ležel tváří dolů ve skladišti a z hlavy mu vytékala krev. Poslal jsem Philipa dolů k tělu; když ho obrátil, slepě na nás zírala tvář námořníka Ibareze. Praporčík, bledý a zamlklý, vyšplhal zpátky na můstek.

Venku jsem ze sebe strhal skafandr. „To je všechno vaše vina! Věděl jste, že jídla není dost. Ten námořník viděl, že jste dveře nezapečetil; co jste čekal, že udělá? A co hůř, nedokázal jste ani nepřijít o zbraně, které jsem vám vydal!“

Chlapec zbledl.

„Takže ti vzbouřenci teď mají pistoli a omračovač. Kluku jeden neschopný, měl bych vás poslat na lavici!“

Philip, ponížený a zahanbený, se stydlivě usmál; ten výraz ale jen posílil můj vztek: „A při Bohu Pánu, taky to udělám! Jdeme, praporčíku. Nikdy jsem nebyl první poručík; nikdy jsem neměl lavici v kajutě. Je načase, abych se ji naučil používat!“ Philip mě zapřísahal očima, ale neřekl nic.

Popadl jsem ho za paži. „Do kajuty prvního poručíka, a hněte sebou!“ V slepém vzteku jsem vyrazil z oblékárny do obvodové chodby. Philip běžel vedle mě, rudý hanbou. Za chvíli jsme už

byli v zóně důstojníků, poblíž můstku. Došli jsme k poručické kajutě. Dveře byly dokořán.

Vrazil jsem dovnitř. Lavice stála na opačném konci kajuty v rohu. Rákoska se o ni opírala. Philip na ni zíral, pak polkl. Aniž jsem mu něco řekl, sundal sako a pečlivě ho složil na židli. Malými, neochotnými krůčky došel k lavici. Položil se na ni, paže složené pod hlavou v požadované poloze.

Odložil jsem pušku a popadl rákosku. „Já vás naučím plnit povinnosti, vy –“ Uhodil jsem ho vší silou. Vyjekl, křečovitě sebou škubl, pak zase znehybněl, hlavu přitisknutou na složené paže. Zvedl jsem rákosku k druhé ráně s triumfálním pocitem, že uplatňuji svou zákonnou autoritu. Měl jsem právo trestat, vykonávat spravedlnost.

Pak jsem se vzpamatoval.

Co to dělám? Rákoska mi vypadla z prstů. Dosedl jsem na židli u stolu. Philip ležel na lavici a nehýbal se. Složil jsem hlavu do dlaní. „Bože Pane!“

Praporčík čekal.

„Philipe, vstaňte.“ Hlas jsem měl chraplavý. Chlapec se zvolna narovnal. Jednou rukou zabloudil k zadní části kalhot. S rudým obličejem se obrátil. „Sedněte si.“ Přistrčil jsem mu židli. Poslechl a bolestně sykl. Donutil jsem se podívat se mu do očí. „Nevím, jestli mi můžete prominout, pane Tyre. Ani to nečekám. Mrzí mě, co jsem udělal. Zasloužíte si mnohem lepší jednání.“

„Ne!“ Ten výkřik mu šel z hloubi duše.

„Ano. Vy-“

„Copak to nevidíte, pane? Měl jste pravdu!“ Z očí mu vytryskly slzy. „Měl jsem mít rozum a zapečetit dveře a neměl jsem přijít o zbraň. Strašně mě mrzí, že jsem tak nemožný; já se budu víc snažit! Já vím, že si zasloužím něco horšího než lavici. Když se mě bojíte potrestat, jak mi můžete důvěřovat? Jak můžete řídit loď? Já nejsem jako ti námořníci, já přijmu trest a dodržím přísahu. Prosím!“

Zvedl se, sebral rákosku. „Nechci být bit – Bože můj, strašně to bolí – ale vy jste kapitán! Prosím vás, nebojte se mě potrestat.“ Položil rákosku na stůl.

Zavřel jsem oči. Uplynula dlouhá doba. Pak jsem tiše řekl. „Myslíte, že proto jsem přestal? Protože jsem myslel, že byste se přidal ke vzbouřencům, kdybych vám dal výprask?“

Vykřikl: „Proč jinak byste mě nepotrestal po tom, co jsem provedl?“

„Protože to byla od samého začátku moje chyba. Jenom já jsem byl zodpovědný za to, aby bylo skladiště zapečetěné. Kvůli mé pitomosti je jeden člověk mrtvý. Vinit z toho vás byla zbabělost. Nechutnost. Ta pistole a omračovač – za to jste nemohl. Dělal jste, co se dalo.“

„Ale to není dost!“ řekl s úzkostí. „Jsem váš jediný důstojník a přitom se na mě nemůžete spolehnout. Není divu, že jste mě tady nechtěl.“ Sklopil oči. „Jsem k ničemu,“ dodal skoro neslyšně. „Co hůř, jsem na obtíž.“

„Pane Tyre, dobře mě poslouchejte: nepřál jsem si vás mít na Vyzývateli, protože jsem nechtěl, abyste zbytečně přišel o život. Jiný důvod to nemělo. Jste dobrý důstojník a vážím si vás. Mrzí mě, že jsem vás uhodil. Už to neudělám.“

„Nemusíte mi slibovat –“

„Už se stalo. A musím to slíbit; jinak nemůžu důvěřovat svému úsudku. Mám pocit –“ Snažil jsem se potlačit ten příval emocí. Přerývaně jsem řekl: „Philipe, víte, že nejsem způsobilý k tomu být kapitánem. Odvolal byste mě?“

„Cože?“ zašeptal.

„Převezměte loď. Nebudu nic namítat. Nemůžu dál lidem ubližovat.“ Zvedl jsem zrak; Philip vypadal, jako by do něj uhodil blesk. „Nebo je zabíjet.“

Trpce se zasmál: „Vy jste hrdina, který zachránil Hibernii. Já si nedokážu ani udržet zbraň, a vy chcete, abych vás odvolal.“

„Nechte toho. Nebuďte na sebe tak zlý.“

„Vy jste nejmladší člověk, kterého kdy jmenovali kapitánem, a já nikdy nebudu víc než praporčík. Nikdy, já to vím. Odvolat vás!“ Znova se zasmál; znělo to spíš jako vzlyk.

Stiskl jsem mu ruku. „Bůh Pán nám oběma pomoz.“ Seděli jsme tam a nešťastně mlčeli. Po chvíli jsem povzdechl. „No dobře. Tak se zase dáme do práce. Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás uhodil.“

Pokusil se o úsměv. „Pan Tamarov mě bil víc, pane.“

„Odpočiňte si pár hodin a pak teprve se hlaste zase na můstku, Philipe. Jděte do ubikace nebo si vezměte, kteroukoli kajutu chcete.“

Udiveně se na mě podíval. „Budu v ubikaci, pane. Kde jinde bych měl spát?“

11.

Unavený a skleslý jsem se vrátil na můstek a zamkl za sebou dveře. Měl jsem dost rozumu, abych neztrácel čas hledáním ztracených zbraní. Na lodi tak velké jako Vyzývatel mohly být kdekoli. Námořníci, které jsem přistihl při drancování našich zásob, byli ve skafandrech; tváře těch dvou, kteří unikli, jsem ani nezahlédl.

I tak jsem ale mohl okruh podezřelých zúžit. Na začátku jsme měli čtrnáct mužů posádky a šéfinženýra, jehož jméno jsem pořád ještě neznal. Pochyboval jsem, že by v tom byl zapletený vrchní inženýr; připadal mi tak letargický, že mu je nejspíš všechno jedno. Jeden muž ležel mrtev ve skladišti. Spojař Tzee měl plné ruce práce se zpětnou montáží spouští k laserům; pan Akkrit a pan Jabour počítali cestující a neměli kdy přidat se k nájezdníkům. Pan Andros byl ve vězení. Zbývalo tedy osm podezřelých. Dva z nich byli ve skladišti.

Mohl jsem všechny podrobit polydrogovému výslechu; pod neodolatelným vlivem drog by se ke svému zločinu museli přiznat. Ale když jsem neměl proti nim jiný důkaz, bylo něco takového přísně zakázáno. Kromě toho jsme stejně neměli lékaře, který by PD provedl.

„Můstku, hlásí se centrála.“

„Co se děje, pane, ehm, Tzee?“

„Myslím, že lasery jsou zase kompletní, pane. Mohl byste vypustit zkušební cíl?“

„Nemůžete naprogramovat simulaci střelby?“

„Jestli se chceme přesvědčit, že laserové dělo skutečně funguje, tak to nestačí, pane.“

„Na tom něco je. Až se pan Tyre znova ohlásí, nechám ho poslat přes palubu něco z těch odhozených osobních věcí. Na zkoušku to bude stačit.“

Když jsem pokládal interkom, napadla mě morbidní myšlenka použít jako cíle těla mrtvého námořníka, ale zahnal jsem ji. Moje vztahy s posádkou byly už tak špatné, ať už jsem byl sebevíc znechucen mužem, který se nestyděl ukrást jídlo svým kamarádům.

Poznamenal jsem si, že mám nařídit Philipovi, aby odklidil to tělo a vypustil nějaké smetí pro lasery. Pak budeme muset zorganizovat systém, kterým bychom kuchyň zásobili dostatečným množstvím potravin, aby nám měla z čeho připravit jídlo.

Také v centrále musí být služba; to znamenalo vycvičit několik námořníků tak, aby dokázali ovládat lasery, které dal pan Tzee zase do pořádku. U recyklátorů měla být služba čtyřiadvacet hodin denně; ale jak to mám dokázat, když mám všehovšudy třináct námořníků?

Obrazovka se plnila mými poznámkami. Naprosto nezbytné bylo zasázet nové rostliny v hydroponické komoře. Šéfinženýr-prolistoval jsem deník a našel si jeho jméno – Andreas Kasavopoulos, se musí vrátit do služby. Na můstku musí být služba. I kdybychom já i Philip sloužili dvanáctihodinové hlídky, což je fyzicky nemožné vydržet víc než pár dní, neměl Vyzývatel dost důstojníků. Taky v hydroponii budou potřebovat nové lidi, kteří by pečovali o mladé rostlinky. O cestující se musí někdo postarat…

Unaveně jsem se zaklonil. „Potřebujeme víc lidí," zašeptal jsem.

„Cože, pane?" Kerren.

„Potřebujeme víc lidí."

„Provedl jsem několik výpočtů ohledně vašeho problému," odpověděl čítač zdvořile. „Vyzývatel má sedmnáctičlennou posádku. Když –"

„Šestnáctičlennou. Jednoho muže jsem zastřelil."

Kerren byl tak šokovaný, že se na vteřinu odmlčel. „Budiž, přepočítal jsem to. Když každý člen posádky denně odpracuje osmnácti hodinovou směnu, budete mít právě dost –"

„To není možné."

„Matematicky to jinak vyřešit nelze. I tak nebudete mít dostatečnou posádku pro některé méně kritické činnosti. Je třeba –“

„Stačí, Kerrene.“ Zmlknul. Opřel jsem se v křesle. Hlava se mi točila. Zhluboka jsem se nadechl. Musím sehnat víc lidí. Unaveně jsem vstal. „Kerrene, dávej pozor na překážky. Monitoruj recyklátory a energii. Okamžitě mě vyvolej, když se vyskytne nějaká odchylka od normy.“

„Samozřejmě, pane. Bude mi potěšením. Odcházíte?“ Na okamžik zaváhal. „Na můstku musí být za plavby nepřetržitá služba, kapitáne. Článek 17 lodního řádu, vydání z roku –“

„Službu máš ty. Já mám práci.“

„Lodní čítač není považován za důstojníka pro žádný účel, který –“

Zamkl jsem za sebou dveře můstku. Na druhé úrovni zamračení námořníci zametali chodbu pod dozorem pana Akkrita. Poměrně rychle se postavili do pozoru; dal jsem jim pohov a obrátil se k jejich šéfovi. „Máte seznam cestujících a jejich kajut?“

„Ano, pane.“ Akkrit mi podal pomačkaný papír, který vytáhl z kapsy. Prohlédl jsem si ho. Kajuta, kterou jsem hledal, byla na druhé straně lodi. Když jsem vykročil, vzpomněl jsem si na pušku, kterou jsem nechal na můstku u svého ovládacího pultu. Pokrčil jsem rameny. Pochyboval jsem, že by zpanikaření námořníci ze skladiště chtěli hned teď napadnout svého kapitána ukradenými zbraněmi.

Zaklepal jsem na dveře.

„Kdo je to?“ Walter Dakko vyhlédl do chodby. „To jste vy, kapitáne? Pojďte dál.“ Jeho oblečení a věci ležely poházené po posteli, jako by je byl přebíral. Zavřel za námi dveře a čekal, až promluvím.

Přinutil jsem se k soustředění. „Pane Dakko, mám dole třináct mužů posádky, z nichž ne všichni jsou spolehliví. Jeden z mých dvou důstojníků ve službě pije.“

Pomalu se posadil na lůžko. „No a?“

„Nemůžu udržet loď v chodu s těmi lidmi, které mám,“ pokračoval jsem. „Potřebuju –“

Dveře se rozlétly. „Tati, zjistili jsme s Gregem, že –“

„- rekruty.“

Chris Dakko se na mě obořil: „Co vy tady děláte, Seaforte?“

„Chrisi!“ vykřikl jeho otec pobouřeně.

„Je to přece naše kajuta!“

Walter Dakko ho mírně opravil. „Je to moje kajuta. Tvoje je za rohem.“

„A co je v tom za rozdíl?“

Staršímu Dakkovi povolily nervy. „Jdi do svého pokoje, dokud ti to nebude jasné!“

Otec a syn se na sebe mračili a úplně zapomněli, že tam jsem.

Chris pomalu zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Tentokrát ne. To už udělat nemůžeš.“ Vyšel ven.

Walter Dakko si nešťastně povzdechl. „Tak to vidíte,“ podotkl s lítostí. Znovu se podíval na mě. „Co jste to říkal?“

„Potřebuju lidi.“

Posadil se na postel. „Teď říkáte, že potřebujete lidi. Předtím jste říkal, že potřebujete rekruty. Co z toho je pravda?“

Nechápal jsem, jak to myslí. „To je přece totéž.“

„Ne. Svých třináct mužů přidělte ke kritickým úkolům. Ať pracují ve strojovně nebo s přístroji. A civilní dobrovolníci ať se starají o rostliny a pomáhají s vařením a úklidem.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To nejde. Musí se dohlížet na recyklátory; sebemenší problém nás může zabít. Řád přikazuje, aby v centrále a na můstku byla za všech okolností služba. A –“

„Rád přikazuje?“ opakoval po mně nevěřícně. „Co záleží na řádu v takové situaci, jako je ta naše?“

„Na námořním plavidle,“ řekl jsem pomalu, „platí lodní řád za každých okolností.“

„Jsme vrak ponechaný na pochybnou milost Boha Pána!“ Praštil sakem o podlahu, pak si to rozmyslel a ohnul se pro ně. Oprášil je a zlehka ho položil na postel. „Když budeme spolupracovat, můžeme snad mít šanci. Jděte se svým lodním řádem někam! Musíme se prostě pokusit přežít.“

„Řád potřebujeme právě proto, abychom přežili,“ řekl jsem prostě. Jak mu to mám vysvětlit? „Důstojníci Námořní služby jsou vycvičeni k plnění povinností. Jsou vychováváni k vědomí

cti, znají cenu své přísahy a význam oddanosti věci. Několik mých důstojníků na Portii se dobrovolně hlásilo ke službě na Vyzývateli, i když znali riziko s tím spojené.

Ale posádka – nejspíš víte, co jsou zač. Aby vůbec bylo na lodích dost lidí, nabízí vláda půlroční plat předem jako bonus a přijímá každého. Říká se tomu zaručené přijetí. Většina těch mužů nepociťuje vůči námořnictvu žádnou loajalitu ani sounáležitost. Disciplína se mezi nimi udržuje jen pomocí řádu vynucovaného přísnými tresty. Jedním z důvodů, proč je kapitán absolutním diktátorem, je i to, že se tak v posádce potlačuje jakýkoli popud ke vzpouře.“ Aniž jsem si to uvědomil, začal jsem přecházet sem a tam. „Tvrdé hranice autority se stanovují a udržují prostřednictvím řádu. Jak víte, pro členy posádky je závažným zločinem dotknout se svého kapitána.“ Zastavil jsem se a obrátil se k němu. „Když posádka uvidí, že se řád nedodržuje, bude lodní disciplína ztracená. Už teď je hodně nalomená. Jednoho muže jsem musel pro výstrahu zavřít a jednoho jsem zastřelil, když jsem ho přistihl při krádeži ve skladišti a on mě napadl.“

„Slyšel jsem.“

„Mnoho nechybí a veškerá disciplína se rozpadne. To nemůžu připustit. Každý za sebe by znamenalo smrt hladem nebo ještě něco horšího.“ Myslí mi probleskly pochmurné obrazy. „V každém případě nemám na vybranou. Postup mi nařizuje má přísaha.“

„Jaký postup? Jaká přísaha?“

„Přísahal jsem, že budu dodržovat lodní řád. Odstavec 204.1. Kapitán lodi přijme a bude vykonávat pravomoci vlády na plavidle, dokud nebude odvolán rozkazem vyšší instance nebo dokud nezemře.“

Dakko zrudl. „Potřebujete naši spolupráci, kapitáne Seaforte. Toho nedosáhnete tím, že ze sebe budete chrlit ty svoje řády. Neberou v úvahu takovou situaci, jako je ta naše.“

Pokrčil jsem rameny. „A co na tom záleží?“

„Koukejte se konečně dál než na ta svoje malicherná pravidla!“ rozkřikl se. „Jestli na téhle prokleté lodi umřeme, jaký má význam ten váš řád? A co záleží na vaší přísaze?“

Nechápavě jsem se na něj podíval. „A čím podle vás pravděpodobnost smrti ruší mou přísahu?“ Nešťastně jsem zavrtěl hlavou. „Už jednou jsem přísahu záměrně obešel. A co hůř, odmítl jsem přímý rozkaz svého admirála, a silně pochybuji o tom, že to byl rozkaz nezákonný. Nemám žádnou omluvu. Podruhé to už neudělám.“ Sáhl jsem po klice. „Přišel jsem vás požádat o pomoc.“ Otevřel jsem dveře.

„A co jste ode mě chtěl?“

„Abyste dobrovolně nastoupil k námořnictvu. A abyste promluvil s Gregorem a Chrisem, jestli by nemohli udělat totéž. Ale zřejmě bude lepší, když za nimi zajdu sám.“ Odešel jsem.

Cestou do kabiny Gregora Attaniho jsem proklínal svou netrpělivost. Znepřátelil jsem si Dakka, když jsem ho nejvíc potřeboval. Když jsem klepal na dveře, zaříkal jsem se, že zůstanu klidný a rozumný.

„Co chcete?“ Gregor zjevně nebyl nijak nadšený, že mě vidí.

„Můžu dál?“

„No jo.“ Ustoupil. Zastavil jsem se hned na prahu. Na lůžku seděl Chris Dakko a mračil se.

Zhluboka jsem se nadechl. „Vlastně je dobře, že jste tady spolu; chtěl jsem mluvit s vámi oběma.“ Stručně jsem vysvětlil, v jaké situaci se loď nachází. „Takže jsem přišel verbovat.“

Chvilku bylo ticho. „Vy na nás chcete, abychom se dali k námořnictvu?“ Chris Dakko byl zjevně ohromený.

„Ano. Jste vzdělaní a inteligentní a já vás potřebuju.“

„Jako důstojníky nebo členy mužstva?“ To se zeptal Gregor.

Dobrá otázka, a ještě jsem o ní neuvažoval. „Raději jako členy mužstva. Ale ve vašem případě bych vás přijal i jako důstojníka, kdybyste na tom trval.“

„To znamená co?“ zeptal se Chris z postele.

Zaváhal jsem, ale rozhodl se pro upřímnost. „Vás bych jako důstojníka nechtěl,“ řekl jsem mu. „Nemáte na to povahu.“ Chris pohrdlivě hodil polštář na přepážku.

Greg Attani pokrčil rameny. „Nemám zájem.“ Zrudl. „Chci říct, díky za nabídku, kapitáne. Omlouvám se za svoje chování. Ale určitě víte, že jsme se sem přesunuli proto, abychom se vás zbavili. Nic mě nemůže přinutit dát se k vaší posádce.“

Chris líně vstal. „Ani mě. Zeptejte se těch svých tranďáckých kamarádů. Ti vám určitě hrozně pomůžou.“ Zasmál se. „Pojď, Gregu, mrkneme se do klubovny.“

Stroze jsem kývl. „Dobře. Díky, že jste mě vyslechli.“ Odešel jsem a cestou ke schodišti jsem držel jen s námahou na uzdě zbytek svých nervů. Oči jsem měl zabodnuté do paluby, takže jsme se málem srazil s Eddiem Bossem.

Zastoupil mi cestu. „Ty!“ Ukazovákem mě šťouchl do prsou. „Si stejnej jak ty horňáci! Každej svojí cimru, co! Vyhodit nás z lodě, co letí, a strčit nás do týdlenctý!“

„Eddie, já –“

„Co, kam letíme, co, horňáckej kápo? Domu, jo? Zas do Ňorku?“ Jeho mohutné rysy byly zkřivené vzteky. „Nechal si nás strčit sem, co tady chcípnem!“ Mohutnou rukou sevřel mou paži. Divokým rozmachem mě odhodil na přepážku. „Že mně lámeš do hlavy číst, tójo! Akorát psina! Si nechal strčit tranďáky na chcíplou loď, bez žrádla, bez všeho!“

Žebra mě bolela. S námahou jsem se mu podíval do očí. „Já jsem přece na Vyzývateli taky, Eddie.“

Neposlouchal mě. „Ten chlap ten loďák, ten Deka jo sejmul. Sem ho našel na koňku ležet jak studenýho, všecky zuby kaput! Toho máme dost! Do prdele s lodí a do prdele s tebou!“ Zvedl pěst.

Volnou rukou jsem ho šťouchl do žeber. „Srabe! Číhni hlavoun Eddie Boss, podělanej srab, tójo! Furt kecá, akorát! Pomoct nic, akorát kecat!“

Pustil mou paži a podezřívavě se na mě podíval. „Co je, kápo?“ Znělo to klidněji. „Co hanykáš jak tranďák? Kápo žádnej tranďák. Tak se vyžvejkni, kápo, vyžvejkni, slyším.“

Úlevou jsem polkl. „Eddie, Vyzývatel je v zoufalé situaci. Máme málo jídla, nemůžeme fúzovat, nemám dost posádky. Mluvil jsem s několika cestujícími, jestli by nechtěli nastoupit k námořnictvu. Nevím, co udělají. Zatím mi pomoz s tranďá – se svými kamarády. Dej jim kabiny, jaké chtějí. Nepouštěj je k posádce; námořníci jsou podráždění. To s Dekem mě mrzí. A vůbec mě mrzí, že jste v tomhle svrabu.“

Zatvrzele zavrtěl hlavou. „Chlapa zmárelim, až ho najdu. Deke můj kámoš. My kámoše žádnej neválcuje.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemsti se ještě, Eddie. Potřebuju každého námořníka, kterého máme. Prosím, udělej to pro mě.“

„Tójo, budu čekat a ty že sem srab,“ ušklíbl se. „Eddie akorát podělanej!“

To jsem si zasloužil. „Omlouvám se,“ řekl jsem klidné. „Chystal ses mi urazit hlavu. Potřeboval jsem, abys mě poslouchal.“

Zkoumavě se mi díval do tváře. „Takjo. Ste v průseru i bez Eddieho. Ale Eddie žádnej srab; to neříkejte, nikdá!“

„Platí.“ Vztáhl jsem ruku.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Vy žádnej můj kámoš. Nechal ste hlavouna kápa strčit tranďáky na tudlectu chcíplou loď. Si tu ruku strčte někam.“ A odpochodoval.

Za chvilku jsem byl už u svého pultu na můstku a přemýšlel o neúspěchu své mise. Když jsem čekal na Philipa, až se vrátí z ubikace, kam se šel ubytovat, uvědomil jsem si, že nemám nejmenší ponětí, jak vypadá moje vlastní kajuta. Můj lodní pytel ležel v koutě, kam jsem ho po příchodu odhodil. Unaveně jsem ho zvedl a znovu vyšel z můstku.

Vykročil jsem chodbou. Když jsem míjel kajutu prvního důstojníka, snažil jsem se nemyslet na svůj trapný výstup s Philipem a lavicí. O dvě kabiny dál jsem našel dveře, které jsem hledal, dveře s kapitánským znakem. Kajuta byla prázdná, čistá, neosobní, větší než kajuta na Portii, dokonce i než na Hibernii.

Kapitán Hasselbrad přestěhoval všechny svoje věci. Uložil jsem oblečení, postavil obrázek Amandy vedle postele.

V kajutě byl konferenční stolek, několik židlí a křeslo. Nic víc. Sedl jsem si. Nespal jsem dva dny. Na chvilku si odpočinu.

+ + + + +

S trhnutím jsem se vzbudil a chvilku jsem nevěděl, co se děje, než jsem si uvědomil, kde jsem. Podíval jsem se na hodinky. Se zaklením jsem vyskočil; uplynulo několik hodin. Bylo už skoro poledne. V koupelně jsem si opláchl obličej studenou vodou a

bezvýsledně hledal ručník. Nakonec jsem si otřel oči rukávem a vyběhl na chodbu.

Před můstkem čekal nervózně Philip Tyre. Zasalutoval.

„Promiňte. Jak dlouho už čekáte?“

„Asi hodinu, pane. Nechtěl jsem klepat.“ Bylo zvykem, že kapitána v jeho kajutě nikdo nevyrušuje, pokud se neděje něco mimořádného, a i potom jen interkomem. Philip předpokládal, že nejsem k dosažení, protože to tak chci.

„Zaklepejte, kdykoli budete chtít, praporčíku,“ řekl jsem ochraptěle. „Nebo zavolejte. Jsme tu jediní důstojníci, vy a já.“

„Ano, pane. Děkuji vám.“ Pochyboval jsem ale, že to někdy udělá. Lodní zvyky byly příliš silně zakořeněné, než aby je porušil pouhý praporčík. Šel za mnou na můstek. „Kuchaři podali hlášení mně, pane, když nemohli najít vás. Večeře bude v sedm, dají ji dohromady z toho, co objevili ve spížích.“

„Dobře.“ Podíval jsem se na své poznámky na obrazovce.

Musel jsem vyřídit tu věc s vrchním inženýrem. A centrálu. A hydroponii. Co nejdřív? Sáhl jsem po interkomu. „Pane Druckere, volejte můstek.“

Odpověď přišla ne z hydroponie, ale z kóje. „Hlásí se lodník Drucker, pane.“ Znělo to dost ospale.

„Jak dlouho jste mimo službu?“ zeptal jsem se.

„Ehm, tři, ne, čtyři hodiny, pane. Pan Tyre mi řekl, abych dokončil noční hlídku a pak se šel vyspat.“

Zuřil jsem. Zatímco já jsem se válel ve své kajutě, Philip za mě plnil mé povinnosti. „Dobře. Mrzí mě, že jsem vás vzbudil. Spěte dál a ve čtyři se ohlaste na můstku.“

„Rozkaz, pane.“

„Philipe, zjistěte, jestli pan Tzee je v kóji a spí; nechci ho taky vzbudit, pokud byl celou noc ve službě.“

„Je pořád ještě v centrále, pane,“ ošil se nervózně Philip. „Rozkázal jsem mu držet dvojitou hlídku. Nebyl jsem si jistý, jestli byste chtěl riskovat a nechat radioniku bez dozoru.“

„Dost toho berete na sebe, co?“ Sám jsem věděl, jak nevděčně to zní. Zavolal jsem centrálu. „Pane Tzee.“

Chvilku trvalo, než odpověděl. Napadlo mě, jestli nespal. „Hlásí se lodník Tzee.“

„Jděte se trochu vyspat. Centrálu za sebou zamkněte.“

„Rozkaz, pane. Díky.“ Položil interkom.

Ticho na můstku bylo depresivní a vyčítavé. Povzdechl jsem si. „Díky, že jste se o všechno postaral, Philipe. Mám vztek sám na sebe a vylil jsem si ho na vás.“

„Díky, pane.“ Rychle pokračoval. „Vy se taky musíte někdy vyspat, pane. Nikdo na vás nemůže chtít, abyste byl v pohotovosti čtyřiadvacet hodin denně.“ Díval se přitom na přepážku, jako by si nebyl jistý, jestli nezašel příliš daleko.

Zašel. Aby praporčík pronášel ke kapitánovi takovéhle poznámky, to byl skandál. Kromě za daných okolností.

„Já vím.“ Rychle jsem změnil téma. „Jděte do jídelny a postarejte se, aby pan Bree měl všechno, co potřebuje na zítřejší jídla. A zařiďte, aby se někdo staral o cestující. Až skončíte, hlaste se zase tady.“

„Rozkaz, pane.“ Vystřihl vzorný pozdrav a pružným krokem odešel. Nebyl jsem o tolik starší než Philip; jemu bylo osmnáct a mně jen jednadvacet, ale na jeho mladistvou energii jsem se díval s trpkou závistí starce.

Seděl jsem u pultu a snažil jsem se vymyslet nějaké schéma, které by nám umožnilo udržet aspoň základní funkce lodi. Věděl jsem ale, že ztrácím čas. S takhle okleštěnou posádkou a jen jedním použitelným důstojníkem to prostě nešlo.

S každou minutou, kdy jsem otálel, lasery byly bez obsluhy a centrála bez služby, se zvyšovalo nebezpečí, v němž naše loď byla. Někde kolem byly ty… zlaté ryby, jak jsme jim říkali. Zřejmě byly schopny zaměřit naše lodi; neměl jsem ponětí jak. Vyzývatele už našly jednou.

Jestli ho napadnou podruhé, zmizí i nynější malá šance na přežití.

Ale na druhou stranu nechat pana Tzee ve službě, dokud nepadne, loď také nezachrání. Musím… nevěděl jsem co. Někde jistě bylo nějaké řešení, jen kdybych na ně přišel.

Lekl jsem se, když někdo zaklepal na dveře; vzpomněl jsem si na ztracené zbraně a raději jsem se přes kameru podíval, kdo to jde. Čekal jsem Philipa, ale místo něj tam stál lodník Drucker. Copak už jsou čtyři?

Pozval jsem ho dovnitř. „Západní hydroponie, pane Druckere. Musí se vyklidit.“

„Ano, pane. Ale jak jsem už říkal, veškeré přístroje jsou rozbité. Nemůžeme tam nic pěstovat.“

„Manuálně ano. Chci, abyste si vzal dva lidi a uklidil tu spoušť. Všechen použitelný kov odstěhujte do skladiště strojovny. Písek zachovejte. Až budete hotoví, zapojíme zářivky a svaříme pár pěstebních nádrží. Chci seznam semen a odhad, kolik řízků můžeme vzít z východní hydroponie, aniž bychom oslabili tamní rostliny. Kdy budete schopen podat hlášení?“

Chvíli se rozmýšlel, než odpověděl, což jsem ocenil. Viděl jsem na něm, jak poprvé zápolí s problémy velení. „To záleží na tom, koho mi dáte, pane. Totiž –“

„Já vím. Koho chcete?“

„Grošněva a Jaboura, jestli mi je můžete dát, pane. Nejsou ty typy, co se o koště leda tak podpírají, aby neupadli. Ne jako, ehm, jako někteří.“

Usmál jsem se. „Máte je mít. Dejte se do toho; do večeře ještě pár hodin zbývá.“

„Rozkaz, pane.“ Když odcházel, potkal se ve dveřích s Philipem. Když mi praporčík líčil, co zařídil, poslouchal jsem ho jen na půl ucha. Díval jsem se přitom na své včerejší poznámky. Tolik práce.

Poslal jsem Philipa, aby se zbavil toho těla ve skladišti, a sám jsem se začetl do seznamu nákladu. Veškeré naše kargo bylo tak či onak užitečné pro kolonii na Naději národů; možná by mohlo být k užitku i nám.

Když se Philip vrátil, vzal jsem do ruky interkom. „Pozor všem. Všichni důstojníci a členové posádky do jídelny. Cestující také. Bez výjimky, prosím.“ Zamračil jsem se na Tyra. „Jdeme, praporčíku.“ Znovu jsme opustili můstek. Vzal jsem ze zbrojnice další laserovou pistoli a podal ji Philipovi. „Tuhle neztraťte.“

Do krvava se zarděl. „Rozkaz, pane. Neztratím.“ Za několik okamžiků jsem už rázně vstoupil do jídelny s Philipem po boku. Kolem postávali ustrašení cestující, kteří nevěděli, kam si mají sednout. Námořníci tu byli na neznámé půdě a shlukli se poblíž

dveří. Normálně jedli dole, v jídelně posádky na třetí úrovni. Šum hovoru pomalu utichl.

Šéfinženýr stál se založenýma rukama poblíž skupinky starších cestujících; v duchu jsem si poznamenal, že si s ním mám po večeři promluvit. Transpopka jménem Jonie se tiskla k Eddiemu Bossovi. Annie stála vedle nich v provokativní póze s rukama v bok. Když jsem ji míjel, mrkla na mě; podíval jsem se jinam. Zbývající transpopové byli izolováni či se sami izolovali v rohu jídelny.

Zastavil jsem se uprostřed místnosti. „Dámy a pánové, jsem Nicholas Seafort, kapitán Vyzývatele. Než začneme jíst, probereme si, v jaké jsme situaci. Fúzní šachta Vyzývatele je zničená a nemůžeme tedy fúzovat. Máme velkou zásobu paliva pro podsvětelný pohon, ale bohužel v dostupné vzdálenosti není žádný přístav, žádná hvězda. Předpokládáme, že budeme zachráněni; Portia nám pošle pomoc, až se dostane do přístavu.“

Ozval se stále sílící šum hlasů, protože jsem právě potvrdil děsivé pověsti, které se lodí šířily. Jedna ze starších žen se tiše rozplakala.

„Máme dostatek energie a zásoby potravin, které nám vydrží nejméně na tři měsíce. Další potravu vypěstujeme v hydroponii, stejně jako bychom to dělali ve fúzi.“

„Proč nás tady nechali?“ zaječela nějaká žena. „To vaše zatracené námořnictvo nás sem přivezlo a pak nás opustilo!“

„Portia je menší než Vyzývatel. Nemohla nás pobrat všechny; její recyklátory by to nezvládly.“

Lodník Clinger přešlápl. „A co když se Portia do přístavu vůbec nedostane!“ Do neklidného šumu pak dodal. „A i když jo, kdo říká, že nás záchranná loď najde?“

„Tak dost, Clingere.“ Naděje na uklidnění situace zmizela.

„Jen ho nechte mluvit!“ dožadoval se mohutný muž ve středním věku na druhém konci jídelny. „Chceme to vědět!“

„Vaše jméno?“

„Emmett Branstead.“ Zamračil se na mě. „Nechte ho mluvit! Třeba se konečně dozvíme pravdu!“

„Já vám říkám pravdu," odpověděl jsem tak mírně, jak jsem jen dokázal. Někdo se pohrdlivě zasmál. Uvědomil jsem si, že to musím vzdát. „Tak pokračujte, Clingere."

„Špatný je na tom to –" námořník mluvil nevrle a podrážděně – „že se nedozvíme, jestli nás nějaká loď hledá, nebo jestli to Portia schytala taky. Nebo když bude nějaká záchranná loď, tak kdy přiletí. Můžeme až do smrti čekat na pomoc, která nikdy nepřijde!"

Na druhé straně místnosti někdo vzlykl.

„A to není to nejhorší!" Clingerova trpkost se stupňovala. „V nejlepším případě to trvá jedenáct měsíců na Naději národů a jedenáct zpátky k nám, a jídla máme jen na tři měsíce!"

Utnul jsem zděšený šum. „Co budeme potřebovat, to si vypěstujeme!"

„Jak?" ozval se Emmett Branstead. „Západní hydroponická komora je zničená, ne?"

„Ano." Čekal jsem, až utichne reptání. „Jsou i jiné způsoby, jak pěstovat potravu." Nastalo ticho. „Máme desítky nevyužitých kajut. V těch postavíme nádrže. A máme dostatek zářivek, aby to rostlinám stačilo."' Branstead zavrtěl hlavou. „Zářivky nevydávají všechny složky, které rostliny potřebují, aby –"

„Optimální nebudou, ale svým způsobem se použít dají, ne?"

Neochotně kývl.

„A co živiny a voda?" zeptal se někdo. „Jak je dokážete rozvést do všech kajut?"

„Budeme rostliny hnojit a zalévat ručně, jak to lidé dělali po tisíce let. Ano, je to práce, ale závisí na tom náš život."

Clinger zavrčel: „Než tohle uděláme, tak se sežereme navzájem. Většina z nás je vlastně mrtvá, jenom o tom ještě neví!"

Zahřímal jsem: „Tak dost!"

„Proč? Má pravdu!" ozvala se mladší žena se strnulým, ztrhaným obličejem. Podpořilo ji souhlasné mručení.

„Já jsem tady kapitán!"

„A proč byste měl?" odsekl Emmett Branstead. „Naše životy jsou v sázce. Máme do toho co mluvit!"

„A my taky," ozval se jeden z námořníků. „Pane," dodal nesměle, když jsem se na něj zle zamračil.

„Tak to by stačilo," řekl jsem tiše, ale důrazně. „Námořníci, pozor!" Několik jich váhavě poslechlo.

První se ozval lodník Sykes. „Nenamáhejte se, kapitáne."' Za ním se ozvalo další mumlání. „Mlčte! Dal jsem rozkaz!"

Jiný z námořníků váhavě řekl: „Kapitáne, není to vaše chyba, vy jste nás do toho nedostal, ale proč se namáhat s tou spoustou práce? Stejně všichni umřeme."

„Jsme stále posádka fungující –"

„To teda nejsme!" ozval se zase Clinger. „Tohle už není žádná námořní loď, Andy se vám to snažil říct, než jste ho šoupnul do basy. Koukejte na nás! Třináct námořníků, vy a tenhle kluk! Hydroponie je v háji; z východních nádrží dostanem tak leda okurky a rajčata!"

„Clingere –"

„Ale i kdybysme měli co jíst, tak tady v nejlepším případě budeme tvrdnout tři roky, nebo taky pět, než se něco podělá na přístrojích nebo než nás možná někdo najde. A to ještě jenom jestli se ten tlustoprd admirál vůbec dostane na Naději národů!"

Rázně jsem k němu došel, jako bych neměl ani v nejmenším strach. „Řekněme, že máte pravdu, Clingere, a že tu zůstaneme tři roky. No a co? Není to víc, než kolik trvá cesta na Naději národů a zpátky. Nechal jste se najmout na dálkovou plavbu, to si už nevzpomínáte? A i kdybyste věděl, že umřete, tak stejně budete plnit svoje povinnosti!" Šťouchl jsem ho ukazovákem do žeber. „Máme energii, máme palivo; máme cestující, o které se musíme postarat."

Zatvrzele zavrtěl hlavou. „Jestli mám chcípnout, tak si chci nejdřív něco užít!" Zasmál se tak, že mě z toho zamrazilo.

„Pozor!" zařval jsem.

Clinger se rozhlédl, jestli ho někdo podporuje, a usoudil, že ano. Založil ruce na prsou. Několik dalších udělalo totéž.

Ticho prořízl hlas Philipa Tyra. „Splňte ten rozkaz, pane Clingere." Laserová pistole pevné zamířila na námořníkův žaludek. „Máte na to pět vteřin, pak střelím." Vykročil vpřed.

Pistole zakolísala, pak se znovu ustálila. „Myslím, že jsem dost blízko, abych neminul.“ Víc nic neřekl.

Clinger váhal asi vteřinu, ale mně připadala jako celé věky. Pak kapituloval a postavil se do pozoru. Ostatní námořníci udělali totéž.

Pohřebním tónem jsem řekl: „Chcete strávit zbytek plavby ve vězení, pane Clingere?“

„Ne, pane.“

„V tom případě budete od téhle chvíle bezvýhradně poslouchat rozkazy.“

„Rozkaz, pane.“

Nechal jsem to být. „Pohov.“ Otočil jsem se k cestujícím a řekl jsem: „Obracím se na vás všechny, na muže i ženy. Potřebujeme víc posádky; neexistuje jiný způsob, jak loď zvládnout. Za den nebo za dva budu hledat dobrovolníky.“ Překřičel jsem nastalou vřavu. „Nikdo z vás se jistě neplavil s úmyslem nastoupit k námořnictvu. Ta myšlenka vám může připadat směšná, ale závisí na tom naše přežití.“ Odmlčel jsem se a odkašlal si. „Budeme všichni společně jíst tady v jídelně; nemáme dost personálu, abychom vařili zvlášť pro posádku a pro cestující. Žádné jídlo nesmí přijít nazmar, porce budeme rozdělovat předem. Pokud všechno své jídlo nechcete, dejte ho někomu u svého stolu. Posádka bude sedět zvlášť“ – ukázal jsem k jedné straně jídelny – „a vy cestující si můžete zatím vybrat místa sami. Kapitánské místo je tady.“

Vybral jsem si náhodně jednu židli a posadil jsem se. Philip automaticky přistoupil k jinému stolu, pistoli zastrčenou do saka. Šéfinženýr si vybral třetí stůl; důstojníci byli zvyklí rozdělit se mezi cestující.

Nejdřív jsem myslel, že budu jíst sám. Pak se ke mně přidala ta dáma s bledým, vyhublým obličejem a po ní i Walter Dakko. Všiml jsem si, že všichni transpopové se sesedli ke společným stolům.

Když se všichni usadili, vstal jsem a zaťukal na skleničku. „Bože Pane, na palubě U.N.S. Por- Vyzývatel je 30. července 2198. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě

a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Slova zněla dutě dokonce i mně.

Atmosféra u večeře byla pochmurná. Rozhovor byl neklidný a deprimovaný. Jedli jsme chudou stravu připravenou bez fantazie: vařená zelenina, maso z konzervy, slané sušenky místo obvyklého čerstvého chleba. Ta bledá mladá dáma, Elena Bartelová, ukázala gestem na okolní stoly, kde seděli cestující.

„Vy si myslíte, že dáte dohromady posádku z – z tohohle?“

Rozhlédl jsem se; převažovaly staré tváře, s výjimkou transpopů. „Nemám na vybranou.“

Nevesele se usmála, jako bych nic neřekl. „Třeba stará paní Reevesová, sestra toho soudce? Nebo támhle ten tlusťoch, ten Conant?“

„Jsou tu i další,“ řekl jsem. Vůbec se mi nelíbilo, jakým směrem se rozhovor ubírá.

„Ano. Třeba inženýr Olwin. Ale ten je moc starý, než aby se náležitě přizpůsobil, ne? Padesát a něco? Takže zbývá pár mladších bez vzdělání. Ten nepříjemný mladý Dakko nebo jeho naštvaný kamarád Gregor. Jak moc vám budou k užitku?“

„A co vy?“ řekl jsem, spíš abych ji umlčel než z jakéhokoli jiného důvodu.

„Já?“ zasmála se pohrdlivě. „Domácí neurotička Vyzývatele? Hned od prvního měsíce měli ostatní cestující vždycky najednou moc práce, kdykoli jsem si přišla do klubovny popovídat. Díky Bohu za zasedací pořádek, jinak bych byla jedla sama.“ Při mém zkoumavém pohledu se zarděla, ale pokračovala. „Jen se na mě podívejte. Hubená, neohrabaná, nikdy jsem neměla ani známosr, natož abych se vdala. Nedokážu si ani zavázat botu, abych to nezvorala.“

„Jste k sobě moc tvrdá, slečno Bartelová.“

Zasmála se; byl to ostrý, řezavý zvuk. „Ne, jenom konečně upřímná. Stejně budeme brzo všichni mrtví, takže nemám co ztratit.“

Obořil jsem se na ni. „Nemáte důvod předpokládat něco takového. Máme pořád naději na záchranu.“

„Já vás obdivuji, kapitáne, bez ohledu na to, jak s vámi mluvím. Jste rozhodnutý vydržet až do konce, i když je šance tak

malá. Možná nejste dost starý, abyste chápal beznaděj. Kolik je vám, devatenáct? Taky jsem si kdysi myslela, že jsem nesmrtelná.“

„Je mi jednadvacet, slečno Bartelová, a veřte mi, vím, že nejsem nesmrtelný. Jen mám pocit –“ Odmlčel jsem se dřív, než jsem se té zatrpkle mladé ženě svěřil. „Mám svou povinnost. Jestli umřu nebo ne, na tom nezáleží. Povinnost zůstává. Rozhodování je pak mnohem jednodušší.“

„To vám závidím.“ Rozmrzele se zahleděla do své slabé polévky. „Víte, mnoho dobrovolníků ale nenajdete. Možná žádného.“

„Já vím. Beznaděj je svůdná.“ Hrál jsem si se lžící. „Víte, když budeme předpokládat, že nemáme šanci, tak nejen že to téměř jistě bude pravda, ale zbytek svého života prožijeme v – v marasmu. Budeme se klepat strachy. A to udělat nechci, i kdybych já jediný měl vědět, jak jsem žil a umřel.“ Uvědomil jsem si, že nemám daleko k slzám, a zmlknul jsem.

Po chvíli řekla vlídněji: „Omlouvám se, že jsem se pošklebovala, kapitáne. Plňte své povinnosti. Očekávám, že na palubě téhle lodi za pár týdnů umřu, až dojdou potraviny. A myslím, že mi to ani moc nevadí. Život nebyl nijak příjemná záležitost.“ V tomto pochmurném tónu náš rozhovor skončil.

Později, když se cestující rozešli, svolal jsem posádku, pana Kovakse jsem poslal na hlídku k recyklátorům, pana Tzee do centrály a pana Sykese do strojovny. Philip se dobrovolně nabídl, že zůstane na můstku; řekl jsem mu, že může ve službě spát, když bude potřebovat, ale zdálo se, že ho samotná ta myšlenka šokuje. Já jsem si pak naprosto vyčerpaný šel lehnout. Než jsem položil hlavu na polštář, byla moje poslední myšlenka, že jsem zapomněl promluvit s šéfinženýrem. Nějak ho musím přivést zpátky k jeho povinnostem; strojovna poskytovala energii nezbytnou pro přežití.

+ + + + +

I přes svou únavu, nebo možná právě kvůli ní, jsem spal špatně a ráno jsem byl otupělý a podrážděný. Šel jsem hned na

můstek. Philip Tyre, ospalý, ale vzhůru, zdvořile vstal. „Dobré ráno, pane.“

Hrubou silou jsem sám sebe přinutil chovat se příjemně. „Dobré, pane Tyre.“ Podíval jsem se na svůj pult. Ale potřeboval jsem kávu. „Ještě chvilku tady vydržte, pane Tyre. Za pár minut vás vystřídám.“

Šel jsem do důstojnické jídelny. Káva nebyla; prohledal jsem skříně a zapnul kávovar. Zatímco se káva vařila, přecházel jsem sem a tam, a hned jak byla hotová, šálek jsem si nalil. Začal jsem ho pít, aniž bych počkal, až vychladne, protože jsem se už chtěl co nejrychleji vrátit na můstek a vystřídat Philipa.

Právě když jsem sahal po klice dveří, rozlétly se a dovnitř se vpotácel šéfinženýr, pomačkaný a neoholený. Couvl jsem. „Ehm, pane – ehm, chci říct, šéfe, chtěl jsem s vámi mluvit.“

Skepticky si mě prohlédl. Nakonec řekl: „Radši bych si dal dřív kafe, jestli vám to nevadí.“

Mávl jsem rukou. „Posložte si.“ Za jiných okolností bych takovou poznámku považoval za nepřípustně hrubou, ale nebyl důvod znepřátelit si ho ještě víc.

Nalil si šálek. „To jste vařil vy?“

„Ano.“

Zdálo se, že nápoj u něj našel ocenění. „Aspoň někdo tady má rozum.“

Sedl jsem si zase k dlouhému stolu. Po chvíli se ke mně přidal. Horečně jsem se snažil vzpomenout si, jak se jmenuje. Nakonec jsem to vzdal. „Nevzpomínám si na vaše jméno.“

Nevesele se usmál. „Andreas Kasavopoulos. Hlásí se vrchní inženýr Kasavopoulos, pane.“

„Říkají vám Andy?“ zkusil jsem to.

„Ne.“ Nevrle zíral do svého šálku. „Ne, neříkají.“

„Dobře, pane, ehm, Kasavopoulosi, chtěl jsem –“

„Říkají mi Dray.“

Povzdechl jsem si. Tohle nebude jednoduché. „Řekněte mi, Drayi,“ zeptal jsem se bez obalu, „jak dlouho už jste ožrala?“

Pokusil se mi podívat do očí, ale neuspěl. Místo odpovědi se začal zabývat svým šálkem.

„Na něco jsem se vás ptal, šéfe.“

Váhal tak dlouho, jak si troufl, a pak zamumlal: „Já nevím, kapitáne. Prostě jsem do toho nějak spadl.“

„A co by se muselo stát, abyste z toho zase vypadl?“ ptal jsem se úsečně.

Pokrčil rameny. „Jo, to nevím.“ Když viděl, jak znechuceně se tvářím, zasmál se: „Co uděláte, kapitáne? Zavřete mě do vězení? Já myslel, že mě potřebujete do služby.“

To mě pobouřilo. Ať jsem si já osobně zasloužil respekt nebo ne, moje hodnost ho vyžadovala. Neuměl jsem si představit, co by se mi bylo stalo v době, kdy jsem býval praporčíkem, kdybych se svým kapitánem mluvil takhle. „Nezapomínejte, s kým mluvíte!“

Nevesele se zachechtal. „Jo, s dalším takovým, co se ho námořnictvo zbavilo. Co jste provedl, že jste je tak naštval, kapitáne? Nenaleštil jste si odznaky?“

„Mlčte!“

„Nebo vás nachytali s nějakou kočkou v kajutě?“ To mě nadzvedlo. Vyskočil jsem se zaťatými pěstmi. Šéfinženýr zmlknul. Dlouhou, přízračnou chvíli jsem zíral skrz něj, zatímco on si nervózně olizoval rty.

Slepý stravujícím vztekem jsem skočil k interkomu a zavolal můstek. „Pane Tyre, hlaste se v důstojnické jídelně, okamžitě. Zamkněte za sebou můstek.“

„Rozkaz, pane!“

„Kapitáne, já –“

Hodil jsem svůj napůl plný šálek Drayovi na hlavu. Ucouvl, zmáčený vlažnou kávou. Zavrčel jsem: „Doporučoval bych vám neříkat nic, šéfinženýre!“

Vzápětí se rozlétly dveře. Philip Tyre se postavil do pozoru, uniformu pomačkanou, oči zarudlé.

„Pohov! Máte svou laserovou pistoli, praporčíku, nebo jste o ni zase přišel?“ Znělo to, jako bych ho uhodil.

Rozepnul sako. „Mám ji v-“

„Dejte ji sem.“ Beze slova mi ji podal. „Plně nabitá?“ Celý bledý kývl. Stiskl jsem spoušť; ozvalo se zapraskání a v místnosti začal být cítit ozón. Všichni jsme zírali na spálené a

kouřící místo v palubě. „Už ať jste zpátky na můstku, pane Tyre, jste ve službě!“ Chlapec prchnul.

Prudce jsem se obrátil k šéfinženýrovi. Namířil jsem mu pistoli na hlavu. „Položte ruku na stůl, inženýre Drayi.“

Okamžitě poslechl a na jeho širokém čele se objevil pot.

Volnou rukou jsem ho popadl za zápěstí a přiložil mu pistoli k hřbetu ruky. „Chcete vědět, proč jsem tady? Ti cvoci tvrdili, že jsem psychopat! Co o tom vědí? Tu věc s těmi námořníky ututlali a mě vyhodili z lodi!“

Jeho tvář se podobala smrtce.

„Vy jste alkoholik, Drayi, a já potřebuju do služby důstojníky, ne ochlasty. Takže to uděláme takhle. Jak vás poprvé nachytám, že pijete, položím vám ruku na stůl a na ni pistoli, takhle, vidíte? Pak vypálím a tu ruku vám uškvařím. Nebudu vás muset zavřít do vězení a pořád vám ještě jedna ruka zbude, takže budete moci sloužit. To je přece logické, ne, Drayi? Odpovězte!“

Zablekotal: „Ano, pane! Ano, kapitáne, je to logické. Nedotknu se ani kapky –“

„Já jsem věděl, že budete souhlasit, Drayi. A ten idiot co o mně řekl, že jsem psychopat…“ Usmál se s hrůzou i s úlevou. Pistoli jsem mu pořád tiskl k ruce. Teď jsem mu s ní přejížděl po prstě. „Tak jsme dohodnuti, Drayi?“

„Ano, kapitáne! Ano, pane! Já už –“

„No tak tu dohodu zpečetíme vaším malíčkem.“ Zařval a snažil se vykroutit.

Držel jsem ho pevně. „Neškubejte sebou, šéfe! Neměl byste ani moc těžce dýchat, nebo to bude celá ruka!“ Ve tváři byl šedý a zíral na mě s neskrývanou hrůzou. „Víte, Drayi,“ řekl jsem věcně, „na to, abyste držel hlídku, nepotřebujete pět prstů, a ten pahýl vás vždycky upozorní, kdyby vás třeba napadlo dát si panáka.“

Bledá, těstovitá tvář mě zapřísahala v němém zoufalství; unikl mu zvuk někde mezi zasténáním a fňuknutím. I když se snažil ovládnout, ruka se mu nekontrolovaně škubala. Usmál jsem se. „No tak se do toho –“

„Bože můj, ne!“ zachraptěl. „Kapitáne Seaforte, prosím vás! Já už nebudu dělat žádné potíže, na kolenou vás prosím, pane! Prosím!“

Uvažoval jsem o tom. Pak jsem zavrtěl hlavou. „Ne, Drayi, když to neudělám, nebudete mě brát vážně. Je mi líto.“ Přehmátl jsem si na jeho zápěstí.

„Bože Pane! Prosím, pane, já toho můžu nechat! Ukážu vám, kde to mám, všechno! A destilátor můžu rozbít!“ Z obočí mu nepovšimnuty stékaly kapky potu. Zaváhal jsem, zavrtěl hlavou. „Kapitáne, počkejte, já vás tam zavedu! Prosím!“

Pomalu jsem řekl: „Ale já mám chuť to udělat, Drayi. S prsty je zábava. Nejdřív udělají takový směšně pukavý zvuk –“

Zalknul se, jak se mu zvedl žaludek. Pak ze sebe začal chrlit proud zapřísahání a proseb o milost.

Pomalu jsem se nechal přesvědčit. Neustále jsem si pro sebe naštvaně mručel, když jsem za ním šel do skladu strojovny, kde z měděných trubek jeho destilátoru stékaly do skleněného džbánu drahocenné kapky zakázaného alkoholu. Netečně, s namířeným laserem, jsem se díval, jak destilátor rozbíjí.

Pak jsem se díval, jak nalévá ze sklenic pálenku zpátky do recyklátorů. Na tváři měl přízračný, strnulý úsměv, protože jsem na něj stále mířil pistolí.

Když bylo všechno hotovo, nechal jsem popelavého šéfinženýra na jeho stanovišti. Když jsem odcházel, ještě mě horlivě ujišťoval, že už se nedotkne ani kapky alkoholu, natož aby nějakou vyrobil. Vrátil jsem se zpátky na první úroveň. Zastavil jsem se ve své kajutě, vyzvracel kávu do záchodu. Pak jsem seděl na posteli s hlavou v dlaních, dokud jsem si nevzpomněl na Philipa, který byl stále ještě sám na můstku. Přinutil jsem se vstát a vlekl jsem se chodbou.

Na můstku se na mě Philip podíval s obavami. Znovu se mi zvedl žaludek. Laskavě jsem řekl: „Já se na vás nezlobím, Philipe. To představení bylo kvůli němu, ne kvůli vám. Nedělejte si s tím hlavu.“ Jeho tvář se pomalu uvolnila. Svezl jsem se do křesla. „Převezmu hlídku. Jděte se vyspat.“

„Mám vám něco donést, než půjdu, pane?“ Zkoumal jsem stav svého žaludku. „Trochu kávy, prosím vás. Můj šálek najdete na podlaze v důstojnické jídelně.“

+ + + + +

Ráno uplynulo bez dalších příhod. Panu Tzee jsem nařídil, aby zaškolil někoho, kdo by mohl sloužit na centrále, a panu Kovaksovi, aby totéž udělal u recyklátorů. Ale s pouhými třinácti členy posádky jsem nemohl držet nepřetržité služby dlouho.

Pomocí interkomu jsem zařídil dodání zásob k večeři, postaral jsem se o pana Androse ve vězení, zorganizoval základní stevardskou službu, která by zvládla praní a úklid, přesvědčil jsem se, že se někdo stará o kuchyň a hydroponii. Nikdy jsem si neuvědomil, kolik činností je třeba vykonat na palubě lodi; mnoho z nich se obvykle děje, aniž by se o to museli důstojníci starat.

Zametání a vytírání, prádelna, obsazení strojovny, všechny nezbytné hlídky, nejrůznější úkoly hlavního stevarda, zajišťující pohodlí cestujících… Divil jsem se, že to na Vyzývateli zvládli i s plnou posádkou osmdesáti devíti lidí.

Nechal jsem Kerrena spočítat kurz směrem domů, ale věděl jsem, že nejdřív musíme dát dohromady kompletní službu ve strojovně, než se pokusím o jakékoli manévry s tryskami. V každém případě pak stejně ověřím kurz ručně s maximální pečlivostí, a ve svém současném stavu jsem se na to necítil.

Když přišla doba večeře, neochotně jsem za sebou zamkl můstek a vydal se do jídelny, pronásledován pocitem viny, že je na můstku zase už prázdno. Připomněl jsem sám sobě, že s pouhými třemi důstojníky je prakticky nemožné držet na můstku službu čtyřiadvacet hodin denně, a kromě toho dokud se nepřesvědčím, že šéfinženýr dokáže zůstat střízlivý, nemůžu mu svěřit samostatnou hlídku. To už je lepší, aby na můstku nebyl nikdo.

U večeře mě přivítalo hmatatelné nepřátelství. Moje poznámky o verbování se zjevně nelíbily. Dokonce i ta mladá dáma, která se mnou včera mluvila, Elena Bartelová, mě zpražila

pohledem. Jen Walter Dakko byl přátelský, ale zdálo se, že myslí na něco jiného.

V jídelně se moc nemluvilo a veselí tam bylo ještě méně. Když jsme dostali jídlo, byly porce skromné a pokrm nelákavý. Budu muset zlepšit kvalitu jídla, nebo těžce utrpí morálka.

Později jsem předal Philipovi hlídku a vlekl se do své kajuty. Hlava se mi vyčerpáním točila. Svlékl jsem se a dopadl na postel. Ležel jsem beze spánku celou věčnost, protože mi myslí horečně vířily nevyřešené problémy lodi.

Konečně jsem usnul, ale neklidně jsem se obracel a převaloval, dokud mě Amanda neuklidnila chlácholivým pohlazením. Její teplo mě vzrušilo; v temnotě kabiny jsem se jí vášnivě vrhl do náruče a vzbudil se s obolavělým tělem a zmatenou myslí. Rozsvítil jsem, pustil polštář, který jsem objímal, a čekal, až mi srdce přestane bušit a erekce povolí. Zabořil jsem hlavu do deky. Nevím, jak dlouho jsem plakal. Nakonec jsem zhasl a předstíral spánek až do požehnaného příchodu rána.

+ + + + +

Pomalu jsem se oblékl a vůlí se přinutil potlačit podrážděnost a starat se o loď. Donesl jsem si na můstek šálek horké kávy, poslal Philipa Tyra pryč a převzal hlídku. Dopoledne jsem strávil nad síťovými grafy na obrazovce svého počítače a snažil se zjistit, o kolik lidí musím nejméně rozšířit svou posádku.

Toho dne jsem nebyl schopen naprosto nic dokončit bez vyrušování. Nejdřív pan Kovaks, s otázkami o monitorování měřicích přístrojů na recyklátorech. Pak lodník Drucker chtěl vědět něco o nových nádržích na hydroponii. Dokonce i Philip Tyre, který se teď obával rozhodovat jménem kapitána, za mnou chodil s trivialitami kolem pasažérů a jídelny, až jsem ho ze zoufalství poslal spát.

Když na můstek zavolal pan Bree a ptal se mě na radu kolem večerního menu, už jsem jen zavrčel a zavěsil. Vypadalo to, jako by se celá loď nakazila mým neklidem.

Nechtělo se mi nechat můstek zase bez dozoru, a poslal jsem tedy jednoho ze stevardů pro polévku, kterou v kuchyni připravili k obědu. Pokud jsem věděl, Philip spal a nají se později. Držel jsem hlídku na Vyzývateli prakticky teprve první den a už jsem si na můstku připadal jako vězeň.

V polovině odpoledne jsem začal hypnotizovat ručičky hodin a čekal na vysvobození v podobě času večeře. Uvažoval jsem, jestli si nemám ukrátit čas povídáním s Kerrenem, ale uvědomil jsem si, že i tísnivé ticho je mi milejší než jeho přehnaná formálnost. Právě jsem s láskou vzpomínal na Dannyho a jeho potěšení z šachů, když mě zabouchání na dveře vrátilo do skutečnosti.

Obezřetně jsem se přes kameru podíval, kdo za dveřmi stojí. Venku nervózně přešlapoval Walter Dakko a chystal se právě znova zabušit na pevný hlislitový panel. Prudce a podrážděně jsem otevřel dveře. „Nechte toho! Co to sakra děláte?“

„Promiňte, ale potřeboval jsem vás na sebe upozornit. Šel jsem – dolů, hledal jsem Chrise –“

„Neotravujte mě se svými problémy!“ odvrátil jsem se znechuceně. Jestli mi bouchal na můstek kvůli tomu svému neotesanému synáčkovi –

„Byl jsem na třetí úrovni. Viděl jsem před vězením několik mužů, jak rozřezávají dveře.“

„Bože Pane.“ Tak už to začalo – až příliš brzo. „Jak je to dlouho?“

„Minutu nebo dvě. Šel jsem rovnou sem –“

„Vypadněte z můstku!“ Vystrčil jsem ho ze dveří, popadl laserovou pušku. Zamkl jsem dveře, doběhl ke schodišti a hnal se po něm dolů. Walter Dakko mi byl v patách. Za chvíli jsem už byl na půl cestě mezi druhou a třetí úrovní. Vzpomněl jsem si na lekci, kterou jsem dostal před dávnou dobou na jiné lodi; když jsem se přiblížil ke spodní palubě, zpomalil jsem a ostražitě jsem se rozhlédl.

Chodba byla prázdná.

Spěchal jsem za ohyb chodby k vězení. Ovládací panel byl otevřený a dráty přestříhané; dveře byly násilím napůl otevřené. Veřeje byly propálené a ohnuté. Zaklel jsem a protáhl se dovnitř.

Cely byly prázdné. Když jsem lezl ven, narazil jsem do pana Dakka a skoro umřel leknutím. „Jděte stranou!“ Protáhl jsem se kolem něj.

U kóje jedna jsem se zhluboka nadechl a udeřil do ovládání. Když se dveře otevřely, vtrhl jsem dovnitř, pušku v pohotovosti. Pan Tzee seděl na svém lůžku s rukama v klíně. Zvedl jsem zbraň. Podíval se mi do očí. „Vím o tom, ale nejedu v tom.“ Seděl bez pohnutí.

„Dobře.“ Snažil jsem se dýchat pomaleji. „Kde jsou?“ S námahou jsem se přinutil sklonit pušku.

„Nevím, pane.“

„Kdo?“

„Clinger, Sykes. Jeden z těch nových z vaší lodi. Zabijou mě, jestli se dozvědí, že jsem vám to řekl.“

„Já vím.“

„Co mám udělat, pane?“

„Zůstaňte tady.“ Pak mě napadlo něco lepšího: „Ne, jděte a zamkněte se v centrále. Držte hlídku.“

Rychle se zvedl. „Rozkaz, pane.“

„Kovaks? Drucker?“

„Myslím, že Kovaks je v recyklátorovně. O Druckerovi nevím, ten zrovna někam šel, když to začalo.“

Popadl jsem interkom a zavolal recyklátorovnu, zatímco pan Tzee se kolem mě protáhl ke dveřím. „Pane Kovaksi?“

Nekonečná chvíle, než odpověděl. „Ano, pane?“

„Kdo je tam s vámi?“

„Nikdo, pane. Zrovna jsem přišel do služby a vystřídal Štefánika.“ Napadlo mě, jestli nešel na své stanoviště proto, aby se vyhnul podezření ze vzpoury.

„Zamkněte dveře a neotevírejte, dokud nevydám rozkaz. Potvrďte.“

„Rozumím a provedu, kapitáne. Co se děje?“

Položil jsem interkom bez odpovědi. Ode dveří mě sledoval Walter Dakko. „Jdeme,“ přikázal jsem úsečně. „Bude lepší, když vás tady nikdo nezastihne.“ Vyrazil jsem zpátky ke schodišti a bral schody po dvou.

Dakko těžce dýchal, jak se snažil mi stačit. „Kapitáne, něco bych vám chtěl říct.“

„Později.“ Oběhl jsem patu schodů a vyrazil k ubikaci.

„Nemělo by se to odkládat.“

Neochotně jsem se zastavil. „No? Co je?“

„Nastoupím. Složím přísahu, kdy budete chtít.“

„Vy a k námořnictvu?“ Na víc jsem se nezmohl. „Vy?“

„Ano.“ Prohlížel si mě nesouhlasně. „Předpokládám, že se chcete zeptat proč.“

„No… ano,“ začervenal jsem se.

Ironicky se usmál. „Předpokládám, že teď naposledy můžu říct, co si skutečně myslím. Nenastupuji z lásky k vám, kapitáne, ale to ostatně už víte. Ale musím volit mezi vámi a tím, co představujete, a mezi tamtěmi muži. A tím, co představují oni.“ Zachvěl se. „Možná že je už příliš pozdě; nevím. Jsme římští občané, pane Seaforte, a barbaři jsou před branami. Nejsem žádný centurio, ale pokud barbaři ztečou hradby, nebude už na mém občanství záležet.“

Kývl jsem. „Rozumím. Děkuji vám. Opakujte po mně: Já, Walter Dakko…“ Složil přísahu přímo tam uprostřed chodby a stal se příslušníkem Námořní služby Spojených národů. Pak jsem mu stiskl ruku, i když to nebylo zvykem. Stál trochu nesvůj a čekal na rozkazy.

„Formální záležitosti vás naučím později, pane Dakko. Prozatím bude stačit, když uděláte, co vám řeknu, okamžitě a bez otázek.“

„Ano, pane.“

„Rozkaz, pane,“ opravil jsem ho automaticky a pak jsem se zasmál vlastní pošetilosti. „To je jedno. Pojďte se mnou.“ Pokračoval jsem k ubikaci a zabouchal na dveře. „Philipe, otevřete. To jsem já, Seafort.“ Za chvilku se dveře otevřely. Philip Tyre ve spodním prádle si nás oba ospale prohlížel.

„Oblékněte se. Vylomili dveře do vězení a osvobodili pana Androse.“ Philip cpal ruce a nohy do šatů. „Na sako se vykašlete. Pan Dakko mimochodem zrovna složil přísahu. Rychleji, sakra!“ Chlapec si konečně obul boty. „Jdeme!“ Vedl jsem je ke

zbrojnici a hledal v kapse klíč. Otevřel jsem skladiště zbraní. „Jaké zbraně ovládáte, pane Dakko?“

„Lovil jsem v chráněných honitbách. Takže nejlepší bude asi puška.“

Jednu jsem mu podal. Philipovi jsem dal omračovač a další jsem si vzal sám. Zamkl jsem znovu dveře a rozběhl se chodbou k centrále. „Otevřete!“ Dveře se odsunuly. S připravenou zbraní jsem nakoukl dovnitř. Pan Tzee byl sám. „Pokračujte. Nepouštějte sem nikoho kromě mě a pana Tyra.“

„Rozkaz, pane.“

Vedl jsem svůj malý bojový oddíl k recyklátorům; pan Kovaks byl bezpečně uvnitř. Pokračovali jsme k východní hydroponii. Pan Drucker tam na můj příkaz neochotně otevřel dveře, nejistě si nás prohlédl a postavil se do pozoru. Neztrácel jsem čas. „Víte, co se děje?“

Váhal, než to přiznal. Udělal nejistou grimasu a řekl: „Ano, pane.“

„Jdete s námi?“

„Ano, pane.“

Zkusil jsem to. „A kdo ne?“

„Nevím pane. Byl jsem většinou tady.“

Ukázal jsem na otevřené dveře: „Klidně se k nim můžete přidat, pane Druckere, když mi neodpovíte.“

„Jsou to kamarádi!“ vykřikl prosebně.

Zavrtěl jsem nekompromisně hlavou. „Jsou vzbouřenci.“

Pokusil se neuhnout očima, ale nepovedlo se mu to. „Sykes a Clinger,“ zamumlal. „Andros.“

„Kdo ještě?“

Očima přebíhal od Philipa Tyra k Dakkovi.

Dal jsem mu takovou facku, až se otočil. Couvl a zděšeně si sáhl rukou na tvář. Zblízka jsem se na něj zamračil. „Bůh vás zatraťˇ, pane Druckere, na lodi je vzpoura! Uposlechněte rozkazu, nebo vás na místě popravím!“ Rukou jsem sevřel pistoli po svém boku.

„Akkrit,“ zamumlal. „Ten nový stevard, ten Byzer. O nikom dalším nevím, vážně.“ Oči nespouštěl z paluby.

„No dobře,“ řekl jsem chladně. „A příště –“

„Omlouvám se," vyhrkl. Tvář měl zkřivenou strachem. „Kapitáne, já už nevím, co je správný. Chci stát za váma, ale prásknout kamarády…"

„Já to chápu," řekl jsem vlídněji. Hledal jsem něco uklidňujícího, co bych mu řekl. „Když všechno ostatní selže, pane Druckere, konejte svou povinnost. Dodržte přísahu; přísaha, to jste vy." Neúčinkovalo to na něj. Zeptal jsem se: „Kam odvedli Androse?"

Pokrčil rameny. „Nevím, pane. Vypadnul jsem, když jsem viděl, co dělají. Měli tu pušku a omračovač, a já jsem věděl, že to někdo odnese." Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Philip zarděl a snažil se nedat na sobě nic znát.

„No dobře." Teď jsem zase váhal já. Po chvilce jsem vytáhl z opasku omračovač a podal jsem mu ho pažbou napřed. „Pane Druckere, přikazuji vám zůstat tady a bránit své stanoviště proti každému vzbouřenci, který se pokusí vejít."

Jen na mě ohromeně zíral. Pak si vzal zbraň a pevně sevřel hladkou pažbu. „Rozkaz, pane." Narovnal se. Když jsem odcházel, dodal: „Spolehněte se na mě, pane." Nevesele jsem se usmál. Spolehnu se; nic jiného mi nezbývá.

Venku na chodbě jsme se poradili. „Zajistit kuchyni nebo hledat Androse?" zeptal jsem se Philipa.

„Hledat kde, pane?" zeptal se rozumně praporčík. Zločinci se mohli přesunovat po lodi stejně rychle jako my.

Pokrčil jsem rameny. „Ve strojovně nebo v potravinovém skladu. Kdo ví? Máme tu skoro sto prázdných kajut."

Walter Dakko tiše řekl: „Když nejdřív nezajistíte kuchyni –"

Prudce jsem se k němu otočil: „Mluvte, jen když jste tázán, námořníku!" Spadla mu čelist. „Nikdy nepřerušujte důstojníka," zavrčel jsem. Věděl jsem, že s ním ještě nikdy nikdo nemluvil tímhle způsobem. Přesto ale polkl a odpověděl: „Rozkaz, pane."

Byl jsem vyčerpaný, hladový a zmatený. Vzbouřenci mohli být kdekoli. Povzdechl jsem a přiznal porážku. „Do jídelny." Unaveně jsem se vlekl zpátky ke schodišti.

Když jsme tam vešli, pan Bree sebou zděšeně trhl. Očima přelétl naše nachystané zbraně.

„Proč ta panika, pane Bree?“ zeptal jsem se. Byl bledý jako křída a olizoval si rty, ale neodpověděl. Dlouhou chvíli jsem na něj zíral, než mi to došlo. „Byli tady?“ Kývl. „Co sebrali?“

„Nemohl jsem nic dělat, kapitáne, vážně,“ koktal. „Měli pušku. Chtěli nás zastřelit!“ Mimoděk ustoupil o krok stranou.

„Co sebrali?“ Hrdlo jsem měl stažené.

Zvedl ruce, jako by nás chtěl zahnat. „Prosím, kapitáne, já s tím nechci mít nic společného. Nezatahujte mě do toho!“

Ruka mi sklouzla k pistoli, když se do toho vložil Philip. „Řekněte kapitánovi přesně, co sebrali, pane Bree,“ řekl tiše. „Potřebujeme to vědět.“

Zděšený námořník se na Philipa vděčně podíval. „Konzervy ze spíže, pane, a zeleninu. Nechali tady jen mouku a kvásek na chleba.“

Svezl jsem se na židli a otupěle zíral na prázdný dřevěný stůl. Philip došel ke mně: „Odpečetím sklad a donesu další zásoby, pane, jestli chcete.“ Neodpověděl jsem. Studoval jsem kresbu dřeva.

Pan Bree váhal. „Můžu zase dneska udělat dušené maso se zeleninou, pane, když budu mít další masové konzervy.“

„Mlčte všichni.“ Řekl jsem to bezvýrazně a lhostejně. Snažit se dál bylo bláznovství. Nemohl jsem dělat nic než rezignovat a nechat události, ať si jdou svou cestou.

Povzdechl jsem. Nebyl jsem dost krutý na to, abych ponechal Vyzývatele ve Philipových rukou. Ještě ne. Ale všichni na palubě téhle lodi umřeme; nemáme šanci na přežití. Zklamal jsem. Zbývá mi už jen plnit svou přísahu, dokud nebude mým dnům konec.

Ticho trvalo několik minut, než jsem se pohnul. Ztěžka jsem vstal. „Pane Tyre, vezměte jednoho ze stevardů, jděte do skladu a přineste bednu konzervovaného masa a zeleniny. Nikoho jiného do skladu nepouštějte, až budete odcházet, znova zamkněte, a bezpečně se vraťte se zásobami. Splňte rozkaz, i kdyby vás to mělo stát život.“

Philip se postavil do pozoru. „Rozkaz, pane,“ řekl prkenně a formálně. Zasalutoval a pokynul pomocnému stevardovi, aby šel s ním. S odjištěnou pistolí otevřel dveře a zmizel v chodbě.

„Pane Dakko, postavte se tak, abyste mohl hlídat dveře. Nepouštějte sem nikoho se zbraní, kromě pana Tyra.“ Rekrut kývl a odhodlaně se postavil na jednu stranu dveří. Přešel jsem přes jídelnu a vzal do ruky interkom, který tam visel na přepážce. Nastavil jsem ho tak, aby mě bylo slyšet v celé lodi.

„Pozor všem. Hovoří kapitán. Všichni cestující a posádka se okamžitě dostaví do jídelny. Pane Druckere, pane Tzee, pane Kovaksi, zůstaňte na svém stanovišti; vás se rozkaz netýká.“ Zavěsil jsem. Přitáhl jsem si židli do prostřední uličky. Seděl jsem tváří ke dveřím, pistoli na kolenou.

Za chvilku se začali scházet. Walter Dakko si chladně prohlížel každého, kdo vešel, zbraň v pohotovosti. První přišla Annie, ta mladá transpopka, a za ní několik jejích kamarádů. Objevil se námořník Jabour s nejistým výrazem. Ze svého místa v uličce jsem jim pokynul, aby se posadili.

Přišli Gregor Attani a Chris Dakko a překvapením otevřeli ústa, když uviděli zbraň v rukou Chrisova otce. Nevšímal si jejich polekaných pohledů a nespouštěl oči z otevřených dveří.

Šéfinženýr opatrně nahlédl dovnitř a pak váhavě vešel. Ukázal jsem na stůl; poslušně se posadil. Eddie Boss se prudce zarazil, když uviděl pušku. Přikázal jsem mu, aby si sedl; zamračil se na mě, ale pak se rozhodl, že poslechne. Za ním dorazili další transpopové.

Několik starších cestujících přišlo společně v hloučku, jako by se chtěli navzájem podpořit. Paní Ovaughová se těžce opírala o hůl. Za ní následovala paní Reevesová, soudcova sestra, se svým manželem. Doprovázel je pan Fedez a Piercovi.

Pak vrazil dovnitř Emmett Branstead. Pohlédl na Waltera Dakka, ale nezastavil se. „Kapitáne, co si vlastně –“

„Později. Posaďte se.“

„Nejdřív mi musíte –“ Obrátil jsem k němu svou pušku s netečným výrazem v obličeji. Podvolil se a rychle si našel místo.

Pomocný stevard opatrně nahlédl do dveří. Když neviděl žádné nebezpečí, vešel a táhl za sebou bednu potravin. Za ním následoval Philip Tyre, pistoli připravenou a v tváři výraz neochvějného odhodlání. Zarazil se, když uviděl Waltera Dakka, ale uklidnil se, když jsem na něj chlácholivě kývl.

Nakonec dorazili všichni, kdo dorazit chtěli. Někde v útrobách lodi číhalo šest ozbrojených vzbouřenců: Clinger, Andros, Sykes, Byzer, Simmons a Akkrit. V jídelně bylo ticho. Dokonce i na transpopy zapůsobil ten obecný pocit ohrožení.

Odkašlal jsem si. „Včera večer jsem vám říkal, že budu mezi vámi hledat dobrovolníky, kteří by nastoupili k námořnictvu. Teď přišla ta chvíle. Bezpečnost lodi vyžaduje, aby byla vytvořena dostatečná posádka. Vyzývám vás proto: Kdo se hlásí dobrovolně?“

Jediný, kdo promluvil, byla Elena Bartelová. „Jsem ochotná vám pomoci jako civilista, kapitáne. S jakýmkoli úkolem.“

„Já také, pane.“ K mému úžasu to řekla stará paní Reevesová.

„Děkuji vám oběma. Ovšem já hledám dobrovolníky pro Námořní službu, ne civilní pomocníky.“

„Proč?“ zeptal se Emmett Branstead.

„U.N.S. Vyzývatel je námořní loď a musí ji řídit námořní posádka.“

Branstead se pohrdlivě ušklíbl. „Ale vy ji nemáte.“

„Mám zbytek posádky a ten dále posílím.“

„Použijte civilisty.“

„Ne. Kromě hydroponie a recyklátorů potřebuji lidi také k laserům, abychom se mohli bránit. Musíme držet nepřetržitou službu v centrále. Posádka musí být i ve strojovně, abychom byli schopni loď pohánět.“

„A čím, pomocnými motory? To jsou manévrovací trysky a my jsme devatenáct světelných let od domova!“ Branstead byl v tváři rudý a mračil se. „To je beznadějné, vy blázne!“

Philip Tyre, který seděl kousek ode mě, rozčileně sykl. Vstal jsem. „Ano, devatenáct světelných let. Spočítal jsem, že po odhození nepotřebného nákladu a při využití veškerého paliva, které máme, dokážeme za jeden měsíc dodat naší lodi čtvrtinu rychlosti světla. Pokud –“

Elena Bartelová vyhrkla: „To by znamenalo, že se domů dostaneme za sedmdesát šest let!“

„Ano, ale –“ Zděšený šum byl stále hlasitější. Poprvé jsem zvýšil hlas. „Ale rádiová zpráva, kterou začneme vysílat k Zemi na nepřetržitém paprsku, se tam dostane už za devatenáct let.

Budeme neustále vysílat svou pozici a kurz. Tou dobou už budeme mít za sebou skoro pět světelných let cesty k domovu a –“

Emmett Branstead se rozkřikl: „Vždyť to je celý jeden lidský život! Nemáme šanci!“

„Ne. Někteří z nás budou naživu, a naše děti určitě.“

„Kristepane, vy vůbec nevíte, o čem mluvíte,“ rozčílil se Branstead. „Trvalo by ještě dalších patnáct let, než by se k nám dostali –“

„Ve fúzi jsou to jen měsíce.“

„A všichni vědí, že k akceleraci nemůžete použít všechno palivo! Proletěli bychom kolem sluneční soustavy a nemohli bychom zabrzdit.“

„Záchranná loď by se přizpůsobila naší rychlosti a kurzu; vylodili by nás za letu. Možná že Vyzývatel nakonec proletí sluneční soustavou, prázdný a opuštěný, až někteří z nás budou trávit doma klidné stáří a vzpomínat na naše nynější dobrodružství.“

Tentokrát bylo mlčení spíše zamyšlené. Po chvilce jsem dodal: „Nebo tu můžeme sedět a hádat se, až nám dojdou zásoby a my umřeme. Úkoly, které jsem jmenoval – služby v centrále, recyklátory, hydroponie, strojovna – to všechno potřebuje námořní posádku. Nesvěřím přežití Vyzývatele, civilistům.“ Došel jsem k interkomu na přepážce a zavolal můstek. „Kerrene, zapoj se on-line, prosím.“

„Hlásí se čítač K 20546, pane.“ Jeho formálnost mě polekala, ale byl jsem za ni vděčný.

„Výborně. Ty máš senzory v jídelně, viď?“

„Ano, pane, pro případ nouze. Normálně jsou vypojené pro zachování soukromí.“

„Aktivuj senzory a zaznamenávej. Já, kapitán Nicholas Seafort, hledám dobrovolníky. Kdo se hlásí?“

Nikdo nepromluvil. Řekl jsem: „Naposledy vás vyzývám. Kdo se přihlásí?“

„Já.“ Všechny hlavy se otočily k bledé mladé ženě.

I já jsem se k ní obrátil. „Dobře, slečna Bartelová.“

„Ano. Stejně je to jen na pár měsíců.“

„Ne, smluvní doba je pět let.“

Trpce se usmála. „Myslím, že nebude, kapitáne. Ale ten zbylý čas jsem se rozhodla strávit takhle.“

„Děkuji. Opakujte po mně: Přísahám na svou nesmrtelnou duši…“

Zvedla pravou ruku. „Přísahám na svou nesmrtelnou duši…“

„Že budu chránit a bránit Chartu Generálního shromáždění Spojených národů, že po dobu své služby budu projevovat věrnost a poslušnost Námořní službě Spojených národů a že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán Nejvyšší.“

Její vážná slova zněla ztichlou jídelnou. Když skončila, krátce jsem kývl. „Kdo další?“ Rozhlédl jsem se kolem.

„Já, pane.“ Podsaditý muž středního věku. „Chester Olwin. Jsem inženýr.“

„Dobře.“

Přijal jsem jeho přísahu. „Kdo ještě?“ Žádná odpověď.

„Přihlásí se ještě někdo?“ Několik cestujících se podívalo jinam a v rozpacích uhnulo pohledem. Dva muži středního věku, nějací inženýři, a několik starších žen.

„Dobře.“ Vrátil jsem se pomalu zpátky do středu místnosti. „Kerrene, pokračuj v záznamu.“

„Rozkaz, pane.“

Začal jsem přecházet sem a tam. „Podle článku 12 lodního řádu, revidované vydání z roku 2087, vyhlašuji tímto výjimečný stav.“ Očima jsem přejel po shromážděných cestujících. „Během výjimečného stavu jsou povoleny nedobrovolné odvody k Námořní službě.“ Zastavil jsem se před jedním ze stolů. „Vy! Vstaňte!“

Gregor Attani se s roztřesenýma nohama postavil. Formálně jsem řekl: „Tímto vás odvádím do Námořní služby Spojených národů a žádám vás, abyste složil přísahu poslušnosti. Opakujte po mně: Přísahám…“

Očekával jsem, že odmítne, ale on se jen zeptal: „Proč? Proč já?“

„Jste mladý a jste vzdělaný.“

Dlouhou chvíli se díval na palubu. Pak se narovnal, krátce pohlédl na svého kamaráda Chrise. Tvář měl vážnou. „Přísahám na svou nesmrtelnou duši –“

Dokončil jsem přísahu. „Vy! Chrisi Dakko!“

„Ne!“ Vstal a postavil se proti mně se zaťatými pěstmi.

„Odvádím vás do Námořní služby. Složíte přísahu.“

„Ani omylem!“ Jeho otec na svém místě u dveří přešlápl a pak znovu znehybněl.

Zvedl jsem pušku. „Opakujte po mně: Přísahám na svou nesmrtelnou duši –“

Chris čekal, zjevně nezastrašen. „A co uděláte, Seaforte? Zastřelíte mě, nebo nás všechny?“ Pohrdlivě se zasmál. „A kdo se pak postará o tu vaši zatracenou loď?“ Podíval se mi do očí. „Jestli ze mě uděláte otroka, tak nejste o nic lepší než ti vaši vzbouřenci.“

Mou odpověď přerušila ruka, která mi zprudka dopadla na rameno. Prudce jsem se otočil, připravený k boji. Nade mnou se tyčil Eddie Boss s planoucíma očima. „Zmiz,“ zavrčel jsem, „to se tě netýká.“

„Vemte mě.“

„Sedni – cože?“

„Vemte mě!“ stál nade mnou a zatínal pěsti.

Krátce jsem zavřel oči. „Nemůžu, Eddie. Potřebuju lidi se vzděláním. A taky bys musel uposlechnout každý můj rozkaz, bez otázek. A to nedokážeš.“

„Mně nepovídejte co můžu!“ rozkřikl se. „Vo tom nemáte šajna!“

Couvl jsem před jeho hněvem. „Jsi připravený poslouchat, Eddie? Bezvýhradně?“

„Co je besýchaně?“

Za jeho zády se Chris Dakko pohrdlivě zasmál.

„To znamená, že poslechneš vždycky. Námořník musí být naprosto poslušný, i když má vztek jako ty teď.“

Byl dlouho zticha. „Jo, to uďám,“ řekl nakonec. „Vemte mě, kápo!“

„Je to na pět let, Eddie,“ varoval jsem ho vlídně.

„Vim! Udejte to!“

Potlačil jsem své pochybnosti. „Řekni: Přísahám…“ Klopýtavě opakoval přísahu. „Tak, pane Bossi. Jste přijat do Námořní služby Spojených národů.“

Eddie se triumfálně zašklebil. Prudce se obrátil a mohutnou pěstí srazil Chrise Dakka k zemi. „Uďáš, co povidá můj kápo!“ zařval. Chlapec ležel napůl v mdlobách, z nosu a úst mu tekla krev. Ode dveří to netečně sledoval Walter Dakko.

Budiž, námořnictvo je přizpůsobivé. „Dobře, pane Bossi. Jmenuji vás staršinou. Vaše první povinnost je pomoci mi vychovat nové členy posádky. Zvedněte toho rekruta, kterého jste zrovna srazil.“ Když Chrise hrubě zvedl, dodal jsem: „Raději složte přísahu, pane Dakko, nebo to bude horší.“

Chris se rozhlédl, zachvěl se. Pak zamumlal: „Přísahám. Všechno.“

„Dobře. Teď si sedněte a držte si kapesník –“

„Chcete eště ňáký, kápo?“ přerušil mě Eddie Boss.

Chladně jsem řekl: „Pane Bossi, váš první rozkaz. Nikdy – NIKDY – nepřerušujte svého kapitána.“

Polkl. Krátce zaťal pěsti, pak se uvolnil. „Rozkaz, kápo,“ řekl se zjevnou pečlivostí.

Podíval jsem se na Chrise, který se svezl na židli a tiskl si látkový kapesník ke krvácejícímu obličeji. Obrátil jsem se znova k Eddiemu. „Chce k námořnictvu nastoupit ještě někdo další, pane Bossi?“

„Jo. Teda, ehm, ano, ehm, pane.“ Ukázal na Deka. „Von.“ Mladý transpop vypadal vylekaně. Eddie ho postrčil dopředu. „Povídej, Deke. Tu přísahu. Tak vyžvejkni.“

„Jané –“

„Jo!“ Eddie zkřížil pohledy s nervózním chlapcem, který po chvíli kapituloval.

Deke kývl. „Tak já přisám, kápo. Jo.“

„Dobře. Kdo ještě?“

Eddie mě vedl hloučkem transpopů, zastavil se před některými, přehlédl jiné, které bych si vybral já. Rozhodl jsem se, že budu důvěřovat jeho úsudku. Když jsme skončili, měl jsem z jejich skupiny patnáct nových rekrutů: jedenáct chlapců, čtyři dívky.

Pohlédl jsem na zbylé cestující. Většina z nich byla příliš stará, než aby byli nějak užiteční. „Tak dobře. Noví členové posádky –“

„Okamžik, kapitáne Seaforte.“ Emmett Branstead se zvedl.

Obrátil jsem se. Tohle poslední vyrušení už mě skutečně rozčílilo. „Už toho mám dost, pane Bransteade. Nebudu vám to věčné přerušování dál tolerovat.“

„Já nepřerušuji!“ Tvář měl zrudlou hněvem.

„Tak co tedy?“

„Já se hlásím.“

Nebyl jsem mocen slova. Jak se ticho prodlužovalo, zasáhl Philip Tyre. Podíval se na mě a řekl: „Jestli to měl být vtip, pane Bransteade, tak špatný.“

Podrážděně se na mladého praporčíka zamračil. „O něčem tak důležitém bych nevtipkoval. Nastoupím.“

Našel jsem znovu hlas. „Proč, po tom všem, co jste tady říkal?“

„Moje znalosti vám budou užitečné v hydroponii. Jsem farmář; můj bratr vlastní jednu z největších plantáží na Naději národů, i když pochybuji, že jste o ní kdy slyšel.“

„Seděl jsem u jeho stolu.“ Skepticky pozvedl obočí. Dodal jsem: „U velkého dřevěného stolu v Harmonově jídelně. A setkal jsem se s vaším synovcem Jerencem, který farmu zdědí.“

„Aha,“ řekl zaraženě.

Vychutnával jsem si svůj triumf, než jsem si uvědomil, jak je to ubohé. „Takže? Máte znalosti a chcete nám je věnovat?“

„Jednak, a taky –“ Gestem ukázal na transpopy. „Budete mít plné ruce práce. Potřebujete rekruty, kteří mají vzdělání. Jak jste říkal.“

„Vaše povaha se k tomu ani v nejmenším nehodí, pane Bransteade.“

Kývl. „Já vím, co si o mně myslíte. Ale uvidíte, že budu poslouchat rozkazy, jak na to jednou dám svoje slovo.“ Díval se mi do očí tak dlouho, až jsem byl nucen uhnout pohledem, protože jsem si vzpomněl na odhodlání Dereka Carra.

„Tak tedy dobře.“ Přijal jsem jeho přísahu. Postavil jsem se tváří k zamlklé, nejisté skupince. Právě jsem svou posádku

rozšířil o dvacet neškolených nováčků. Pořád ještě jsme jich potřebovali víc, ale i tak jsem počet námořníků víc než zdvojnásobil a začlenit tolik lidí najednou nebude jednoduché.

Poslal jsem nové námořníky ke stolům vyhrazeným pro posádku. Zasedli jsme k jídlu.

12.

Maso a měkký chleba mě občerstvily; vrátil jsem se na můstek pružnějším krokem. Poslal jsem Philipa, stále ještě ozbrojeného, dolů do kóje ubytovat nové rekruty. Moje první myšlenka byla vydat se okamžitě na honbu za vzbouřenci, ale když jsem si to rozmyslel, rozhodl jsem se jinak. Neškolení rekruti s neznámými zbraněmi nepředstavovali žádné soupeře pro ostřílené a bezohledné námořníky, kteří znali na lodi každý centimetr. Jen bych ztratil několik členů své nové posádky a do rukou rebelů by padlo víc zbraní.

Netrpělivě jsem přecházel po můstku, dokud se Philip nevrátil. S povzdechem úlevy dopadl do křesla. „Ubytovávají se, pane. Našli jsme sklad a já jsem jim vydal uniformy a lůžkoviny. Dovolil jsem si –“ Zarděl se.

„Co?“

„Když jsem odtamtud odešel, chvilku jsem poslouchal za dveřmi. Nějaké reptání tam bylo, ale víceméně se zdá, že to bude v pořádku. Já vím, že nemáme špehovat.“

„Správně. Kdyby vás přistihli, už nikdy by nedůvěřovali vám ani žádnému jinému důstojníkovi.“

„Promiňte, pane.“

V koutcích úst mi zaškubalo. „Nejspíš bych udělal totéž.“

Philip, zvyklý na mé nálady, neřekl nic, když jsem vstal a začal rázovat tam a zpátky. Musel jsem se rychle vypořádat s tou vzpourou. Ale přes všechny obavy jsem si musel přiznat, že nemám žádnou možnost dostat zpátky kontrolu nad svou lodí, dokud nebudu mít pevně v rukou nováčky.

Zatím jsem mohl důvěřovat Philipu Tyrovi a Walteru Dakkovi. Netroufal jsem si ale příliš přepínat loajalitu námořníků, jako je pan Tzee a pan Kovaks, kteří po celé dlouhé měsíce plavby až sem sdíleli se vzbouřenci kóji.

Pohlédl jsem na dvě pušky opřené o přepážku – moji a tu, kterou jsem vydal Walteru Dakkovi. Uvažoval jsem o tom, že bych praporčíka a Dakka poslal hlídat každého jedno schodiště ze třetí úrovně nahoru, zatímco já sám bych systematicky prohledal spodní úroveň. Ale ne, to by nešlo; nemohl jsem si dovolit ztratit ani Dakka, ani Tyra, a kromě toho prohledat celou spodní úroveň, to není práce pro jednoho člověka; zatímco bych byl ve strojovně nebo v kóji, mohli by vzbouřenci kruhovou chodbou proklouznout do míst, která jsem už prohledal.

Bezmocně a vztekle jsem uhodil pěstí do opěradla křesla. Jak se můžu starat o chod lodi, když v podpalubí číhá šest ozbrojených námořníků? Mohou tam vydržet, jak dlouho budou chtít, leda bych jim dokázal zabránit v přístupu k potravinám. Najednou mnou projelo zamrazení. Co kdyby se propálili do zbrojnice a sebrali zbytek našich zbraní?

Bože Pane. Já jsem nezajistil zbrojnici.

„Philipe!“

S trhnutím se probral a vyskočil. Na tváři se mu zračilo leknutí a rozpaky. „Ano, pane?“

„Jděte dolů. Přiveďte pana Attaniho. A, ehm, zamkněte kóji jedna. Vysvětlete posádce, že je to kvůli jejich vlastní bezpečnosti. Jde o to, aby se vzbouřenci nedostali dovnitř, ne oni ven.“

„Rozkaz, pane. Ale nemohl by se Clinger prostě dovnitř propálit, jak to udělal ve vězení?“

„Nebude vědět, jestli jsem posádce nevydal zbraně, takže myslím, že to nebude riskovat. Ukažte jim všem, jak používat interkom, a řekněte jim, že při prvním náznaku potíží mají volat můstek nebo mou kajutu.“

„Rozkaz, pane.“ Rozběhl se ke dveřím.

Za čtvrt hodiny se ozvalo zaklepání. Otočil jsem kamerou a uviděl Philipa a Gregora. Když vešli, Philip se postavil do pozoru. Attani se na něj podíval a celkem úspěšně ho napodobil.

„Pohov.“ Usmál jsem se na Gregora, abych mu dal najevo, že to oceňuji. „Jsem rád, že se snažíte s nepříjemnou situací vyrovnat, jak to nejlépe jde, pane Attani.“

„Ehm, děkuju.“

Philip se na něj zamračil. „Pane! Kapitána vždycky oslovujte pane!“

„Děkuju, pane.“ Gregor zaťal zuby.

Nebylo právě vhodné podrývat Philipovu autoritu před námořníkem, ale v naší situaci nebyl na takové jemnůstky čas. Řekl jsem tak šetrně, jak jsem dokázal: „Na tohle bude čas později, pane Tyre. Pan Attani má dobrou vůli a mně jde o něco důležitějšího než o etiketu.“ Než stačil Philip odpovědět, pokračoval jsem. „Gregore, odvedl jsem vás proti vaší vůli. Teď potřebuji svěřit celou loď do vašich rukou. Můžu vám důvěřovat?“

Vrazil ruce do kapes. Když uviděl Philipův zděšený pohled, rychle je zase vytáhl. „Důvěřovat? Že vás nepodrazím nebo že něco nezkazím?“

„Oboje, pane Attani. Chci odejít z můstku. Potřebuji, abyste ho střežil.“ Philip se kousl do rtu a zavrtěl hlavou, jak se mě snažil zarazit. „Až za sebou zamknu dveře, kdybyste stiskl tady to červené tlačítko nouzového uzavření, nebudu už mít možnost se vrátit. Naprosto žádnou možnost.“ Philip se tvářil, jako by spatřil ducha.

Gregor chvíli mlčel a díval se na špičky svých nohou. Pak pokrčil rameny. „Připouštím, že je to lákavé. Ale k čemu by to bylo? Abych předal loď vzbouřencům? Chris nemá pravdu, vy jste mnohem lepší než oni. Kromě toho jsem přísahal a tím je celá ta věc uzavřená. Jestli to pro vás něco znamená, tak budu klidně přísahat ještě jednou. Nezradím vás, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán.“

Neuvěřitelně se mi ulevilo. Vyhrkl jsem: „Gregore, chtěl byste se stát kadetem?“

Překvapeně se na mě podíval, pak zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Přísahal jsem a uposlechnu rozkazů, ale stát se kadetem, to by bylo, jako bych se přihlásil dobrovolně. Já nejsem dobrovolník. Nechci nutit jiné, aby poslouchali rozkazy proti své vůli. Nebylo by to poctivé, a kdybych nevěřil v to, co děláte, nebyl by ze mě dobrý důstojník.“ Udělal smířlivé gesto. „Chápu, že jste to myslel jako kompliment, pane. Možná že jestli to budu časem cítit jinak a vy o mě budete pořád stát…“

„Dobře.“ I když mě to trochu urazilo, musel jsem chtě nechtě obdivovat jeho čestnost. „Pane Attani, sedněte si do tohohle křesla. Nevstávejte. Nedotýkejte se ovládání dveří. Nedotýkejte se ničeho kromě tady toho interkomu.“ Zapojil jsem kameru na chodbě na monitory. „Sledujte ty kamery. Když se na nich objeví někdo jiný než pan Tyre nebo já, nebo když uslyšíte jakýkoli pokus propálit se dveřmi dovnitř, nebo když se ozve nějaký poplachový signál, stiskněte interkom, takhle, a zavolejte mě. Tady té klávesnice na něm se nedotýkejte, je teď nastavený na celou loď. Rozumíte mi?“

Gregor poprvé vypadal trochu vyvedený z míry. „Ano, pane. Jak dlouho čekáte, že budete pryč?“

„Pár minut. Možná víc.“ Vzal jsem svou pušku. „Philipe, odjistěte pistoli. Kryjte nám záda; já budu dávat pozor vepředu.“ Zamkl jsem dveře; bez kódu nemohl nikdo vstoupit, pokud by mu Gregor Attani neotevřel zevnitř. A dokonce ani s kódem bych se dovnitř nedostal, pokud by Gregor zablokoval zámek.

Vedl jsem Philipa chodbou, zbraně v pohotovosti. Narazili jsme jen na šedé přepážky. Když jsme se dostali k zbrojnici, ulevilo se mi, ale dlouho to netrvalo; panel zámku byl rozbitý, klávesnice z něj visela na drátech. S nevelkou nadějí jsem vyťukal kód, kterým jsem dveře zamkl, ale vchod zůstal zavřený.

V duchu jsem zaklel; zatímco já jsem řečnil v jídelně, vzbouřenci nezaháleli. Dostali se dovnitř? Prohlédl jsem si zblízka dveře od zbrojnice. Zdály se v pořádku; díky Bohu Pánu, že jsem je pořádně zamkl. Když byly dveře jednou zapečetěné, nebylo možné se dostat dovnitř pouhým zkratováním drátů; tlustý hlislitový panel se musel prořezat těžkou svářečkou.

Philip trpělivě čekal. Uvažoval jsem o tom, jestli se mám vrátit do své pevnosti na můstek, ale rozhodl jsem se. že ne. Čas by pracoval proti nám. Ve třech bychom nemohli střežit můstek, hlídat zbrojnici a donést svářečku; u zbrojnice je zapotřebí víc než jednoho člověka. „Pane Tyre, počkejte tady, dokud se nevrátím. Hlídejte zbrojnici.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl nervózně.

Spěchal jsem chodbou k můstku a vyťukal kód. Dveře se otevřely. Gregor Attani seděl mlčky, ruce zaťaté do opěradel

křesla. „Nic se neděje, Gregore.“ Popadl jsem pušku, kterou jsem tam nechal, znovu za sebou zamkl můstek a utíkal zpátky ke zbrojnici.

„Philipe, zastrčte pistoli a vezměte si tohle. Jděte po východním schodišti dolů na třetí úroveň. Dávejte pozor na vzbouřence. Odemkněte kóji a zavolejte Waltera Dakka. Znova kóji zapečeťte, Dakkovi dejte pušku a oba se hlaste zase tady. Rychle.“

Jeho kroky dozněly. Ověřil jsem si, že moje laserová puška je odjištěná, a opřel jsem se o přepážku s puškou v náručí. Každých pár vteřin jsem obracel hlavu z jedné strany na druhou. Neviděl ani neslyšel jsem ale nic.

Uplynula celá věčnost. Konečně jsem ze západní strany uslyšel jejich vracející se kroky. Philip si potichu něco broukal. Když se vynořili za ohybem chodby, můj ulehčený úsměv zmizel.

Díval jsem se do očí lodníku Clingerovi.

Přes rameno měl zavěšený řezací laser. Za ním stáli celí strnulí dva další muži, stejně ohromení jako já.

Jako ve zpomaleném filmu jsem pozvedl pušku. Clinger couvl a zároveň hmátl po pistoli.

Podařilo se mu vystřelit. Kolem hlavy mi zapraskal blesk; do běla rozžhavený nůž mi přejel přes tvář a způsobil příšernou bolest. Zařval jsem. Vlasy se mi škvířily. Podařilo se mi vypálit právě ve chvíli, kdy padl na palubu a skutálel se za ohyb. Minul jsem. Tam, kde ještě před chvílí ležel, se kouřilo ze zuhelnatělého prkna paluby.

Clinger ostře a naléhavě šeptal: „Simmonsi, oběhni to z druhé strany a hoď sebou! Já s Akkritem ho tady budem držet v šachu!“ Dusot běžících nohou.

Jeden ze vzbouřenců se hnal obvodovou chodbou, aby se ke mně dostal z východu, zatímco Clinger a jeho parťák mi hrozili ze západu. Za několik okamžiků se ocitnu v křížové palbě. Vyrazil jsem na západ a při běhu pálil, ale Clinger a ten druhý se stáhli a zůstávali mimo dohled za ohybem.

Jestli se nevrátím, uváznu tak daleko, že nebudu moci bránit dveře do zbrojnice. Přitiskl jsem se na přepážku vedle dveří,

ucho a bok hlavy mě příšerně pálily, oko mi slzelo. Rozhodl jsem se vypálit na toho, kdo po mně půjde první.

Z východu se ozval slabý zvuk. Zamířil jsem. Nikdo se neobjevil.

Byla to všechno moje chyba, že jsem je nechal dostat se prakticky bez překážek tak blízko. Proklínal jsem se za svou neopatrnost. Skočil jsem přes chodbu na druhou stranu a prudce se obrátil k východu. Třikrát rychle po sobě se mi podařilo vypálit za ustupujícím Simmonsem, pak jsem se vrhl k východu, abych vystřelil na Clingera, ale ten skočil zpátky za ohyb, jen mě viděl se obracet.

Když mu můj paprsek zasyčel kolem hlavy, moje puška varovně pípla. Byla už skoro vybitá.

Clinger divošsky zahulákal. I on to slyšel: „Hej, chlapi! Už mu skoro došla flinta!“ Nevěděl jsem, co jiného mám dělat, a tak jsem se rozběhl na východ a těžce jsem přitom dupal. Pak jsem totéž opakoval na západ. Slyšel jsem chvatně ustupující kroky, ale věděl jsem, že tenhle trik nepomůže na dlouho.

Výboj spálil přepážku. Ustoupil jsem k východu. „Máte to marný, kapitáne,“ krákoral Clinger. „Vzdejte to a my vás ne-“

Bolestný výkřik. Zdálo se, že doznívá nekonečně dlouho. Zajíknutí, vzlykavý nádech a znova jekot. Dusot běžících nohou.

Prudce jsem se obrátil proti nové hrozbě, prst nachystaný na spoušti. Směrem ke mně klopýtal Philip Tyre s Walterem Dakkem v patách.

„Díky Bohu!“ Ukázal jsem směrem, odkud se ozýval bolestný řev. „Simmons?“

„Střelil jsem ho, pane.“

Tyre byl doslova zelený a v očích měl skelný výraz. Stiskl jsem mu paži, opřel ho o přepážku. „Klid, chlapče.“

„Já to zvládnu.“ Hlas měl zastřený.

Ukázal jsem směrem, odkud přišli. „Utíkejte honem oba chodbou z druhé strany. Zaskočte toho parchanta zezadu!“ Dáme Clingerovi ochutnat jeho vlastní medicínu. Když se rozběhli, zkontroloval jsem indikátor náboje na své pušce; v nejlepším případě zbývaly dvě rány. Netrpělivě jsem čekal, až Dakko a

Tyre zaujmou pozici. Čas běžel. Neslyšel jsem nic než sténání a křik raněného.

„Pane Tyre?“

„Tady, pane,“ odpověděl. „Asi pětadvacet metrů od zbrojnice.“

„Dobře. Postupte metr dopředu, já udělám totéž.“ Velice opatrně jsem se sunul vpřed, pušku připravenou k ráně. Nic. „Ještě jednou!“ Tentokrát jsem vyrazil dopředu a vrhl se k vnější přepážce. Měl jsem pocit, že za ohybem jsem zahlédl mihnout se něco barevného. „Ještě jednou!“ zařval jsem. Skočil jsem vpřed; někdo se vrhl proti mně. Skoro jsem už vystřelil, když jsem poznal Waltera Dakka. Roztřeseně jsem sklonil pušku. Opatrně jsme se k sobě blížili.

„Kde jsou, pane?“ Philip měl pistoli připravenou.

„Na západním schodišti,“ odpověděl jsem unaveně. „Stáhli se do podpalubí, jen slyšeli můj rozkaz, abyste je odřízli. Byli mnohem blíž k západnímu schodišti než vy, protože vy jste museli okolo.“

Philip Tyre asi minutu dlouze a plynule klel. Pozvedl jsem obočí. Netušil jsem, že ten chlapec je něčeho takového schopen. Konečně se zarazil a provinile se na mě podíval. „Promiňte, pane.“

„Řekl jste to za nás za oba.“ Vykročil jsem chodbou kolem zbrojnice k místu, kde se na zemi svíjel Simmons. Byl příšerně popálený a zjevně mu nebylo pomoci. Laserová pistole je hrozná zbraň. „Dívejte se jinam, Philipe.“

„Co –“ Uviděl jsem v jeho očích hrůzu náhlého pochopení. Chvilku se mi díval do očí, pak poslechl. Sklonil jsem pušku a ukončil to zmučené sténání.

Když jsem se znova obrátil, ani jeden z nich nepromluvil. Řekl jsem: „Musíme prořezat dveře do zbrojnice; v mojí pušce už moc náboje není. Vy dva hlídejte chodbu tady u dveří. Ne, ještě líp – hlídejte nad oběma schodišti, východním i západním. Koukejte se přes zábradlí a střelte každého, kdo se pokusí vyjít nahoru z druhé úrovně. Já doběhnu do strojovny a najdu tam potřebné vybavení. Pak ty dveře propálíme.“

„Vezměte si tu druhou pušku, pane," řekl Philip. „Je plně nabitá."

„Ne, já můžu ustoupit, když bude třeba, ale vy musíte první úroveň uhájit za každou cenu."

„Ale co když se budete muset brá-"

„Nediskutujte o rozkazu, praporčíku." Tvář mě příšerně pálila.

To ho zarazilo. „Rozkaz, pane. Promiňte, pane. Ale prosím vás, buďte opatrný," dodal rychle.

Usmál jsem se; příšerně to bolelo. „To budu, věřte mi." Kývl jsem k západnímu schodišti a Philip vyrazil. Walter Dakko mě doprovodil k východnímu schodišti a zaujal postavení u zábradlí. „Nezastřelte mě, až se budu vracet," varoval jsem ho.

Nevesele se usmál. „Pokusím se, kapitáne. Pomohlo by, kdybyste dal nějaké znamení, než se objevíte."

„Dobrý nápad. Ohlásím se jako Vyzývatel, jako bych to udělal při naloďování." Odmlčel jsem se. „A pro všechny případy: pokud se budu hlásit jako Seafort, jsem v tísni. Rozumíte?"

„Ano." Dakko se tvářil zachmuřeně. Usoudil jsem, že není vhodná doba připomínat mu pravidla etikety v námořnictvu, a vyrazil jsem.

U paty schodiště na druhé úrovni jsem opatrně vyhlédl do chodby. Nikdo nebyl v dohledu. Pokračoval jsem po schodech na třetí úroveň. Asi v polovině schodů se dostavila reakce na přestálý šok. Kolena se mi roztřásla tak, že jsem se bál, že se zbytek cesty skutálím. Pevně jsem sevřel zábradlí a ztěžka jsem dosedl na schod. Tvář mé nesnesitelně pálila. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, aby se mi rozjasnilo před očima.

Po nějaké době se mi udělalo natolik dobře, že jsem mohl pokračovat. Podíval jsem se ze schodů do opuštěné chodby na třetí úrovni. Někde dole číhal Clinger a jeho komplici. Zvedl se mi žaludek, když jsem si vzpomněl na nasládlý pach Simmonsova spáleného masa.

Ruka mi bezděky zabloudila k pulzující tváři. Vůlí jsem se nutil sejít po schodišti, ale moje nohy si dělaly, co chtěly. Ani se

nepohnuly. S ohromením a pohrdáním jsem si uvědomil, že se děsím toho, co mě čeká dole.

Chladné šedé světlo z chodby mě zvalo dál. Bojoval jsem tichou bitvu se svým strachem, protože jsem věděl, že s každým okamžikem, který tu promarním, se zvyšuje nebezpečí, jemuž jsou vystaveni Philip a Walter Dakko, a vzbouřencům poskytuji víc času na to, aby zorganizovali obranu. Dlouho jsem se díval po schodišti dolů, než jsem si uvědomil, že jsem prohrál. Pomalu a neochotně jsem se obrátil a vlekl se po schodech nahoru.

Budu muset vymyslet nějaký jiný plán. Třeba bych mohl střežit zbrojnici sám a poslat Philipa a Dakka pro řezací soupravu. Nebo přivolat z můstku Gregora Attaniho, aby pomohl Dakkovi hlídat nahoře, a já s Tyrem bychom prohledali podpalubí.

Zastavil jsem se v chodbě na druhé úrovni a hledal slova, kterými bych vysvětlil změnu plánu. Tohle nebylo fér. Kdyby mě Clingerova rána zranila vážněji, nikdo by ode mě nemohl chtít, abych šel dolů.

Udělal jsem krok k první úrovni, zastavil se a neochotně se otočil. Po takové zbabělosti bych se nedokázal Philipovi podívat do očí. To už raději zemřít.

„Bůh vás zatraťvšechny!“ Hnal jsem se po schodišti plnou rychlostí, bez ohledu na nebezpečí a aniž bych si uvědomil své rouhání. S bušícím srdcem jsem se vrhl do chodby na třetí úrovni, pušku v pohotovosti.

Nikdo tam nebyl. Řítil jsem se ke dveřím strojovny, jako bych měl v patách celé peklo. Minul jsem dveře do první kóje a zauvažoval jsem, jestli ji nemám otevřít a zavolat někoho na pomoc, než jsem si uvědomil, že ti lidé vevnitř nemají zbraně. Hnal jsem se dál.

Dostal jsem se až ke strojovně, udeřil do ovládání dveří a proti veškeré pravděpodobnosti doufal, že není zamčeno zevnitř. V páteři mě mrazilo, jak jsem očekával výstřel. Žádný nepřišel. Dveře se otevřely. Vrhl jsem se dovnitř.

Šéfinženýr Dray seděl zachmuřeně u prázdného stolu. Když jsem vletěl dovnitř, zděšeně vytřeštil oči. „Ježíši, kapitáne, já jsem nepil – přísahám!“

„O to nejde," lapal jsem po dechu. „Viděl jste vzbouřence?"

Překvapeně na mě zíral. „Slyšel jsem nějaký hluk, asi tak před hodinou. Ale ať to byl kdokoli, sem nepřišli. Co se vám to stalo s obličejem?"

„Potřebuju hořák a sochory, musíme se dostat do zbrojnice. Kde?"

„Ve skladu u strojovny jsou dva hořáky," odpověděl pomalu. „A v dílně budou další."

Snažil jsem se uvědomit si, kde je sklad. „Vedlejší dveře?"

„Dá se tam vejít buď z chodby, nebo odtud, přes šachtu."

Zvedl se.

„Honem, zatraceně!" To ho rozhýbalo. Jestli se dostanu domů živý, nejspíš mě vyhodí z námořnictva mimo jiné taky pro rouhání. Ale bylo mi to už jedno.

Za chvíli jsme už měli hořák, láhve s plynem a mohutný ocelový sochor. Nechal jsem ho nést vybavení a šel jsem napřed s puškou. Pomalu jsme postupovali chodbou k východnímu schodišti, stejnou cestou, kterou jsem přišel.

Zastavil jsem se, protože jsem slyšel hlasy. Ozývalo se to za námi, poměrně daleko v chodbě. „Honem!" zašeptal jsem a oba jsme se rozběhli po schodech nahoru.

Když jsem vyběhl na druhou úroveň, zahlédl jsem ve stínu nějakou postavu. Zděšeně jsem zařval a impulzivně vystřelil. Minul jsem. Annie se zarazila a hrůzou otevřela ústa.

„Bože můj, to jsem nechtěl!" vykřikl jsem.

„Proč kápo prásk Annie?" Krčila se k přepážce. „Annie žádný trable, kápo. Nezmárelila žádnýho. Proč?"

Polkl jsem. „K smrti jsi mě vyděsila, holka. Vrať se do své kajuty a zamkni dveře. Honem."

„Co je ten brajgl, co lítaj všichni? Kdo –"

„Mazej!" zařval jsem. Už jsem se nedokázal ovládat ani vteřinu. Prchla. Já jsem se rozběhl ke schodům, Dray za mnou. Na poslední chvíli jsem si vzpomněl a zastavil se tak náhle, že do mě vletěl a skoro mě porazil. „Tady Vyzývatel," zavolal jsem chraplavě.

„Dobře." V Dakkově hlase bylo slyšet napětí. Vyběhl jsem po schodech, Dray funěl za mnou. Dakko nás cestou kryl.

Když jsem byl už úplně z dohledu spodní chodby, zastavil jsem se, abych popadl dech. „Zůstaňte na stráži, pane Dakko, my se podíváme na tu zbrojnici.“

„Ano, pane.“ Když jsem se rozběhl, Walter Dakko se opravil: „Rozkaz, pane.“ Proti své vůli jsem se musel usmát, ale pobavení mi dlouho nevydrželo, protože jsem musel překročit děsivé pozůstatky námořníka Simmonse.

Nechal jsem šéfinženýra Draye před zbrojnicí, aby dal dohromady své nástroje, a šel jsem zkontrolovat západní schodiště. Philip Tyre tam stál s pistolí opřenou o zábradlí a namířenou dolů. „Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane. Nic se nedělo.“

Snažil jsem se skrýt svou netrpělivost, když si šéfinženýr Dray metodicky prořezával cestu těžkými pancéřovanými dveřmi. Zbrojnice a můstek byly dva nejlépe opevněné body na celé lodi. Rozžhavená bílá čára pomalu postupovala.

Reproduktor na přepážce se zapraskáním ožil. Chodbou se rozlehl zděšený hlas Gregora Attaniho. „Kapitáne, zvoní alarm!“

Zaklel jsem, vrhl se ke dveřím na můstek a vyťukal kód. Proběhl jsem dovnitř, ještě když se dveře otevíraly, a zabouchl za sebou.

„Ničeho jsem se nedotkl, přísahám!“ vyhrkl Gregor do ostrého zvonění a Kerrenových naléhavých varování. „Začalo to samo –“

„Mlčte, námořníku!“ Zíral jsem na blikající světlo na pultě.

Kerren burácel: „Strukturální porucha dveří strojovny! Vstupní obvody nefunkční! Uzamykací kód neplatný-“

Padl jsem do svého křesla, můstek se kolem mě točil. Unaveně jsem stiskl tlačítko a poplachové signály umlkly. Vedle mě seděl ve svém křesle schoulený Gregor Attani, napůl odvrácený od pultu.

„To je v pořádku, pane Attani,“ uklidnil jsem ho otupěle. „Žádné nebezpečí nehrozí.“

Téměř propadal panice. „Kristepane, když to začalo zvonit, myslel jsem, že jsou to ty – že na nás útočí ty ryby! Myslel jsem –“ Oči se mu zalily slzami.

„Klid, námořníku. Všechno je v pořádku.“ Kvůli němu jsem se přinutil mluvit klidně a zároveň jsem se snažil rozmyslet si důsledky nejnovějšího problému. Hlavu jako bych měl plnou vaty.

Vzbouřenci obsazují strojovnu. Když napadli zbrojnici, Kerrenovy poplašné signály se nerozječely, protože vzbouřenci nejdřív rozmontovali ovládací panel dveří. Teď měli málo času, takže použili hrubou sílu a prořezali se dveřmi do strojovny. Žár jejich hořáku spustil poplach.

Musel jsem je napadnout, než strojovnu obsadí, ale jak? Vzbouřenci měli pořád ještě pušku a omračovač, které sebrali Philipu Tyrovi ve skladu. Moje strana měla plně nabitou pušku, pistoli a mou vlastní pušku, kde byla nejvýš jedna rána. S takovými zbraněmi je nepřemůžeme, leda bychom měli velké štěstí, a se štěstím počítat nesmíme.

Až se dostaneme do zbrojnice, budeme mít zbraní víc. Ale to by měli vzbouřenci čas obsadit strojovnu a opevnit se v ní. Znamenalo by to, že by dostali do rukou veškeré rozvody energie. Já bych měl zbytek lodi, včetně můstku a potravin.

Mohl bych je vyhladovět; oni by nás mohli nechat bez tepla a elektřiny. Patová situace. To jsem nemohl dopustit.

„Zůstaňte ještě na můstku.“ Otevřel jsem dveře, zahulákal: „Pane Tyre!“ Philip se přiřítil ze západu. Gestem jsem ho poslal k východnímu schodišti, kde hlídal Walter Dakko. „Oba dva za mnou!“ Dusal jsem po schodech dolů. „Dobývají se do strojovny,“ vysvětloval jsem a lapal přitom po dechu. „Musíme je zarazit!“

Doběhli jsme na konec schodiště, na třetí úroveň. Bez ohledu na opatrnost jsem se hnal chodbou se svou malou armádou v patách. Když jsem sklouzl kolem rohu, objevily se dveře do strojovny. Ve dveřích byla vyříznuta poměrně velká díra a v ní právě mizela něčí noha. Mířil jsem špatně, zasáhl jsem dveře a ne nohu. Odražené teplo ale i tak vyvolalo bolestné vyjeknutí. Vystřelil jsem poslední náboj své pušky.

Dva řezací hořáky ležely opuštěné v chodbě. Slyšel jsem ze strojovny nějaký ruch. Objevil se kus paluby a zevnitř zakryl díru ve dveřích. Zuřivě jsem se vrhnul ramenem proti

improvizované překážce. Povolila. Zahlédl jsem zděšenou tvář, vztahující se ruce a deska se vrátila na své místo. Přikrčil jsem se a zaútočil znova, ale někdo ji už zajistil klínem; tentokrát nepovolila.

Bylo pozdě. Strojovna byla obsazená.

+ + + + +

Ucukl jsem, když jsem na spálené tváři ucítil chladný dotek medipulzu. Walter Dakko stiskl rty, ale neřekl nic. Jeho ruka byla pevná jako skála; už teď jsem cítil, jak bolest ustupuje pod bzučivou péčí kotouče. Philip Tyre seděl na pomocném stolečku v rohu ošetřovny a nervózně proceduru sledoval.

„Jak dlouho, Kerrene?“ zeptal jsem se pravým koutkem úst.

Z reproduktoru se ozval jeho hlas: „Aspoň minutu na každých šest centimetrů plochy kůže.“

„Prosím vás, kapitáne, nemluvte; snažím se to udržet bez pohnutí,“ řekl Dakko zdvořile, ale pevně. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Philip Tyre pobouřeně otevřel ústa, aby něco namítl, ale mávnutím ruky jsem ho umlčel. Náš nový námořník měl pravdu, ačkoli nikdo z posádky odchované námořnictvem by si nedovolil napomenout kapitána, aby držel ústa.

Když byl Walter hotov, s obavami si prohlédl mou tvář.

„Tak co?“ pozvedl jsem jedno obočí.

„No, žádnou soutěž krásy nevyhrajete. Je to ošklivě spálené. Jak se cítíte?“

„Líp.“ Odkašlal jsem si. „Mnohem líp.“

Před strojovnou, když nával adrenalinu vyprchal a já jsem se svezl na přepážku, jsem si začal až příliš dobře uvědomovat rostoucí bolest, která tepala spolu s mým srdcem. Vzápětí se Philip, který mi něco říkal, rozplynul v rudou mlhu. Když jsem se z mlhy vydrápal, praporčík a Walter Dakko na mě zírali, celí nesví. Dokázal jsem ze sebe vypravit: „Pomozte mi na ošetřovnu,“ i když každé slovo mě stálo vlnu příšerné bolesti v tváři a na krku. Na schodišti jsem zaháněl temnotu výhradně silou vůle.

Když jsem se dopotácel na ošetřovnu, přehrabal jsem tamní zásoby, až jsem našel medipulz. Jednou jsem viděl dr. Brose, jak jím ulevuje námořníkovi s rozdrcenou rukou. Nevěděl jsem, jak ho použít. „Zeptejte se Kerrena," zasípal jsem. Někde v koutku mysli jsem pocítil údiv, jak obyčejně můj hlas zní. Nohy mi nějak nefungovaly; dělalo mi potíže vylézt na lehátko.

Ta slabost mě zlobila. Opatrně jsem se dotkl tváře. Kůže byla seškvařená a samý puchýř. Cítil jsem lehký tlak svých prstů, ale žádnou bolest. „Jak dlouho to vydrží, Kerrene?"

Čítač odpověděl okamžitě, klidný a zdvořilý jako vždycky. „Nervy máte umrtvené, kapitáne, a několik hodin tak zůstanou. Doporučená léčba je mast na spáleniny, směs číslo dvanáct, jemně potřít zasažené místo a nepokrývat obvazem."

„Dobře." Ukázal jsem na skříňku s léky. „Bude asi tamhle." Dakko prohledal zásuvku a donesl nějakou tubu. Nastavil jsem mu tvář a on ji namazal. Když skončil, opatrně jsem se zvedl a s úlevou jsem zjistil, že mě nohy unesou.

Došel jsem k zrcadlu a podíval se na sebe. „Bože dobrý." Budu mít ošklivou jizvu. Moc ošklivou. Pokrčil jsem rameny. Doktor mi tam může později vypěstovat novou kůži, když budu chtít. Jestli ještě někdy v životě nějakého doktora uvidím.

A teď, co jsem to dělal, když jsem musel odejít na ošetřovnu? Chvilku jsem měl v hlavě prázdno. Hlídal jsem zbrojnici, pak utíkal na můstek. Vzpomínal jsem si, že jsem se řítil dolů po schodech, abych přivedl Draye. Ne, to bylo později; vrátil jsem se tam s Philipem a Dakkem. Snažil jsem se soustředit. „Kdo dává pozor na ty vzbouřence ve strojovně?"

„Nikdo, pane," řekl nervózně Philip. „Oba jsme se s vámi vrátili."

Zavrčel jsem: „To vám musím říkat úplně všechno?" Potřeboval jsem veškerou sílu vůle, abych se nepřestal ovládat docela.

Philip se díval směrem k palubě.

„Vzbouřenci mají strojovnu, ale nevíme, jestli tam zůstanou. Jestli je pustíme ven, můžou na lodi zmizet kamkoli!"

„Ano, pane. Ze strojovny vedou dveře na chodbu, ale taky do skladu, a ten má další dveře. Jeden člověk je oboje neuhlídá.

Kromě toho," dodal rozumně, „nedostali jsme se ke strojovně tak včas, abychom je všechny viděli zmizet vevnitř. Jestli se už rozdělili…"

Měl sice pravdu, ale to mi na náladě nepřidalo. „Kde je sakra Dray?"

Philip poplašeně vzhlédl. „Na chodbě, pane. Pracoval na těch dveřích do zbrojnice."

„Vy jste ho nechali samotného? Co když to vzbouřenci zkusí znova?" Když jsem vykročil k chodbě, přepadla mě zase slabost a musel jsem zpomalit. Byl jsem skoro u konce sil. Přinutil jsem se cestou ke zbrojnici zvolnit, i když moje obavy hraničily s panikou.

Teprve včera jsem s Drayem zacházel s nemilosrdnou brutalitou a on si teď myslí, že jsem úplný blázen. Jestli se mu podařilo propálit se do skladu zbraní, mohl udělat cokoli. Třeba sebrat výzbroj a předat ji vzbouřencům. Nebo mě zastřelit, jen mě uvidí.

Stiskl jsem rty. Tak ať. Nejsem všemohoucí. Přidal jsem do kroku; zahnul jsem za ohyb chodby.

Dray pokořil dveře. Vyřízl v nich tak velkou díru, že se dalo vlézt dovnitř. Protáhl se tam, vzal si pušku a několik náhradních baterií. Čekal klidně, až jsem k němu došel, a zasalutoval. „Říkal jsem si, že bude nejlepší, když se ozbrojím," vysvětlil. „Když je teď zbrojnice otevřená a tak."

Odkašlal jsem si. „Výborně, ehm, šéfe." Kolena se mi podlamovala úlevou. „Tak, Philipe, vy a pan Dakko budete zase střežit východní a západní schodiště. Za chvíli vám pošlu pana Attaniho, aby vám pomohl. Drayi, vy s Gregorem přenesete zbraně a munici na můstek. Jestli neudržíme ten, tak je s námi konec."

O hodinu později jsem se svezl do své známé židle a díval jsem se, jak ti dva vrší k přepážce poslední část překvapivě velkého množství pušek, pistolí, omračovačů a munice. Zbrojnice byla prázdná.

Co dál? Měl jsem teď čtyři lidi, kterým jsem mohl věřit: Philipa, Draye, Attaniho a Dakka. Jeden člověk na stráž na můstku, tři pro útok na strojovnu. Jak se dostat dovnitř přes

ozbrojený odpor? Unaveně jsem zíral do paluby. Kolik je vlastně už hodin? Dávno po půlnoci. Znovu jsem prozkoumal palubu a s trhnutím se probral, když mi klesla hlava.

Dnes už nic dalšího udělat nemůžu.

Unaveně jsem se zvedl. Pověsil jsem svou pušku. „Drayi, bude lepší, když se dneska nebudete vracet dolů na třetí úroveň. Vyspěte se v poručické kajutě tady vedle. Pane Dakko, vy byste měl být dole v první kóji, ale vás a vaši pušku potřebuju mít nablízku, takže budete taky spát na první úrovni. Zaberte kajutu druhého poručíka.

Philipe, vezměte si pušku a pár náhradních baterií. Jděte s panem Attanim do některé prázdné kajuty a přitáhněte sem pár matrací, já zatím ohlídám můstek. Gregor a já si dneska usteleme tady.“

„Rozkaz, pane.“ V chodbě Philip ukázal: „Nejlepší budou, myslím, kabina třetího poručíka a pilota, Gregore. Jsou nejblíž. Aspoň uvidíte, jak si žijí důstojníci,“ dodal k mladému námořníkovi. Zašli za ohyb chodby. „Tomuhle tady ří- Pane Kriste!“

„Philipe?“ Žádná odpověď. Popadl jsem pušku, přesvědčil se, že je nabitá, a vyběhl do chodby. „Pane Tyre!“ Praporčík stál zhrouceně opřený o přepážku, ústy pohyboval naprázdno a oči nespouštěl z příšerných pozůstatků námořníka, kterého jsem dorazil.

Simmons ležel v chodbě, kam padl, rameno a hruď zuhelnatělé, spálenou ruku vztaženou, pěst zaťatou ve zmrtvělém utrpení. Oči – ty si budu pamatovat hodně dlouho. Smrt je otupila, ale stále v nich bylo něco, co jsem si raději ani nechtěl domýšlet. Postavil jsem se mezi Philipa a mrtvolu, obrátil jsem chlapce za ramena tak, aby stál čelem k přepážce.

„Šéfe! Pane Dakko!“ Na mé volání přiběhli. „Najděte deku. Zabalte tohle – tuhle věc a vystrčte ji z přední komory. Hned!“

Dray protáhl obličej a zmizel v prázdné kajutě. Podal jsem Gregorovi svou pušku. „Umíte to použít? Kryjte je. Hlaste se hned, jak se –“

„Rozkaz, pane!“ Attani ucouvl ke schodišti, pak se vzpamatoval a zrudl. „Klid, pane Attani.“

Dray se vynořil s dekou. On a Walter Dakko poklekli k tělu.

Vedl jsem Philipa pryč od té příšerné scény. „Všechno je v pořádku, pane Tyre. Dýchejte zhluboka. Správně. A znova.“ Vedl jsem ho k ubikaci, otevřel dveře.

Malá místnost byla neosobně prázdná, až na Philipův lodní pytel, úhledně uložený pod lůžkem. Jeho pár oděvů viselo v miniaturní skříni. Normálně se v takové místnůstce tísnili čtyři praporčíci.

Philip Tyre stál poslušně jako malé dítě. Cítil jsem se neohrabaný a nejistý. Byl jsem jeho kapitán, ne kolega praporčík; mezi námi zela nepřeklenutelná propast. Ale on byl v tísni a já jsem nevěděl, jak mu pomoci. „Připravte se ke spaní, Philipe.“

„Rozkaz, pane.“ Mechanicky se začal svlékat. Místo aby šaty nedbale hodil na židli, jak jsem to tolikrát udělal já, pečlivě si pověsil sako a kalhoty a narovnal je na ramínkách, než je uložil do skříně.

Když zápasil s knoflíky u košile, výraz jeho očí se změnil, prsty se zastavily. Uměl jsem si představit, jaký obraz se mu nevolán vrátil. Chtěl jsem vyštěknout něco tvrdého, vrátit ho do skutečnosti, ale pak jsem zavřel ústa a ta tvrdá slova nevyslovil. Místo toho jsem šel k němu, i když jsem věděl, že není správné začít jakýkoli kontakt, který by zmenšil vzdálenost mezi námi. I tak jsem ale cítil spíš soucit než vinu, když jsem mu jemně rozepnul zbytek knoflíků. „Jděte si lehnout,“ řekl jsem tiše.

Polekaně vzhlédl, mladý a důvěřivý. „Rozkaz, pane.“ Obrátil se, přidržel se stolu a svlékl si ponožky; pod švy jeho slipů jsem zahlédl rudý, zlostný šrám, který jsem mu uštědřil. Zavřel jsem oči.

Lehl si na lůžko na záda se strnulým pohledem v očích. Nevěděl jsem, co jiného bych měl dělat; vzal jsem přikrývku a přehodil ji přes jeho nehybné tělo. „Dobrou noc, Philipe. Zítra vám bude líp.“ U dveří jsem zhasl světlo.

„Děkuju, pane.“ Hlas se mu chvěl.

Znovu jsem rozsvítil.

Philip ležel na zádech a svíral deku. Když se naše pohledy setkaly, prudce zavřel oči, ale bylo příliš pozdě na to, aby skryl

slzu stékající mu po tváři. Váhavě jsem se přiblížil k jeho posteli. Zamrkal, několikrát se pokusil něco říct. Nakonec zašeptal: „Mám strach!“ Pak se mi nedokázal podívat do očí.

Sedl jsem si na kraj postele. „Já vím.“

„Ten člověk… jeho obličej…“

Snažil jsem se nevzpomínat na noční můry, které mi přinášely jiné nevidoucí oči kdysi dávno. „To nic.“

„Podíval se na mě, těsně před tím, než jsem – ho střelil. Zvedal zbraň. Na zlomek vteřiny věděl. Že je pozdě – Co se stane.“

„To nic,“ řekl jsem znova a v duchu jsem si přál, abych nalezl útěšnější slova.

„A on pak- on se škvařil! Bože Ježíši!“ Prudce se otočil k přepážce.

Moje ruka se jakoby o své vlastní vůli kradla k jeho rameni. Po dlouhé chvíli zašeptal: „Já mám strašný strach.“

Philip vykonal svou povinnost. Byl by zabit, kdyby nevystřelil první; to jistě věděl. Chtěl jsem říct něco v tom smyslu, ale někdo vyhrkl mým hlasem: „Já taky.“

Užasle se obrátil. „Vy?“

„Samozřejmě,“ vyštěkl jsem. „Nemám snad na to právo?“

„Já jen… nikdy jsem nemyslel, že byste – promiňte, nic mi do toho není. Samozřejmě že na to máte právo.“

„Tak proč byste ho neměl mít vy?“

Ležel bez hnutí a přemýšlel o tom. Po chvíli se ostýchavě, nejistě usmál. „Promiňte. Byl jsem blázen. Prostě jsem se snažil nezklamat vaše očekávání.“

Odpověděl jsem nevrle: „Nečekám od vás, že budete víc než člověk. Bylo to děsné, co jste musel tomu muži udělat. Nevím, jak jste pak mohl dál fungovat. Nevím, jestli bych to dokázal já.“ To jsem už trochu přeháněl, ale on to potřeboval. A zasloužil si to, po tom, co jsem mu provedl.

Zatvářil se zmateně. „Prostě jsem na to nemyslel. Měli jsme co dělat. Nemohl jsem si dovolit o tom uvažovat.“

Viděl jsem, jak se nadýmá pýchou. A stačilo tak málo, pomyslel jsem si smutně. Já, kapitán, jsem byl pro pouhého

praporčíka bohem. Jedno hněvivé slovo ho mohlo zničit. A slovo chvály…

„Vedl jste si dobře, praporčíku. Nezapomenu na to.“ Bezvýznamná slova. Co jsem mu mohl dát? Vyznamenání? Povýšení, o kterém se nikdy nedozví nikdo mimo tuto loď? „Teď už budete moci spát,“ řekl jsem, jako bych to věděl jistě. „Ráno budu potřebovat, abyste pomohl zorganizovat nováčky. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, pane.“ Tentokrát už jeho úsměv nebyl tak ostýchavý. Z jakéhosi důvodu, který jsem sám nechápal, jsem se sklonil a pocuchal mu vlasy. Prudce jsem vykročil ke dveřím a zhasl. Odešel jsem, aniž bych se ohlédl.

Dray, Dakko a Gregor donesli ty matrace, které jsem si poručil, a čekali trpělivě před zapečetěným můstkem. Odemkl jsem a vtáhli jsme lůžkoviny dovnitř. Někdo našel i čisté přikrývky a polštáře. Poděkoval jsem jim, poslal Draye a Dakka pryč a sám jsem se s Gregorem zamkl na můstku. „Kerrene, monitoruj kamery a spusť alarm, jakmile se někdo přiblíží. A vzbuď mě v osm.“

„Dobře, kapitáne.“

Ztlumil jsem světlo a s povzdechem padl na svou matraci. Mladý Attani se opatrně posadil na druhou postel, oči důsledně odvrácené. Trvalo několik dlouhých minut, než si lehl, tváří ode mě.

Ležel jsem na zádech, paži přes oči, a čekal na spánek. Cítil jsem se vyčerpaný, otupělý. Zatímco Gregor se vrtěl a převaloval, já jsem se divil, že jsem ten den přežil, a uvažoval o tom, jaké hrůzy nás ještě čekají. Usnul jsem.

„Promiňte?“

Otevřel jsem oči. „Ano?“

„Mohl bych… chci říct, dovolil byste mi… třeba… Kristepane!“

„Neklejte,“ řekl jsem automaticky. Neodpověděl. „Co je, pane Attani?“

„Nic. Totiž, nic, pane.“

Vyjel jsem po něm: „A kvůli tomu jste mě vzbudil?“

„Omlouvám se.“

Nastalo nepříjemné ticho.

„Tak mi to řekněte.“

Chvilku trvalo, než neochotně odpověděl. „Já vím, že je to hloupé. Chtěl jsem se zeptat, jestli bych mohl spát dole.“

„Proč?“

Žádná odpověď.

Připomněl jsem si jiného nováčka, kterého jsem znal kdysi dávno: Dereka. Vlídně jsem se zeptal: „Vy jste nikdy nespal v místnosti ještě s někým?“

„Já vím, že je to hloupé,“ opakoval přidušeně. „Ale myslel jsem si, že kdybych se mohl vrátit zpátky dolů… Pak jsem si vzpomněl, že by to nebyla moje vlastní kajuta. Byla by to kóje a tam jsou všichni ti ostatní.“

Ležel jsem na zádech a těžko se mi pro něj hledal soucit. Bylo mu sedmnáct. Ne, osmnáct; byl jsem na jeho narozeninovém večírku, procházel jsem se tou povýšenou společností s Amandou. Ti zatracení aristokrati; co to žijí za život, izolovaní v přepychových mrakodrapech, odříznutí od běžného kontaktu s lidmi? Já jsem nepoznal soukromí od chvíle, kdy mi bylo třináct a otec mě přivezl do Akademie. Naučil jsem se snášet rušné ložnice na Odvrácené straně, pak přeplněnou ubikaci praporčíků…

Skutečně to už jsou tři roky, co jsem naposled spal v ubikaci? Náhle jsem byl katapultován do vznešené osamělosti kapitánské kajuty. Jak jsem se cítil sám! Teď jsem na to už byl samozřejmě zvyklý a uměl jsem si těžko představit, jak bych se znova vyrovnával s vnucenou intimitou ubikace.

Odkašlal jsem si. „Chápu, jak vám je.“ Nebylo to nic moc. „Díky. Díky, pane. Nesmím zapomínat říkat pane.“

„Ano, to se očekává. Ale na to si zvyknete.“ Hledal jsem nějaká uklidňující slova. „Stejně jako si zvyknete na kóji. Není to tak zlé, jak si představujete.“

„Hm.“ Leželi jsme mlčky. Pak se k mému ohromení rozplakal. Do mého překvapení se přimísilo podráždění. Vyvolal jsem tu reakci já? A copak už nikdy nebudu moci spát? Podíval jsem se na hodinky; do rána už mnoho nechybělo.

„Co je zase, pane Attani?“ Oslovil jsem ho příjmením, abych mu připomněl jeho postavení.

Přerývaně se nadechl. „Lituju se.“ Byl až bolestně upřímný. „A stydím se.“

„Proč?“

„Víte, proč jsem na Vyzývateli?“ Mlčel jsem. „Nenáviděl jsem vás a chopil jsem se šance vám uniknout. A pak nám řekli, že je fúzní pohon zničený… takže jsem svou situaci jen zhoršil. Uvízl jsem tu s vámi, a možná na celý zbytek života. A pak jsem se díval, jak se tak hrozně snažíte být fér, a jak jste laskavý…“

„Laskavý?“ opakoval jsem nevěřícně.

„K panu Tyrovi. Jak jste se postavil mezi něj a tělo toho námořníka. Váš hlas. A k ostatním. Dokonce i ke mně. Strašně jsem se ve vás spletl.“

„Jste přetažený,“ zavrčel jsem. „Byl to děsný den. Nejsem tak laskavý, jak si myslíte.“

„Já už budu mlčet, jestli chcete. Ale poznám, když ze sebe udělám blázna.“

Jeho zarytá čestnost mi vehnala slzy do očí. Hledal jsem nějaký způsob, jak ho uklidnit. Právě jsem u něj zklamával stejně, jako jsem zklamal s Philipem. Něco mě napadlo: Philip a Gregor…

Odkašlal jsem si. „No dobře, možná jste mě špatně odhadl. A já jsem špatně odhadl vás. Nebylo správné vás povolat jako námořníka.“

„Pane?“ Hlas se mu chvěl.

„Bez ohledu na to, co si myslíte, hodíte se pro ubikaci. Tímto z vás činím kadeta. S šikanováním si hlavu nedělejte, na to teď nemáme čas.“

„Ale já –“

„O tom nerozhodujete vy, pane Attani, ale já. Povolávám vás jako důstojníka a ne jako námořníka.“

Dlouho bylo ticho. „Ale proč, pane?“

„Budete mi tak užitečnější. Víc vědět nemusíte.“

Přemítavá pauza. „Ano, pane.“

Překulil jsem se a chystal se spát. Pak jsem ustoupil. „Protože si to zasloužíte. Bude z vás dobrý důstojník. Tedy až z vás vytlučeme tu povýšenou drzost.“

„Myslíte, že bude?“

„Ano.“ Nevím ani, jestli jsem to řekl nahlas; propadl jsem se do černého spánku beze snů.

13.

„Jste si jistý, pane?“ Philip se kousl do rtu a pochybovačně na mě pohlédl. „Chci říct – předtím, když jsem – velel ubikaci – moc se mi nedařilo.“ Zrudnul.

„Změnil jste se. Vím určitě, že vám můžu věřit.“ Řekl jsem to s určitostí, kterou jsem téměř sám cítil.

„Je trochu starý na to, aby začínal jako kadet.“ Uvědomil si, že to zní jako kritika, a rychle pokračoval: „Dám si pozor, pane. Abych mu neublížil. Ubytuju ho hned odpoledne. A bude…“ Začervenal se. „Bude docela příjemné mít společnost.“

„Ano.“ Věděl jsem, jakou vzájemnou blízkost takové zážitky vyvolávají, a smutně jsem si přál, abych ji mohl sdílet. Pak jsem tu pošetilou myšlenku zahnal.

Byla polovina dopoledne a mně bylo o něco lépe, i když jsem toho moc nenaspal. Moje zanícená tvář ale stejně příšerně bolela. Budu se muset zastavit na ošetřovně, až budu mít chvilku.

Poslal jsem Philipa a šéfinženýra Draye dolů, po zuby ozbrojené, aby vysvobodili posádku z její kóje a dovedli ji nahoru na první úroveň. S žádnými vzbouřenci se cestou nesetkali. Dveře do strojovny byly pořád zatarasené. Vybral jsem čtyři námořníky, kterým jsem se rozhodl svěřit zbraně: pana Druckera, pana Tzee, Emmetta Bransteada a Elenu Bartelovou. Zatímco Dray a Walter Dakko hlídali schodiště z druhé úrovně, my jsme důkladně prohledali úroveň první. Žádní vzbouřenci. Pro začátek dobré; přinejmenším jsem teď věděl, že naše nejvyšší úroveň je bezpečná. Seděl jsem nad kouřícím šálkem kávy a uvažoval o dalším kroku. Docela rád bych byl věděl, kolik času mi vzbouřenci poskytnou.

Když jsem dopil kávu, opatrně jsme sestoupili po západním schodišti na druhou úroveň. Uzavřel jsem nouzové dveře v chodbě mezi sekcemi šest a sedm, východně od schodiště. Postupovali jsme směrem na západ a kontrolovali každou kajutu

a každou místnost. Všechny cestující, které jsme potkali, jsme odvedli do jídelny na první úroveň.

Dveře do kotviště barkasy byly neporušené; to znamenalo, že skladiště, kam byl přístup právě přes kotviště, je stále ještě v našich rukou. Při pátrání jsem se snažil být všude a Gregor mi na můj příkaz byl v patách jako spojka. Po dvou hodinách napětí jsme zabezpečili zbytek druhé úrovně.

Shromáždil jsem své lidi u schodiště na třetí úroveň, kde mi Walter Dakko trpělivě dovolil, abych mu ukázal, jak má střežit schodiště, které účinně a bez problémů už dva dny hlídal. Když se ozval zvuk běžících nohou, přerušil jsem svou přednášku. Dakko, připravený k výstřelu, sundal prst ze spoušti, když se u schodiště prudce zastavil transpop Charlie. „Nepráskněte, kápo, sem já! Dou ven!“

„Vzbouřenci? Ze strojovny?“

„Dou ven ňáký, jo! Nechci s nima, někerýho trhnou!“

„Nahoru, honem!“ Chlapec vyběhl po schodišti. „Kdo ještě je tam dole?“

„Tranďáci? Annie, Scor, Dug, eště ňáký asi. V cimře všici.“

Obrátil jsem se ke svému novému kadetovi. „Gregore, pošli slečnu Bartelovou jako posilu k Drayovi na západní schodiště. Ostatní tři ozbrojené námořníky přiveď sem, rychle!“

„Ano, pane!“ Attani odběhl. Za chvilku už se k nám hnali Tzee, Drucker a Branstead s Gregorem v patách.

Ukázal jsem. „Jsou dole na třetí úrovni, někde před strojovnou. Jdeme dolů. Připravte se k palbě, ale nezastřelte někoho z cestujících.“ Vykročil jsem ke schodišti.

Reproduktor zapraskal. „Kapitáne, měli bysme si promluvit.“ Andros, ten vzpurný námořník, kterého Clinger osvobodil z vězení.

Ztuhl jsem. Vojenská výprava za mnou se zarazila.

„Slyšíte mě, kapitáne? Je to za remízu. Vy máte jídlo a flinty, my vodu a elektřinu. A taky pár cestujících, těch tranďáků. Kapišto?“

Vzal jsem do ruky interkom. „Slyším vás, Androsi. Složte zbraně.“

„Ani náhodou.“

„Co blázníte? Všichni jsme tady uvázli společně; k čemu je taková vzpoura dobrá?“

„K čemu?“ Pohrdlivý smích. „Tomu hajzlovi admirálovi bylo úplně jedno, jestli to přežijem nebo chcípnem. Nemáme nic. Za chvíli bude po nás. Myslíte, že –“

„Máme naději. Potravu si vypěstujeme a počkáme na záchra-“

„To si myslíte, že chceme konec života strávit salutováním a šaškováním – Ano, pane, rozkaz, pane? Jsme lidi, ne mašiny.“

„Podepsal jste smlouvu.“

„Kvůli odměně, jo. A jako všichni ostatní jsem ji rozfofroval ještě před vyplutím. Teď nám zbyl jenom tenhle průser. Tak to mě ani nehne. Jsou tady ženský, je tu dost žrádla na pár drsnejch mejdanů. Takže navrhujem tohle. Vezměte –“

„Androsi, vzdejte to. Nemůžeme si dovolit, aby přišel o život ještě někdo. Kvůli vám ztratí šanci všichni.“

„Ani náhodou. Už jsem říkal, že my si to provedem po svým. A vy s tím nic nenaděláte.“

Náhle jsem si uvědomil, že náš rozhovor poslouchá celá loď. „Jdu na můstek. Promluvím si s vámi odtamtud.“

„Ne, jen ať všichni poslouchaj, mně je to jedno. Jen ať si ty vaši cestující poslechnou, jak mizerně na tom jsme. A co ten hajzl Drucker, slyší mě? Ten to má u mě taky schovaný.“

Stiskl jsem na interkomu kód můstku. „Kerrene, můžeš vypnout okruh ze strojovny, aby nemohli mluvit k celé lodi?“

„Ne, kapitáne,“ odpověděl čítač. „Kritická stanoviště – můstek, centrála, strojovna – mají pro případ nouze rovnocenný přístup. Je to bezpečnostní opatření a nemůžu ho zrušit.“

„No dobře.“ Vrátil jsem se interkomem do strojovny. Andros si může mluvit na celou loď, ale ať se propadnu, jestli udělám totéž. Ať si ti, kdo budou poslouchat, druhou polovinu domyslí.

„Androsi, tohle vám neprojde. Vzdejte se a zachráníte mnoho životů.“

Zachechtal se. „No jasně. Dostaňte nás do přístavu a my se vzdáme.“

„Celé lodi se v žádném případě zmocnit nedokážete. Mám horní dvě úrovně, můstek, centrálu a všechny zbraně.“

„Všechny zbraně ne," přerušil mě reproduktor. „Máme pušku a omračovač a přišli jsme na to, jak je znova nabít. Máme taky dílnu. A nevíte, co tady chystáme."

„Já vás dostanu."

„Prd dostaneš, hajzle." Za ním se ozvalo zajíknutí. Byli to sice vzbouřenci, ale zvyk je železná košile.

„Už mám toho handrkování dost, Androsi. Vyberte si: Buď se vzdáte, nebo umřete."

„Ne. Vy si vyberte: Buď nás necháte být, nebo vám odpojíme elektřinu. Sykes si myslí, že dokáže odpojit vedení do zbytku lodi tak, že tady ve strojovně jí budeme mít dost."

Stiskl jsem interkom. „Kerrene, může to udělat?"

Nepatrná pauza. „Myslím, že pro lidské chápání je to relativně složité, ale šéfinženýr by to s manuálem dokázal. Nevím, co by se mohlo stát, kdyby se o to pokusil neškolený námořník. Elektrická napájecí vedení se musí propojit můstky. Moje záznamy říkají, že Sykes má pětitřídní vzdělání a je jen částečně gramotný."

„A co Andros?"

„Všeobecné, devítitřídní. Dostatečná gramotnost. Při vstupních testech diagnostikována emocionální nestabilita."

Přepnul jsem interkom. „Androsi, tohle není žádná remíza. My se nějakou dobu bez energie obejdeme; můstek má záložní nouzový zdroj. Můžu cestující a posádku udržet naživu a počkat si. Však vy budete mít brzo hlad."

„Možná," řekl lhostejně. „Až sežerem ty tranďáky." Gregor se zajíkl. V reproduktoru se Andros zachechtal. „Ta holka, ta Annie, je sice placama dost hubená, ale placama zas ne." Pokračoval tvrději: „Tak netlačte na pilu, Seaforte. A nezapomeňte na hydroponii. Ta je taky tady dole. Je zavřená, to jo, ale jak dlouho myslíte, že by nám trvalo dostat se dovnitř? Jak by se vám líbila komora plná řezanky? A kdyby mělo dojít na nejhorší, nejspíš bysme dokázali vyhodit do vzduchu celou loď, kdybysme se snažili. Stejně nás chcete odprásknout, tak co můžeme ztratit?"

Marně jsem si namáhal mozek. „Já se vám ozvu," řekl jsem nakonec.

„Ozvěte, Seaforte. A nemyslete si, že budete zdržovat a zatím na nás něco upečete. Docela s chutí vám usmažíme jednoho tranďáka, abyste viděli, že to myslíme vážné.“

Jako v transu jsem opustil svůj útočný oddíl a vyrazil na můstek. Věděl jsem, že tenhle veřejný rozhovor měl katastrofální důsledky pro morálku. Nechal jsem sebou manipulovat; nedokázal jsem se vypořádat s primitivním námořníkem. Jak k tomu došlo? Kdybych byl včera večer uvažoval hlavou a postavil před strojovnu stráž. Nebo zaútočil o hodinu dřív. Nebo – nebo něco.

Philip, který na můstku sledoval obraz kamery na chodbě, otevřel dveře, zamkl je za mnou a já jsem dopadl do svého křesla. Philip diplomaticky mlčel.

Ve svém zahanbení jsem se mu jen s obtížemi podíval do očí. „Jak to vypadá, máme problém.“

„Ano, pane. Myslíte, že by to opravdu udělal?“

„Radši se nechci přesvědčit. Zavolejte Draye.“ Zavřel jsem oči a snažil se rozhýbat svou otupělou mysl. Budu se muset vzdát, nebo aspoň vymyslet nějaký kompromis, i když jsou to vzbouřenci.

Podíval jsem se na prázdnou simulbrazovku. Právě do téhle obrazovky jsem křičel svůj vzdor proti admirálu Tremainovi, porušil přísahu poslušnosti a velmi pravděpodobně se odsoudil k věčnému zatracení. Seděl jsem v témže křesle, v němž jsem se rozhodl nikdy už nezradit přísahu, která mě váže.

Byl jsem si jistý, že příslušný odstavec řádu znám nazpaměť, ale vyvolal jsem si ho na obrazovku a znova přečetl.

Kapitán lodi převezme a bude vykonávat pravomoci vlády nad lodí, dokud nebude odvolán rozkazem nadřízené moci, nezemře nebo nebude prokázána jeho neschopnost vykonávat službu způsobem popsaným v tomto řádu.

Kdybych odevzdal část své lodi nebo svých pravomocí vzbouřencům, bylo by to jasné porušení řádu, na jehož dodržování jsem přísahal.

Ale řád nebere v úvahu takovou situaci, jako je ta naše. Uvízli jsme tady možná na doživotí, bez zkušených důstojníků, s minimální posádkou –

Ale Vyzývatel byla loď Námořnictva a já jsem jí velel.

Nemohl jsem poslat hrstku svých necvičených lidí do bitvy, zatímco já bych opatrně čekal za pancéřovanými přepážkami můstku. Musel bych je vést sám. Ale kdybych byl zabit, kdo by řídil loď? Ne, nemohl jsem obejít pravdu sofistikou; moje povinnost byla dost jasná. Co záleží na tom, jestli ve snaze o její dodržení zemřu? Byl jsem zodpovědný za zachování přísahy, nikoli za sebezáchovu.

Byl bych mrtev velice dlouho, až do onoho vzdáleného dne, kdy nás Bůh Pán všechny povolá a čas skončí.

Nepředstavitelně dlouho.

Ale pak bych splynul s Amandou. A s Natem. Pokusil jsem se potlačit chvění svých končetin a chystal se vstát.

Tranďáci. Děti ulice. Dokázal jsem přijmout, i když velmi těžko, možnost vlastní smrti. Ale když zaútočím na vzbouřence, odsoudím k smrti nevinné cestující. Kolik rukojmích Andros říkal, že má? Nemohl jsem si vzpomenout. „Zaznamenával jsi to, Kerrene?“

„Ano, pane.“

„Přehraj mi to.“ Když se ten neradostný rozhovor přehrál znova, uvědomil jsem si, že Andros neprozradil, kolik zajatců má. Při naloďování jsme měli dvaačtyřicet transpopů; vzpomínal jsem si ještě, jak jsem kdysi dávno zuřil, když mi o tom Alexi Tamarov řekl. Tři zemřeli při útoku ryby. Eddieho a patnáct dalších jsem odvedl. Zbývalo jich tedy… dvacet tři. „Philipe, kdo se stará o cestující?“

„Pověřil jsem tím pana Kovakse, pane, toho recyklovače. Nenapadl mě nikdo jiný, komu by se dalo věřit.“

„Promiňte, pane,“ přerušil mě Kerren. „Vrchní inženýr Kasavopoulos se blíží k můstku.“

„Dobře, pusť ho dovnitř. Philipe, zjistěte, kolik transpopů má Kovaks v jídelně.“

Když Dray vešel, zvedl jsem dlaň a naznačil mu, že má počkat. Za okamžik se ozval bzučák. „Čtrnáct tranďáků, pane.“

Takže devět rukojmí. Devět nemorálních, necivilizovaných dětí, vytažených ze špinavých, přecpaných ulic, oblečených, uskladněných, vybraných pro nesmyslný experiment a

odvezených devatenáct světelných let od domova, aby opuštěni zemřeli na Vyzývateli.

Možná bych dokázal Androse zdržovat tak dlouho, abych stačil zorganizovat obranu. Mohl bych své posádce dát základní výcvik v užití zbraní a zaútočit na třetí úroveň. Když budu mít štěstí, zmocním se znova strojovny za cenu ztráty některých rekrutů a vlastního života.

A těch devíti transpopů.

Jejich smrt by nebyla totéž jako smrt námořníků v boji. Posádka se přinejmenším vydala na cestu dobrovolně. Smířili se s určitým rizikem, i když nemohli vědět, jak veliké a zvláštní bude.

Ale transpopové jsou pěšáci v byrokratické partii lhostejnosti. A kromě toho jsou to vlastně ještě děti. Nemohu je jen tak bezohledně odhodit.

Ale co moje přísaha?

Musí přece existovat nějaký způsob. Zhroutil jsem se do křesla, zíral na pult a snažil se vybavit si, jak to vypadá ve strojovně.

Reproduktor zapraskal. „Námořník v chodbě, kapitáne."

„Co sa- děkuju, Kerrene." Otočil jsem kamerou. Eddie Boss, mohutná ramena sevřená v těsné nové uniformě, pěst zvednutou, jak se chystal zabouchat na můstek.

Zuřil jsem: „Námořník před můstkem? A bez doprovodu?" Vztekle jsem uhodil pěstí do křesla. „Jak můžu přemýšlet, když – "

Philip vstal. „Já se o to postarám, pane. Prosím." Zkoumavě se zadíval na mou tvář a neviděl v ní nesouhlas. Přešel ke dveřím a prudce je otevřel. „Co je?"

„Povídat s kápem."

„Co si to dovolujete, námořníku! Okamžitě se vraťte –"

„S kápem. Ne s váma."

Philip zvýšil hlas. „Mluvíte s důstojníkem, pane Bossi. Postavte se do pozoru a zasalutujte. Oslovovat mě budete pane. A nemluvte tímhle tónem, nebo půjdete sedět!"

Podíval jsem se na obraz, který mi nabízela kamera v chodbě. Eddie pohrdlivě zkřivil rty, když shlížel na štíhlého praporčíka. „Do basy? Vy? Vy ste pán, jo?“

Philip, jako by se vůbec nebál, Eddieho rázně postrčil. „Já. A každý důstojník.“

Eddie se zamračil na ruku, která se s ním pokusila pohnout. „Esli s tou prackou chcete ještě hnout, tak s ní nestrkejte Eddieho.“

Philip chvilku mlčel. Pak řekl: „Já jsem tam byl, pane Bossi.“

„Jo? Kde?“

„V jídelně. Když jste říkal: Přísahám na svou nesmrtelnou duši. Že budete projevovat věrnost a poslušnost a tak dále. Já si to pamatuji, jestli vy už ne.“

„Kecy,“ prohlásil pohrdlivě Eddie. „Samý kecy.“

„Přísaha, pane Bossi. Na vaši duši.“

„Kápovi možná. Ne vám.“

„Já jsem jeho zástupce. Co řeknu já, jako by řekl on.“ Dobře řečeno, Philipe. Lodní hierarchie v kostce.

Eddie zaváhal. Pak řekl: „Tě bysem moh přerazit napůl.“

„To byste mohl, ano. Nejsem tak silný jako vy. Ale neznamená to, že neuděláte, co udělat máte.“

„A co jako?“

„Že se postavíte do pozoru u přepážky. Já se zeptám, jestli je kapitán ochoten s vámi mluvit. A jestli ne, nebo až skončí, dám vás do hlášení a postarám se vám o takový souhrnný trest, že vás na podobné kousky příště přejde chuť.“ Eddie se zamračil. S bušícím srdcem jsem položil ruku na pažbu pistole.

Čekali jsme. Eddie povzdechl. „Tak teda povídejte.“

„Pojďte sem. Pozor!“ Oko kamery se otočilo za nimi.

„Neumím. Žádnej neřek jak.“

„Dívejte se dopředu. Narovnat, takhle. Ruce podle boků, prsty dolů. Špičky nohou dopředu.“ Philip se zamračil nad tím chabým pokusem, ale nechal to být. „Teď řekněte: Pane, dovolte mi promluvit s kapitánem.“

Dlouhé ticho. Eddie si odkašlal. „Nojo, povidam to.“

„Ne. Těmi slovy, která jsem použil já.“

„Tranďáci taklenc nehanykaj!“

„Budete se muset snažit, protože jinak kapitána nepožádám.“

Eddie tiše zaklel. „Neumím – do čeho sem to sakra vlez? Dolov- dovolte mně mluvit s kápem.“

„S kapitánem.“

„Kap-tánem,“ cedil Eddie mezi zuby.

„Počkejte tady, námořníku.“ Philip se odmlčel. „Rozkaz, pane,“ pobídl ho.

„Roskas, pane,“ zabručel Eddie. Philip se vrátil na můstek se zardělými tvářemi. „Námořník Boss žádá o povolení promluvit s vámi, pane.“

„Dobře, pane Tyre.“ Tiše jsem dodal: „Už ho dál neprovokujte; mohl by vás zmrzačit.“

Philip na to vůbec nezareagoval, jak byl znechucený. „To je ale drzost, takhle sem vrazit! Až s ním skončím, tak si to podruhé moc rozmyslí.“

„Přiveďte ho,“ řekl jsem. Bože dobrý, ta tvář mě ale bolela. A byl jsem tak strašně unavený.

„Rozkaz, pane.“ Snad v reakci na Eddieho nedbalost zasalutoval Philip jako na Akademii.

Eddie Boss se vkolébal dovnitř. Pod Philipovým upřeným zamračeným pohledem dlouho přemítal, co se po něm chce, a pak mu to došlo. Nemotorně se postavil do pozoru. Z rohu ho s pobavenou lhostejností sledoval vrchní inženýr.

„Tak co je?“ zeptal jsem se chladně.

„Sem slyšel chlapa povídat kápovi, jak sežere tranďáky a tak.“

„No a?“

„Jim helfnout ňák. Musíme. Kápo helfnout.“ Byla to spíš snažná prosba než požadavek.

„Pracuju na tom. Vraťte se do jídelny.“

„Prácuju, tójo!“ Úšklebek.

Zamračil jsem se. Neudělalo to na něj dojem a oplatil mi stejným. „Co uďáte, co? Si tady dřepíte, a ty dole sežerou mý kámoše.“

Philip zasáhl: „Tak dost, námoř-“

„Hovno dost!“ zařval Eddie. „Sem přisahal, jo, zachránit loď, dělat pro kápa. Ne dřepět a čumět jak-“

„Tak poslechněte –“ začal Philip.

Vyletěl jsem z křesla: „ZAVŘETE ZOBÁK, OBA DVA!“ Skutečně zmlkli, a ani jsem se nedivil. Aby se kapitán přestal ovládat, to se tak často nevidí.

Prudce jsem se otočil k Eddiemu Bossovi. „UŽ ANI SLOVO!“ Řval jsem to tak, že o krok ustoupil a zvedl ruku, jako by se bránil ráně. K Philipovi jsem podobným tónem dodal: „A vy taky ne, chlapče!“ Po chvilce jsem si uvědomil, že ukazuji prstem jako plně nabitou zbraní. Na okamžik mě napadlo, jak by se asi Philip zatvářil, kdybych se pokusil strčit prst do pouzdra. V koutcích úst mi zaškubalo. Praporčík mimoděk o krok ustoupil. Lekl jsem se, otevřel ústa a on zbělel jako křída. Můj úsměv se začínal měnit ve škleb maniaka.

„Není vám nic?“ zeptali jsme se jeden druhého zároveň a na okamžik se naše zděšené oči setkaly.

Výsledné ticho jsem prolomil já. „Nic mi není, a vám jsem řekl, abyste mlčel.“ Dopadl jsem zpátky do křesla. Nohy se mi třásly. Doufal jsem, že to neviděl. Doufal jsem, že to byl jen nadbytek adrenalinu.

Zamračil jsem se na Eddieho. „Tak vy myslíte, že se tady schovávám, zatímco vaši kamarádi jsou v nebezpečí.“ Pohledem zabloudil k mé spálené tváři. Něco zamručel a podíval se k palubě.

„Co chcete, abych pro ně udělal?“

Olízl si rty. „Vočíhnutou loď. Máte, kápo. Musíme ňák vlízt dovnitř, vytáhnout je votamtuď.“

„A jak?“ díval jsem se na pult. „Nejdřív se musíme dozvědět, kam vaše kamarády dali. Jestli jsou chytří, budou je mít ve strojovně, ale ta je velká. Je tam vnější ovládací komora a vedle ní ještě sklad strojovny, a pod schodištěm se projde do komory fúzního motoru. Z obvodové chodby tam vedou jen dvoje dveře.“ Aniž jsem si to uvědomil, vstal jsem a začal přecházet. „Máme horní dvě úrovně. Na úroveň tři vedou dvě schodiště: východní a západní. Nejdřív budeme muset zorganizovat výpravu do podpalubí a pokusit se zajistit část obvodové chodby třetí úrovně. Odtamtud můžeme pokračovat dál, dokud strojovnu neodřízneme. Ale jestli jsou vzbouřenci v kterékoli z vnitřních

kabin, můžou propálit loď na opačné straně lodi. A i když se jim nepodaří propálit se skrz, jsou dole na jejich úrovni hydroponické komory a vzbouřenci je můžou zničit. Potom docela určitě umřeme všichni.“

„Ale –“

„Budete mlčet, pane Bossi, dokud neskončím. Pokud odřízneme strojovnu, můžeme na ni zaútočit a dobýt ji. Ale dovnitř se násilím nedostaneme jinak než po těžkém boji. A nemůžeme si dovolit ztrácet námořníky. Nemáme možnost je nahradit.“

Philip si odkašlal: „Takže strojovny se znova zmocnit nemůžeme, pane?“

„Znám jeden způsob,“ zavrčel jsem. V mysli jsem si obracel tu šílenost, která mě napadla.

„A jaký, pane?“

„Šachta fúzního pohonu.“

Dray se na mě nevěřícně podíval. „Přelézt zvenčí po lodi a zaútočit šachtou pohonu? Bože dobrý, máte švába? Nemáme dost vycvičených lidí. které bychom tam poslali, a jak se podle vás probouráme plaslitovým štítem motoru? Je tvrdší než ocel, a není taky divu. Je to totiž to jediné, co chrání lidi ve strojovně před vakuem.“

„Ano. Ale tak jsem to nemyslel. Kotviště barkasy je na druhé úrovni, tedy v našich rukou. Mohli bychom poslat barkasu kolem lodi na záď.“

„A vyložit tam útočný oddíl? Pořád mi není jasné, jak by se –“

„Ne,“ přerušil jsem ho. „Uzavřít dveře v chodbě kolem strojovny. A barkasou se probourat do strojovny jako beranidlem.“

Dray vybuchl vzteky. „Prorazit moji strojovnu, vy jedno štěně? Když narazíte moc, poškodíte samotný motor. A v každém případě zabijete každého, kdo –“

„Já vím! Mlčte!“ Ve strojovně by okamžitě došlo k dekompresi, takže každý, kdo by neměl skafandr, by vzápětí přišel o život. Dveře v chodbě by to vydržely, byly na to dělané.

A hydroponie byly o dvě sekce dál než strojovna; nic by se jim nestalo.

Philip podotkl: „Ale to by zabilo nejen vzbouřence, ale taky rukojmí.“

„Neříkal jsem, že ne. Říkal jsem jen, že do té místnosti je ještě jedna cesta.“

Eddie výhružně zavrčel: „Kašlete na to dyž vodkrouhnete tranďáky, kápo? Nejsou horňáci jako vy a tendlecten pán mlíčňák?“

Philip se zarděl. „To kapitán neřekl. Ale co bychom mohli dělat, kdyby nám vzbouřenci odpojili energii? Mohli bychom to vydržet pár dní, pak se zkazí vzduch, budeme bez vody a loď začne vychládat.“

„Mohli bychom si nastřádat vodu hned teď a použít stlačený vzduch v bombách,“ podotkl jsem.

„Nějakou dobu ano, pane. Kdyby vzbouřenci neměli jídlo, možná bychom to vydrželi déle než oni. Ale pokud to potrvá déle než… jak dlouho, pane? Týden? … museli bychom na ně zaútočit nebo ztratit loď.“

Měl pravdu. Vyzývatel byl uzavřený ekologický systém. Když správně fungovaly recyklátory a hydroponie, mohli jsme vydržet hodně, hodně dlouho. Ale náš křehký ekosystém byl naprosto závislý na energii z fúzních motorů. I přes tlustou izolaci trupu bychom bez energie začali prakticky okamžitě ztrácet teplo. A kdyby vysadily recyklátory, stoupala by úroveň CO2, až by se vzduch postupně stal nedýchatelným.

Philip to odhadoval dobře. Asi týden. Pokud nezaútočíme mnohem dřív, vzbouřenci vyhrají.

Zachvěl jsem se. Bůh Pán nám pomoz. V každém případě tu byl ještě jeden důvod, proč se na strojovnu barkasou zaútočit nemohlo. „Nikdo by to neudělal. Pro toho, kdo by pilotoval, by to byla sebevražda; řízení je na přídi. I kdybych to někomu z posádky nařídil, radši by se přidal ke vzbouřencům, než by poslechl. Už o tom nebudeme mluvit.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Philip. Eddie se zamračil na nás oba. Po chvíli Philip váhavě dodal: „Promiňte, jestli si moc dovoluju, ale když budete vyjednávat, riskujete, že ztratíte kontrolu nad lodí.“

Znal řád stejně dobře jako já; Bůh Pán sám ví, kolikrát ho nechali stát na židli a odříkávat ho. Šikana v ubikaci je občas k něčemu dobrá. „Ano, já vím. Ale co jiného můžu dělat?“

Reproduktor zapraskal. „Tak hele, kapitáne, už byste se měl ozvat, ne? Pošlete nám žrádlo, nebo si máme udělat vlastní?“

Philipovy znepokojené oči se zabodly do mých.

Nesmím vyjednávat. Ať se děje cokoli, musím projevovat věrnost a poslušnost Námořní službě. A nezpronevěřit se své kapitánské autoritě, pro dobro všech kapitánů, kteří přijdou po mně. Aby se loď mohla plavit prázdnotou celé měsíce nebo roky, musí ji řídit jedna nezpochybnitelná moc. To do mě vtloukali od prvního dne na Akademii. Ve srovnání s tímto principem nebyly ničím ani životy transpopů, ani život můj.

Eddie Boss si něco brblal.

Zamračil jsem se. „Chcete něco říct, námořníku?“

„Jo.“ Eddie svraštil čelo. „Dyž dolu půdou maníci, žejako se řezat vo loď, tak šermicle a dobrý.“ Zaváhal. „Žejako dobrý, dyž je sejmou, taklenc. Esli zhebnout dobrý. Dyš necháte ty sígři sejmout tranďáky, tak to néni šermicle. Vobyč klepka.“

„Šermicle? Klepka?“ Snažil jsem se přijít na to, co to má znamenat.

„Vražda,“ vysvětlil kysele šéf. „Klepka. A šermicle je rvačka. Slang.“ Viděl jsem, jak se Philipova ruka svezla k pistoli, ale Eddie už nepokračoval.

„Šéfe.“

„Ano, pane?“

„Vezměte si pár námořníků a jděte na průzkum. Podívejte se, jestli zablokovali některé dveře v chodbě kolem strojovny, ale ať se při tom průzkumu nikomu nic nestane. A pospěšte si.“

Zamrkal, jak si to rovnal v hlavě. Pak se napřímil. „Rozkaz, pane.“ Otevřel dveře a zmizel v chodbě.

Bylo ticho, dokud jsem nevzal do ruky interkom. Zeptal jsem se Androse: „A co za to jídlo dostanu výměnou?“ Philip se zajíkl.

„Hele!“ Námořník se spokojeně zasmál. „Tak přece jenom je s váma řeč. Budete mít vodu a elektřinu.“

„Ne. Chci, abyste propustili cestující.“

„Ty jsou naše poukázka na žrádlo. Proč bysme je pouštěli?“

„Abyste dostali potraviny. Jinak nevyjednávám.“

„Tak vám odříznem šťávu. Jak by se ti líbilo bejt potmě, co, ty hajzle?“

„Odpojte elektřinu a já vás zabiju,“ řekl jsem rozhodně.

„A co ty vaši tranďáci, co?“

„To je mi jedno, kolik tranďáků to odnese s vámi.“

Eddie přešlápl. Andros zavrčel: „Zabijem je jednoho po druhým, ty parchante!“

S vypočítanou lhostejností jsem odpověděl: „No, v mých záznamech to sice dobře vypadat nebude, ale aspoň bude míň hladových krků. Poslužte si, jestli chcete.“

Jeho odpověď zanikla v Eddieho řevu. Vrhl se po mně, jeho mohutné prsty se mi sevřely kolem krku. Bezmocně jsem cloumal jeho masitými zápěstími, zatímco on se mnou mával jako s hadrovou panenkou. Svět zčervenal. Náhle Eddie ztuhl a svezl se na palubu.

Mlha se pomalu rozplývala. Philip Tyre pečlivě zajistil svůj omračovač a vrátil ho do pouzdra.

„Zabil jste ho?“ zachraptěl jsem.

Philip zavrčel: „Ne, ale měl jsem, ušetřil bych tu námahu vám. Nastavil jsem to na minimum.“

„Chcete je vidět mrtvý?“ hulákal reproduktor. „Tak my vám ukážem! Zabijem je hned teď!“

Nevšímal jsem si toho. Philip měl pravdu. Eddie Boss porušil základní pravidlo života v námořnictvu. Záměrně vztáhl ruku na svého kapitána. Propadl životem.

Vojenský soud bude formalita, nic víc. Ironie byla v tom, že moje zdánlivá lhostejnost představovala jediný způsob, jak transpopy zachránit, pokud jsem nechtěl vzbouřencům odevzdat svou loď. Ale protože jsem to Eddiemu neřekl, odsoudil jsem ho k smrti.

Nervy v mé popálené tváři mi vysílaly do tváře a krku šípy bolesti. Přinutil jsem se znovu se soustředit na reproduktor. „A co vám brání?“ zeptal jsem se. „Čím dřív je budu mít z krku, tím dřív si to s vámi budu moci vyřídit. Na Admiralitě se mi to bude vysvětlovat snáz, než proč jsem se jich musel zbavit sám.“

V námořníkově hlase se poprvé ozvala nejistota. „Blufujete.“

„Ano. Přesně tohle chci, abyste si mysleli.“ To ho umlčelo. Zřejmě si to snažil srovnat v hlavě. Právě pro tohle má loď kapitána; aby říkal cokoli, co ho napadne. Věděl jsem jen, že jsem ho vyvedl z míry.

Po chvilce řekl Andros opatrně: „Myslím, že máte švába, kapitáne. Takže já teď jednoho vyberu a usmažím ho, a pak uvidíme, co uděláte. Pořád nám jich na vyjednávání zbyde dost.“

Dovnitř vpadl zadýchaný šéf. „Nikde v chodbách je není vidět, pane. K strojovně jsem se moc nepřibližoval. Viděl jste, co mi ti parchanti provedli s dveřmi?“

„Ano.“ Ulevilo se mi, protože jsem konečně věděl, co mám dělat. Bolestí se mi zatočila hlava, když jsem vstal. „Pane Androsi!“

„Jo?“

„Vyhrál jste. Aspoň zatím. Dám vám jídlo na dva dny. Neubližujte transpopům.“

Slyšel jsem někde v pozadí naléhavý šepot. Chvilku bylo ticho. Pak se ozval Clingerův hlas: „Tohle neberem, kapitáne. Pěkně se šábneme o zásoby.“

„Ne. Koupím si dva dny a budu se snažit vymyslet nějaký způsob, jak z toho ven. Budeme tak mít čas ještě si promluvit. To je všechno.“

„Zdržujete.“

„Proč bych to dělal?“

„To nevím, Seaforte, ale nějak mi to smrdí.“

„Máte moje slovo,“ řekl jsem pevně. Philipovi překvapením spadla čelist.

Clinger se znovu zeptal: „Žádné podrazy?“

„Máte mou přísahu. Jídlo na dva dny, ve kterém nebude nic, co by tam být nemělo, a bude ho dost pro vás pro všechny. Dolů na třetí úroveň ho dopraví jen jedna osoba. Všichni ostatní zůstanou nahoře. To vám přísahám.“

Reproduktor mlčel. Pak se ozval Clingerův hlas, ale jiným tónem. „Dobře, kapitáne. Vy jste horňák, co já vím, tak pro vás je přísaha sakra důležitá. Tak jo. Ale my zůstaneme zavření ve

strojovně. Sem se nedostanete, přišli byste o kejhák. A zkuste nějaký podraz a ti vaši tranďáci to schytají.“

„Potřebuji asi hodinu, abychom to všechno dali dohromady.“

„Jo, když už jsme čekali tak dlouho, tak nám hodina nic neudělá.“

„A žádné podrazy z vaší strany, žádné číhání v záloze. Všichni zůstanou zavření ve strojovně, dokud nepřijde ten člověk s jídlem. Pak, až uvidíme, že se transpopům nic nestalo, dostanete svoje příděly.“

„Opakujte mi ještě jednou, že nechystáte žádný podraz.“

„Přísahám, že se nikdo nepokusí dostat se do strojovny bez vašeho svolení. Jídlo budou normální příděly. Do podpalubí ho dopraví jen jeden člověk a bude bez skafandru. Můžete si příděly donést do strojovny sami a nikdo vám přitom neublíží. Nikdo jiný se k vám ani ke strojovně nebude přibližovat. Na to všechno přísahám.“

„Tak jo.“

Položil jsem interkom. Hlava se mi ještě točila, takže jsem se uchýlil k formálnosti. „Praporčík Tyre.“

„Ano, pane.“

„Běžte do kuchyně a přikažte panu Bree, ať připraví příděly pro čtrnáct lidí na dva dny. Jenom jídlo, vodu mají. Ať s těmi příděly přijde někdo z kuchyně na můstek. Pak utíkejte do centrály a přiveďte sem pana Tzee.“

„Rozkaz, pane. Můžu –“

„Slyšel jste rozkazy.“

„Rozkaz, pane.“ Vyběhl ze dveří.

Dray pochybovačně podotkl: „K čemu nám budou dva dny, pane? Celá situace se jenom zhorší.“

„Ano.“ Bolest byla taková, že jsem už nedokázal ani jasně vyslovovat. „Ano,“ opakoval jsem precizně.

„Co se stane s tím tranďákem?“ šťouchl špičkou boty do Eddieho.

„Bez otázek, pane Kas- šéfe.“

Philipovi netrvalo vyřízení jeho úkolů ani tři minuty. Zadýchaně se vrátil s panem Tzee v patách.

„Tak. Pane Tyre, vy a pan Tzee si obléknete skafandry a vystoupíte příďovou komorou ven. Zachováte radiový klid. Odpojíte napájecí kabel malého laserového děla uprostřed lodi. Dělo by mělo být k trupu připevněno třemi velkými palubními kruhy; v kotvišti barkasy, myslím, najdete francouzský klíč. Dělo přitáhněte s sebou do průlezu a nechte ho hned za dveřmi komory na první úrovni. Tento úkol dokončíte do hodiny.

Drayi, zatímco bude pan Tyre venku, zavolejte pana Dakka, který střeží schodiště, a jděte do skladu. Podle seznamu nákladu je v kontejneru číslo pět, východní část, těžký elektrický kabel. Vezměte odtamtud tolik kabelu a konektorů, abyste mohli položit vedení od zásuvky vysokého napětí v kotvišti barkasy, po chodbě ke schodišti, dolů po schodech na druhou úroveň a tam stočte ještě tolik kabelu, aby dosáhl dál na třetí úroveň a chodbou do sekce devět.“

„Ke strojovně?“

„Ano, Do sekce devět.“

„Ale –“

„Nemyslím, že byste mi měl klást otázky, Drayi,“ řekl jsem zvláštním tónem.

Polkl.

„Jděte,“ řekl jsem. „Oba.“

Dál už bylo jen málo co na práci. Udělal jsem zápis do deníku, podepsal ho, vypnul obrazovku. Na můstku bylo ticho, až na Eddieho pomalý, tichý dech.

Vypnul jsem všechny Kerrenovy poplachové signály. Světla hlásičů mi říkala všechno, co jsem potřeboval vědět; nejdřív se otevřela vnitřní vrata komory, pak vnější, pak dlouho nic, až se rozblikala signalizace poruchy laseru. Když se komora znova začala otvírat, vstal jsem. Prohrábl jsem si rukou vlasy a srovnal si sako, jako praporčík zelenáč, který má předstoupit před svého kapitána. Svým způsobem to tak i bylo.

Čekal jsem u dveří. První se vrátil Philip Tyre, košili přilepenou na záda. Lézt po trupu v magnetických botách je dřina. „Máme to dělo, pane, támhle,“ ukázal chodbou k místům, kde byl za ohybem průlez. „Co s ním budete –“

„Podívejte se, proč to panu Bree tak dlouho trvá, praporčíku.“

V očích mu probleskly desítky otázek, ale disciplína zvítězila. „Rozkaz, pane.“ Odběhl.

O deset minut později jsem zaslechl nejdřív jeho hlas, pobízející námořníka s těžkým pytlem. Námořník neohrabaně složil své břemeno a zasalutoval. Poslal jsem ho zpátky do kuchyně.

Za pár minut se ztěžka vrátil i Dray, zrudlý námahou. S ním byl Walter Dakko. „Hotovo,“ hlásil šéf. „Kabel je natažený na druhou úroveň. Nechal jsem vám ho ještě spoustu navíc.“

Zvedl jsem pytel. „Drayi, zkontrolujte, že všechny dveře v chodbě na první a druhé úrovni jsou neprodyšné, jak je budeme postupně zavírat.“ „Kabel je zablokuje, pane.“

„Myslím, že ne.“ Gumové manžety by se měly sevřít i kolem kabelu; dveře byly navrženy tak, aby byly vzduchotěsné, i kdyby do nich padl námořník a ruka by mu zůstala ve dveřích. Obrátil jsem se k Philipovi. „Pane Tyre, zamkněte se na můstku. Začněte uzavírat všechny dveře v chodbě na první a druhé úrovni.“

„Pane, co to děláte? Kdo tam dolů ponese to jídlo?“

„Já,“ odpověděl jsem.

„To nemůžete!“ vyhrkl.

„Prosím?“

Do krve se zarděl. „Omlouvám se, ale – ale – chci říct, nemůžete přece riskovat život. Pošlete tam někoho z posádky, nebo mě. Prosím!“

„Ne. Zavřete se na můstku.“

Nedal se. „Řekněte mi, co se děje, pane… potřebuju to vědět.“

„Jdu dolů vyjednávat se vzbouřenci.“

„Jak?“

„Můžete poslouchat přes interkom, ale nesmíte do ničeho zasahovat. Budete vědět, co máte dělat potom. Neočekávám, že bych to přežil. Pak budete velet vy.“

„Pane Ježíši!“ Kousl se do rtu. „To nesmíte! Zapřísahám vás!“

„Jiný způsob není, pane Tyre. Víte, že jim nemůžu odevzdat loď.“

„Tak na strojovnu zaútočíme!“

„Zabili by všechny transpopy, pane Tyre. Možná že to ještě udělají, a v tom případě zabijí taky mě.“

„Ti divoši z ulice… ti za to nestojí,“ zašeptal Philip. „Nesmíte tam chodit!“

Vytáhl jsem pistoli. Zastavila se pět centimetrů od Philipova oka. „Zamkněte se na můstku, pane Tyre. Přikazuji vám to potřetí a naposled.“

Olízl si rty, pokusil se něco říct, pak se sesypal. „Rozkaz, pane.“ Pomalu vykročil na můstek.

Hodil jsem pytel na záda. „Pane Dakko, jděte do jídelny. Řekněte všem členům posádky i cestujícím, aby se oblékli do skafandrů a připravili si kyslíkové bomby.“

Dakko se na mě vážně podíval, zasalutoval a odešel.

Vykročil jsem k průlezu. „Drayi, pomozte mi dostat to dělo dolů na druhou úroveň.“ Nešikovně jsem se sklonil a ovinul paži kolem hlavně laserového děla; přitom jsem se snažil, aby mě těžký pytel nepřevážil.

Táhl jsem svůj konec děla chodbou a zastavoval se, jak za námi Dray zavíral a pečetil dveře. Sestoupili jsme na druhou úroveň, kolem kabelu, který tam Dray položil. Došel jsem s dělem až nad schody na třetí úroveň a tam jsem ho vděčně postavil vedle stočeného kabelu.

„Drayi, uzavřete sekci devět na druhé úrovni, pro případ, že by se pokusili propálit se směrem nahoru. Pak si doneste skafandr a oblékněte si ho. Počkám, až budete hotový. Zůstanete na druhé úrovni. Na třetí úroveň sestupovat nebudete. Potvrďte rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu, pane,“ řekl ztěžka vrchní inženýr. „Přinesu taky váš skafandr.“

„Ne. Jen svůj vlastní.“

„Ale –“ údivem otevřel oči.

„Dělejte, co vám říkám.“

Když se vrátil v neohrabaném, těžkém skafandru, odložil jsem pytel nad schody a pokusil jsem se zvednout dělo. Funěl jsem přitom námahou, protože bylo těžší, než jsem čekal; taktak jsem ho zvládl. Šéf ho asi nesl víc než z poloviček. Nějak se mi ale podařilo dovléct ho po schodech dolů.

V chodbě jsem se obrátil směrem na východ. Ze sekce šest jsem se potácel chodbou do sekce sedm a pak osm. Položil jsem své břemeno na palubu těsně za dveřmi mezi sekcí osm a devět. Strojovna byla přímo přede mnou, za ohybem chodby v sekci devět. Vrátil jsem se, kudy jsem přišel.

Zpátky po schodech nahoru. Zavěsil jsem si kabel na rameno a pozadu jsem pomalu sestupoval po schodech. Kabel jsem přitom postupně odmotával. Položil jsem ho pozorně doprostřed chodby a rozvinul jsem ho až k místu, kde jsem v osmé sekci nechal dělo. Zbývalo mi ještě asi dvanáct metrů.

Už zase se mi točila hlava. Vylezl jsem ještě jednou zpátky po schodech a nahodil si na rameno pytel s jídlem. „Počkejte tady, Drayi. Pokud vás zavolám, přijďte za mnou, ale jinak ne."

„Rozkaz, pane."

U úpatí schodů jsem pytel odložil. Tentokrát jsem se vydal na západ chodbou, která se kolem strojovny stáčela k místu, kde jsem nechal dělo.

Došel jsem chodbou až ke dveřím mezi sekcemi jedna a devět. Stiskl jsem tlačítko nouzového zavírání na přepážce a dveře se tiše zavřely.

Vracel jsem se kolem západní hydroponie a letmo jsem se pohledem přesvědčil, že dveře jsou zamčené. Prošel jsem do sekce dvě a zavřel za sebou dveře. Postupně jsem se tak dopracoval až ke schodišti, do sekce šest.

Pytel ležel pod schody, kde jsem ho nechal. Vlekl jsem ho chodbou na východ. Uzavřel jsem dveře mezi šestkou a sedmičkou a díval jsem se, jak se okraje dveří tisknou ke kabelu. Gumové manžety se zdály neprodyšné. Zkontroloval jsem východní hydroponii v sedmé sekci, zamkl dveře, plahočil se dál do sekce osm. Na opačném konci jsem se zastavil a dokončil své přípravy.

Všechny dveře na třetí úrovni teď byly zavřené, až na ty ze sekce osm ke strojovně v sekci devět.

Netrvalo mi dlouho připojit konec kabelu k napájení laserového děla. Stiskl jsem kontrolní tlačítko na lafetě; indikátor se rozsvítil. Pokusil jsem se dělo zvednout, ale nějak jsem už neměl sílu; místo toho jsem se supěním vlekl dělo chodbou

doprostřed sekce devět, před dveře do kóje dvě, asi dvanáct metrů daleko od přepážky strojovny.

Za zavřenými dveřmi strojovny bylo ticho. Jakoby z velké dálky jsem sledoval sežehnutá místa tam, kde vzbouřenci přivařili nové desky na poškozené dveře.

Dělo byla hybridní zbraň, která byla určena k dálkovému ovládání z centrály, ale přesto se mohla obsluhovat i ručně.

Otočil jsem ho do chodby.

Zapnul jsem testovací světlo, zamířil paprsek na přepážku. Uvědomil jsem si, že si bezděčně něco broukám, a nechal jsem toho. I když jsem věděl, že si musím pospíšit, sedl jsem si na palubu zády ke dveřím, natáhl nohy před sebe a zíral do prázdna. Hlavu jsem měl jako v ohni. Čekal jsem a doufal, že bolest ustoupí. Neustoupila, ale už jsem neměl čas. Vytáhl jsem pistoli z pouzdra, položil jsem ji na zem, dopotácel jsem se pár kroků ke dveřím do kóje dvě, což bylo přes chodbu naproti místu, kde stálo dělo.

Otevřel jsem dveře a vpadl dovnitř. Smeták byl na obvyklém místě v úklidové komoře. Vrazil jsem ho do dveří, aby se nemohly zavřít. Pak jsem se najednou svezl k palubě.

Po nějaké chvíli jsem zase začal vnímat prázdnou, tichou chodbu. Opatrně jsem se vyhrabal na kolena a pak se zvedl. Zjistil jsem, že pytel už neuzvednu; táhl jsem ho chodbou, až ležel jen metr od dveří do strojovny, a rychle jsem ustoupil. Nejistými kroky jsem se vrátil do kóje a vzal do ruky interkom. S ním jsem se pak posadil vedle děla. „Strojovno, tady kapitán Seafort.“

Odpověď byla rychlá. „No to je dost. Ještě pár minut a začli bysme si péct tranďáka.“ Byl to Andros.

„Potravu máte v pytli přede dveřmi.“

„A kde je ten maník, co to přinesl?“

„V chodbě, asi na půl cesty k sekci osm.“

„Nemá omračovač? Nebo pušku?“

„Laserovou pistoli, ale ta leží na palubě. Nepoužije ji, když nezkusíte nějaký podraz.“

„Jo? A kdo je tam?“

„Já.“

„Ježíši, synu Boží!“

Snažil jsem se nevnímat to rouhání. „Chodba za mnou je uzavřená až nahoru na druhou úroveň. Jsem tady jen já. Přinesl jsem vám jídlo a přísahám, že se dá bez nebezpečí jíst. Tak dodržel jsem slovo?“

„Proč vy sám?“ chtěl vědět.

„Je to příliš důležité, než abych to svěřil někomu jinému.“

„Co když zajmeme i vás?“

„To byste asi mohli.“ Dotkl jsem se rukou své hořící tváře, ale bolest to jen ještě zhoršilo. „Chcete to jídlo hned?“

„Jo. Proč ne. Posílám pro něj tranďáka. Mohl by se pokusit utéct, takže ho odtud budem krejt.“

„Nejdřív chci vidět obličeje všech těch devíti.“

„Nic jim není, kapitáne.“ Zachechtal se. „Přísahám.“

„Jejich obličeje.“ Po chvilce se zvedla jakási improvizovaná závora a dveře do strojovny se otevřely. V nich se jedna po druhé na okamžik objevily ustrašené tváře transpopů. Jeden chlapec pak vyšel ven, nervózně se vrhl k pytli, popadl ho a zmizel s ním zase uvnitř.

Vzal jsem znova do ruky interkom. „Máte jídlo. Tak dodržel jsem slovo, Androsi?“

Chvilku bylo ticho. „Jo, asi jo. Proč?“

„Odstupte od přepážky, prosím, ať se nikomu nic nestane.“

„Ať se co?“ zařval Andros. „Co sakra –“

Stiskl jsem spoušť. Na přepážce mezi chodbou a strojovnou to zasyčelo a objevil se tam záblesk světla. Během chviličky laser v tlustých hlislitových deskách vypálil díru tlustší než má paže. Znova jsem namířil a začal vypalovat další díru.

„Co to děláš, ty hajzle prolhanej? Přece jsme se dohodli!“

„Vyřezávám si pár děr.“

„Ale říkal jsi –“

„Říkal jsem, že se nikdo nepokusí vstoupit do strojovny bez vašeho svolení. Nebojte se, taky se nepokusím. A říkal jsem, že dolů na třetí úroveň přijde jen jeden člověk.“ Propálil jsem další díru, dost daleko od prvních dvou.

„Nech toho, nebo to ty tranďáci schytají“ ječel. „Všichni!“

„No dobře. Tak už žádné díry.“ Zabral jsem a otočil dělo k otevřeným dveřím kóje dvě. Hlaveň jsem namířil na vnější přepážku na protější straně kóje.

V jedné z děr do strojovny se krátce objevil obličej, pak zmizel. Andros zavyl: „Co to do prdele děláte?“

„Hodlám propálit vnější plášť, pane Androsi.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře. Ruku mám na spoušti. Jde velice lehce, takže když mě zastřelíte, patrně při pádu vypálím.“ Srdce mi bušilo tak, že se mi špatně mluvilo.

V hlase se mu ozval náznak paniky. „Co to děláte?“

„Chystám se propálit díru v plášti, pane Androsi. Copak to není zřejmé?“

„Ale – to znamená dekompresi!“

„Ano. Kóje dvě, chodba v sekci devět a strojovna. Všechno ostatní je uzavřeno.“

„Z toho se nedostanete! Propálím vám skafandr!“

„Nemám skafandr.“

„Tak umřete taky!“

„Ano.“ Můj jazyk jako by odmítal to vyslovit. Muselo to tak být. I když část mého já bojovala o život, v podstatě jsem konec vítal jako požehnání. Už jsem toho tolik zkazil, a Amanda mě čeká.

„Ježíši, vy jste cvok!“

„Možná. Ale to je jedno. Sám jste mi to vysvětlil.“

„Zabiju ty tranďáky!“

„Stejně budou za chvilku mrtví.“

„Zakryjeme díry!“

„Dělo vypálí v okamžiku, kdy se dotknete první z nich.“

Reproduktor s cvaknutím ztichl, ale přes díry v přepážce jsem slyšel nějaký ruch. Otázku, odpověď. Hádku. Někdo vykřikl: „Jsou tady jen dva skafandry!“

Řekl jsem do interkomu. „Už je čas. Jsem i lodní kněz. Chcete, abych vás vyzpovídal?“

Andros se rozkřikl: „Počkat! Co chcete?“

Moje zranění bolelo, jako snad ještě nikdy. „Mít už tenhle život z krku.“ Byla to čiročirá pravda.

Ticho. Pak: „Blufujete. Mohl byste zabít nás, ale ne sebe. Tak si poslužte.“

„Nejdřív se pomodlím. Budu vás varovat několik vteřin předem. To bude asi za půl minuty.“

Poklekl jsem na palubu tak, aby dělo zůstalo mezi mnou a strojovnou. Ruku jsem nechal na spoušti.

Nahlas jsem řekl: „V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme svoje těla hlubinám –“

Ze strojovny se ozvalo zajíknutí hrůzy.

„- aby tam čekala na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána…“ Zakolísal jsem, hlas mi selhával. V tichu jsem dokončil modlitbu. „Amen.“ Vstal jsem. „Dvacet vteřin.“

„Ježíši, Seaforte, nedělejte to!“

Clinger se rozkřikl: „Blufuje, Andy!“

„Už jsi někdy viděl někoho takhle chcípnout? Dej sem tu přilbu, sakra!“

„Ne, když chcípne jeden, tak i ostatní! Tak je to fér.“

„Patnáct vteřin.“

„Bože, já nechci umřít!“

„Drž hubu, blbče, nikdo –“

„Deset vteřin.“ Ruka na spoušti se napjala. Bojoval jsem s touhou lapat po dechu.

„Do prdele, Clingere, nebuď srab, on to – UUH!“

Clinger zaječel: „Počkejte, kapitáne! Aspoň si promluvíme! Kapitáne!“

Měl jsem pocit, jako by mě někdo přivolal z velké dálky. „Promluvíme o čem?“ řekl jsem otupěle.

„Neprorážejte ten trup, kapitáne. Zabijete taky sebe.“

„To je všechno?“

„Vám je to jedno?“ zařval.

„Celkem ano. Jak správně řekl Andros, stejně budeme brzo mrtví.“

„Co když – co –“

Díval jsem se přes kóji k plášti. „Deset… devět…“

„Co když vám pustíme ty tranďáky?“

„Osm…“ Říkal něco důležitého, ale moje mysl byla tak zamžená, že se mi těžko soustřeďovalo. „Cože?“

„Pustíme vám tranďáky a vy nás necháte bejt. My zůstanem tady dole a vy si nechte zbytek lodi.“

Přemílal jsem to v hlavě. „To, myslím, nepůjde, Androsi.“ Už jsem byl strašně unavený. „Můj způsob je lepší.“

„Já jsem Clinger. Přece jste ty zatracený tranďáky chtěl, kapitáne. Copak si nevzpomínáte?“

„Nevzpomínám?“ opakoval jsem. Jeho hlas mi připadal jako vzdálený sen. „Kde je Andros?“

„Praštil jsem ho sikovkama. Koukejte, dostal jste nás. Tu přísahu jste řekl tak divně, že nás to spletlo. Ty tranďáci nejsou důležitý. Tak my vám je dáme a vy nás necháte bejt.“

„Proč?“

„Abyste žil!“ rozkřikl se.

To slovo nemělo žádný význam. Něco v mé hlavě nebylo v pořádku. Přepážka jako by se blížila a zase vzdalovala, snad v rytmu mého srdce.

„Kapitáne.“

Přepážka vypadala podivně.

„KAPITÁNE!“ jeho zaječení mě probudilo. „Neomdlívejte, pane, nebo stisknete spoušť!“

„Hm.“ Kývl jsem, ale při tom pohybu se mi okamžitě zvedl žaludek.

„Kapitáne, zavolejte někoho, aby vám pomohl. Vrátíme vám tranďáky a vy slíbíte, že se už o nic nepokusíte. Prostě nás nechte bejt.“

„To nesmím… musím kontrolovat loď.“ Jazyk mě neposlouchal.

„Myslete, proboha!“

Snažil jsem se. Mlha se trochu rozptýlila. „Vzdejte se.“

„Proč, abyste nás mohl popravit? Proč bysme to dělali?“

„To je pravda.“ Zamžoural jsem na vzdálenou přepážku. „Skutečně bude nejlepší propálit plášť.“

Mluvil trpělivě, jako s dítětem. „Kapitáne Seaforte, takhle zabijete tranďáky. Chtěl jste přece, abysme je pustili.“

„Ano. Vzdejte se.“

„Necháte nás popravit?“

Za ozbrojenou vzpouru ve válečném stavu? „Pochopitelně.“ Jeho otázka nedávala žádný smysl.

„Takže nemáme co ztratit. Musíte nám dát nějaký důvod, proč se máme vzdát.“

Hlava se mi točila, ale už jsem zase byl schopen přemýšlet. „Nemůžu s vámi vyjednávat. Musím vykonávat vládu a pravomoc, a tak dál. Proto bude lepší, když umřu.“

Hlas se mu třásl zoufalstvím a bezmocí. „Ale vždyť nevyjednáváme o pravomocech, vy šílenče! Prostě se vám vzdáváme! Drž hubu, Sykesi, jsme v prdeli, copak to nechápeš? Kapitáne, žádný proces, žádná poprava. Dostanete zpátky svou loď. My zůstaneme v naší sekci a budem si dělat, co budem chtít.“

Bojoval jsem s temnotou. „Ve strojovně ne.“ Každé slovo bylo utrpení. „Někde jinde. V sekci čtyři.“

„Už jste nás jednou oblafnul; co kdybyste to zkusil znova? Vedení si necháme jako pojistku.“

„Žádný podraz. Odvedeme vás do vaší sekce a necháme vás být. Přísahám.“ Uvědomil jsem si, že se potácím.

Slyšel jsem šum hlasů. „Dobře, berem to. Na vaši přísahu. Zavolejte dolů někoho, ať vám pomůže, nebo nás zabijete všechny.“

„Přísaha. Nesmím ji porušit.“

Clinger naléhal: „Na tu zatracenou přísahu zapomeňte! Sežeňte si někoho na pomoc, než se složíte!“

Chraplavě jsem řekl: „Drayi. Jestli mě slyšíte, přijďte dolů. Sekce devět.“

O celé věky později se otevřely dveře. Do chodby se vkolébala postava ve skafandru. Klečel jsem a snažil se zůstat vzpřímený, když se ta postava nade mnou sehnula. Na mou ruku na spoušti děla se položila jiná ruka a svými prsty ji jemně odtrhla. Zhroutil jsem se.

„Pošlete nejdřív ven tranďáky,“ řekl někdo. „Mám prst na spoušti a je mi úplně jedno, jestli budete živí nebo umřete. Nebo kapitán.“

„No dobře, šéfe. Klid.“ Dveře se otevřely. Jeden po druhém se vynořili tiší, vyděšení transpopové a mrkali, jako by jim do očí zasvítilo prudké světlo.

Jeden z nich se mi vrhl kolem krku a divoce mě objal. „Kápo! Co vám uďáli, kápo?“

„Annie?“

Dray zavrčel: „Ty, mladej! A ty, holka. Popadněte kapitána a odneste ho támhle těmi dveřmi ven. Tak, správně, tím tlačítkem se otevírají. Do vedlejší sekce, všichni. Teď ty dveře zase zavřete.“ Strop se pohyboval ve velkých skocích a houpal se dopředu a dozadu. V podpaží jsem cítil tlak.

Ležel jsem pasivně, jako ve snu. Tvář mě skoro nebolela. Slyšel jsem jemné syčení dveří do některé sekce. Uchopily mě jiné ruce. Vznášel jsem se po schodech nahoru.

V mém zorném poli se mihla tvář Philipa Tyra. „Bože Pane! Odneste ho na ošetřovnu.“

Pomalu a zřetelně jsem řekl: „Nejdřív můstek.“

„Ale –“

„Můstek.“ Za pár vteřin mě už usadili do mého křesla; sevřel jsem postranní opěrky. Cítil jsem se horký a vyprahlý. Philip stál poblíž, připravený zachytit mě, kdybych padal. Vyděšenýma očima bloudil kolem. Na palubě zasténal Eddie Boss a pokusil se vstát. Walter Dakko čekal s puškou v ruce.

Ukázal jsem na Eddieho. „Pošlete ho zpátky na ubytovnu.“

Philip pohrdlivě šťouchl do mladého námořníka špičkou boty. „Myslíte do vězení. Hned to bude, pane.“

„Do kóje.“

„Ale jeho přece čeká vojenský –“

Těžce jsem se zvedl a zapotácel se. „Dakko. Ven.“ Ukázal jsem na dveře. Walter Dakko rychle odešel se zachmuřeným výrazem v očích. Když na něj Philip kývl, zavřel za sebou dveře.

Vyslovoval jsem pečlivě a dával jsem si pozor na každé slovo: „Za co byste ho chtěl soudit?“

Philip se zajíkl. „Pokusil se vás přece zabít.“

Zavrtěl jsem hlavou. „On… upadl.“Zapotácel jsem se, zachytil se pultu.

„Šel vám po krku," vykřikl Philip. „Musel jsem ho omráčit, jinak vás uškrtil!"

Eddie Boss se ztěžka zvedl do sedu a opřel se o pult.

„Já jsem to neviděl."

Mladý praporčík neměl daleko k slzám. „Kapitáne, vám není dobře! Pokusil se vás zabít, to si už nevzpomínáte? To mu přece nemůže projít!"

Neohrabaně jsem udělal krok směrem k němu. A ještě jeden. Přitiskl jsem ho k přepážce a s planoucím pohledem se k němu naklonil. „Já… jsem… váš… nadřízený… důstojník!"

„Ano, pane!"

„Upadl!"

Philip byl bílý jako křída.

„Řekněte to!"

Chlapec zalétl očima k Eddiemu Bossovi a pak zase ke mně; v jeho pohledu byla výčitka a pocit zrady. Zakoktal: „Pane. Ten – ten námořník asi zakopl. Uhodil se do hlavy a omdlel."

„Dobře." Opatrně jsem se otočil. „Jdu teď na ošetřovnu. Něco… asi není v pořádku." S velkou důstojností jsem udělal dva kroky ke dveřím.

Za mnou Philip nešťastně řekl: „Rád bych vám pomohl, prosím." Kývl jsem; opatrně ovinul ruku kolem mé hrudi. Opřel jsem se o něj a vlekl se ven. V jeho očích jsem zahlédl třpyt slzí.

ČÁST III

7. srpna léta Páně 2198

14.

Teplo vroucího čaje pronikalo tlustým porcelánem, až jsem byl nucen přendávat si šálek z jedné ruky do druhé a nakonec ho postavit na otočný stolek vedle lůžka. Od nohou postele se na mě usmála Elena Bartelová.

„Pár minut počkám," ustoupil jsem.

„To čekání vám jen prospěje," podotkla ostýchavě.

Opatrně jsem se usmál a cítil jsem, jak se kůže napnula. Řekli mi, že je to tři dny, co jsem doklopýtal na ošetřovnu, křečovitě svíraje paži Philipa Tyra jako trosečník svou kyslíkovou láhev. Do spáleniny se mi dostala infekce a ta zoufalá námaha spolu s horečkou mě přistrčily až na samou hranici života.

Philip, Walter Dakko a Kerren spolu vedli dlouhou konzultaci a Kerren pak řídil jejich snahu zvládnout mou horečku. Utrápený praporčík ustanovil Dakka a Bartelovou mými ošetřovateli a odešel řídit loď; dobrý Bůh Pán ví, v jakém stavuji najdu, až se zase budu schopen vrátit na můstek. Utěšoval jsem se tím, že Philip už nemůže být o mnoho horší velitel, než jsem byl já sám.

Vrhl jsem toužebný pohled na šálek s čajem a zauvažoval, kdy ho už konečně půjde udržet v ruce. I přes časté použití medipulzu mě rána bolela a pára stoupající z čaje mě občerství, jen budu moci přidržet šálek pod nosem a vdechnout svěží teplou vůni. Připomínala mi otce sedícího vedle mé postele, když jsem v dětství míval horečku. Otlučená stará měděná konvice s čajem a houba na omývání, to byly hlavní zbraně jeho lékařského arzenálu. Nejspíš to byl jediný projev něžnosti, který jsem od něho kdy zažil.

Opřel jsem se o polštář a zadíval se skrz Elenu do neurčita. V duchu jsem se pokoušel proniknout mlhou předcházejících dnů. Ležel jsem tu zpocený a roztřesený, když horečka vrcholila, upadal jsem do narkotického spánku, když zabraly léky. Ve

chvílích, kdy se mi v hlavě trochu vyjasnilo, jsem si dělal starosti kvůli zanedbávaným povinnostem.

Věděl jsem, že máme málo lidí, a tak jsem zrušil příkaz Philipa Tyra, aby Walter Dakko nebo Elena Bartelová byli neustále u mě. „Zvonek mám u ruky, slečno Bartelová. Když budu něco potřebovat, zazvoním. Hlaste se znova u pana Tyra."

„Ne, pane. To neudělám," odpověděla klidně.

„Ale –"

„Přivedu praporčíka sem."

Za pár minut se Philip Tyre objevil, zasalutoval a vyslechl si moje úsečně příkazy. „Promiňte, pane, ale zůstane tady. Nebo někdo jiný, pokud vám její společnost není příjemná."

Chvilku jsem nebyl mocen slova. „Uvědomujete si, co říkáte?"

„Ano." Trapná pauza, která mi připadala jako celá věčnost. „Pane, dočasně jsem vás odvolal z funkce, dokud se neuzdravíte. Je to v deníku."

Ohromeně jsem padl zpátky na polštář. Odvolal z funkce? V námořnických legendách se vyprávělo o statečnějších mužích, kteří před takovým rozhodnutím couvli, kteří zoufale váhali, než učinili tento osudový krok, za nějž mohli být snadno oběšeni.

Kapitán námořního plavidla je víc než jen důstojník. Je to na přechodnou dobu vláda Spojených národů; odvolat ho z funkce se podobá revoluci. Nebylo to tak dávno, co jsem ve svém zoufalství žádal Philipa, aby právě tohle udělal. Teď jsem ale cítil jediné: hrubou urážku.

„Jen dokud se neuzdravíte," opakoval. Byla v tom nevyslovená prosba o pochopení a zarputilé odhodlání. „Jinak byste utekl z postele, jen by vás unesly nohy. A možná i dřív. Něco takového nemůžeme riskovat; příliš vás potřebujeme."

„Aha." Neúprosně jsem se mračil.

„Kerren říká, že vás odtud můžeme pustit, až dva dny po sobě nebudete mít horečku a krevní testy budou zase normální." Philipovy modré oči měly ustaraný výraz. Přinutil se usmát. „Mezitím budu dělat, co budu moct, pane."

On tedy odešel na můstek a já jsem zůstal v bílé místnůstce, díval se do tlumených světel a nechal se neodborně ošetřovat Walterem Dakkem a nervózní bledou mladou ženou.

Neurotička, řekla o sobě před časem, a já jsem viděl, že na tom něco bylo, ale svou ošetřovatelskou práci vykonávala s odhodláním a vcítěním, které vynahrazovaly nedostatek cviku. Myla mě a pomáhala mi s intimními potřebami, asistovala Walteru Dakkovi při převazování mokvající rány, jejíž kyselý pach byl odporný i mně samému.

„Nechcete holovid?“ zeptala se mě teď. Kývl jsem – velmi úsporně. Kdykoli jsem pohnul tváří, obvaz se posunul, kůže se natáhla a o svých pocitech jsem raději ani nepřemýšlel. Podrážděně jsem si vzal holovid z její natažené ruky. Včera jsem si vyžádal seznam lodního nákladu, který mi Philip poslušně zkopíroval a poslal.

Ať už jsem byl nebo nebyl odvolán z funkce, mohl jsem aspoň využít čas k tomu, abych mezi uloženým zbožím pátral po věcech, které by se nám mohly hodit a které by stálo za to schovat, až budeme před začátkem akcelerace zbytek odhazovat. Na chvilku mě napadlo, jestli to není trochu zbytečná práce. Pak jsem nad tím v duchu mávl rukou. Musíme dělat, co budeme moci, a zbytek je v rukou Božích.

Uběhl další den a moje horečka klesla. Kerrenova léčba pomalu překonávala infekci, která mě téměř zabila. Snažil jsem se nekřičet, když Walter Dakko opatrně odstraňoval drén, který mu Kerren nakázal do rány vložit.

Požádal jsem o zrcadlo. Slíbili mi, že mi nějaké přinesou, ale neudělali to. Měl jsem podezření, že nechtějí, abych se viděl. Moje teplota zůstala další den beze změny. Došel jsem sám na záchod a vychutnával jsem si ten úspěch. Slečna Bartelová se mnou můj triumf sdílela a aspoň ona se zeširoka usmívala, když už jsem nemohl sám.

Byl jsem zase sám sebou, ale byl jsem ještě slabý. Při přílišné námaze –to jest když jsem zůstal na nohou déle než pár minut – jsem zrudnul a zpotil se. Jedl jsem kašovitou stravu, kterou mi nosili, abych nemusel žvýkat, a několikrát za den jsem vstal a chodil, abych zase zesílil. Následujícího dne jsem se v ošumělém

županu vydal z ošetřovny na triumfální výpravu až k ohybu chodby, než jsem se vrátil.

Seděl jsem na posteli, vědomě pravidelně dýchal a snažil se nedat na sobě znát, jak mě to dobrodružství vyčerpalo, když se objevil Philip Tyre.

Zasalutoval, ale nepostavil se do pozoru. To bylo správné, velel teď on. „Pane, jak je vám?“

„Docela dobře,“ odpověděl jsem chladně.

„Až se budete cítit připravený, pane, rád bych, abyste se znovu ujal velení.“

„Víte určitě, že byste si ho nenechal raději sám?“

Sklopil oči. „Mrzí mě, že s mým rozhodnutím nesouhlasíte, pane. Chápu, jaké to bude mít důsledky.“

„Dobře. V tom případě hned.“ Vstal jsem příliš rychle a ještě rychleji jsem se vrátil do původní polohy. „Nebo spíš ráno. Nechám to ještě jeden den být, aby vaše úsilí nepřišlo nazmar.“

„Ano, pane.“ Zasalutoval a odešel.

Ráno jsem se opatrně oblékl a dával jsem si přitom pozor, abych se tílkem nedotkl obvazu. Volnou polovinu tváře jsem si oholil a při pohledu do zrcadla jsem přemýšlel, jaké hrůzy asi skrývá bílý obvaz.

Když jsem konečně znova vešel na můstek, zasalutoval jsem Philipovi. „Kerrene, zaznamenávej, prosím. Protože jsem se zcela uzdravil, pane Tyre, ujímám se znova velení této lodi.“

„Ano, pane. Vracím vám velení. Rozuměl jsem a provedu.“ Zasalutoval a postavil se do pozoru.

„Odchod, praporčíku. Jděte do ubikace.“ Když odpochodoval, ignoroval jsem ho. Malicherná odveta, ale jinak jsem se pomstít nemohl. Sedl jsem si do svého křesla, zapnul holovid a začal listovat deníkem.

Našel jsem si první zápis, odvážný a bez příkras. „Kapitán v horečce a napůl v bezvědomí. Dočasně odvolán z funkce příkazem pana Tyra, nejvyššího přítomného důstojníka.“

Prohlížel jsem letmo následující zápisy. Philip pověřil zkušené námořníky, aby nové členy naší posádky naučili lodnímu protokolu a jejich povinnostem. Přeorganizoval kuchyni a zajistil její pravidelné zásobování. Na praporčíkův příkaz pan

Tzee naučil dva členy posádky, jak držet hlídku na centrále. Dray se vrátil do své strojovny a Tyre mu přidělil Deka jako asistenta.

Jak jsem si to všechno četl, vzmáhal se ve mně neodůvodněný hněv. Západní hydroponie byla vyčištěná a pod pozorným zrakem Emmetta Bransteada tu začínaly vzcházet nové sazenice a řízky z východní části. Protože senzory v západní hydroponii nefungovaly, bylo třeba se o rostliny starat manuálně, a to Philip zařídil také. Přepočítal náš zamýšlený kurz, postaral se o monitorování recyklátorů, vedl pečlivě deník…

Krucinál! Sekl jsem holovidem o pult. Nepotřebovali mě. Dokonce jsem tu ani nechyběl. Náš pilný praporčík všechno zvládl, a lépe, než bych to byl dokázal já.

Zamračeně jsem se shrbil v křesle. Když mě přestala sebelítost bavit, zavolal jsem jednotlivá stanoviště lodi a nechal si podat hlášení. U recyklátorů, na centrále, ve strojovně a v hydroponiích bylo všechno v pořádku. Vzbouřenci, díky Bohu Pánu, nepoškodili ani jednu z hydroponií.

Do které sekce vlastně Philip vzbouřence zavřel? Podíval jsem se do deníku, ale nenašel jsem to tam. Už jsem chtěl zavolat ubikaci, ale rozmyslel jsem si to; před chvilkou jsem toho chlapce přece poslal spát. Bude lepší, když si tu informaci zjistím sám. Stiskl jsem interkom: „Šéfe, máte moc práce?“

Krátká odmlka. „Nijak zvlášť, kapitáne. Ukazoval jsem Dekovi, jak fungují pojistné ventily.“

„Buďte tak hodný a přijďte nahoru.“ Položil jsem interkom a čekal. Věděl jsem, že to nebude trvat dlouho: když volá kapitán, tak si člen posádky – každý člen posádky – pořádně pospíší.

Za dvě minuty se šéfinženýr objevil, zasalutoval a byl vpuštěn na můstek.

„Drayi, mám trochu zmatek v tom, co se stalo, když jsem odešel na ošetřovnu. Vy jste odváděl tranďáky – transpopy – ven ze strojovny.“

„Ano, pane,“ kývl nevzrušeně. „Nic se jim nestalo. Ty dvě holky mají nějakou tu modřinu, ale nic horšího.“

„A pak jste měl odvést vzbouřence do jiné sekce. Do čtyřky, viďte?“

Neřekl nic.

„Tak co?“

Pokrčil rameny. „To byste možná udělal vy. Já jsem nikdy nic takového neřekl.“

Udeřil jsem pěstí do pultu. „Tak kde jsou, Drayi?“

„V base, samozřejmě. Kde jinde?“

„Slíbil jsem jim, že jim dám sekci, jestli se vzdají.“

Šéf na mě nevěřícně zíral. „A co na tom? Byl jste pod nátlakem.“

Teď jsem zase zíral já. „Ale já jsem jim přísahal.“

„Válečná lest,“ prohlásil rozhodně. „Nebo jak tomu chcete říkat. Vždyť je to jedno; stejně je pověsíte, ne?“

„To nemůžu, Drayi. Přísahal jsem jim to.“

Pochopil, že to myslím vážně. „Jim?“ zasykl. „Těm Bohem prokletým šílencům? Vy jste možná dost velký cvok na to, abyste je nechal courat se v části lodi –“

„Drayi!“

„Ale ať se propadnu, jestli to udělám já!“ rozkřikl se. Oba jsme na sebe zírali v ohromeném mlčení.

„Jděte dolů, Drayi. Okamžitě.“

„Rozkaz, pane!“ Vztekle zasalutoval a odešel.

Chvilku trvalo, než jsem se uklidnil aspoň natolik, abych si mohl sednout. Prohledával jsem deník. Philip tam o uvěznění vzbouřenců nezapsal nic. „Kerrene!“

Byl klidný jako vždycky. „Ano, kapitáne?“

„Budu v ubikaci. Monitoruj všechny hlásiče a uvědom mě, kdyby mě tu bylo potřeba.“

„Jistě, kapitáne Seaforte.“

Rázoval jsem po chodbě na první úrovni a ani jsem se nedíval na cestu, takže jsem málem zakopl o kbelík. Eddie Boss se na mě mlčky zamračil. „Co tu děláte?“ zeptal jsem se.

„To samý co furt!“ Divoce se rozehnal mokrým smetákem po chodbě a začal ji širokými, vzteklými rozmachy mýt. „Šéfmlíčňák povídal že jako furt mejt podlahu! Mejt podlahu!“ Vyčítavě na mě pohlédl. „Ste říkal že potřebujete píchnout! Todle má bejt vono? Eddie aby staral akorát vo podlahu?“

„Palubu,“ opravil jsem ho bezmyšlenkovitě.

„Palubu, podlahu, všecko buřt, dyž akorát furt mejt.“ Tvářil se jako bouřkový mrak. Nechtělo se mi s ním hádat, a tak jsem šel dál.

Takové zacházení s Eddiem mě znepokojovalo. Vrací se snad Philip ke svým starým způsobům? Zamrazilo mě; jak si v odloučení ubikace vede náš nový kadet Gregor Attani? Neochvějně jsem se rozhodl. Brutalita Philipovi neprojde. Už nikdy.

Zabouchal jsem na dveře ubikace. Otevřely se. Gregor Attani, kterému nažehlená šedá uniforma velice slušela, se usmál, pak se vzpamatoval a zasalutoval. „Dobrý den, pane,“ pozdravil vesele.

„Postavte se do pozoru!“ zasípal jsem. „To vás ještě nic nenaučil?“

Úsměv se mu z tváře vytratil. „Promiňte, pane.“

„Kde je pan Tyre?“

„Tady, pane.“ Philip se objevil ve dveřích v kalhotách a tílku, s ručníkem přes rameno. Hodil ručník na židli a týmž plynulým pohybem se postavil do pozoru.

„Pokračujte, oba dva.“ Gregor se uvolnil a sedl si na postel. Philipovi jsem řekl: „Eddie Boss.“

„Ano, pane?“

„Co tam dělá?“

„Rajóny.“

„Jak dlouho?“

„Teď pět dní.“

„Proč?“ chtěl jsem vědět.

Přes tvář mu přelétl zahořklý výraz. „Protože byl tak nešikovný, že zakopl na můstku.“ Gregor, na kterého jsme oba úplně zapomněli, nás ze svého lůžka sledoval s otevřenými ústy.

„Vy nesouhlasíte s mým rozhodnutím, pane Tyre?“

„Akceptuji ho, pane.“ Ponurým pohledem studoval přepážku. „Ať se na to díváte jakkoli, zachoval se nevhodně. Nějaké ty rajóny mu neuškodí.“

Neochotně jsem připustil, že má pravdu. „Dobře. Ale zítra je to poslední den.“

„Rozkaz, pane.“

„Tak.“ Zamračil jsem se. „A teď. Andros, Clinger. A ti ostatní.“

Narovnal se. „Ano, pane.“

„Zavřel jste je do vězení.“

„Ne, pane. Dray je zavřel. Já jsem je tam nechal.“

Procedil jsem mezi zuby: „A věděl jste o mé přísaze, že je nechám na svobodě?“

„Ano, věděl.“ Řekl to tak lhostejně, že mě ještě víc rozzuřil.

„Takže jste neuposlechl rozkazu.“

Nevesele se usmál. „Nikdy jste mi nerozkázal, abych jim přidělil některou sekci, pane.“

„Vy Bohem zatracený pokrytče!“ Urážka jako by zůstala viset ve vzduchu a nedala se vzít zpět.

„Amen,“ dodal chraptivě Gregor Attani, a tak odvrátil mé rouhání.

„Věděl jste, co od vás čekám, ať jsem vydal přímý rozkaz nebo ne! Záměrně jste neuposlechl!“

Philip se mi podíval do očí a zhluboka se nadechl. „Pane, v té době jsem nepodléhal vašim příkazům.“

Otevřel jsem ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Zaťal jsem pěsti tak pevně, že mě bolely ruce. Konečně jsem ze sebe vypravil: „Deset důtek za drzost, pane Tyre! Bít vás nebudu, protože jsem slíbil, že to neudělám. Ale při Bohu Pánu, ty důtky si odcvičíte, všechny do jedné! A jinak máte domácí vězení až do odvolání!“

„Rozkaz, pane.“ Tvář měl bílou jako křída. Otočil jsem se na podpatku, vyrazil ven a zabouchl za sebou. Bez sebe vzteky jsem se hnal ke schodišti a po dvou schodech jsem se řítil na třetí úroveň. Námořníky v chodbě jsem ignoroval a rozrazil jsem dveře do strojovny. „Drayi!“

„Tady vzadu!“ Vynořil se ze skladiště s Dekem po boku. Chlapec táhl nějakou těžkou bednu.

„Drayi, jděte do sekce čtyři. Odstraňte vnitřní ovládání na dveřích v chodbě. Odpojte interkom a instalujte tam nové spojení, které bude fungovat pouze na můstek. Projděte všechny kabiny a místnosti v sekci čtyři a odstraňte všechny nástroje a zbraně. Potvrďte rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu, pane.“ Usmál se, trpce a kysele. „A můžu si pak dát panáka?“

Deke na něj zíral s otevřenou pusou.

„Co si to dovolujete!“

„Ano,“ posměšně opakoval. „Co si to dovoluju.“ Zahýbal rukou. „Prsty jsou všechny, kapitáne. Chcete některý? Vysmíval jsem se vám a vy jste mi vyhrožoval, že mi spálíte ruku. Ti parchanti se vás pokusili zabít. Zmocnili se mojí strojovny, vzali rukojmí. A vy jim dáváte pohodlné kajuty.“ Zamračil se a natáhl ruku. „Tumáte, dělejte si, co chcete! Mně na těch zatracených prstech nezáleží.“

Dopotácel jsem se k přepážce, položil dlaně na její chladný povrch, nepřítomně zíral na ovládací panely a ventily. „Když jsem vám říkal tohle, byl jsem zoufalý,“ prohlásil jsem tiše. „Neměl jsem nikoho jiného než Philipa. Na lodi vládl chaos a já jsem nevěděl, co jiného mám dělat.“

Zavrčel: „Deke, vypadni. Tohle je jen mezi mnou a kapitánem.“ Mladý námořník s úlevou zmizel. Když se Dray obrátil zpátky ke mně, byl jeho pohled chladný. „Nevážím si vás, Seaforte, a je mi jedno, jestli to víte nebo ne. Příšerně jste mě vyděsil. Je mi třiapadesát a za celý svůj život jsem se tak nebál. Jo, možná jste to udělat musel. Vzdal jsem to, když všechno vypadalo beznadějně a na můstku řádil ten idiot Tremaine. Láhev mi připadala jako jediný způsob, jak z toho ven.“ Probodl mě přimhouřenýma očima. „Ale vy jste to sehrál důsledně. Bylo to vypočítaně kruté. Tu láhev už nepotřebuju. Můžu vás místo toho nenávidět.“

„A nebojíte se mě?“

Sardonicky se usmál. „Ne. Ironie, co? Je mi srdečně jedno, jestli mě o tu ruku připravíte nebo ne. Nemůžete mě mít. Moji ruku snad, ale mě ne.“ Podíval se mi do očí. „Jo, budu plnit rozkazy, salutovat, mluvit zdvořile a tak, když u toho budou ostatní. Ale já budu vědět, a vy budete vědět, co si o vás doopravdy myslím.“

„Ano.“ Odvrátil jsem se. „Budu to vědět.“ I přes to, co jsem mu provedl, stál tento muž po mém boku u zbrojnice, zachránil

mě před vzbouřenci u strojovny. A neexistuje způsob, jak se k němu přiblížit. A nikdy existovat nebude.

„Vím, co si o mně myslíte," opakoval jsem unaveně. „Ale nevím, jestli někdy budete vědět, co si o sobě myslím sám." Naslepo jsem hmatal po dveřích. V chodbě nikdo nebyl. Dopotácel jsem se ke schodišti, otřel si oči rukávem. Všechno, co mi řekl, jsem si zasloužil. Vystoupil jsem zpátky na můstek a zavřel jsem se tam. Sám, jen s klidným chladným světlem simulbrazovek, jsem začal zkoumat hlubiny svého znechucení sebou samým.

+ + + + +

O několik hodin později mi Dray oznámil, že sekce čtyři je připravená. Zavolal jsem Waltera Dakka a Emmetta Bransteada, ozbrojil je a odvedl dolů do vězení. Odemkl jsem malou špinavou celu, kde byli Clinger a Akkrit.

Clinger mě probodl nenávistným pohledem. „Měl jsem vás odprásknout, když jsem měl tu možnost," řekl. „Vy s tou vaší přísahou. Já jsem Andymu říkal, že je to všechno oblbovák, ale neposlouchal mě."

„Mlčte. Odvedu vás do sekce čtyři."

„Proč? Odpravíte nás tam místo tady?"

„Ne. Dávám vám vaši sekci. Jak jsem slíbil." Zvedl jsem omračovač. „Ještě slovo, pane Clingere, a do té sekce vás budou muset donést." Vedl jsem dva ostražité námořníky a jejich svěřence z vězení do opuštěné sekce.

Uzamkli jsme je v jejich vyhnanství a já se vrátil pro Androse, Sykese a Byzera. Když jsem odemkl Androsovu celu, podíval se na mě tak, že mi přejel mráz po zádech. „Takhle ty držíš slovo, co?"

„Clinger a Akkrit už čekají v sekci čtyři. Vás tam odvedeme teď."

„Nač ten spěch?" Opřel se o přepážku se založenýma rukama. „Nechcete ještě počkat, třeba rok nebo tak? Slovo důstojníka!" Plivl na podlahu. „Za víc nestojí!"

„Jdeme." Zvedl jsem omračovač.

„Čekal jsem pět dní," zaječel na mě. „Lhal jste! Přísahal jste, že neprovedete žádnej podraz!" Walter Dakko pevněji sevřel pušku.

„Ano, přísahal." Čekal jsem, až Andros vyjde, ale on se dál opíral o přepážku a nehýbal se. „Jdeme."

„Nebo?" ušklíbl se.

„Nebo vás omráčím a doneseme vás tam."

„Jestli myslíte, tak si poslužte. Jestli chcete, abych šel po svejch, tak přiznejte, že jste lhář."

Dakko výhružně postoupil o krok vpřed.

„Klid, pane Dakko. Ještě si to můžu rozmyslet, Androsi, a nechat vás tady."

„No jasně." Znova si odplivl. „Jednou už jste přísahu porušil, tak můžete klidně znova, ne?"

„Byl jsem v nemocnici!" vykřikl jsem. „Skoro jsem nevěděl o světě!"

„Slíbil jste to!" rozkřikl se také. „Jste přece důstojník, ne? Slíbil jste to, a Dray a ten váš chlapeček to oba slyšeli, a místo toho nás zavřeli sem! Dvacet let mi vykládají o přísaze, jaká prej je posvátná, a koukejte, co jste provedl nám!" V bezmocném vzteku udeřil pěstí do dveří. „Choval jsem se jako cucák! Já jsem vám věřil!"

Dakko se na mě podíval a asi se mu zželelo toho, co viděl v mých očích. Tiše řekl: „Tak dost, pane Androsi. Kapitán byl těžce nemocný a teď přišel svůj slib splnit. Pojďte s námi."

„Neříkal nic o tom, že máme pět dní sedět ve smradlavý base a přemejšlet, kdy nás pověsí!" Námořníkův hlas zakolísal. „Ne, odvedeme vás do vaší sekce a necháme vás bejt! Přísahám, říkal, a já jsem mu věřil, protože je to důstojník…" Hlas se mu zlomil. „Já jsem mu věřil…"

Dakko pozvedl zbraň. „Pojďte s námi, pane Androsi."

Andros stál, ruce založené na prsou, oči zabodnuté do podlahy, a zavrtěl hlavou. Dakko chladně pozvedl omračovač a zamířil na jeho hruď.

„Počkejte." Odstrčil jsem hlaveň zbraně, vešel do špinavé cely, postavil se před námořníka. „Androsi, před Bohem Pánem a těmito svědky se omlouvám." Zvedl oči. „Nedodržel jsem svůj

slib. Byl jsem nemocný a zmatený, ale i tak jsem se o vás mohl postarat. Bylo by stačilo slovo. Nebylo to správné, moje přísaha nebyla dodržena a mě to mrzí. Teď jsem tady, abych to napravil. Jděte s těmi muži. Prosím.“

Podíval se na mě s dojemnou vděčností. „Rozkaz, kapitáne,“ zašeptal. Zkrotle následoval mé dva námořníky do sekce čtyři.

V okamžiku, kdy dveře zapadly, Emmett Branstead zavrčel: „Promiňte, ale proč? Proč jste se ponižoval před tím… tím zrádcem?“

Neměl právo se na to ptát. Žádný námořník nemá za žádných okolností právo chtít na svém kapitánovi, aby vysvětloval své činy. „Protože měl pravdu, pane Bransteade. A já jsem udělal chybu. Teď jdeme pro Sykese a Byzera.“

+ + + + +

„Moje paní by s vámi ráda mluvila,“ řekl starý pan Reeves formálně. „Kdyby vás to příliš neobtěžovalo.“

„Samozřejmě.“ Zastoupil mi cestu, když jsem šel k svému místu v jídelně. Následoval jsem ho ke stolu u přepážky, kde paní Reevesová a Piercovi čekali na své postarší společníky.

Křehká stará dáma se na mě usmála unavenýma modrýma očima. „Slyšela jsem, že vaší odvaze vděčíme za své životy, kapitáne. Díky za všechno, co jste pro nás udělal.“

Proti své vůli jsem se zasmál. „Já že jsem pro vás něco udělal? Bože dobrý, jak takovéhle pověsti vznikají?“

„Zabránil jste přece těm darebákům, aby vyhodili loď do povětří nebo nám odpojili elektřinu, ne?“

„Jenže nebýt mě, nikdy neměli ani možnost něco takového udělat.“

V hlase staré ženy se ozval soucit a starost. „Vím, že jste byl hodně nemocný. Ještě pořád vám není dobře?“

„Přál bych si, abych byl umřel na Portii se svou ženou, madam.“ Samotného mě ohromilo, že jsem něco takového vyslovil nahlas.

Poklepala na sedadlo vedle pana Pierce. „Posaďte se ke mně, mladý muži.“

Otřeseně jsem se svezl na židli. „Promiňte, něco takového jsem říct nechtěl.“

„Musel jste ji hodně milovat.“

Nedíval jsem se na ni. „Ne tolik, kolik jsem měl. Neuměl jsem ji ocenit, dokud byla živá.“ Z protější židle na mě zíral pan Pierce s polootevřenými ústy.

„S tím dokážete žít. Máte odvahu.“

„Mýlíte se ve mně, madam.“

„Že jste se rozhodl zůstat tady s námi, k tomu přece bylo potřeba odvahy.“

Téměř hrubě jsem se na ni obořil: „Nevíte, o čem mluvíte.“

„Tak mi to povězte.“

Proč bych se měl svěřovat pošetilé staré dámě? Ale přesto jsem ze sebe slova téměř chrlil. „Přišel jsem na Vyzývatele, to máte pravdu. Admirál Tremaine mě odvolal z funkce pro neschopnost a neposlušnost. Měl jsem na vybranou, buď Vyzývatel, nebo šibenice. A tomu vy říkáte odvaha.“

Mírumilovně mlčela. Až po chvíli tiše řekla: „Občas i žít si žádá odvahu.“

Prudce jsem vstal. „Musím ke svému stolu.“

„Musíte najít smíření.“ Staré oči se na mě upřeně zadívaly. „Jinak nikomu nepomůžete.“

„Musím jít, madam.“ Dotkl jsem se čepice, obrátil se k ní zády a odešel.

Večeře se konečně schýlila k závěru. Vymanil jsem se dvojici, která si se mnou chtěla popovídat o ničem, a vykročil na můstek. Po pár krocích jsem byl ale vyrušen.

„Kapitáne Seaforte!“ běžel za mnou Chris Dakko. Čekal jsem. Zaváhal, kousl se do rtu, pak krátce, nezkušeně zasalutoval. „Prosím. Můžu s vámi mluvit?“

Věděl jsem, že bych měl odmítnout. Existovaly ustálené postupy, jak se mohl člen posádky obracet na kapitána; přímá žádost byla nepřijatelná. Rozhodl jsem se ale, že zamhouřím oko; ten chlapec byl ještě před pár dny civilista.

„Dobře.“ Zavedl jsem ho do pasažérské klubovny a zavřel dveře. „Tak co se děje?“

„Prosím.“ Pátravě se mi zadíval do očí, jako by se z nich snažil něco vyčíst. „Já vím, že mě nemáte rád. Nechoval jsem se k vám dobře… A vím, že potřebujete lidi.“

„No a?“

„To, co jste udělal, jak jste mě odvedl proti mé vůli –“

Nemohl jsem dopustit, aby o to požádal. „Dost, pane Dakko.“

„Ale vy to nechápete.“ Mluvilo z něj hluboké zoufalství. „Já to nesnesu. Já se pro takový život vůbec nehodím. Nepatřím k nim a nikdy nebudu. Já –“

„Pane Dakko!“

„Pomůžu vám se vším, co budete chtít, pane Seaforte! Jen mi dovolte být zase civilista. Moc vás prosím. Pane! Moc vás o to prosím, PANE!“ Očima mě zapřísahal, i když věděl, že má pramalou naději.

Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „Kdybych měl jinou možnost, byl bych ji využil. Proboha, myslíte si, že jsem o tom nepřemýšlel, než jsem vás odvedl? Stal jste se příslušníkem námořnictva, i když nedobrovolně, a zůstanete jím.“

„Ale vy nevíte, co jsou zač.“ zašeptal a před očima neměl nic než nějaké své soukromé peklo. „Je to jako zlý sen. Dokonce jsem šel i za… za svým otcem. Odstrčil mě a řekl, že jsem se sám rozhodl žít podle svého a že on nebude…“ Zavřel oči. „Kapitáne, pane, odpusťte mi, co jsem vám tenkrát říkal. Prosím, pusťte mě odtamtud!“

Byl tak nešťastný, že mě to dojímalo. Snad kdyby se nebyl zmínil o svém otci… Vzpomínal jsem si na noci, které jsem na Akademii probděl a v nichž jsem v duchu zapřísahal otce, aby mě odtamtud odvezl.

„Pane Dakko – Chrisi,“ dodal jsem laskavěji. „Nebyl jste odveden za trest. Potřeboval jsem všechny dostupné lidi k doplnění posádky. A pořád potřebuju. Musíte zůstat v námořnictvu. Je mi líto, ale tak to prostě je. Přišel jste na Vyzývatele z vlastní vůle; tohle jsou následky, které za to musíte snášet.“

Uhnul pohledem. Odkašlal jsem si. „A teď, námořníku, zasalutujte, jak vás to učili, a vraťte se dolů.“

Chlapec se dlouho nepohnul. Pak se s viditelným úsilím ovládl, zasalutoval a vykročil ke dveřím.

Ten večer, unavený po osamělém dni nekonečné dřiny, jsem po týdnu poprvé šel do své kajuty. Prostorná místnost mi dosud byla cizí; koneckonců jsem strávil na palubě Vyzývatele teprve pět dní, když jsem kvůli svému zranění musel na ošetřovnu. Čekalo mě čisté povlečení. A také ručníky; Philip zorganizoval dokonce i služby v prádelně.

Pocítil jsem bodnutí osamělosti a snažil jsem se místo toho spíš rozdmýchávat svůj hněv. Kvůli Tyrovi jsem se musel ponížit před primitivním námořníkem, který na mé lodi způsobil smrt a zkázu. Kdyby byl splnil můj rozkaz…

Díval jsem se do zrcadla na svou vlastní nezdravě zažloutlou tvář. Znova mě napadlo, co je asi pod obvazem. Z náhlého popudu jsem zvedl ruku. Pomalu a opatrně jsem odtáhl okraj obvazu. Když jsem skončil, zíral jsem zděšeně na svou tvář a dělalo se mi špatně.

Moje rána byla příšerná. Kůže popraskala a mokvala a zanechala na tváři červenou, zanícenou jizvu od ucha až k ústům, od oka ke krku. Tvář sice časem vybledne, ale jizva zůstane. Vzpomněl jsem si na Simmonse, toho námořníka, kterého jsem zabil. Je tohle Kainovo znamení? Začal jsem se hystericky smát. Smál jsem se a plakal, ještě když jsem ztěžka dopadl na postel a milosrdně brzo usnul.

15.

Dny ubíhaly zoufale pomalu. Můj nejnaléhavější úkol byl vypravit loď na cestu k domovu; už jsme to odkládali až příliš dlouho. Ale naše drahocenné palivo nesmělo být promrháno na korekce kurzu; budeme akcelerovat na plný výkon, dokud nespálíme všechno palivo. Nebo skoro všechno. I za cenu menší rychlosti jsem považoval za nutné nechat si určitou malou zásobu pro nouzové manévry.

Jednotlivé motory mohly pracovat nezávisle na sobě, ale palivo bylo na Vyzývateli a vlastně na každé velké bitevní lodi skladováno centrálně a rozváděno do menších nádrží u jednotlivých motorů. Kdyby problém v přívodu paliva způsobil, že by některá naše tryska vynechávala nebo nesprávně pracovala, ztratili bychom korekcemi nenahraditelné palivo. Naše čerpadla, poháněná fúzními motory, které byly pro Vyzývatele hlavním zdrojem energie, musela být spolehlivá.

Upozornil jsem Draye, že budu brzo potřebovat, aby jeho strojovna měla plnou posádku a normálně fungovala, přičemž zvláštní pozornost je třeba věnovat elektrickému vedení k čerpadlům. Zachmuřeně se do toho dal.

V mezičase jsem se ponořil do seznamů lodního nákladu a uvažoval, které položky z karga můžeme odhodit, abychom byli lehčí. Každé kilo, kterého se zbavíme, zvýší rychlost, jíž dosáhneme, než dojde palivo. Možná jednou, za několik desítek let, na tom bude záležet, až se přiblížíme k sluneční soustavě. Osobně jsem si spíš myslel, že to bude jedno, i přes všechny mé optimistické projevy k posádce a cestujícím. Neviděl jsem před sebou v podstatě žádnou jinou perspektivu než pomalé umírání. Samozřejmě pokud nepřijde záchrana.

Když jsem byl sám na můstku, topil jsem se v neveselých myšlenkách. Kdybych měl zkušenější posádku, mohl bych dokonce uvažovat o tom, že částečně rozebereme samotnou loď.

K čemu nám jsou skladiště, příď disků nebo kotviště barkasy? Kdybychom přesunuli nezbytné zásoby, zbytek by v našem přežití nehrál roli a jen by nás zatěžoval.

Povzdechl jsem. Byla by to strašná práce, rozebrat loď, a patrně i nad naše schopnosti. A co bylo ještě důležitější, neměli jsme ani dost lidí, kteří by se do toho mohli dát, když jsme museli zároveň udržet v chodu základní lodní systémy a rozšiřovat hydroponii.

Kromě toho, i kdybychom přežili, záleželo by tolik na tom rozdílu rychlostí? Budeme neustále vysílat signály směrem k Zemi a naše zprávy tam dorazí za devatenáct let. Vyšší rychlost, které bychom snad dosáhli, bude pro dobu naší záchrany zanedbatelná. Samozřejmě ledaže by naši zprávu nikdo nezaslechl, což bylo dost dobře možné vzhledem k silnému kosmickému šumu.

No, ale při našich možnostech jsem s tím nemohl nic dělat. Vrátil jsem se k nákladu. Přinejmenším tady se něco dělat dalo. S našimi nakládacími stroji mohlo několik mužů za pár dní snadno vyprázdnit celé skladiště. Vyzývatel jako všechny lodi vezl nejen své vlastní zásoby, ale také náklad určený pro kolonie, které zásoboval. Admiralitu nepochybně nepotěší, když odhodím drahé a potřebné kargo, ale stejně bylo málo pravděpodobné, že se něco z toho vůbec kdy dostane na Naději národů, i kdyby byl Vyzývatel po mnoha letech nalezen. Na druhou stranu, za předpokladu, že jsme odsouzeni k mnohaleté plavbě, kdo může vědět, co z nákladu se nám může hodit.

Sestavil jsem předběžný seznam a požádal jsem Philipa, aby si ho prošel. Náhodou u toho byl i Walter Dakko. Praporčík pouze potvrdil přijetí rozkazu, ale Dakko přešlapoval a vůbec dával najevo svou nespokojenost tak dlouho, až jsem se zamračil a řekl: „Co je?“

„Já vím, že do toho nemám co mluvit, ale…“

„To máte pravdu, ale ven s tím.“

„Kapitáne, myslel jste na to, jak zapůsobí na posádku, až o tomhle začnete?“

„O čem?“

„O tom, že budeme odhazovat všechno, bez čeho se obejdeme. Bude to vypadat, že nás tady… definitivně nechali.“

„Namítáte něco?“ Byl jsem připraven mu rychle připomenout, kde je jeho místo.

„Ne, snažím se být realista. Ale mezi ostatními je řada těch, kteří, když uvidí, že jednáte, jako bychom neměli nejmenší naději na za-“

Philip ho znechuceně přerušil: „Nesmysl! Když kapitán vydá rozkaz, posádka ho splní. To není otázka –“

„Ne, pane, to jistě ne.“ Dakko zaváhal. „Ale pochopte, pořád jste jim říkal, že nás najde záchranná loď, a až na tu partu kolem Clingera a Androse nás právě tohle drží pohromadě. Jestli nás najdou a odvezou, tak co záleží na rychlosti?“

„A chcete snad, abychom tady celé roky seděli a čekali?“ Mávl jsem rukou. „Já rozhodnu, co je pro loď nejlepší. Posádka udělá, co se jí řekne.“

„Doufám, pane. I když jsem už slyšel otázky, proč –“

„Tak dost!“

„- se nepokusíte opravit fúzní motor. Rozkaz, pane.“ Zmlkl.

Pomalu jsem vstal a v duchu sám sobě přikazoval, že nesmím být hrubý. „Opravit motor? To nejde. Řekněte to i ostatním, pane Dakko: taková práce je prostě nad naše schopnosti. Dokonce i v doku v Lunapolis…“ Vzdal jsem to a tiše a od srdce zaklel. Jestli mě slyšel, nedal to na sobě znát.

Příštích několik dní jsem pořád dokola rozvažoval, co odhodit. Máme jít tak daleko, abychom z prázdných kajut odstranili vybavení? Nebo k čemu je nám lodní barkasa, tady, devatenáct světelných let od nejbližší hvězdy? Její hmotnost byla značná. Ale stejně jsem váhal. Vyzývatel byl pořád ještě námořní loď, i když už neměl fúzní pohon. Kdybych se zbavil barkasy, tak proč ne i laserových děl nebo pultu, u nějž se posádka cvičila ve střelbě? Proč si nechávat cvičební stroje v pasažérské klubovně?

Nakonec jsem učinil náhodný výběr, který neuspokojil nikoho, ani mě. Kvůli morálce cestujících jsem nechal loď netknutou, a to včetně celého vybavení, a odhodil jen některé nejtěžší položky karga: nástrojářské a barvírenské stroje pro

rostoucí průmysl Naděje národů, slitinové ingoty a tak podobně. Jestli měl někdo něco proti tomu, byl dost chytrý, aby to nedával najevo přede mnou.

Nechal jsem vypustit dva radiomajáky a počkal ještě další den, abych se přesvědčil, že správně fungují. Může na nich záviset naše záchrana. Později vypustíme další.

Když jsme byli konečně připravení, povolal jsem na můstek Draye a Philipa a nechal je spočítat kurz spolu s Kerrenem. Konečně výpočty nás všech souhlasily na několik desetinných míst. Vložil jsem výpočty do systému.

Veškeré manévry s lodí obvykle prováděl pilot, ale my jsme žádného pilota neměli. U mě jako u kapitána se předpokládalo, že mám nezbytné dovednosti a dokážu s lodí manévrovat, ale já jsem dodnes se zahanbením vzpomínal na neschopnost, kterou jsem projevil při přistávacích cvičeních jako praporčík. Naše životy teď závisely na schopnostech, které jsem postrádal.

„Drayi, jděte dolů; hlaste se, až budete připravený."

Vrchní inženýr zasalutoval a odešel beze slova. Neřekl ani obvyklé „Rozkaz, pane".

Konečně přišel signál ze strojovny.

Energie našich fúzních motorů, teď nepoužitelná k původnímu účelu, se převáděla do čerpadel napájejících naše manévrovací trysky na zádi a na bocích lodi. „Pane Tyre," řekl jsem formálně, „nařizuji vám, abyste zasáhl, jakmile uvidíte, že dělám nějakou chybu. Neváhejte."

„Rozkaz, pane. Udělám to."

Vzal jsem to jako slabé povzbuzení a položil jsem ruku na ovládání trysek. „Deklinace patnáct." Malé výtrysky paliva z bočních trysek pomaličku otáčely přídí. Nebylo potřeba plýtvat cenným palivem na nasměrování k domovu, když stačilo počkat pár minut a setrvačnost to zařídila za nás.

Opravil jsem deklinaci a polohu a brzdil naši rotaci, dokud jsme nebyli dokonale přesně orientováni směrem na Sol. Věděl jsem, že v průběhu akcelerace budu muset provést četné drobné úpravy; náš tah nebude absolutně jednotný po celou dobu, co bude z trysek stříkat palivo; drobná znečištění hydrozinu nebo koroze v tryskách budou mít nezanedbatelný efekt.

„Dobře. Podle mého názoru jsme teď připraveni začít zrychlovat. Je to tak, pane Tyre?“

„Myslím, pane. Ano, pane.“

„Všechny trysky jednu čtvrtinu vpřed.“ Moje dlaň se sevřela kolem hladké kulové hlavice páky na ovládacím pultě. Pomalu jsem ji posouval vpřed a oči jsem přitom nespouštěl z obrazovky, na níž se objevovala naše poloha a kurz. Opatrně jsem zrychloval, tu a tam jsem jemňounce ťukl na postranní trysky, abych opravil náš kurz.

Udržoval jsem čtvrtinový výkon hodinu a půl, dokud jsem si nebyl víceméně jistý, že trysky fungují správně. Občas se stávalo, že některá kašlala, a při přistávání to mohlo mít tragické důsledky. Pro nás bylo nebezpečí méně bezprostřední. Nám hrozilo jen to, že se beznadějně odchýlíme od kurzu a nebudeme už mít palivo, abychom chybu opravili.

„Zvyšuji tah na jednu polovinu.“ Byl jsem promočený potem a ruka mě bolela, jak jsem křečovitě svíral páku. Pomalu jsem červenou kouli posunoval vpřed. Vyzývatel se držel kurzu.

„Pane Tyre!“

Philip vyskočil. „Ano, pane?“

„Zavolejte strojovnu. Nepřehřívají se trysky?“ Kdybych volnou rukou sáhl po interkomu, mohlo by mě to vyrušit v soustředění.

Věděl jsem, že Dray by každou odchylku okamžitě hlásil, ale měl jsem dosud v živé paměti ten černý den, kdy vybuchla barkasa Hibernie. Hibernia přišla o kapitána a dva poručíky. Ta událost změnila můj život, přivedla ke mně Amandu a zase mi ji navždy vzala, udělala ze mě podrážděného, osamělého a zahořklého člověka.

„Teplota normální, pane.“

„Půjdu na tah tři čtvrtiny.“ Každou vteřinou akcelerace naše rychlost rostla, až nakonec dosáhne skoro čtvrtiny rychlosti světla. Čím dřív této rychlosti dosáhneme, tím větší máme šanci, že ještě někdy uvidíme domov. Ale naše manévrovací trysky nebyly vypočítané na to, aby dlouhodobě fungovaly na plný výkon, a k dosažení maximální rychlosti budou muset pracovat

téměř měsíc. Neodvažoval jsem se jít na maximální akceleraci příliš rychle.

Tenhle manévr by nebyl býval možný, kdyby kapitán Hasselbrad nebyl dal převézt velkou část paliva Portie na Vyzývatele, aby ulehčil svému svědomí. I tak nám ale palivo dojde dřív, než budeme moci dosáhnout nějaké skutečně použitelné rychlosti. Pak nás budou čekat dlouhé roky bezmoci na neovladatelné lodi.

Do zápěstí mě brala křeč. Díval jsem se, jak na obrazovce blikají čísla, počítaná na absurdní počet desetinných míst. Nejmenší odchylka od správného kurzu na počátku naší trajektorie se postupně znásobí do obrovských a nenapravitelných rozměrů.

Když jsme se dostali na tříčtvrtinovou akceleraci, pustil jsem konečně páku a s námahou si protáhl skoro necitlivé prsty. Teď jsme nemohli dělat nic jiného, než čekat a dávat pozor, kdyby bylo potřeba použít postranní trysky nebo udělat jakoukoli opravu, kterou neprovedl Kerren. Napadlo mě, jestli se během příštího měsíce vůbec odvážím opustit můstek.

Přinejmenším jsem ale mohl udělat něco pro pozvednutí morálky. „Pozor všem. Jak jste si možná povšimli při pohledu z oken, domanévrovali jsme loď do pozice příhodné pro akceleraci. Před krátkou chvílí jsem spustil motory. Jsme na cestě domů. Bude to velmi, velmi dlouhá plavba, ale s milostí Boží jednoho dne uvidíme znova Terru. To je všechno.“

Položil jsem interkom a opřel se do křesla. Propocená košile mě na zádech studila. Po mé pravici stál Philip a zeširoka se usmíval nad naším úspěchem.

Připomněl jsem, jak překroutil moje úmysly, když jsem ležel v nemocnici, díval jsem se na něj bezvýrazně, dokud jeho nadšení nevyprchalo. „Můžete jít, pane Tyre, dokud nebudete mít službu.“

Podíval se mi do očí, teď už smutně. „Rozkaz, pane.“ A odešel.

+ + + + +

Drayovy vztahy ke mně byly teď chladně korektní a naprosto neodpouštějící. Řídil svou strojovnu, plnil všechny úkoly, které jsem mu dal, a uzavíral se úplně do sebe.

Moje styky s Philipem byly prakticky nulové. Během deseti dnů, kdy jsem vyrazil z ubikace v slepé zuřivosti, jsem se vyhýbal jakémukoli nesložebnímu kontaktu s ním a mluvil s ním s ledovou formálností, jen když jsem nezbytně musel.

Philip, Dray a já jsme se střídali na hlídkách po nekonečný týden, kdy jsme se beze slova míjeli na můstku – přinejmenším když jsem u toho byl já. Předpokládal jsem, že šéf a praporčík se k sobě navzájem chovají přátelštěji než ke mně. Uměl jsem si představit, co tak asi o mně říkají v soukromí.

Philip Tyre vykonával své povinnosti svědomitě a energicky. Aktivně se účastnil výcviku našich nových rekrutů a oni pod jeho vedením začínali vypadat a chovat se jako námořníci. Emmett Branstead a pan Dakko už nemluvili, když nebyli tázáni, a kdyby to udělali, dostalo by se jim ostrého pokárání.

Transpopové, kteří se stali členy posádky, utvořili svou vlastní subkulturu, dokud jsme ji nerozehnali nemilosrdnou integrací. Nebylo jim dovoleno jíst spolu, brát si lůžka poblíž sebe ani trávit spolu volný čas, leda pohromadě s jinými námořníky. Zpočátku jim to vadilo, ale postupně se začali přizpůsobovat. Deke, jehož do bezvědomí zmlátil lodník Akkrit, který byl teď ve vyhnanství v sekci čtyři, byl poslední, kdo zareagoval, ale po dlouhých dnech zachmuřené uzavřenosti se i on začal vynořovat ze své ulity.

A já, osamělý ve své duševní karanténě, jsem zamyšleně seděl na můstku.

Gregor Attani se postavil do pozoru, rovný jako svíce a s puky nažehlenými.

„Pohov, kadete.“

„Ano, pane. Hlásím se podle rozkazu, pane. Všechnu zbylou potravu jsme rozdělili do třiceti pěti dávek a každou jsme uložili do zvláštní bedny, označené číslem týdne. Třicet pět týdnů, pane. V bednách pro pozdější týdny méně jídla, jak jste rozkázal.“

„Dobře, pane Attani. Odchod.“ Díval jsem se za ním. Kadet, který podává hlášení přímo kapitánovi; další pečlivě dodržovaná

námořní tradice vyletěla oknem. Kadet byl považován za nejnižšího z nejnižších, za učedníka bez jakýchkoli osobních a občanských práv, absolutně podřízeného svému představenému. Bývá zvykem, že kapitán ani neregistruje kadetovu přítomnost, natož aby s ním mluvil. Rozhodně by nepověřil kadeta, aby vykonával důležité úkoly. Ale Gregorovi bylo osmnáct a byl tedy o pět let starší, než kadeti obvykle bývají, a kromě toho jsem stejně nikoho jiného neměl.

Věděl jsem, že Gregor Attani si pod Philipovým vedením počíná dobře. I když byl jen o několik měsíců mladší než Philip, vzhlížel k němu s úctou téměř posvátnou. Když jsem si vzpomněl na brutalitu, s níž Tyre mučil své podřízené na Hibernii, nedokázal jsem pochopit, jak si od Gregora dokázal vysloužit tak bezvýhradné zbožňování. Záviděl jsem mu to, i když jsem věděl, že za nepřátelské vztahy mezi námi si můžu jen já sám.

Hodně samozřejmě pomohlo, že Gregor nebyl podroben tradičnímu nemilosrdnému šikanování kadetů. Byl příliš starý, než aby mu to bylo ku prospěchu, a kromě toho tu nebyl nikdo, kdo by jej šikanoval, kromě Philipa, a ten potřeboval svou energii k jiným věcem. I když Gregor nenastoupil dobrovolně, docela dobře akceptoval lodní disciplínu a omezení, která mu jeho nové postavení přinášelo.

Ale stejně s ním nebylo všechno v pořádku. Dopoledne jsem si šel do jídelny pro šálek kávy – zásoby tohoto nápoje byly díky Bohu téměř neomezené. Zatímco jsem si ji nepovšimnut naléval v kuchyni, pan Bree a Chris Dakko stěhovali v jídelně stoly. Objevil se Gregor s nějakou žádostí od Philipa; pan Bree odběhl do skladu a Gregor a Chris Dakko zůstali sami.

„Ahoj, Chrisi.“ Gregor byl zjevně nesvůj. V duchu jsem zaúpěl. Jako budoucí důstojník si Gregor má zachovávat patřičný odstup. Místo abych dal najevo, že tam jsem, čekal jsem, co se bude dít dál, i když mi bylo trapné poslouchat za dveřmi. Copak jsem nedávno nedržel k Philipovi kázání za přesně stejnou věc?

Chris si pohrdlivě změřil Gregorovu nažehlenou šedou uniformu. „My se známe?“

„He, he, to je fakt k smíchu.“

„Já bych spíš řekl k pláči.“

„Co?“

„Jak ses nechal koupit.“ Chris si chladně prohlížel svého bývalého přítele. „Slyšel jsem, že bydlíš s tím hezounem Tyrem. Užíváte si to spolu?“

Stiskl jsem rty. Pro důstojníky je kadet nula, ale pro obyčejného námořníka, jako byl Chris, je to prostě důstojník jako každý jiný a má právo na zdvořilost.

„Co tě žere?“ V Gregorovi to zřejmě vřelo.

„Slyšel jsi mě. Nechal ses koupit tím hajzlem Seafortem a tím ulízaným praporčíkem. K čemu to je? Za pár měsíců stejně všichni chcípneme.“

„A co ty? Čí pracovní košili nosíš ty?“

„Tohle?“ Chris přelétl svou světle modrou košili pohrdlivým pohledem. „Víš dobře proč. Ta gorila tranďácká čeká na každou záminku, aby ze mě vyrazila duši, a nikdo mu v tom nebrání. Jednou ho zabiju. Už jsem si to naplánoval.“ Ušklíbl se. „Ale ty se jenom nepodřizuješ, ty to táhneš s nimi. Krmí tě tam nahoře líp?“

„Tak myslím,“ řekl Gregor, „že jsem tě vlastně nikdy pořádně neznal.“

„S tím si hlavu nelam, chytráku. Máš teď přece ty svý nový kámoše, stejně jako starouš Walter.“

„Nezapomínej, s kým mluvíš, Dakko.“

„Jo? A s kým?“

„S budoucím důstojníkem. Kdyby tě slyšel kapitán, byl bys v pěkném průšvihu.“

„A ty mu to poběžíš žalovat, ty lezprdelko?“

Gregor se zhluboka nadechl. „Postav se do pozoru.“

„Ani mě nenapadne. Tyhle sračky na mě může zkoušet ta gorila, ale ty ne. Leda bys byl dost chlap a přinutil mě k tomu.“

„To jsem, ale nestojíš mi za tu námahu.“ Otočil se na podpatku a odešel. Chris za ním potichu hodil nějakou pohrdlivou poznámkou.

Počkal jsem, až se vrátil pan Bree a zaměstnal Chrise, a pak jsem se neviděn vykradl ven. Gregor nedokázal zvládnout námořníka, ale kdybych se byl objevil, jen bych všechno ještě

zhoršil. V duchu jsem si to poznamenal do dlouhého seznamu nevyřešených problémů.

Dny se jednotvárně vlekly. Rozjel jsem trysky na plný výkon a udržoval jsem ho. Od té chvíle jsem sledoval hlásiče ještě úzkostněji než dřív. Všechny údaje ale zůstaly stabilní.

Hlavní pozornost jsme teď věnovali produkci potravin; všichni, včetně cestujících, pomáhali měnit nepoužívané kajuty na malé farmy. Písek jsme museli přidělovat v omezených dávkách, ale díky kapitánu Hasselbradovi jsme měli spoustu vody. Rajčata, salát, tykve, luštěniny, dokonce i mrkve začaly rašit a naši horliví zahradníci se o ně starali jako o malé děti.

Každé jídlo z našich tenčících se zásob nám víc a víc připomínalo, jak životně důležité je v našem zahradničení uspět. Mnoha cestujícím vadila potrava, kterou jsem denně posílal do čtvrté sekce. Byly to stejné příděly, jaké jsme dostávali my sami. Nevšímal jsem si toho, jen jsem dával pozor, aby jídlo dorazilo na místo určení nepoškozené.

Došlo také k nějaké rozmíšce mezi Eddiem Bossem a Drayem. Podrobnosti jsem neznal a ani jsem se nechtěl ptát. Eddie měl asi týden modřiny, než vybledly, a od té doby se choval ke všem důstojníkům znatelně uctivěji. Zdálo by se, že Dray není pro mohutného rekruta žádným soupeřem, ale byl natolik zkušený, že měl nejspíš pár triků v rukávě. Koneckonců řídil strojovnu, kde o tvrdé chlapíky nebyla nikdy nouze. I tak ale nebylo správné, aby se důstojník pustil do rvačky s námořníkem. Nebyla ale vhodná doba na to, abych se s Drayem přel, a tak jsem to nechal být.

+ + + + +

V těchto týdnech jsem prakticky neviděl svou kajutu jinak než pár minut před usnutím, i když jsem po jejím ústraní toužil. Když jsem právě nebyl na můstku a s úzkostí nečekal na poplachový signál ohlašující, že se odchylujeme od kurzu, toulal jsem se po lodi.

Recyklovače jsem udržoval v neustálém napětí náhlými inspekcemi. Každou chvíli jsem se objevil v hydroponických

komorách a v našich improvizovaných zeleninových zahradách. Ani sám jsem už nevěděl, kolikrát jsem vešel do kotviště barkasy a toulal se skladištěm v naději, že tam najdu zásoby nebo vybavení, které jsem v seznamu nákladu přehlédl.

Pozdě večer jsem se vrátil do své kajuty a právě jsem se svlékal, když se ozvalo zaklepání. Nevím, koho jsem čekal, ale úplně mě vyvedlo z míry, když jsem náhle stál tváří v tvář Philipu Tyrovi.

„Mohu s vámi mluvit, pane?“

„Něco naléhavého?“ řekl jsem tak ledově, jak jsem dokázal.

„Ne, pane.“

„Tak ráno na můstku.“ Zabouchl jsem dveře. Když jsem se chystal do postele, všechno se ve mně vařilo; Philip přece ví, že kapitánova kajuta je posvátná. Je pravda, že jsem mu řekl, aby kdykoli zaklepal. Ale to bylo ještě předtím, než ignoroval mé rozkazy ohledně vzbouřenců. Zhasl jsem, položil hlavu na polštář a čekal na spánek.

Za dvě hodiny jsem znovu rozsvítil a s odevzdaným povzdechem jsem sáhl po interkomu. „Pan Tyre do kapitánovy kajuty.“ Oblékl jsem se a sedl si na židli. Čekání netrvalo dlouho.

Chladně jsem si ho změřil. „Tak co je?“

Zůstal stát v pozoru. „Promiňte, pane, že jsem vás obtěžoval. Neměl jsem to dělat.“

„Ale udělal jste to, tak ven s tím.“

Přešlápl, vzdal předpisový postoj a upřel oči na nejbližší přepážku, jako by na ní chtěl objevit skryté vady. „Já, ehm, jsem se přišel omluvit.“

„Ano?“

„Ano, pane.“ Zrudl a obrátil se ke mně. „Za své jed- za své nesprávné jednání v souvislosti s tou vzpourou.“

„Neměl jste pravdu?“

„Já – ano, pane. Neměl jsem pravdu. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi prominul.“

„Proč?“ Neměl jsem chuť mu to usnadňovat.

Oči se mu náhle zalily slzami. „Protože – kruci!“ Odvrátil se a vrazil ruce do kapes.

Okamžitě jsem triumfální pocit pomsty zahnal někam do odlehlého kouta mysli. „Proč, Philipe?“ zeptal jsem se laskavěji.

„Protože potřebuju, abyste si mě vážil,“ zašeptal, stále s odvrácenou tváří. „Protože jsem hrozně sám, nemám s kým promluvit, než s Gregorem, a nesnesu pomyšlení, že… že mě zase nenávidíte.“ Zajíkavě se nadechl.

Bože Kriste, co jsem to provedl? Vstal jsem. „Ale to přece není pravda, že bych vás nenáviděl, Philipe. A nikdy nebyla.“

„Ne?“ snažil se ovládnout. „Ale já myslím, že je, a mrzí mě všechno, čím jsem to způsobil. Je to –“ zaváhal – „jako posledně.“ To už dodal hodně tiše.

„Nerozumím vám.“

„Na Hibernii, když mi všichni říkali, že praporčíkům ubližuji. Nerozuměl jsem tomu, nemohl jsem to pochopit; jen jsem nakonec věděl, že se něco hrozně zvrtlo. A teď je to tady zase.“

S rostoucím neklidem jsem se zeptal: „Proč jste se mi omluvil, Philipe?“

„Už jsem vám to říkal!“

„Ale teď pravdu! Protože jste cítil, že jste se mýlil?“

Prudce se ke mně otočil, po tváři mu stékaly slzy. „Proč mě nutíte to říct? Nestačí, že jsem se omluvil?“

„Záleží jen na pravdě.“

„Pravda… Ne, pane, nemyslím si, že bych udělal něco špatného, v hloubi duše si to nemyslím. Rád bych, ale nemůžu si to myslet. Přišel jsem, protože potřebuju – protože nesnesu, abyste mě nenáviděl. Bože můj, dovolte mi odejít. Vůbec jsem sem neměl chodit!“

„Ale měl!“ udeřil jsem pěstí do stolu, protože se mi nějaké dveře v mozku náhle rozlétly dokořán.

„Teď jsem všechno ještě zhoršil…“

Rozhodně jsem zavrtěl hlavou, protože jsem sám sobě nedůvěřoval natolik, abych něco řekl.

„Proč ne?“

„Měl jste pravdu!“ Dopadl jsem na židli a znovu tišeji opakoval: „Protože jste měl pravdu.“ V místnosti bylo napjatě ticho. „Proto jste se necítil provinile a proto mně bylo ten

poslední měsíc tak mizerně. Bože můj, hrozně jsem vám ukřivdil.“

Nebyl mocen slova.

„Když jste ty vzbouřence zavřel do vězení, jednal jste jako kapitán. Moje příkazy nebyly podstatné; dokonce jste ani nevěděl, jestli se uzdravím. A co je nejdůležitější, moje přísaha vás k ničemu nezavazovala.“

Zašeptal: „A proč jste to neřekl dřív?“

Přinutil jsem se podívat se mu do očí. „Protože mi vadilo, že jste si vedl tak dobře. Já jsem tu pět dní dělal zmatky a nedosáhl ničeho; vy jste převzal velení a všechno jste dal do pořádku, zatímco já jsem bezmocně ležel na ošetřovně. Za tohle jsem vás možná malinko nenáviděl.“

„Nejste vůči sobě fér,“ protestoval. „Já jsem nás do toho průšvihu přece sám dostal, ne? Když jsem pustil z ruky zbraně a vzbouřenci se k nim dostali. A vy jste nás svou neuvěřitelnou statečností zachránil. Já jsem jenom, řekněme, uklízel.“

Kysele jsem se usmál. „V tom případě jste výborná uklízečka, praporčíku. Skutečně výborná.“

Zarděl se nad tou neočekávanou pochvalou. „Skutečně? To myslíte vážně?“

Kývl jsem.

„Snažil jsem se myslet na všechno. Byla to jediná šance, kterou jsem kdy měl, abych, no, abych něco řídil.“

„Já vím.“ Praporčíci se učili plnit rozkazy; příležitost je vydávat měli velmi málokdy.

„Řekl jste, že jsem pokrytec a že jsem drzý-“

„Omlouvám se.“

„- a byla to pravda, pane. Nepokusil jsem se vám to vysvětlit, zabránila mi v tom pýcha.“

„Nemělo být potřeba, abyste mi něco vysvětloval.“ Vstal jsem a začal přecházet. „Když jsem byl ve vašem věku, Philipe, to jste mě ještě neznal. Tenkrát jsem byl nejstarším praporčíkem na Hibernii.“

„Vyprávěli mi o tom, Alexi a Derek.“

„Když kapitán Malstrom zemřel dřív, než jmenoval poručíka, přečetl jsem řád od začátku do konce a zase zpátky, protože jsem

se snažil najít nějaký způsob, jak z toho ven. Vax Holser měl být jmenován a oba jsme to věděli.“

Philip se smutně usmál. „On si to nemyslí. To je jedna z mála věcí, kterou mi o vás kdy řekl.“

„No, prostě řád jsem znal. Kapitán má absolutní velení nad lodí a vším, co v ní je. Mezi kapitánem a výkonným kapitánem v tomhle směru není žádný rozdíl, a vy jste na Vyzývateli výkonným kapitánem byl. Věděl jsem to tenkrát a věděl jsem to i ve chvíli, kdy jsem vás ten první den poslal pryč z můstku. Jenom jsem na vás hrozně žárlil.“

„Na mě?“ zeptal se ohromeně. „Ale proč?“

„Kristepane, chlapče, podívejte se na sebe! Jste mladý a hezký, sebejistý a ohromně schopný. Já ne.“

„Vy že nejste sebejistý?“ opakoval nevěřícně. „Na Hibernii jsem z vás měl hrůzu. Věděl jste přesně, co chcete, a s ničím jiným jste se nespokojil.“ Zavrtěl hlavou. „A že nejste schopný? A co tedy jste? Kolikrát jste zachránil Hibernii? Nebo Vyzývatele?“

„Znám své povinnosti, ale to neznamená, že je vykonávám dobře. Vám to jde samo.“

„To jsem rád, že si to myslíte. Rád bych měl jednou příležitost velet.“ Otřel si tvář rukávem. „Omlouvám se, že jsem sem vrazil, zrovna když jste se chystal spát.“ Ostýchavě se usmál. „A tentokrát tu omluvu myslím vážně.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pro mě to není jednoduché, Philipe. Zacházel jsem s vámi hrozně.“

„To ne, pane,“ vyhrkl. Pozvedl jsem obočí. „Hrozně ne. Byl jste velice… zdvořilý. Spíš bych řekl, že jste se mnou nezacházel vůbec.“

„To je ještě horší. Jsem rád, že vám pořád ještě záleží na mém respektu; ten rozhodně máte. Pokusím se v budoucnu chovat lépe.“

„Já také.“ Neohrabaně se postavil do pozoru. Ignoroval jsem to a podal jsem mu ruku. Stiskl ji. Vřelost toho stisku mi znemožnila další slova.

+ + + + +

Po usmíření s Philipem jsem své služby na můstku držel s obnovenou energií. K mému ohromení se Vyzývatel začal vracet k námořním standardům, i když Philip měl plné ruce práce s výcvikem transpopů, kteří vstoupili do naší posádky. Jeho poctivé a trpělivé snahy vysvětlit jim běžné námořní postupy nezabraly; transpopové ho buď ignorovali, nebo se otevřeně smáli, což ho vyprovokovalo k odvetným opatřením a ta pak vzájemné napětí ještě stupňovala.

Cítil jsem se za transpopy jaksi zodpovědný, i když jsem nebyl schopen vysvětlit proč. Byl jsem rozhodnut zabránit tomu, aby se na ně pohlíželo jako na druhořadé námořníky, stejně jako jsem nedovolil, aby se s nimi zacházelo jako s druhořadými cestujícími. Ale jak je například máme naučit držet životně důležité služby v centrále nebo u recyklátorů? Mnoho z nich bylo negramotných, všichni prakticky bez vzdělání. Jak je mám naučit obsluhovat lasery nebo radioniku? Dokážou vůbec kdy pochopit jejich principy?

Od tohoto problému mě odvedl další; interkom ze sekce čtyři se divoce rozezvonil. Byl to námořník Sykes, který tam byl ve vyhnanství s ostatními svými kamarádíčky a který mohl komunikovat jen s můstkem. „Clinger, totiž on je těžce zraněný. Udělejte něco, nebo tady umře.“

„Co se stalo, pane Sykesi?“

„Clinger a Andy si to rozdali, šili do sebe a tak. Andy přerazil židli a kus z ní ulomil a vzal ho tím po palici… Clinger leží na palubě a já ho nemůžu probudit!“

Povzdechl jsem. Když dám dopravit Clingera na ošetřovnu, budeme ho muset hlídat. A co s Androsem? Kdybych ho teď zavřel do basy, porušil bych tím přísahu nebo ne?

Sykes zafňukal, jako by mi četl myšlenky: „Prosím vás, nenechávejte mě tady samotnýho s Andym, kapitáne. Když tady Clinger nebude.“

„Mlčte, námořníku. Máte, co jste chtěl.“ Odmlčel jsem se. „Pro Clingera pošlu stráž. Jestli se o něco pokusíte, budou bez varování střílet.“

Přidělil jsem ten úkol Walteru Dakkovi; v podstatě se teď stal naším profousem. Rozhodl jsem se udělit mu tu hodnost i oficiálně a také jsem ho o tom informoval, když se objevil na mé zavolání.

Zřejmě to na něj neudělalo žádný dojem. Napadlo mě, jak vážně asi sám pro sebe bere všechny naše námořní tradice.

Krátce poté, co byl Clinger uložen v nemocnici a Dakko a Elena Bartelová se vrátili ke své ošetřovatelské službě, vyřídil mi Philip, že se mnou chce mluvit Eddie Boss. Usmál jsem se; Eddie se ze svého minulého pokusu zjevně poučil. „Dobře, tak ho sem pošlete."

Mladý námořník se postavil do pozoru, i když ne dokonale, ale aspoň přijatelně.

„Ano, pane Bossi?"

„Kápo, sem makal bednou vo tranďákách. Vo tranďákách v posádce."

Čekal jsem. Po chvilce pokračoval: „Vo tom co ste mi vokazoval. Vy a Šéfmlíčňák."

„Praporčík. A pro vás pan Tyre."

„Nojo, Tyre. Pán Tyre." Ověřil si, že už to řekl správně, a pokračoval: „Žejako nemůže tranďákum natlouct do bedny. Co maj ďát a tak. Voni sedej na uších a von se hnedka krká."

„Žádné stížnosti na nadřízeného důstojníka, pane Bossi."

„Si nestěžuju," protestoval. „Akorát povidam. Sem chtěl helfnout."

„Jak?"

Nervózně přešlápl. „Já vim že sem blbej, kápo. Jako dyž učit číst, mně to moc nemyslí, no. Ale faktyš umím snažit. Vy a šéfmlí – pan Tyre, dyž ukážete Eddiemu, tak Eddie naláme tranďákum do bedny. Dyž povidam já, tak voni poslouchaj, ne jako s šéfmlíčňákem."

Bubnoval jsem prsty na ovládací pult. Mohlo by to fungovat. Mohutný námořník rozhodně měl silnou motivaci; cítil se za své kamarády zodpovědný. „Dobře, pane Bossi, já si to –" Odmlčel jsem se, protože mě něco napadlo. Mohlo by to jít? Vyřešilo by to další problém. Ale jestli ne, bude všechno ještě horší…

Stiskl jsem interkom. „Pan Tyre na můstek. A pan Attani.“ Zhluboka jsem se nadechl. „A pan Dakko. Junior.“

Za chvíli už všichni stáli přede mnou v pohovu. V chování Chris Dakka byl cítit náznak pohrdání, i když se s typickou obratností adolescenta varoval takového otevřeného jednání, za které bych ho mohl potrestat. Ale na tom nezáleželo; nezavolal jsem ho sem, abych ho káral.

Přísně jsem se zeptal Philipa: „Pane Tyre, kolik transpopů máme v rozpisu služeb u recyklátorů?“

Praporčík se na mě překvapeně podíval; o té věci jsme přece diskutovali naposled včera. „Ani jednoho, pane.“

„A na centrále?“

„Ani jednoho.“

„Řekl jsem vám přece, že je máte vycvičit tak, aby mohli držet jakoukoli službu.“

„Ano, pane. Okamžitě na tom zapra-“

„Zapracujte na tom s panem Attanim. Možná uspěje tam, kde vy jste selhal.“

Na Gregorovi bylo vidět, že nad mým útokem na jeho učitele v duchu zuří.

Obrátil jsem se prudce k Attanimu. „Kadete, od této chvíle zodpovídáte za výcvik posádky. Naučte transpopy, co musí umět, aby mohli držet služby, nebo budete litovat, že jste se kdy narodil, o to se postarám. Jste kadet; víte, co to znamená?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Nemáte odvolání, pane Attani. Když se do vás pustím, můžu udělat cokoli, a taky to udělám! Takže se buď připravte na dlouhé měsíce pekla, nebo transpopy hezky rychle vycvičte.“

„Rozkaz, pane.“

„Jste vzdělaný. Vezměte si někoho z posádky, kdo má také trochu vzdělání, a spolu budete učit pana Bosse. Ukažte mu, co chcete, aby uměli ostatní, a on vám pomůže naučit to i je. Ale jestli přistihnu vás nebo toho námořníka, že se flákáte…“

„Rozkaz, pane!“

Pak, jako by mě to právě napadlo, jsem dodal: „Vezměte si tady pana Dakka. Chodil přinejmenším do školy.“

Chris otevřel ústa, aby protestoval, ale pak si to rychle rozmyslel.

„Chcete něco říct, Dakko?“

„Ne, pane,“ zavrtěl chlapec rychle hlavou.

„To doufám. Pane Attani, pro námořníky jste důstojník. Máte právo, aby uposlechli vašich rozkazů. Pan Tyre už otálel až příliš dlouho; vy se pusťte do práce!“

„Rozkaz, pane!“

„Všichni odchod. Pane Tyre, vy tu zůstaňte.“ Když se můstek vyprázdnil, ukázal jsem k pultu vedle svého. Philip si nervózně sedl. Neřekl jsem nic.

Nechal ticho protahovat tak dlouho, jak to vydržel. Nakonec váhavě podotkl: „Mně se nezdálo, že to s těmi transpopy dělám tak špatně, pane.“

„Mně taky ne,“ odpověděl jsem úsečně.

Dlouze si mě prohlížel. „Takže jste se na mě nezlobil?“

„Ne. To bylo jen divadýlko.“

Bylo vidět, jak se mu ulevilo.

„Chtěl jsem popíchnout Gregora a Chrise.“

„To se vám povedlo, pane. Viděl jste, jak se Gregor tvářil, když odcházel?“

„Mohlo by to vyřešit několik problémů najednou. Gregorovy vztahy s Chrisem Dakkem. Gregor si také zkusí, jaké je to velet. A třeba i Chrisovi to napraví hlavu.“

„Aby Chris Dakko vyučoval Eddieho…“ Philip se ušklíbl. „To se, myslím, nebude líbit ani jednomu.“

„Nebo se spolu naučí vycházet,“ odpověděl jsem nepřítomně; duchem jsem už byl u úplně jiného problému.

+ + + + +

Denní hlášení o stavu paliva vystřídala hlášení každou hodinu, protože zásoby paliva se tenčily. Znova jsem zapochyboval, jestli skutečně mám vypnout motory dřív, než nám nádrže vyschnou úplně. Kdybychom rychlost dále zvyšovali, zkrátili bychom si cestu skoro o čtyři roky.

Na druhou stranu – záleželo na tom? Při plánované rychlosti jsme byli sedmdesát šest let od domova. Za předpokladu, že naše radiové volání nikdo nezachytí, budeme muset přežít sedm desetiletí plavby. Jakou roli bude po tak dlouhé době hrát čtyřicet sedm měsíců?

Jenže k čemu nám vlastně jsou ty palivové rezervy? Pravděpodobnost, že se Vyzývatel srazí s jiným objektem, byla minimální, a to dokonce i ve vzdálené budoucnosti, až se přiblížíme ke sluneční soustavě.

Ale co když potkáme ty… ty ryby? Ty mimozemšťany?

Mezihvězdný prostor je obrovský a rybami se zjevně nehemží. A přesto dokážou najít naše lodi. Napaden byl Telstar, Portia, Vyzývatel… a další lodi se pohřešují.

Stále nešťastněji jsem přecházel po můstku a snažil se učinit rozhodnutí bez potřebných údajů. K čemu nám bude pár stovek litrů paliva? Fúzovat nemůžeme. Máme lasery, ale posádka je nevzdělaná a netrénovaná v jejich použití. Když na nás zaútočí ryba, naše šance jsou mizivé.

A přece… několikrát jsem se už už pustil do přepočítávání akcelerace tak, abychom využili všechno palivo hned teď. Ale pokaždé jsem se zarazil. Moje nerozhodnost mě obtěžovala jako bolavý zub.

Byl jsem většinu času sám, Philipa a Draye jsem potkával, když mě střídali ve službě, jedl jsem ve své kajutě nebo na můstku. Ale jednoho dne, když jsem si šel do jídelny pro kávu, narazil jsem na Gregora. Měl nepřehlédnutelný monokl. V duchu staré námořní tradice jsem předstíral, že to nevidím, ale napadlo mě, co asi mohlo Philipa tak rozčílit.

Hlava mě příšerně bolela; byl jsem přetažený a úvahy o Gregorových problémech mě znervózňovaly ještě víc. Nebyla vhodná doba na společenské kličky; zavolal jsem Tyra na můstek.

„To jsem nebyl já, pane. My spolu s Gregorem vycházíme docela dobře.“

„Tak kdo?“

„Všiml jste si někdy v poslední době Chrise Dakka?“

Nevšiml. „Důstojník se pere s námořníkem?“ V duchu jsem zaklel.

„Dakko si o to koledoval.“

„Gregor zná pravidla,“ odsekl jsem. „Nemůže uhodit námořníka, aby si vynutil poslušnost.“ Hlavu jsem měl jako nafukovací míč. Bože můj, copak ten kluk nemá ani špetku rozumu? Jak asi mohl prosadit svůj příkaz proti námořníkovi podstatně většímu, než je sám?

„Ano, pane. Říkal jsem mu to. Možná kdybyste si toho protentokrát nevšiml…“

Neměl jsem zapotřebí, aby mě praporčík poučoval, co mám dělat. „Ne,“ zavrčel jsem. „Naučí se chovat podle pravidel námořnictva. Odneste lavici dolů do strojovny, ať se propadnu, jestli to udělám sám. Pošlete kadeta k Drayovi. Po výprasku si dá větší pozor.“

Philip se pomalu zeptal: „Jste si jistý, pane? Je mu skoro devatenáct. A pochybuju, že by ho kdy byl někdo uhodil.“

Zaťal jsem prsty do područky křesla. Chladně jsem řekl: „Praporčíků Tyre, kárám vás.“

Philip na mě ohromeně zíral. Pak formálně odpověděl: „Ano, pane.“

„Odejděte z můstku.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval, obrátil se a šel.

Držel jsem hlídku, sám se svým vztekem. Několikrát už jsem svůj rozkaz málem zrušil, ale díval jsem se na hodiny a odkládal jsem to. Ze své zarputilosti jsem měl ponuré potěšení. Teprve když bylo příliš pozdě, vzpomněl jsem si na Gregora, jak ležel na můstku na matraci vedle mě a jak byl proti své vůli potěšen, že jsem se rozhodl udělat z něj důstojníka.

+ + + + +

Když jsem druhý den ráno uviděl Philipa, už jsem se vzpamatoval natolik, že jsem podotkl: „To pokárání nezapíšu do deníku.“

„Dobře, pane.“ Zdálo se, že je mu to jedno.

„Jen se už se mnou nikdy nehádejte.“

„Rozkaz, pane.“ Zachmuřeně zíral na simulbrazovku.

Znova mě to rozčílilo. „Nic víc mi neřeknete?“

Prudce se ke mně otočil: „A co chcete, abych řekl?“ rozkřikl se. „Jen mi to povězte a já to řeknu!“

Byl jsem tak ohromený, že jsem na něj jen zíral.

„Říkal jste, že u vás můžu zaklepat, a když jsem to udělal, tak jste mě vyhodil. Ve své kajutě jste říkal, že mě respektujete, a dokonce jste mi podal ruku, jako bychom byli přátelé. A pak jste mě seřval před Drayem a Gregorem jako čerstvého kadeta!“

Sekl čapkou o křeslo. „Pak jste prohlásil, že jste to kázání nemyslel vážně, jenže včera jste mě pokáral, a teď zase říkáte, že to pokárání nezapíšete do deníku! Jak mám vědět, co vám mám říct? Nic už nedává smysl!“ Zabodl do mě zuřivý pohled.

Uběhla dlouhá doba. Konečně sklopil oči, tvář mu zrůžověla; nakonec nešťastně řekl: „Strašně se omlouvám, pane. Prosím, odpusťte mi, co jsem říkal.“

Nespouštěl jsem z něj oči. Vrtěl se, zrudl ještě víc a pokorně řekl: „Co mám udělat, pane?“

Pořád ještě jsem nepromluvil.

Zoufale vyhrkl: „Mám jít na ubikaci, pane? Než si rozmyslíte, co se mnou?“

„Ne. Zůstaňte tady.“ Uměl jsem si představit, co si tak asi myslí, že s ním udělám. Propuštění od námořnictva. Vězení. Přinejmenším takový výprask, jaký ještě v životě nedostal. Když kterýkoli praporčík takhle vyjede na svého kapitána, musí s podobnými následky počítat, bez ohledu na to, jak moc oprávněný ten výbuch byl.

Problém byl v tom, že Philip měl pravdu. Zíral jsem na blikající světélka na svém pultě, ale neviděl jsem je. Když jsem býval praporčíkem na Hibernii, byl kapitán Haag vzdálená a přísná postava. V jeho přítomnosti jsem se cítil jako skutečně hodně mladý praporčík a snažil jsem se nevzbudit jeho pozornost nějakou pošetilou chybou.

Ale Hibernia měla plnou posádku, mezi mnou a kapitánem sloužili ještě tři důstojníci. Já jsem se stýkal především s poručíky, a i ti byli předmětem bázně a úcty. Kapitán se svěřoval

poručíkům nebo svému příteli vrchnímu inženýrovi, ne bezvýznamnému praporčíkovi.

Ale na Vyzývateli jsme byli jen tři, Dray, Philip a já. Byl jsem osamělý, nejistý a vyděšený a naučil jsem se až příliš se spoléhat na Philipa Tyra. Pak jsem ho ale káral, kdykoli mi vyhověl a začal se chovat důvěrněji.

A teď udělal Philip kritickou chybu, ke které ho dotlačily moje navzájem si protiřečící požadavky. Provokoval jsem ho, až se přestal ovládat, a potrestat ho za to mi připadalo z morálního hlediska nesprávné.

Ale nepotrestat ho vůbec, to by ho leda ještě víc zmátlo. Jak můžu očekávat, že se bude držet v uctivé vzdálenosti, když mu projde i takový obrovský prohřešek?

„Ne.“ Chladně jsem si prohlížel provinilého praporčíka. „Co mám s vámi dělat?“

Zamumlal: „Nevím, pane.“

„Já taky ne. Pro začátek osm důtek. Odpracujte si je do týdne. A ruším slib, který jsem vám dal; když budete mít víc důtek než deset, dostanete výprask jako jakýkoli jiný praporčík na jakékoli jiné lodi.“

„Ano, pane!“

„Mrzí mě, že jsem vás zmátl. Jsme jediní důstojníci na palubě, až na Draye, takže na mě klidně zaklepejte. Možná na vás vyjedu, ale to je moje právo. Zaklepejte stejně.“

Čelo se mu lesklo potem, ale neodvažoval se pohnout, aby si ho otřel.

„Philipe, respektuji vás, jak už jsem vám jednou říkal. Přesto ale já jsem kapitán a vy praporčík. Budete se mnou mluvit zdvořile. Jakékoli další výbuchy si schováte na chvíli, kdy je budete moci vychrlit na přepážku ve své kajutě. Je to jasné?“

„Naprosto jasné, pane,“ kýval horlivě Philip.

„Po zbytek dne neopouštějte ubikaci. Jestli chcete, můžete si přitom přemýšlet, jak jsem byl mírný. Ale říkám si, jestli vám nedělá starosti ještě něco jiného, pro co jste se tak přestal ovládat.“

„Ne, pane, nic. Jenom… jsem se včera v noci moc nevyspal, ale to není omluva.“

„Proč jste nespal?“

Zrudl. „Gregor, pane. Byl… no, dlouho jsme si povídali.“

„Byl rozčilený?“

„Výstižnější by bylo hysterický, pane. Chvíli mi trvalo, než mě vůbec začal poslouchat.“

„A teď?“

„Nevím, pane. Myslím, že to bude v pořádku.“

„Dobře.“ Teď nebyla vhodná doba na to, abych rozebíral podobné věci. „Odchod.“ Z můstku doslova utekl.

16.

Námořník Elron Clinger se pohyboval na hranici života a smrti, lebku měl rozraženou. Přikázal jsem, aby mu přivázali ruce k okrajům postele, a poslal jsem Elenu Bartelovou za jejími povinnostmi s rozkazem občas ho zkontrolovat. Nemohl jsem si dovolit vyčlenit z posádky stálou ošetřovatelku a v tomto případě jsem to ani neměl chuť udělat.

Podle mých příkazů Kerren vedl častá simulovaná laserová cvičení pro námořníky na centrále. Mezi těmi, kdo byli k výcviku vybráni, byli Deke, Eddie Boss a Walter Dakko.

Pan Tzee při cvičeních přecházel kolem ovládacích pultů a opravoval na jednotlivých obrazovkách míření. Deka to nezajímalo ani v nejmenším, dokud mu Walter Dakko nevysvětlil, že zasahovat ty imaginární cíle imaginárním laserem je něco jako bodovat v Arcvidu. Neuměl jsem si představit Waltera Dakka, jak cpe unidolary do Arcvidu. Možná byl někde s Chrisem…

+ + + + +

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Vyzývatel je 18. září 2198. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

Počkal jsem si na „Amen“ shromážděných cestujících a posádky. Tu tradiční modlitbu už jsem říkal nesčíslněkrát a dodnes se mi při ní stahovalo hrdlo dojetím.

„Dnes mám pro vás oznámení,“ řekl jsem vážně. „Přibližně za tři hodiny ukončím práci motorů. V té době dosáhneme maximální rychlosti, kterou kdy budeme mít, a naše cesta bude od té chvíle v rukou Boha Pána.“

„Došlo nám palivo?“ zeptala se se zjevnými obavami stará paní Ovaughová.

„Máme určité rezervy pro manévrování, paní Ovaughová, pro případ potřeby. Jinak jsme spálili všechny zásoby pohonných hmot.“

„Mohli bychom zvýšit rychlost, kdybychom ho použili všechno?“ To bylo poprvé, co jsem slyšel pana Pierce promluvit.

„Ano. Každý okamžik akcelerace naši rychlost zvyšuje. Ale byli bychom pak naprosto neschopni manévrovat.“

Někdo podotkl: „Ale dostali bychom se domů rychleji.“

Neměl jsem v úmyslu rozpoutat diskusi na toto téma. „Před měsícem jsme začali vysílat zprávy o své pozici a cestou jsme vypouštěli radiomajáky. Naše vysílání se dostane na Zemi o desítky let dřív než my.“

Chris Dakko váhavě zvedl ruku. Kývl jsem. „Když ty zprávy nikdo nezachytí,“ zeptal se, „nebyl by pak ten rozdíl rychlosti důležitý?“

Povzdechl jsem. Věděl jsem, že právě téhle debatě jsem se měl dokázat nějak vyhnout. „Pomocí zbývajícího paliva bychom mohli zkrátit cestovní dobu ze sedmdesáti šesti let na sedmdesát dva,“ řekl jsem. „Ale nemůžu nechat loď úplně bezmocnou. O tom,“ dodal jsem do narůstajícího šumu, „už je rozhodnuto.“

Elena Bartelová zvedla ruku. Byl jsem vděčný za to, že aspoň posádka se chová přiměřeně a nemluví bez povolení. „Pane, k čemu jsou nám ty rezervy dobré? Od čeho bychom měli manévrovat, když nemůžeme fúzovat?“

„Chtěla byste se snad srazit s asteroidem ve čtvrtinové rychlosti světla?“ To je na chvilku umlčelo. „Diskuse skončila,“ prohlásil jsem rozhodně. „Pane Tyre, pane Attani, hodinu po jídle se hlaste na můstku.“ Sedl jsem si.

Rozčilené reptání neutichlo. Pokoušel jsem se ho ignorovat. Když stevardi začali roznášet jídlo, ostýchavě se ke mně přiblížil pan Tzee. „Pane, nechtěl byste uvažovat-“

Udeřil jsem do stolu tak, že nadskočily příbory i dva starší cestující po mém boku. „Nechtěl!“ zařval jsem. „Zpátky na místo!“ Můj výbuch místnost ztišil a trvalo několik minut, než se hovor zase rozběhl.

Večeře pocházela většinou z našich tenčících se zásob; potrvá ještě mnoho týdnů, než naše námaha s hydroponií přinese

nějakou poživatelnou úrodu. Denně jsem sledoval námořníky, jak tahají vodu a nastavují světla v pěstebních komorách, a sám jsem šel příkladem.

První výhonky opatrně vystrčily hlavy z písku a začaly vzkvétat. Hnaly se do výše povzbudivou rychlostí; vždyť se o ně také starali lidé, jejichž samotné přežití záviselo na tom, zda uspějí. Když se člověk pořádně zblízka podíval, začaly už být vidět i zárodky rajčat, okurek a lusků.

S pomocí Emmetta Bransteada jsem spočítal, že naše plodiny budou připraveny ke sklizni právě v době, kdy se naše zásoby potravin zmenší téměř na nulu. Nějakou dobu budou příděly skutečně hodně skromné, ale neustále jsme svou hydroponii rozšiřovali a potravin bude tedy čím dál víc.

U mého stolu na mě nikdo nepromluvil, možná proto, že nikdo nechtěl riskovat další kázání. Když večeře skončila, spěchal jsem na můstek, abych vystřídal Draye. Zasalutoval – nedalo se říct, že pohrdlivě, ale moc k tomu nechybělo. Odešel beze slova.

Na obrazovce blikaly údaje z hlásičů. Naše trysky pracovaly skvěle, ani jednou se nepřehřály, i tak ale budu rád, až je vypnu.

Podrážděný tím Drayovým chováním jsem si vyvolal na obrazovku zprávu o dnešních cvičných střelbách, zatímco jsem čekal na své důstojníky. Dnes trénovaly dvě směny námořníků. Pro kritické úkoly jsme samozřejmě cvičili víc než jen jednu skupinu posádky, pro případ, že by některý z námořníků byl vyřazen z činnosti. V tomto ohledu jsem se držel regulí, i když mi to připadalo celkem zbytečné. Kdyby byla vyřazena například služba na centrále, tak je loď téměř jistě ztracená. Mimozemšťané by nám dovnitř vehnali viry a svou kyselinou prožrali trup.

Walter Dakko, Elena Bartelová a Deke své výsledky pravidelně zlepšovali, jak jsem očekával. Druhá skupina – Jonie, pan Kovaks a transpop řečený Kotva – si tak dobře nevedla. Poznamenal jsem si, že mám nařídit panu Tzee, aby jim věnoval víc času, a pak jsem si uvědomil, že jsem na pana Tzee právě řval před celou lodí. Ten se mnou teď nejspíš moc spolupracovat nebude.

Zaklepání; otevřel jsem dveře, aniž jsem se podíval, kdo to je. Philip formálně zasalutoval. „Hlásí se praporčík Tyre, pane. Dovolte mi –“

„Pojďte dál.“ Vrátil jsem se ke svému pultu. Všiml jsem si v deníku, že Philip si pomalu odmazává své důtky a zapisuje poctivě každou návštěvu tělocvičny. Od našeho střetnutí před čtyřmi dny se vrátil k prkenné formálností, ale uražený nebyl. Choval jsem se k němu stejně. „Nesednete si, pane Tyre?“

„Díky, pane.“ Zaujal své místo u pultu, napjatý jako zelenáč na první hlídce. Uvažoval jsem, co bych mu tak řekl, aby se uvolnil, ale pak jsem si to rychle rozmyslel. Už jsem Philipovi způsobil dost problémů.

O pár minut později znovu zaklepání. „Pusťte ho dál, Philipe.“

„Rozkaz, pane.“ Vyskočil jako střelený.

Gregor Attani se postavil do pozoru v chodbě hned za dveřmi. Zasalutoval perfektně, jako by to hodiny cvičil před zrcadlem. A možná to tak skutečně bylo. „Dovolte mi vstoupit na můstek, pane.“

„Vstupte.“

„Dekuji.“ Kadetův hlas byl ledový, slova z něj vycházela s takovou námahou, jako by je proti své vůli cedil mezi zuby.

„Postavte se sem, pane Attani. K ovládacímu pultu.“

„Rozkaz, pane.“

Potlačil jsem své podráždění nad tou ledovou odpovědí. „Zavolal jsem vás sem, abyste byli svědky vypnutí motorů. Pokud naše cesta dospěje k úspěšnému konci, bude se na tento okamžik vzpomínat jako na chvíli, kdy se Vyzývatel změnil z poháněné lodi ve střelu. Myslel jsem, že byste u toho třeba rádi byli.“ Vzal jsem interkom. „Strojovno, připravte se k vypnutí motorů.“ Dray odpověděl okamžitě. „Připravit k vypnutí, rozkaz, pane.“ Dray samozřejmě věděl, co přijde, a stál nejspíš hned u interkomu.

Vztáhl jsem ruku k páce. Zhluboka jsem se nadechl a pomalu ji začal posunovat zpátky. Měl jsem dojem, že slyším, jak hučení utichá, i když to byl samozřejmě nesmysl. Na můstku byly vibrace motorů nepostřehnutelné.

Stalo se. Řítili jsme se prázdnotou rychlostí přibližně jedné čtvrtiny rychlosti světla, a budeme se tak řítit víc než sedmdesát let. Rozhodnutí bylo učiněno a všichni teď musíme nést jeho následky. Pokud naše vysílání doma nezachytí, vyjdu z Vyzývatele jako roztřesený stařík, pokud vůbec. Celé dvě generace uplynou, než budeme zachráněni.

„Bože, ochraňuj nás," řekl jsem zkroušeně. „Amen." I Philip se zdál být dojatý.

Ta chvíle pominula. Lehčím tónem jsem řekl: „No, a teď zpátky ke každodenním problémům. Pane Tyre, už jste Přeorganizoval služby u recyklátorů?"

„Ano, pane."

„A začal jste učit kadeta navigaci?" ukázal jsem hlavou na Gregora.

„Ano, pane, zrovna včera. První kapitolu z Lamberta a Greeleyho." Všichni jsme začínali Prvky astronavigace, byli jsme přesvědčeni, že L a G nikdy nezvládneme, a pak jsme se s hrůzou dozvěděli, že to je jen úvod k mnohem strašnějším textům.

„Dobře." Školit kadety a praporčíky byla práce prvního poručíka, ale Philip se v navigaci dobře vyznal a kromě toho to byl stejně jediný učitel, kterého jsme měli.

Snažil jsem se přijít na nějakou povzbudivou poznámku, kterou bych mohl pronést ke Gregorovi, ale pak jsem usoudil, že dává svůj odpor příliš najevo. Možná jsem to přehnal, když jsem mu nechal dát výprask. Ale stejně měl mít tolik rozumu, aby na sobě své pocity nedával znát. Byl jsem koneckonců kapitán.

„To je všechno."

„Díky, že jste nás sem vzal, pane." Philipův tón byl zdvořilý, chování bezvadné. Obrátil se ke dveřím. Gregor neřekl nic. Zasalutoval ledabyle.

+ + + + +

Fazole a další zelenina byly zasazené, nová posádka zvládnutá, vzpoura potlačená, loď na cestě domů. Nejnaléhavější úkoly byly tedy hotové a loď se vrátila k nudné rutině.

Teď jsme před sebou měli jen požadavky, které přinášel náš každodenní boj o přežití: dřina s taháním vody do kajut, v nichž rostla naše drahocenná zelenina, únavné hodiny cvičení ve střelbě, neustálá mravenčí práce s praním, přípravou jídla, údržbou a opravami.

Lodník Clinger ležel celé dny v bezvědomí. Předpokládal jsem, že umře; mohli jsme mu poskytnout rutinní první pomoc, ale ne neurochirurgickou operaci. K mému překvapení se sebral. Elena Bartelová, mnohem horlivější, než mi bylo milé, se starala o jeho potřeby. Jak přicházel víc k sobě, trpce si stěžoval na pouta, která ho věznila na posteli.

Kdykoli byl na můstku někdo jiný, toulal jsem se po lodi, navštěvoval recyklátorovnu, centrálu, dokonce i strojovnu, kde mě Dray přijímal s úsečnou zdvořilostí. V chodbách se námořníci stavěli do pozoru, když jsem je míjel, noví rekruti napodobovali své zkušenější kolegy.

Zrovna jsem byl na cestě do kuchyně, když Walter Dakko udělal podivné gesto, než se postavil do pozoru; ruka mu vylétla vpřed, jako by mě chtěl zarazit. I když stál v pozoru, nedíval se před sebe, ale mně do očí, jako by mě o něco naléhavě žádal.

„Co je, pane Dakko?“ Toužil jsem po kávě, která mě čekala.

„Mohu něco navrhnout, pane?“

No, sám jsem ho k tomu vyzval. Aspoň z části. „Do toho.“

„Rajčata jsou už dost silná. A některé fazole už budou brzo zralé.“

„No a?“

„Hydroponické komory jste zapečetil, že? Smí tam jen personál.“

„Ovšem. Nemám čas na zbytečné re-“

„A co kajuty, pane? Ty jsou dokořán.“

Zarazil jsem se. Dobré nebe. Nejzralejší zelenina byla samozřejmě ta v hydrokomorách, tu jsme sázeli nejdřív. Ale většina úrody byla skutečně v kabinách. „Ještě tam nic nedozrálo,“ řekl jsem.

„Ne, pane. Ale zelená rajčata jsou jedlá. Pro člověka, který má malé příděly, by mohla být dost lákavá.“

Kdyby byl některý námořník přistižen, jak krade jídlo, tak bych měl na krku vzbouření, když ne lynčování. Načež by následoval naprostý rozpad jakékoli autority. Jak jsem mohl tak samozřejmou věc přehlédnout? V duchu jsem zaklel. Denně jsem chodil po lodi a nevšiml jsem si něčeho, co je moje samozřejmá povinnost.

„Pohov, pane Dakko.“ Když se uvolnil, řekl jsem:

„Tohle vám vynese povýšení.“ Podivně se na mě podíval.

Uvědomil jsem si, jak málo to znamená pro aristokrata, který se uvolil bránit Řím proti barbarským hordám.

„A moje díky,“ dodal jsem nešikovně.

To vyvolalo slabý úsměv. „Není zač, pane.“

„Velíte akci zabezpečení zásob. Všechno, co budete potřebovat, si vyžádejte od Draye.“

„Rozkaz, pane.“ S tím jsme se rozloučili.

+ + + + +

Seděl jsem u stolu s kouřícím šálkem kávy v ruce. Pan Bree se snažil nevšímat si mě a pobíhal po jídelně jako obvykle, ale nervy měl napjaté k prasknutí. V zájmu pozvednutí morálky jsem mu přikázal, aby se snažil učinit jídlo co nejpřitažlivějším a aby se vrátil ke zvyku prostírat na stoly naškrobené bílé ubrusy. Členové posádky, kteří byli dřív cestujícími, v tom neviděli nic neobvyklého, ale uměl jsem si představit, co si o tom myslí lidé z původní posádky, zvyklí na čistě funkční jídelnu námořníků.

Bree a Chris Dakko, který se stal jeho pomocníkem, prostírali stoly. Chris na mě pohlédl, s kamennou tváří se podíval jinam. Opatrně jsem se napil. „Jak jde výuka, pane Dakko?“

„S tranďákama?“

Chris se zarazil, když viděl, jak mě ten výraz znechutil. „Sami si říkají tranďáci,“ bránil se. „Proč bych to neměl dělat já?“

„Protože vy k nim nepatříte.“

„Aspoň za to můžu být vděčný!“ Upustil z výšky na stůl hrst příborů. „Pane.“ Řekl to takovým tónem, že připravil to slovo o všechnu zdvořilost.

Přešel jsem to. Kdybych ho zahanbil, nic bych tím nezískal. Měli jsme před sebou dlouhou společnou cestu. Možná časem přijde k rozumu. Odnesl jsem si kávu na můstek.

Když na hlídku nastoupil Philip, šel jsem do své kajuty, posadil se do křesla, opřel se rukou o leštěný konferenční stolek a snažil se nemyslet na nic. Znepokojivé myšlenky mi to ale nedovolily. Když jsem o nich uvažoval, zjistil jsem k svému překvapení, že jsem k smrti vyděšený. Neměl jsem strach ze smrti, protože ta nám bezprostředně nehrozila, ale ze sedmdesáti šesti let uvěznění na téhle bezmocné lodi, která strávím obklopen zaslouženým odporem, nepřátelstvím a pohrdáním.

Dělal jsem si nepřátele na všech stranách a neviděl jsem žádný způsob, jak z toho ven. Ponížil jsem Gregora, Chrisi Dakkovi udělal ze života peklo, terorizoval vrchního inženýra. Dokonce jsem urazil i starou paní Reevesovou. Jediný, kdo při mně stál, byl Philip, a ten to dělal jen ze smyslu pro řád.

Seděl jsem tam sám a nešťastný až do oběda. Pak jsem si narovnal sako a šel za svými povinnostmi.

Ráno jsem kontroloval zápisy v deníku. Viděl jsem, že Dray dal Deka do hlášení. Zavolal jsem strojovnu. „Proč jste poslal Deka k disciplinárnímu řízení?“

„Nekázeň, jak jsem napsal.“ To mi nic neřeklo.

„Proč, Drayi?“

Pauza. „Radši bych vám to řekl osobně.“

„Dobře, pojďte.“ Za chvíli se objevil, zadýchaný po dvou patrech schodů. „Tak co se děje?“

„Použil drzého výrazu k označení nadřízeného důstojníka,“ řekl Dray.

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale pak jsem si uvědomil, že ne. Ten mohutný, ostřílený muž byl v rozpacích a nejistý. „Jak vám řekl?“ zeptal jsem se tiše.

Šéf se na mě bez výrazu díval. „Mně ne, kapitáne. Vám.“

Skryl jsem své překvapení, ale naléhal jsem dál. „To to z vás musím páčit, Drayi?“

„Jizvoun,“ řekl. Proti své vůli jsem se ušklíbl. „Tak vám teď říkají, kapitáne. To nedovolím.“

Přejel jsem prsty po ošklivé trosce své tváře. „Vždyť je to pravda.“

„Ale on je námořník,“ odporoval Dray neoblomně. Zaujala mě zvláštní loajalita toho nejednoduchého muže, který se ke mně dokáže chovat s neskrývanou drzostí, ale pošle k disciplinárnímu řízení člověka, který udělá totéž.

Váhavě jsem řekl: „Drayi, mezi námi se toho hodně stalo…“

„Ano.“ Nijak nenaznačil, že by chtěl ustoupit.

„To, co jsem se rozhodl vám provést, bych už podruhé neudělal. Jestli existuje nějaký způsob, jak to smazat…“

„Neexistuje,“ řekl rozhodně.

„Dobře. S Dekem to vyřídím, aniž bych zacházel do detailů. Můžete jít.“

„Hm.“ Nenamáhal se zasalutovat, otočil se a odešel.

Sklesle jsem čekal na konec hlídky. Když končila, volala mě Elena Bartelová a vyřizovala mi, že lodník Clinger žadoní o rozhovor se mnou.

„Proč?“

„Nevím, pane. Už je celkem rozumný. Hodně jsme si povídali. Pořád se dožaduje vás.“

To poslední, o co jsem stál, byla návštěva u Clingera. „Dobře. Až mě pan Tyre vystřídá.“ Jsou povinnosti, které je lepší mít z krku co nejdřív. Po hlídce jsem šel rovnou na ošetřovnu a poslal slečnu Bartelovou pryč.

Hlavu měl pořád ještě hodně zafačovanou, obě ruce bezpečně připoutané k posteli. U jedné ruky měl zvonek, kterým mohl přivolat slečnu Bartelovou: měla u sebe vysílačku, která na něj reagovala.

„Dobrej den, kapitáne.“

To mě rozzuřilo. Jak si dovoluje mluvit se mnou takhle? Na druhou stranu jsem musel uznat, že zasalutovat nemůže.

„Co jste chtěl?“

Naříkavě začal: „Co myslíte, nemohl byste mi třeba uvolnit jednu ruku, jenom na tu dobu, co spolu budeme mluvit? Prosím, pane?“ Zavrtěl jsem hlavou; rychle dodal: „O nic se nepokusím. Pořád se mi ještě motá hlava a nemůžu se hýbat.“

„Tak dobře.“ Odmotal jsem lepicí pásku z jeho pravé ruky.

Jen ji měl volnou, podrbal se na nose. „Víte, jak je to hrozné, když tohle nemůžete udělat?“ Slabý úsměv.

Místo odpovědi jsem jen zavrčel.

Pomalu řekl: „Kapitáne, já jsem to strašně zvoral já vím.“

„To ano.“

„Co můžu udělat, abyste mi dal ještě jednu šanci?“

„To si děláte legraci?“

„Ne, pane.“ Pod přikrývkou zavrtěl špičkami nohou. „Andy do mě hustil kde co. Když jste ho zavřel, tak mi ruplo v bedně.“

„Vzbouřil jste se.“

Díval se na své nohy. „Jo, to jsem udělal.“

„A dál není o čem mluvit.“

Pokračoval, jako by mě neslyšel. „Víte, že jsem to byl já, kdo vlezl do skladu pro to jídlo?“

„Předpokládal jsem to. Vaši tvář jsem neviděl.“

„Já jsem z Liverpoolu, kapitáne. A odkud vy?“

Ta otázka byla absurdní. Vlastně proti své vůli jsem odpověděl: „Z Cardiffu.“

„Tak vidíte.“ Mluvil, jako by právě něco dokázal. „Víte, já jsem se strašně vyděsil!“ Odvrátil tvář. „Já nevím, proč jsem se na tuhle blbou cestu upsal. Asi kvůli prémii. Utratil jsem ji dřív, než jsem nastoupil. Docela jsme si to užili, já a pár kámošů.“

Několikrát se zhluboka nadechl a pak pokračoval pomaleji. „Ale s tímhle jsem nikdy nepočítal. Jako že mě tu nechají. Je mi čtyřiadvacet, víte. Teprve čtyřiadvacet. Já jsem tak strašně chtěl žít!“ Nadechl se, ale znělo to spíš jako vzlyk.

„Klid, pane Clingere.“

„Ten parchant Tremaine nám sebral všechno jídlo, kolik ho uvezl. Hasselbrad prej ho zarazil, jinak odvezl všechno. Takže jsem věděl, že umřeme hladem, ať se stane, co se stane.“

Neřekl jsem nic.

„Tak jsme vlezli do skladu, já a Ibarez a Simmons. Sehnat jídlo. Když jsem byl kluk, tak jsem jednou viděl člověka, co umřel hladem, protože na týden nebo dva uvázl v komíně. Nedokázal jsem myslet na nic jinýho, než že budu vypadat taky tak.“

„Vzpouru neomlouvá nic, pane Clingere.“

„A když to Ibarez schytal, tak jsem nevěděl, co mám dělat. Pár dnů jsem o tom přemejšlel a pak jsem vytáhnul Andyho z basy. Aby mi řek, co mám dělat.“

Čekal jsem.

Pokračoval udiveným tónem: „Všechno se to prostě… stalo. Já nevím, proč jsem ho poslouchal. Povídal, vezmem flinty, dokud můžem, tak jsem mu pomohl. A pak to schytal Simmons. A vy jste měl zbrojnici a my byli v háji. A Andy povídá, zabereme strojovnu. Jak to říkal, to celkem dávalo smysl.“

Už jsem toho měl dost. Vyjel jsem po něm: „A teď už nedává? Co ode mě chcete, Clingere?“

„Já nejsem zlej!“ vykřikl. Volnou rukou uhodil do postele a bolestně se ušklíbl, jak se otřásla. „Jsem blbej, sakra, ale nic horšího!“ Přerývaně se nadechl. „Neposílejte mě k němu zpátky. Prosím, kapitáne. Dejte mně jakou chcete práci, budu mejt záchody, budu jíst poloviční příděly, udělám všechno, co mi řeknete. Nechtě mě to všechno napravit!“

„Ne.“ Vzal jsem kotouč náplasti a popadl ho za zápěstí. Chvilku se bránil, pak znehybněl. Bezpečně jsem ho připoutal k posteli, jak nejrychleji jsem dokázal.

„Prosím!“

„Ne!“ Vyšel jsem ven.

Šel jsem přímo do své kajuty. Zkoumal jsem v zrcadle své spáleniny. Jizvoun. Jizvoun Seafort. Na chviličku jsem si představil Amandinu měkkou ruku na svém rameni. „Na tom nezáleží, Nicku. Jsem tady.“

Ale ty nejsi, Amando. A už nikdy nebudeš.

„Milovala jsem tě.“

Polkl jsem. Skutečně mě milovala. Ale teď byla pryč a útěky do fantazie mi nepomůžou. Lehl jsem si na postel a vtiskl tvář do polštáře. Pokusil jsem se plakat a nepodařilo se mi to.

Ten večer při večeři jsem byl zamlklý a doufal jsem, že si nikdo nevšimne mých zarudlých očí. V každém případě se o nich nikdo nezmínil.

Tu noc jsem spal jako po práškách a ráno jsem se vzbudil s velkou nechutí. Den utekl a za ním bezútěšná řada dalších. Jednoho dne mě Philip varoval před rostoucí nespokojeností.

„Pan Dakko, pane. Senior. Upozornil mě, že v kóji posádky se čím dál častěji reptá.“

„Proč?“ chtěl jsem vědět. Světlo na můstku mi připadalo nesnesitelně jasné.

„Chtějí se pokusit dostat domů rychleji. Mluví se o opravě fúzního pohonu.“

„To je nesmysl!“

„Já vím, pane.“ Praporčík zaváhal. „Mají pocit, že jsou… že jsou bezmocní. Dálková plavba je dost těžká, i když víte, že za pár měsíců skončí.“

„Ano.“ A za problémem morálky ležel ještě jeden, kterému jsem se ze strachu raději vyhýbal. Jak dlouho vydrží disciplína, až začne být jasné, že nás nikdo nezachrání? Jako kapitán jsem byl symbolem vlády Spojených národů. Až si posádka a cestující uvědomí, že té vládě už nikdy nebudeme podléhat, co udělají? Vzbouří se? Budou žádat svobodné volby? Nebyl jsem si ani jistý, jestli jim mám bránit.

Přinutil jsem se myslet na aktuální problém. „Motor je neopravitelný, to přece musí vědět. Vyhlásím pár cvičení, oni přijdou na jiné myšlenky.“

„Rozkaz, pane.“ Philip se tvářil pochybovačně.

Podíval jsem se na svého mladého praporčíka a zaplavila mě obrovská vděčnost za jeho loajalitu. I když dělal chyby, neúnavně se mi snažil dělat radost.

„Pane Tyre…“

„Ano, pane?“

„Děkuju, že se tak snažíte. Bez vás bych –“ Zarazil jsem se. Co to zase dělám? Odkašlal jsem si. „Dobře, pane Tyre,“ řekl jsem nevrle. „Sledujte dál situaci.“

„Rozkaz, pane.“ Dával si pozor, aby mluvil formálně.

„No, tak to je všechno.“ Když se za ním zavřely dveře, udeřil jsem pěstí do kolena. Jak můžu být tak nemožný? Jak můžu čekat od Philipa, že si bude udržovat patřičný odstup, když ho já sám pořád měním? Nechám si svoje pocity pro sebe. Kruci, nic jiného mi nezbývá.

Příští tři dny jsem v neočekávanou dobu vyhlašoval obecný a bojový poplach a odražení útoku. Dosáhl jsem toho, že posádka

byla stejně nervózní a podrážděná jako já; jaké účinky to mělo na ty nesmyslné řeči o opravě fúzního pohonu, to jsem nevěděl.

Nakonec jsem se rozhodl popadnout býka za rohy, a tak pozdě večer, když většina posádky neměla službu, jsem šel do kóje jedna. Když jsem vešel, lodník Kovaks zařval: „Pozor!“ a postavil se do pozoru sám. Námořníci v nejrůznějších stádiích oblečenosti se postavili do řad před svými lůžky.

„Pohov.“ Postavil jsem se před nerovnou řadu. „Slyšel jsem,“ řekl jsem přímo, „nějaké pošetilosti o opravě fúzního motoru. Kdo ten oblbovák šíří?“

Nikdo nepromluvil.

„No?“

Elena Bartelová se tiše zeptala: „Pane, a nemůže se ten motor skutečně opravit?“

Zamračil jsem se. „To vy?“

„Ne, pane.“ Dala jednu ruku v bok. „Ale mluvilo se o tom. Možná kdybychom slyšeli pravdu…“

„Motor je zničený. Když mimozemšťané zaútočili, propálili kyselinou šachtu motoru. Transplexem ze strojovny je to vidět.“

„To ví každý,“ odsekla. Jeden z námořníků se usmál; pod mým zamračeným pohledem toho rychle nechal. „Jde o to, pane, jestli se to dá opravit.“

„Motor generuje N-vlny. To přece víte, ne? Vlny se formují, když se šachta napájí energií. Tvar šachty určuje vlnovou délku.“ Odmlčel jsem se a snažil se srovnat si myšlenky. „V doku trvá celé měsíce zkoušek, než se dosáhne přesné tolerance. Když není křivka stěny na milimetr přesná, energie není soustředěná. Víte, co to znamená?“

Přecházel jsem tam a zpátky a čekal na odpověď, ale nepřišla. „Nesoustředěný paprsek může roztavit stěnu šachty. A i kdyby ne, stejně neexistuje způsob, jak paprsek zamířit. Mohli bychom fúzovat, ale kam? Taky bychom mohli vyletět z galaxie!“

„Sykes říkal něco jinýho,“ zavrčel jeden z námořníků.

Obrátil jsem se k němu. „A co o tom Sykes ví? On je odborný inženýr?“

„Slyšel jsem, jak to povídal,“ trval na svém muž. „Než jste ho zavřel. Že můžem udělat nový desky, přivařit je tam –“

Rozkřikl jsem se. „Ocelové desky se na hlislitovou stěnu přivařit nedají! Prostě nedají, rozumíte?“

Na několika tvářích zůstal zatvrzelý výraz a já jsem věděl, že ten odstranit nedokážu. Budou věřit tomu, čemu věřit potřebují; že existuje nějaká cesta, jak se dostat domů. „Požádám šéfa, aby vám to vysvětlil ještě jednou,“ přiznal jsem porážku. „Jemu to snad věřit budete.“

Druhý den ráno jsem poslal Draye, aby si s nimi promluvil; když se vrátil, vrtěl hlavou. „Většinu z nich jsem přesvědčil,“ hlásil mi. „Toho Waltera Dakka, a tu Bartelovou. Druckera a Tzeeho. Ale někteří z těch ostatních…“ Vrátil se dolů do své strojovny a ještě při odchodu si něco nesouhlasně mumlal.

Kam jsem šel, cítil jsem na sobě pohledy, zkoumavé a zvažující. Nic nebylo řečeno, ale pochybnosti byly zřejmé, touha zjevná. Už jsem jednu vzpouru potlačil; jestlipak se chystá další? Přejel jsem rukou po hromádce náhradních baterií k laserové pistoli, které ještě ležely v rohu můstku. Bude Dray na mé straně i tentokrát? Držel služby na můstku, vždycky jednu ze tří. A na můstku byly všechny naše zbraně. Mohl by zamknout zevnitř, znemožnit mi velení…

Mávl jsem nad tím rukou. Udělá, co udělá. Neměl jsem na vybranou a musel jsem mu věřit; nemohl jsem strávit celé roky zavřený na můstku ze samé nedůvěřivosti a strachu.

Philip zarazil rozmíšku mezi Eddiem Bossem a Chrisem; oba se objevili u disciplinárního řízení. Náš nový profous Walter Dakko stál opodál. Také Deke byl v hlášení; vyřídil jsem to nejdřív s ním.

„Šéf říká, že jste byl neukázněný.“

Zamračil jsem se na mladého transpopa. Deke přešlápl. „Nekapíruju.“

„Pane!“ zařval Philip Tyre. „Kapitána vždycky oslovujete 'pane'!“

„Pane,“ dodal nezřetelně chlapec.

„To znamená, že odmítáte uposlechnout rozkazu nebo že jste drzý k nadřízenému.“

„Nežral váš přeťuk.“

„Cože?“

Eddie Boss opatrně zvedl ruku. Kývl jsem.

„Deke povidá, že šéfoj se nepáčilo, jak vás menujou, kápo.“

„Bože dobrý.“ Přeťuk. Nežral. Melisso Chongová, vraťte se a pojďte mi tlumočit. Zahnal jsem ty myšlenky, ale příliš pozdě. „Námořníku, na každé lodi, kterou jsem kdy poznal, měl kapitán nějakou přezdívku. Obvykle nijak pěknou. Jak námořníci říkají kapitánovi mezi sebou, to je jejich věc. Vtip je v tom, že tu, ehm, ten přeťuk nemáte používat před nadřízeným důstojníkem.“

Udělal jsem poznámku do deníku. „Deset dní trestné práce. Pane Tyre, postarejte se o to.“

„Rozkaz, pane.“ Deke dostane práci navíc, a to většinou nijak příjemnou. Nic horšího se mu nestane a také si to nezaslouží.

„Další je pan Boss, pane.“

„Jeho a pana Dakka mladšího vezmu najednou. Předstupte. Tak vy jste se prali?“

Chris se na svého kolegu podíval pohledem, v němž nebylo nic než nenávist. „Ne, pane. Ta gorila se mnou cloumala. Já jsem se jenom bránil.“

Sevřel jsem pevněji ovládací pult. Co to s mladým Dakkem je? Nikam se nedostane, když si mě znepřátelí. Jeho otec se tvářil neutrálně. „Sem nikým ne-“

Obořil jsem se na něj: „Mluvte, jen když jste tázán!“ Eddie ucouvl. Obrátil jsem se zase k Chrisovi. „Máte ještě jednu možnost mi to vysvětlit ze svého pohledu.“

„Učil jsem tran- námořníky, jak odečítat údaje na měřidlech,“ vysvětloval rychle Chris. „Jokka a Shaye. Smáli se a dělali, že tomu nerozumějí. Rozkřikl jsem se na ně. Pak se tam objevil tady Eddie, zacloumal se mnou a začal řvát, že to mám naučit nejdřív jeho, jak jste říkal. Ale když jsem začal, tak vůbec ani nebyl v místnosti, tak co jsem měl dělat?“ Nadechl se. „Snažil jsem se mu vykroutit, a vtom přišel prápora, pardon, pan Tyre.“

„Co vy na to, pane Bossi?“

„Horňák řval mý kámoše,“ vrčel Eddie. „Si plete učit a řvát. Ne jako vy kápo. Mu povídejte,“ prosil mě, „jako dyž ste učil Eddieho číst. Ste neřval, bysem eště zblbnul. Horňák si honí triko, si myslí jakej je šíbr.“

„Takže jste ho popadl?“

„Jo, trochu. Nic mu néni.“

„Dobře.“ Udělal jsem poznámku a vypnul deník. „Deset dní ve vězení, oba dva.“ Philip překvapením otevřel ústa. Přísný trest za drobné provinění, které by navíc prošlo bez povšimnutí, kdyby se k tomu nenachomýtl Philip. „Ve stejné cele,“ dodal jsem. Oba zbledli. „Profousi, odveďte je do vězení.“

„Rozkaz, pane.“ Walter Dakko uchopil svého syna za loket a postrčil ho ke dveřím. „Pojďte se mnou, pane Bossi.“

Když odcházeli, slyšel jsem, jak Eddie bručí. „Prej pomoct s lodí, tójo. Jaký pomoct? Mejt podlahu, tójo.“

Ta příhoda morálce neprospěla. Transpopové, kteří zůstali v civilu, dokonce i Annie, předstírali, že mě nevidí, nebo se chovali vysloveně nepřátelsky. Transpopové v posádce byli opatrnější, ale i z nich jsem cítil vztek.

Na druhé straně Emmett Branstead, jenž dělal práci, které rozuměl a kterou měl rád, se choval příjemně a měl z mých návštěv radost.

Zato pan Tzee ne; ten jako by se uzavíral do sebe, kdykoli jsem přišel, jako by čekal kritiku, kterou jsem nikdy nepronesl. Snad si neúspěchy svých svěřenců bral osobně.

Jednoho dne, když byl všude klid, vstal jsem a došel na můstek. Vyťukal jsem kód, vešel dovnitř. Dray byl vzhůru a čilý a překvapeně se po mně podíval. „Pokračujte,“ řekl jsem, i když se ani nepokusil vstát.

Stiskl jsem alarmy. „Bojový poplach! Všem, všem, bojový poplach! Nejde o cvičení!“ Po celé lodi se rozječely sirény a rozezněly zvony.

„Ježíšikriste!“ vyletěl šéf. „Co je? Kde?“

„Sedněte si, Drayi, jste ve službě. Kerrene, zaznamenej časy odezvy ze všech stanovišť.“

„Nejde o cvičení?“ sípal zuřivě. „Nejde?“

„Proč by se měly lišit časy odezvy mezi cvičným a skutečným poplachem? Ověříme si to.“

Námořníci, které jsem vytáhl z postelí, se hnali Vyzývatelem na svá stanoviště a zavírali za sebou vzduchotěsné dveře. Philip Tyre vrazil na můstek, oblečený zřejmě ve značném spěchu.

Gregor Attani mu byl v patách; při poplachu neměl žádné přidělené stanoviště a držel se svého učitele.

Stanoviště se hlásila jedno po druhém. První byla centrála; Dekův vzrušený hlas ze strojovny se ozval naposled. „Šéf tu néni, pane. Akorát já a Ollie.“

„Zůstaňte na můstku, šéfe.“ Šel jsem chodbou k centrále. „Tady kapitán. Pusťte mě dovnitř.“ Dveře se otevřely. Prošel jsem kolem řady ovládacích pultů. Walter Dakko, Elena Bartelová a Jonie seděli připravení, oči upřené na obrazovku, ruce na ovladačích laserů. Slečna Bartelová byla hodně nepořádně oblečená. Ani já, ani ona jsme tomu nevěnovali nejmenší pozornost. „Dobře.“ Šel jsem dál do strojovny. Uplynula hodina, než jsem se vrátil na můstek. Když jsem vešel, ospalý Philip zatřepal hlavou, aby se probral. „Vraťte se do postele, oba dva.“ Zaznamenal jsem do deníku výsledky cvičení, odvolal posádku a vrátil se do své kajuty. Většinu zbylých nočních hodin jsem se tam převaloval a házel sebou beze spánku.

Druhý den ráno jsem nevyspalý srkal kávu, kterou jsem nutně potřeboval, když Philip přivedl Gregora na můstek k navigačnímu cvičení. Tyre se zdál být podrážděný, kadet se choval prkenně a uzavřeně, jako ostatně pořád od té doby, co jsem ho poslal k Drayovi.

Chtěl jsem snížit napětí, než se chlapec pustí do cvičení. „Jak vám jde učení s transpopy, pane Attani?“

Chladně prohlásil. „Tak, jak se dá čekat, PANE.“

„Jak to myslíte?“

Aristokratické rysy mladého muže se zkřivily nechutí. „Učí se tak rychle, jak se tranďáci učit můžou.“ Nemoudře dodal: „Ale budu v tom pokračovat, než pro mě najdete nějaký užitečnější úkol, pane.“ To byla drzost nejvyššího řádu.

Pozvedl jsem obočí. „Vy nevíte, jak se máte chovat, kadete?“

Trpce podotkl: „Už vím, pane. O to se šéf Kasavopoulos postaral.“

Klidně jsem zavrtěl hlavou. „Já myslím, že nevíte, pane Attani.“ Chápal jsem jeho roztrpčení, ale bylo od něj krajně pošetilé dávat ho najevo. Kdyby se byl chlapec okamžitě stáhl, nechal bych to být.

Uraženě zíral mimo mě. „Tak to asi musíte mít pravdu, pane.“ Své pohrdání už ani neskrýval.

Philip zavrčel: „Chovejte se slušně, kadete!“ Za Gregora byl koneckonců odpovědný on.

Sjel jsem pohledem k potemnělé obrazovce a vzmáhal se ve mně vztek. Pokud nebudeme zachráněni, strávíme na téhle skoro zničené lodi sedmdesát let. Léta s arogantními, nevycvičenými, netrpělivými dětmi. S Drayovým pohrdáním, se zachmuřenou drzostí Chrise Dakka. S Eddiem Bossem a Elronem Clingerem. Udeřil jsem pěstí do pultu. „Pane Attani, hlaste se u vrchního inženýra. Řekněte mu, že máte dostat výprask za drzost.“

Gregor se na mě podíval, změřil si mě od hlavy k patě. Pak velmi zřetelně prohlásil: „Vy hajzle!“

„Pane Tyre.“ Ta slova jsem ze sebe stěží dostal. „Odveďte kadeta do strojovny. Postarejte se, aby dostal takovou lekci, aby se po zbytek plavby choval slušně. Pokud Dray nebude schopen ten úkol splnit, dokončete ho sám.“

„Rozkaz, pane.“ Philip, bledý jako stěna, se prudce otočil ke kadetovi. „Hněte sebou!“ postrčil Gregora ke dveřím. Chlapec se zapotácel a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. To poslední, co jsem zaslechl, když se dveře zavíraly, bylo: „Pitomče!“

Když jsem zůstal na můstku sám, ještě se ve mně všechno vařilo. Vyvolal jsem si výsledky posledního laserového cvičení. Přečetl jsem ta čísla několikrát, než jsem to konečně vzdal, vypnul deník a odhodil holovid na pult.

„Děje se něco, pane?“

„Bez konverzace, Kerrene.“ Vyskočil jsem z křesla a začal přecházet. Ten Gregor má ale drzost. Býval sice aristokrat, ale teď byl budoucí námořní důstojník. Zrovna teď se tvrdým způsobem učí slušnému chování. Byl jsem si jistý, že už s ním nebudu mít další potíže. Viděl jsem, jak Philip zuřil, když vystrkoval Gregora na chodbu.

Tak ať. Attani si lehl, jak si ustlal. Vztekle jsem si bručel pro sebe a rázoval po můstku, až ze mě vyprchal adrenalin. Konečně jsem se znova posadil. Vzal jsem holovid, znova prozkoumal výsledky cvičných střeleb. Časy odezvy byly kratší než v

předchozích případech, ale ne o mnoho. Poznamenal jsem si, že je potřeba víc cvičit.

Po chvíli zaklepal Philip Tyre. Postavil se do pozoru. „Kadet byl potrestán, pane," hlásil vážně.

„Tradice velí," podotkl jsem ledově, „aby to ohlásil sám."

„Ano, pane. Považoval jsem ale za nejlepší odvést ho místo toho na ubikaci." Philip byl bledý.

„Je to tak zlé?"

„Já – nedostal víc, než si zasloužil. To vím."

„To jsem rád, že to víte."

„Ano, pane." Choval se zkroušeně. „Měl jsem ho zvládnout. Je to moje vina."

„Správně." Vzpomněl jsem si na dobu, kdy jsem já sám byl prvním praporčíkem. I když mi praporčíci v ubikaci působili lecjaké problémy a že jich nebylo málo – nikdo by si byl nedovolil nadávat svému kapitánovi. A kdyby se o to někdo jen pokusil, byl bych si to s ním vyřídil, a rychle.

„Odchod, pane Tyre." I to jsem řekl chladně.

Zaměstnal jsem se přípravou pohotovostních cvičení pro strojovnu; nemělo cenu, aby byla v pohotovosti posádka u laserů na centrále, když by je strojovna nebyla schopna zásobit energií.

Cvičením se mi podařilo zkrátit odezvu skoro o dvě minuty, a to i když nebyl šéf ve službě. Taková situace by mohla klidně nastat, kdyby měl zrovna hlídku na můstku.

S Gregorem Attanim jsem se setkal až za dva dny. Philip, přivolaný na můstek, abych já mohl odejít do podpalubí a sledovat cvičení ve strojovně, s sebou kadeta přivedl. Gregorova uniforma měla bezvadné puky, vlasy měl dokonale učesané. Chodil se značným soustředěním a s bolestivým výrazem.

Přišlo mi ho líto. Ale nazval svého kapitána hajzlem. Chladně jsem se zeptal: „Tak už víte, jak se chovat, pane Attani?"

V popelu zoufalství vzplála jiskérka hrdosti. „Podle mého jsem to věděl i předtím, takže to nemůžu posoudit."

Proti své vůli jsem musel obdivovat jeho kuráž, ale o tu tady nešlo. „Že pozdravuji vrchního inženýra, Gregore. A ať vám laskavě dá výprask za drzost."

„Zase!" vykřikl zoufale.

„Zase. A správná odpověď je Rozkaz, pane.“

Philip vyhrkl: „Nemohl bych ho místo toho odvést na ubikaci, pane? Ujišťuji vás, že už –“

Z mého hlasu čišel mráz. „Že pozdravuji šéfa, pane Tyre. Pro vás platí totéž.“

Chvíli bylo ticho, zatímco Philip se snažil vyrovnat s neštěstím, které ho z ničeho nic postihlo. „Rozkaz, pane,“ vypravil ze sebe, rudý zahanbením. „Pojďte, kadete.“

„Ale –“

„Pojďte!“ Škubl Gregora za rukáv. „Okamžitě!“

Za půl hodiny byli zpátky. Philip tiskl ruce k bokům. „Vrchní inženýr vás pozdravuje, pane, a žádá, abyste zanesl do deníku potrestání praporčíka Tyra.“ Nespouštěl oči z paluby.

„Dobře.“ Zaznamenal jsem to.

Gregor se přišoural blíž. Jen červené oči prozrazovaly, že plakal. Byl tichý a v jeho chování už nebyl znát vzdor. „Šéfinženýr vás pozdravuje, pane.“ zamumlal. „Byl byste tak laskav a zanesl do deníku potrestání kadeta Attaniho.“

Nenáviděl jsem se za to, ale musel jsem se zeptat. „Už víte, jak se máte chovat, pane Attani?“

Hrdý mladý aristokrat nahrbil ramena. „Ano, pane,“ zašeptal. „Už to vím.“ Zápolil se slovy. „Už k vám nikdy nebudu hrubý.“

„Dobře.“ Udělal jsem do deníku poznámku. „Doufám, že nic podobného nebude nějaký čas potřeba.“ Vstal jsem. „Převezměte službu, co budu dole, pane Tyre. Ať se kadet nedotýká ničeho, čeho nemá.“

„Rozkaz, pane.“ Zůstali stát v pozoru, dokud jsem neodešel.

Cestou do strojovny jsem si uvědomil, že se ze mě stal netvor, kterého se každý podřízený důstojník bojí. Mladý Dakko byl ve vězení, Clingera jsem se chystal poslat zpátky do jeho vyhnanství, své dva důstojníky jsem násilím přinutil k poslušnosti. Co dál? Spálit Drayovi ruku?

Zachmuřeně jsem pospíchal dál.

17.

Moje brutální jednání s Philipem a Gregorem se rychle rozkřiklo. Ráno se mi už nikdo z posádky ani cestujících nepodíval do očí a nemluvil se mnou. Předpokládal jsem že ten den to nebude naposled, co budu večeřet sám.

Ukázalo se, že je to pravda. Mohl jsem samozřejmě nařídit, aby se mnou někdo seděl. Ale místo u kapitánského stolu byla pocta, ne povinnost. A tak to zůstane, dokud budu velet.

Usadil jsem se u prázdného stolu, a když se všichni sešli, povstal jsem k modlitbě. Nejdřív se mnou nikdo jiný nevstal. Pak se neochotně jeden po druhém zvedali k tradičnímu rituálu. Můj stůl byl obsloužen první jako vždycky. Nervózní stevard kráčel přes jídelnu s tácem, na kterém byla jen moje porce. Předstíral jsem, že jsem si toho nevšiml.

Dny monotónně ubíhaly. Spíš z vnitřní potřeby než z nějakých realistických důvodů jsem uvedl loď do nejvyššího stavu připravenosti, jakého jsem byl schopen dosáhnout, a často a náhodně jsem vyhlašoval různá cvičení. Přikázal jsem Philipovi a Drayovi, aby udělovali posádce důtky za nejmenší prohřešky.

Když jsem rázoval po chodbě a ignoroval podmračené pohledy, citelný odpor ke mně by se byl dal krájet. Nahoře na můstku Philip a Gregor pečlivě maskovali svou nechuť. Naše vztahy byly formální, zdvořilé a neosobní. A měly být takové od začátku, uvědomil jsem si. Kapitán nemá nic jiného připustit.

Jednoho dne jsem nařídil Philipovi a Gregorovi, aby odnosili naše zásoby zbraní do opravené zbrojnice. Byl jsem z toho trochu nervózní, ale jestli měl Vyzývatel vůbec fungovat jako bitevní loď, nemohli jsme žít v neustálém strachu.

Nechal jsem do vězení poslat Chrisovi holovid spolu s příkazem, aby Eddieho vyučoval, a Eddiemu jsem nakázal, aby

se učil. Přiznal jsem sám sobě, že tenhle experiment nevyšel, ale rozhodl jsem se, že je nechám ještě do konce jejich trestu.

Třetí večer poté, co jsem poslal Gregora a Philipa k Drayovi, mě napadlo, jestli jsem nepřipravil půdu pro revoluci; ať jsem pohlédl kamkoli, vítalo mě hmatatelné nepřátelství. Ten večer jsem vešel do jídelny za naprostého ticha a usadil se u svého prázdného stolu. Když jsem si naléval vodu do sklenice, vstala stará paní Reevesová, zašeptala něco svému manželovi a s hůlkou se pomalu začala belhat přes místnost.

„Mohu se posadit k vám, kapitáne?“ Z vrásčité tváře na mě pohlédly modré oči.

„Vystavujete se značné nelibosti,“ ukázal jsem gestem na zbytek místnosti.

„Neměl byste večeřet sám.“ Naznačila, že se chce posadit, a podívala se na mě se žádostí o dovolení. Rozpomněl jsem se na dobré vychování, vstal a přidržel jí židli. Na druhém konci sálu pan Reeves přivolal stevarda, ukázal a pak se pomalu šoural k nám. Krátkozrakýma očima se díval přibližně mým směrem. „Rád bych si k vám přisedl,“ zahlaholil. „Když dovolíte.“

Ukázal jsem na židli. „Bude mi potěšením, pane Reevesi.“ Po celý zbytek večera už neřekl nic jiného. Při jídle jsem čekal, co mi paní Reevesová asi přišla říct, ale ona vedla jen nezávaznou konverzaci. Zřejmě měla v úmyslu se mnou skutečně jen povečeřet a nehodlala mě před ničím varovat.

Dny ubíhaly. Když byli Chris Dakko a Eddie Boss propuštěni z cely, přikázal jsem Chrise přivést přímo na můstek. Chvilku jsem ho nechal stát v pozoru. Pak jsem podotkl: „Už jsme s vámi měli dost potíží, námořníku.“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho jste byl ve vězení?“

„Deset dní.“

„Příště to bude sto dní. To vám přísahám.“

„Ano, pane!“

„A potom tisíc. Bude vám jednadvacet, než se dostanete ven. Chápete, co vám chci naznačit?“

„Ano, pane.“ Čelo se mu lesklo potem.

„Ať vás ani nenapadne něco provést, Dakko.“

„Ne, pane!“

„Dobře. Vaše vyučování s panem Bossem?“

Překvapil mě. „Začíná chápat křivky grafů, pane. Ty na laserových ovladačích. Pracovali jsme na nich. On není –“

Zarazil se.

„Pokračujte.“

„On není tak špatný, když si člověk odmyslí to jeho chování. Chci říct, že se vážně snaží něco naučit.“ Chris zrudl. „Omlouvám se. Způsobil jsem vám spoustu problémů.“

„Děkuji. Můžete jít dolů.“

Jedna z mých snah tedy snad konečně nesla ovoce.

Když jsem se ten večer vrátil do své kajuty, našel jsem přede dveřmi loužičku. Kdo má úklidovou službu? Deke? Jak mohl být tak nedbalý? Začichal jsem a uvědomil jsem si, že je to moč. Na dveřích byly ještě znát stopy v místech, kde zaschla.

Překročil jsem loužičku, vešel dovnitř, pověsil sako na židli a odhodil čepici na leštěný stolek. Zažil jsem už těžší urážky. Na Akademii se bezmocný vztek někdy vyjadřoval ještě horším způsobem. Ale ta vypočítaná urážka byla také varováním. Příliš jsem na posádku tlačil a respekt k mé hodnosti se rozplynul.

Uvažoval jsem o tom. Byli jsme teprve na začátku své nekonečné cesty. Když disciplína povolí teď, už se nikdy nevzpamatuje. Právě proto jsem nařizoval všechna ta cvičení: aby se z námořníků stala stmelená jednotka se spolehlivou disciplínou. Když budeme mít smysl pro povinnost, přežijeme možná ty roky, aniž se propadneme do anarchie.

Uvažoval jsem o tom, že tu louži setřu sám, a pak jsem se rozhodl, že to nechám být. Nemusel jsem si toho všimnout.

V koupelně vedle své kajuty jsem se podíval do zrcadla a ohmatal svou jizvu. Oči jsem měl zapadlé v zažloutlé tváři. Byl jsem k smrti unavený z příliš dlouhých služeb, z přílišné odpovědnosti. A bude trvat celá desetiletí, než to skončí, leda by mě jich někdo zbavil.

Se zatvrzelým odhodláním jsem dál honil sebe i posádku. Poslední zásoby plechu jsme proměnili v pár dalších pěstebních nádrží, abychom své drahocenné zahrady mohli rozšířit o další dvě kajuty. Dvakrát denně jsem vedl cvičné střelby. Philip a

Gregor, vyčerpaní stejně jako já, dělali, co mohli. Z dnů byly týdny, ale tempo výcviku se nezmírňovalo.

Philip, který myslel na navigační cvičení, mi polil ovládací pult kávou. Bez sebe vzteky jsem mu udělil pět důtek. Gregor se rozhodl svého nadřízeného bránit a dal jasně najevo svůj nesouhlas. Poslal jsem ho na lavici. Když se vrátil, ponížený a s bolestí, nechal jsem ho celé hodiny opakovat přistávací manévry.

Nikdo se neodvažoval na mě promluvit.

Na mých dveřích se objevila sprostá kresbička. Nařídil jsem Gregorovi, aby ji vydrhl; udělal to bez protestů. Pak byl dva dny hrozivý klid. Čekal jsem, protože jsem si dobře vzpomínal na výhružné ticho před velšskou bouří.

Nakonec to byl Walter Dakko, kdo za mnou přišel. Posmutněle jsem ho nechal mluvit. Od něj jsem to nečekal.

Podíval se mi do očí: „Nesu vám petici."

„Aha." Skoro se mi ulevilo. „Za moje odvolání?"

Podíval se na mě udiveně. „Ne, pane, to samozřejmě ne." Nebylo mi jasné, jestli chce říct, že takovou petici by nikdo nepodepsal, nebo že on sám by ji nepřinesl. Podal mi ji.

Než jsem ji přečetl, zeptal jsem se: „Vy jste to podepsal?"

„Ne, pane."

„Tak proč se v tom angažujete?"

Dlouho uvažoval, než odpověděl. „Protože spousta lidí je znepokojená a je to pro ně důležité. Nevím, jak by to bylo s jejich morálkou, kdybyste odmítl."

Pročetl jsem pracně sepsaný dokument a naškrábané podpisy pod ním. „Opravit pohon? Víte přece, že je to nemožné."

„Předpokládám to, pane."

„Tak co ode mě chcete?"

„Abyste se pokusil opravit motor, pane."

Chvilku jsem si ho prohlížel. „Protože nepředpokládám, že byste se zbláznil, tak mi řekněte, co ode mě chcete."

Po tváři mu přelétl neveselý úsměv. „Slyšel jste –"

„Pojďte do mé kajuty a posaďte se."

„Rozkaz, pane."

Neudělal jsem ani dva kroky a uvědomil jsem si, že jsem udělal pošetilou chybu; celé týdny jsem pracoval na tom, abych

si zachoval náležitý odstup od posádky a důstojníků, a teď pozvu obyčejného námořníka do své kajuty. Chtěl jsem ten příkaz zrušit, ale pak jsem si uvědomil, že by to byla ještě horší chyba, a tak jsem jen stiskl rty a neřekl nic.

Walter Dakko se usadil u konferenčního stolku. Prostředí na něj zřejmě nijak zvláštní dojem neudělalo.

„Tak povídejte, pane Dakko."

„Předpokládám, že ve faktech se nemýlíte a že motor opravit nelze. Ale pro posádku je ta situace nepřijatelná."

„Cože je?" zeptal jsem se, protože jsem nevěřil svým uším.

Rychle vysvětloval: „Chci říct, že není emocionálně snesitelná. Ne každý je tak silný jako vy, pane. Většina posádky se nedokáže smířit s faktem, že z toho neexistuje žádné východisko, a kdyby to skutečně připustili, zbláznili by se. Kdybychom fúzní motor neměli, tak by na vás chtěli, abyste ho vynalezl nebo abyste nás teleportoval do Lunapolis. Logika nemá s jejich reakcí nic společného."

„No a dál?"

„Promiňte, že to tak říkám, ale buď můžete dál jednat logicky, na což máte samozřejmě právo, nebo můžete uznat jejich nelogické potřeby."

„K věci, pane Dakko."

Zavrtěl hlavou. „Zašel jsem už tak daleko, jak jsem mohl, pane. Četl jsem lodní řád a nemám chuť nechat se pověsit."

Něco nesrozumitelného jsem zavrčel. Konečně pochopil, na jak tenkém ledě se pohybuje. Právo petice nebylo všude stejně zaručeno. Na některých lodích to vůbec nepřicházelo v úvahu. Předložit žádost byla jedna věc, ale vykládat mi, jaké má posádka požadavky, to bylo něco úplně jiného. Bylo celkem rozumné, že se v téhle fázi zarazil.

„Rozkazuji vám, abyste mi řekl, co si myslíte, pane Dakko." Jestli dobře četl řád, bude vědět, že jsem mu právě poskytl alibi. Mohl by být pověšen, kdyby odmítl uposlechnout, ale když promluví, nesmí se mu nic stát bez ohledu na to, co řekne.

„Rozkaz, pane. Potřebují věřit, že se motor dá opravit. Takže je můžete nechat, aby se o to pokusili. Nemůžou sice uspět, ale zaměstná je to a budou mít nějaký cíl."

„Pochybný.“

„Podle mého názoru nezbytný. Potřebují něčemu věřit.“

„A když se to nepovede?“

„Někteří z nich začnou akceptovat skutečnost, a ostatní se budou snažit dál. Nechte je. Můžou mít vztek na motor, když to jinak nepůjde. Aspoň ho nebudou mít na vás.“

Rozložil jsem petici. „Taky slečna Bartelová to podepsala. To mě překvapuje.“

„Ano, pane. Nejspíš ví, že motor se opravit nedá. Myslím, že to podepsala, aby byla v jedné řadě s posádkou. Že k tomu má vlastní důvody.“

„Hm.“ Zkoumal jsem seznam; podepsala to prakticky celá kóje. Kromě… „Chrisovo jméno tady není.“

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

Podezřívavý pohled. „Přikazujete mi odpovědět?“

„Ano.“

„Chtěl to podepsat. Vzal jsem si ho stranou do umývárny a řekl jsem mu, že z něj vytluču duši, jestli to udělá, a on mi to věřil.“

Po krátké odmlce jsem podotkl: „Změnil jste se, pane Dakko.“

„Ano, pane. Před šesti měsíci jsem byl příliš civilizovaný, než abych mu vyhrožoval. Byl jsem příliš… rozumný. Měl jsem své zásady.“

Usmál jsem se. „I když jste mu tolikrát řekl, že se může spoléhat jen na sebe, pořád ještě se o něj staráte.“

„Nebyl jsem si jistý, jak zareagujete, pane. Ostatně pořád ještě nejsem. Nechtěl jsem ho vidět oběšeného, i přes to, co se z něj stalo.“

„Nikdo nebude oběšený,“ řekl jsem s dlouhým unaveným povzdechem. Roli tyrana jsem zřejmě sehrál až příliš dobře. „Vyřiďte svým kolegům, že jsem jejich petici přijal a že uvažuji o tom, že jí vyhovím. Detaily proberu s Drayem. Chápejte, jestli přivaří přes tu díru nové pláty, povolím nízkoenergetické testy, ale nepřichází v úvahu, abychom rozběhli nevyladěný motor, a ten motor vyladit prostě nepůjde, ať dělají, co dělají.“

„Ano, pane. Tu poslední poznámku tlumočit nebudu.“

Poslal jsem ho zpátky do kóje a zůstal ve své kajutě, abych si rozmyslel ten poslední vývoj. Posádka měla štěstí, že si za svého mluvčího zvolila někoho tak prozíravého, jako je Dakko. Měl jsem dojem, že to své zvolení nějak sám zařídil, aby mi celou záležitost předložil co nejmírněji.

Později, když jsem vysvětlil Drayovi, o co mi jde, procítěně zavrtěl hlavou. „Ten motor prostě opravit nejde."

„Ale i tak neuškodí, když se o to pokusí. Protahujte práci tak dlouho, jak to půjde. Netěším se na chvíli, kdy se budu muset vyrovnat s jejich zklamáním."

„To věřím."

Měl jsem chuť mu rozbít nos, vydrápat mu ty poťouchlé oči. Otočil jsem se i se židlí směrem k němu. „Dobře mě poslouchejte."

„Další hrozba?" zeptal se kysele.

„Prohlášení. Jestli chcete, abych se vám omluvil za to, co jsem udělal, můžu to udělat. Přesněji řečeno, právě to dělám: Omlouvám se. Lituji toho, že jsem předstíral, že jsem šílený, a že jsem vám vyhrožoval spálením prstů. Nebylo to ode mě správné. Mrzí mě to."

Zkoumavě si mě prohlížel. „To ale není všechno."

„To není. Nechte toho pohrdlivého chování a mluvte se mnou podle lodního protokolu. Při první příležitosti, kdy to porušíte, vás pošlu do sekce čtyři k ostatním vzbouřencům a zůstanete tam po celý zbytek plavby. To přísahám při milosti Boha Pána. Máte na rozmyšlenou čas do zítřka. To je všechno."

Upřeně se mi zadíval do tváře. Netečně jsem opětoval jeho pohled. Zachmuřeně kývl a odešel.

Když jsem osaměl, proklínal jsem se za svůj nedostatek sebeovládání. Jestli se Dray rozhodne postavit se mi, zavázal jsem se na svou duši, že ho pošlu do vyhnanství. Jenže já jsem ho potřeboval. Komu jinému bych mohl svěřit strojovnu? Dekovi?

+ + + + +

Ohromilo mě, s jakým nadšením se posádka vrhla do oprav. Prakticky všichni požádali, aby se na nich ve svém volném čase mohli podílet. Jedním z jejich prvních úkolů bylo obejít trup zvenčí ve skafandrech s magnetickými botami a změřit díru v šachtě. Využil jsem této příležitosti k tomu, abych dal Gregorovi výcvik v použití skafandru; přikázal jsem Philipovi, aby kadeta doprovodil přes přechodovou komoru do míst, kde práce probíhaly.

Ze záďového průlezu na druhé úrovni to bylo po trupu k šachtě poměrně daleko – ta byla totiž až na samotné zádi. Při každém kroku musel Gregor uvolnit a zase navázat magnetický kontakt s lodí, zatímco Philip ve svém tryskovém skafandru se držel poblíž. Věděl jsem, že pro nováčka může být chůze po trupu dost vyčerpávající a že ani pro zkušeného námořníka to není žádná legrace. Ale kdyby Gregor špatně šlápl a vznesl se od trupu, vždycky tam byl Philip, který ho mohl zachytit a přitáhnout zpátky. Bylo zvykem, že když se kadetovi nebo praporčíkovi podobná chyba stala, dostalo se mu za to mohutného šikanování, ale Gregorovi něco takového nehrozilo.

Vrátili se na palubu zardělí a veselí. Gregorovo nadšení nezchladlo dokonce ani poté, co jsem se s nimi potkal v chodbě kousek od přechodové komory, i když jeho chování začalo být okamžitě rezervovanější a mnohem obezřetnější.

„Tak co, pane Tyre, bude z kadeta někdy astronaut?“ Úmyslně jsem mluvil s Philipem a ne s Gregorem. Už jsem porušil tradici až příliš často.

„Myslím, že to zvládne, pane. Když ho budu moci víc trénovat.“

„Jestli stojí o trénink, tak z něj udělejte nosiče nástrojů. Tím by si měl na nohou vypěstovat nějaké ty svaly.“ Oba chlapci se přitom usmáli. Gregor bude přecházet po trupu a nosit nástroje pracovní skupině, patrně i několikrát při každé cestě ven. Brzo se naučí po trupu chodit. Usmál jsem se také, protože jsem si vzpomněl, jak jsem sám býval nadšený, když se občas naskytla příležitost dostat se ven. Mají podobné pocity všichni praporčíci? Všichni, které jsem znal já, je rozhodně měli.

„Tak," dodal jsem, „ale postarejte se, aby každou hodinu, kterou stráví venku, vynahradil dvěma hodinami navigačního cvičení."

„Rozkaz, pane." Snad to bylo tím kyslíkem; jejich veselost nezmenšila ani vyhlídka na práci, kterou jsem jim naložil. Připadal jsem si sešlý jako stará paní Reevesová a ponechal jsem je jejich mladickým radostem.

Přivolal jsem Waltera Dakka, vydal mu omračovač a odvedl ho na ošetřovnu. Lodníku Clingerovi už bylo tak dobře, že mohl být propuštěn. Jediný pohled na profouse Clingerovi řekl všechno, co potřeboval vědět, ale i tak zoufale žadonil o milost.

„Ne, máte to marné. Pane Dakko, odveďte ho dolů."

„Prosím, pane, neposílejte mě tam zpátky! Andy a já… je to teď mezi náma špatný. Dvakrát mě praštil po hlavě, chtěl mě zabít. Když mě tam pošlete, tak se mu to buď potřetí povede, nebo budu muset zabít já jeho, to je jistý, jinak to nebude."

„To se nedá nic dělat."

Zasténal. Walter Dakko ho vzal za paži. Clinger byl příliš slabý, než aby odporoval, a ani se o nic nepokusil. Vedl jsem je dolů ke dveřím do čtvrté sekce. Vnitřní ovládání bylo vyřazeno z provozu, aby se vzbouřenci nemohli dostat ven, a vnější zámek byl zapečetěný mým kódem. „Připravte se k palbě, pane Dakko." Vyťukal jsem kód.

Clinger vyhrkl: „Mohl bych aspoň někdy mluvit s Elenou, pane? Ničemu by přece nevadilo, kdybych občas…"

„S Elenou? S Elenou?"

„Se slečnou Bartelovou, ano, pane. Hodně se mnou tam nahoře mluvila, a kvůli ní jsem začal dost přemejšlet o sobě a tak. Když už nemůžu odtud…" Zachvěl se a rychle pokračoval: „Mohl bych s ní občas mluvit? Prosím?"

„Dovnitř!" zařval jsem. Prošoural se dveřmi. Zabouchl jsem za ním.

+ + + + +

Už za týden jsem si všiml, že námořníci odbývají své normální povinnosti, aby se mohli víc věnovat projektu oprav.

Měli jsme tak málo lidí, že námořníci byli přepracovaní, už když se jen snažili vykonávat úkoly nezbytné pro přežití. A kvůli tomu svému projektu se museli vzdát už prakticky veškerého volného času.

Recyklovači například provedli jen zběžnou kontrolu měřáků, místo aby prošli celé potrubí a nastavili znova všechny ovladače, jak to žádaly předpisy. Celý ten oddíl jsem dal do hlášení a na týden jim zakázal práce na pohonu. Ale i přes tento odstrašující příklad bylo lajdáctví stále častější.

Kromě toho jsem byl nucen nekonečné hodiny s obavami sledovat, jak nováčci vyrážejí se zkušenějšími námořníky na nebezpečné práce na trupu. Jejich skafandry byly z pevné hlislitové tkaniny a trup neměl žádné ostré hrany, ale některé nástroje byly špičaté, kyslíkové láhve se mohly vyčerpat a vůbec existovala spousta způsobů, jak se někdo z nich mohl zabít.

Jakákoli smrt by byla katastrofa, a když už bych to bral s cynickou chladnokrevností, neměl jsem jak nahradit člověka, který zemřel. Strašně nerad jsem je pouštěl ven. Obzvlášť jsem si nemohl dovolit přijít o kteréhokoli z důstojníků.

Zaťal jsem zuby, když Gregor poprvé ztratil kontakt s trupem. Každý zelenáč se aspoň jednou za výcvik vznáší; sám bych raději zapomněl na chvíli, kdy se to stalo mně. Philip ho chvíli nechal bezmocně trčet v prázdnu, aby se naučil dávat si pozor, a pak jsem mu přikázal odvést kadeta pro ten den dovnitř.

O dva dny později jsem trpně poslouchal jejich nezávazné tlachání po radiookruhu, když se to stalo znova.

„Áááá! Krucifix!“

„Máte potíže, kadete?“ zeptal se Philip zlomyslně.

„Můžete mě sundat, pane Tyre? Prosím?“ Věděl jsem, že taková naprostá závislost není příjemná.

„Možná za chvíli. Tak mě napadlo, že by ubikace potřebovala vygruntovat. Rozebrat postele, vydrhnout přepážky.“ Philip dělal svou práci: Gregorova lehkomyslnost ho mohla stát život a trest byl celkem přiměřený. Ale na šikanu jsme neměli čas.

Stiskl jsem interkom. „Jen ho odveďte dovnitř, pane Tyre. Dokud se nenaučí být opatrnější.“

„Rozkaz, pane. Tak jdeme, Gregore. Natáhněte ruku. Dívejte se na ni. Teď nechte paty dosednout na palubu. Tak, to je ono. A teď hezky krůček po krůčku. Choďte, netancujte. Vy mi připomínáte jednu holku, kterou jsem kdysi znal. Tak, a už se zase snažte sám.“

Neuplynula snad ani minuta a Gregor vyjekl: „Proboha, už zas! Omlouvám se, pane Tyre!“

„Držte ho!“ zařval jsem. „Nepouštějte ho, dokud nebude bezpečně v průlezu!“ Bez sebe vzteky jsem nechal můstek bez dozoru a hnal jsem se do oblékárny. Když mě uviděli, okamžitě se postavili do pozoru. „Pane Attani, že pozdravuji vrchního inženýra, a ať vás poučí, že nemáte být takový neohrabaný pitomec!“

Gregor polkl a očima mě prosil o smilování. Neuspěl. „Rozkaz, pane,“ zamumlal.

Philip se do toho rychle vložil. „Nemyslel to zle, pane. Nevysvětlil jsem mu dost jasně, jak je důle-“

„Kadete, ven!“ Když chlapec zmizel v chodbě, vyjel jsem na Philipa: „Je vám devatenáct, pane Tyre. Kolik let jste v námořnictvu, šest? Máte mít rozum a neblbnout venku, a rozhodně máte mít rozum a nehádat se se mnou. Myslíte si snad, že praporčík může zrušit kapitánův rozkaz?“

„Ne, pane. Nechtěl jsem rušit –“

„Hádáte se. Většina devatenáctiletých výprask nedostává, to víte dobře. Znají své povinnosti a své místo.“

„Ano, pane.“ Philip byl bledý.

„Hlaste se u šéfa. Řekněte mu, že jsem vás poslal na lavici. Připomeňte mu, že je to už podruhé, co jste odporoval rozkazu, a že bych rád, aby to bylo naposled.“

„Rozkaz, pane!“ Rozběhl se ke dveřím.

„Když se chováte jako kadet, budu s vámi také tak zacházet!“ Tohle byla rána pod pás, protože postižený se nemohl bránit, ale potlačil jsem všechny náznaky výčitek svědomí.

O chvíli později se potrestaní Philip a Gregor hlásili na můstku. Poprvé za tu dobu, co jsem ho znal, mi Philip Tyre připadal uražený. Neptal jsem se ho na to, protože jsem raději nechtěl vědět, co by mi řekl. Jestli jsem konečně zlomil tu jeho

nepotlačitelnou ochotu a horlivost, bude to na mou vězeňskou loď mít skutečně smutné následky.

O Gregorově náladě jsem nepochyboval ani v nejmenším. Byl uzavřený a tvářil se výhružně. Ohlásil se celkem zdvořile, zasalutoval podle předpisů a požádal, aby jeho trest byl zanesen do deníku. Ale měl jsem pocit, že kdybych ho teď jen malinko vyprovokoval, vyjel by po mně a seřval mě, a možná i zabil.

Věděl jsem, že to nemůžu připustit. Jestli se ho od téhle chvíle nemám bát, musím na to jeho chování upozornit přímo. „Philipe, na ubikaci."

„Rozkaz, pane." Zasalutoval, obrátil se a vypochodoval. Bylo by to dokonalé, kdyby přitom nešel trochu jako na chůdách.

„Chcete něco říct, pane Attani?"

„Ne, pane." Gregor upíral oči na palubu.

„Vaše chování považuji za nepříjemné. Změňte ho."

„Co chcete, abych udělal, pane?"

Dal jsem mu políček. Zděšeně couvl.

„Víte, jaké je právní postavení kadeta, pane Attani."

„Snad jo."

Udeřil jsem ho víc. Zaťal pěsti, ale díky Bohu Pánu nepozvedl ruku. Kdyby to udělal, byl bych ho musel popravit. „Kadet je svěřenec svého kapitána. Nemá žádná osobní práva. Je to vztah dítěte a rodiče. Kolik políčků chcete dostat, pane Attani?"

„Prosím, pane!"

„Odpovězte!" houkl jsem na něj.

„Ani jeden! Nechci, abyste mě bil, pane!" Oči měl plné slz.

Udeřil jsem ho znova. „Podívejte se na svou ruku, pane Attani. Je to pěst!"

Podíval se na své prsty, oči se mu rozšířily údivem. Pomalu rozevřel dlaň.

„Prosím," zašeptal. „Nechte mě jít do kóje k ostatním."

„Ne. Jste kadet. Jděte do ubikace."

Vyrazil ze sebe: „Nejsem dítě. Ničí mě, když se mnou tak zacházíte!" Několikrát se nadechl, jak se snažil ovládnout. Pak se hráz protrhla a on ze sebe vychrlil. „Šel jsem do strojovny, jak jste rozkázal, a lehl jsem si na lavici, Kristepane, příšerně to bolelo! Snažil jsem se nehýbat, já vím, že se to má, ale už jsem

to nemohl vydržet, zadek jsem měl jako v ohni a pan Tyre mě musel popadnout za ruce a držet, a já jsem řval, a prosím vás, pane, já vůbec nevím proč! Pro milosrdného Boha, nechte mě vrátit se k posádce!“

„Ne. Jste budoucí důstojník a budete se podle toho chovat. Chcete ještě políček?“

Odpověděl tak tiše, že jsem ho skoro neslyšel. „Ne, pane.“ Poraženecky se nahrbil.

„Chcete, abych vás poslal k šéfovi?“

„Bože můj, ne, pane, prosím!“

„Chovejte se tak, jak od vás očekávám, a nestane se vám ani jedno, ani druhé. Jděte do ubikace.“

Stál tam bezmocně, ruce přitisknuté k bokům, a rozplakal se. Vzlyky otřásaly celým jeho tělem. Nepokusil se zakrýt si tvář ani otřít slzy.

Těžce jsem dopadl do křesla a obrátil se na opačnou stranu. Chvilku jsem počkal a pak jsem řekl: „Můžete odejít, Gregore.“

Pár vteřin trvalo, než se v něm znova prosadila disciplína, ale pak už to šlo. „Rozkaz, pane.“ Ani jsem se neotočil, když zasalutoval. Když odešel, z hloubi duše jsem si oddechl.

Zlomil jsem ho. Bude konat své povinnosti. Nic jiného mu nezbývá.

+ + + + +

Té noci jsem spal, ale nijak dobře. Ráno jsem se přinutil vstát a postavit se povinnostem dalšího dne. Napůl spící jsem se postavil pod sprchu a pustil vítaný proud horké vody.

Vzápětí jsem vyklopýtal ven. V koupelně ještě doznívalo moje vyjeknutí. Divoce jsem se drhl ručníkem.

Byla to ta nejstudenější voda, jakou jsem kdy zažil, divže v ní nebyla ledová tříšť.

Nechal jsem vodu téct. Spíš byla čím dál studenější, pokud bylo něco takového ještě možné. Nadával jsem jako špaček, nasoukal se do kalhot, přehodil sako přes holá ramena a vyrazil na chodbu.

Chris Dakko mi včas neuhnul z cesty; odrazil jsem se od něj a pokračoval ke schodišti. Za chvilku jsem už byl na třetí úrovni a hnal se ke strojovně.

„Ježíši, jde sem kapitán!“ Rozmazané postavy se stavěly do pozoru, jak jsem se kolem nich řítil s vlajícím sakem. Ve slepém vzteku jsem bouchal na dveře, až jsem náhodou udeřil pěstí do ovládacího panelu a dveře se rozlétly.

Zavrčel jsem: „Co má tohle u všech –“

Deke vzhlédl od trubky, kterou držel.

„Nehejbej s tím, pitomče!“ zařval na něj Dray. Jokko, který se snažil, aby ho v koutě pokud možno nebylo vidět, sebou škubl.

Rozhlédl jsem se a uviděl loužičky vody, nasál vlhký vzduch plný páry. „Co se stalo?“

Dray zavrčel: „Tihle nemožní pitomci přestali sledovat měřáky.“ Opřel se do trubky klíčem. „Nechali moc zvýšit tlak páry, takže praskl hlavní přívod.“ Podíval se na mě a ztěžka dodal: „Pane.“

„Vodu ve sprše mám –“

„Ledovou, co?“ Koutky úst mu vylétly vzhůru, ale očima se neusmíval. „Trubky jsou teď úplně prázdné. Kdybych přišel o pár minut později, nejspíš by zamrzly. A kdyby popraskaly…“

„Co ti… námořníci dělali?“

Ukázal ke skladišti. „Pomáhali Eddiemu hledat správně velkou desku, pane.“ Soustřeďoval jsem se sice na tu záhadu, která mi stále ještě nebyla jasná, ale přesto jsem si všiml, jak je důsledně zdvořilý.

Snažil jsem se to pochopit. „Desku?“ Pak jsem se prudce otočil k Dekovi. „Pro ten zatracený fúzní pohon? Vy jste kvůli něčemu takovému zanedbali službu?“

Deke otevřel ústa, pak si to rozmyslel. Přikrčil se, jako by se bál, že na něj fyzicky zaútočím. A byl bych to docela rád udělal. Očima jsem zabloudil k lavici připravené v koutě; kéž bych je tak na ni mohl poslat. Bohužel jsem nemohl. Mladí důstojníci směli být tělesně trestáni, ale běžní námořníci ne. Ty jsem mohl potrestat buď zvláštními povinnostmi, nebo vězením. To bylo celkem moudré opatření; tyranský kapitán by jinak mohl vyprovokovat posádku ke vzpouře, protože námořníci by si

takovou urážku své mužnosti nedali líbit. Ze všech námořníků na lodi směl být bitím trestán jen plavčík, který byl nezletilý, a ani to se obvykle nedělalo.

Po nose mi stekl pramínek vody jako zhmotněná myšlenka.

Očima jsem pomalu přejel z lavice na Deka. „Kolik je vám let, námořníku?“

Mladý transpop pokrčil rameny. „Nevím, pane. Prej šesnác, semnác, takňák.“

„No. A Jokkovi je osmnáct. Oba nejste ještě plnoletí.“ Ukázal jsem na lavici. „Šéfe, potřebujete pomoc, nebo to zvládnete sám?“

„Myslíte dát jim výprask jako praporčíkům?“ Tvář mu potemněla. „S potěšením. Ale nejdřív potřebuju, aby mi to tady pomohli dát do pořádku.“

„Budu ve své kajutě. Dejte mi vědět, až se budu moci osprchovat. A pak si ty děti umravněte!“ Tak důstojně, jak jsem jen dokázal, jsem pleskal bosýma nohama zpátky ke schodišti.

Konečně jsem se i osprchoval a na celou příhodu brzo zapomněl. Ale příští den mě v chodbě zastavil Walter Dakko. Byl napjatý. „Měli bychom si promluvit v soukromí.“

Už jsem věděl, že by mě neobtěžoval, kdyby to nebylo svrchovaně důležité. „Na můstku, za půl hodiny. Ubezpečte se, že vás nikdo nevidí.“ Uvažoval jsem, jestli si Dakko uvědomuje, jak je jeho role informátora nebezpečná.

Netrpělivě jsem čekal. Když zaklepal, zamkl jsem za námi dveře. „Tak co je?“

„Zase vám, pane, nechci radit, jak máte řídit svou loď.“

„Já vím,“ mávl jsem netrpělivě rukou. „Nechte toho. Přikazuji vám, abyste mi vždycky sděloval informace, které bych podle vás měl mít. Připomeňte mi to, kdybych se někdy urazil.“

„Rozkaz, pane. Myslím, že byste měl nějakou dobu chodit ozbrojený.“

Nadechl jsem se. „Je to tak zlé?“

„Myslím, že ano. Ještě se to zhoršilo, když Dray přivedl zpátky brečící a kvílející transpopy.“

„Chcete říct, že jde o ten výprask, co dostali Deke a Jokko?“ Nevěřil jsem vlastním uším.

„Jde o to, že byli fyzicky týráni námořníci,“ odsekl ostře.

„Ale mám na to právo – z právního hlediska jsou to děti! Jak se opovažujete říkat tomu týrání!“

„Neřekl jsem, že tomu tak říkám já. Tak tomu říkají v kóji.“

„A vy tomu říkáte jak, pane Dakko?“

Pokrčil rameny. „Rozhodně je to vhodnější trest než týden mýt beztak čisté podlahy,“ řekl. „A nejspíš si nic jiného nezasloužili. Občas si přeju, abych byl totéž udělal s Chrisem.“

„On by to nesnesl. Tehdy nebyl ještě v námořnictvu.“

„Já vím, pane.“ Povzdechl si. „V každém případě se vedou různé silné řeči.“

„Vzpoura?“ zeptal jsem se ostře.

„Silné řeči,“ opakoval. „Nic jiného z toho možná nebude. Až pochopí –“

„Kdo?“ přerušil jsem ho.

Zavřel oči. „Já jsem věděl, že nakonec dojde na tohle,“ zavrčel. „Když jsem se rozhodl vás varovat.“

„Odpovězte. Kdo?“

„Prosím, odvolejte ten rozkaz, kapitáne,“ řekl bezvýrazně.

Ušklíbl jsem se. „Bojíte se, že byste neuposlechl?“

„Ne, pane,“ zavrtěl unaveně hlavou. „Bojím se, že bych poslechl.“ Díval se mi do očí tak dlouho, až jsem musel odvrátit pohled.

„Omlouvám se, pane Dakko,“ řekl jsem tiše. „Odvolávám tu otázku. Dokud jsou to jen řeči, nemusíte mi to prozradit. Ale když se o něco pokusí…“

„Pořád ještě jsem římský občan,“ pousmál se. „A hradby jsou pořád v obležení.“

Když jsem ho poslal dolů, přemýšlel jsem, jak se zachránit před katastrofou, kterou jsem způsobil. Možná bude nejlepší neudělat nic a počkat, až ke vzpouře skutečně dojde.

Odpoledne jsem zachmuřeně proseděl na můstku a pak jsem šel rovnou k večeři. Na obecné nepřátelství jsem si už zvykl; teď bylo ale zjevné a skoro univerzální. Od chvíle, kdy jsem vstoupil, až do okamžiku, kdy jsem dořekl modlitbu, mě vítalo jen ledové ticho.

Paní Reevesová se pomalu svezla na židli. „Mohu vám být nějak nápomocná?“ zeptala se.

„Ne.“

Neurazila se. „Hlavní umění dobrého vůdce je v tom, aby příliš nepředběhl běžné lidi.“ Mluvila mimochodem, skoro jako by odpovídala na nějakou otázku. „Lidi můžete vést jen tam, kam jsou ochotni jít.“

„Na Vyzývateli nemáme demokracii,“ odsekl jsem.

Staré modré oči se na mě krátkozrace podívaly. „Vy se zlobíte?“

„Nijak zvlášť. Snažím se plnit svou povinnost.“

„Mám o vás starost.“

Na to jsem žádnou odpověď nenašel. Díval jsem se na fazole a míchanou zeleninu, které budu mít na talíři dnes a denně po celé roky. Snažil jsem se soustředit na jídlo a nevnímat zvětšující se šum od okolních stolů.

Na podlahu dopadl talíř: „Tranďáku smradlavej!“ Lodník Kovaks stál se zaťatými pěstmi. Z druhé strany stolu na něj útočili Deke a Jonie. Pan Tzee uhnul a rukama si chránil talíř.

Zvedl jsem se ve chvíli, kdy Jonie na zuřícího námořníka zaječela nějakou urážku a vrhla se po něm.

„POSTAVTE SE DO POZORU!“ Moje zaburácení ji zarazilo, ale jen tak tak. „POZOR!“ Kovaks, bledý jako stěna, si mě nevšímal. Hrubě jsem ho odstrčil. „Do pozoru, okamžitě!“

Na krátkou chvilku se zdálo, že moje autorita ten tlak nevydrží, ale pak se přece jen prosadila disciplína. „Pane Kovaksi, ven z jídelny. Jděte do kóje dvě.“

Tvář měl zkřivenou vzteky. „Ale oni –“

„TICHO!“ Až mě zabolelo v krku. Zezelenal. Zavrčel jsem: „Odejděte!“

„Rozkaz, pane.“ Vyšel ven.

„Vy dva do kóje jedna.“

„Tójo,“ odplivla si Jonie. „Tůdle!“

„Profousi! Staršino!“ Walter Dakko a Eddie Boss přiběhli. „Odveďte tyhle námořníky do vězení.“

„Rozkaz, pane.“ Walter Dakko popadl Jonie za paži. Mladá transpopka se mu vykroutila.

„Vyflajzni na to, Jonie,“ zavrčel Eddie. „Di s chlapem!“ Zezadu vrazil dlaněmi do Bekových zad. „Ty taky, Deke. Seš jako námořník, co? Ti to vytmavím!“ Mlčky jsem čekal, dokud nebyli pryč, a pak jsem se obrátil k panu Tzee. „O co vlastně šlo?“

„Pan Kovaks udělal poznámku o tom, jak Deke sváří, pane,“ odpověděl bezvýrazně.

„Sváří?“

„Ty desky.“ Jakoby neochotně dodal: „Na fúzní pohon.“

Chvilku jsem nebyl mocen slova. „Už zas ten projekt?“

„Ano, pane.“

Obrátil jsem se na podpatku a rázoval zpátky ke svému stolu. Všichni byli krajně podráždění; budu si muset dát pozor, abych nereagoval příliš ostře a nedohnal je –

Ne, při Bohu Pánu. Takhle to nenechám. Došel jsem do středu místnosti. „Všichni členové posádky do řady. Důstojníci předstoupí.“

Čekal jsem s rukama v bok, než všichni poslechli. Philip postrčil Gregora na místo důstojníka, asi dva metry před shromážděnou posádkou. Cestující zůstali na svých místech a všechny oči se upíraly na mě.

„Do pozoru.“ Mluvil jsem velmi tiše a snažil jsem se ovládnout svůj vztek. „Pane Tyre, vyrovnejte řadu.“

„Rozkaz, pane.“ Vystoupil z řady, předpisově se otočil. „Vy dopředu. Zpátky, pane Bree.“ Za chvilku už stáli správně a Philip se vrátil na své místo.

„Pohov.“

S chvályhodnou přesností se posádka postavila do předpisové pozice.

„Na své lodi nedovolím, aby se zanedbávala disciplína.“ Zastavil jsem se před Philipem. „Veškeré práce na šachtě pohonu jsou pozastaveny.“

Nespokojené mručení.

„Prosím?“ Pozvedl jsem obočí. „Práce se zastavují až do odvolání. Což nebude dřív, než budu vaše chování považovat za uspokojivé.“

„Kristepane.“

Prudce jsem se otočil: „Kdo to řekl?“

Ticho.

„No tak?“

„Já.“ Drucker, hydroponik.

„Dva dny vězení pro drzost a klení. Hlaste se tam. Stůjte v pozoru před vchodem, dokud vás někdo nepřijde odvést dovnitř.“

Jeho váhání trvalo jen pár vteřin. „Rozkaz, pane.“ Řekl to sice uraženě, ale odešel, jak jsem mu rozkázal.

„Nekázeň netrpím,“ vyjel jsem na posádku. „Ani špatné výsledky cvičení, ani rvačky. Až budu ve všech ohledech spokojen, můžeme si promluvit o tom pohonu.“

„Promiňte, pane.“

Zamračil jsem se na slečnu Bartelovou. „Ano?“

„Jsme připravení začít testovat, pane. Můžeme udělat aspoň to?“

„Ne.“ Nikdo nepromluvil, ale jejich nelibost byla naprosto zřejmá. Věděl jsem, že provokovat je dál se rovná sebevraždě, ale nebyl jsem si jistý, že mi na tom vůbec záleží. „Zůstaňte, kde stojíte, než dojím. Pak se vrátíte do kóje.“ Bez jediného dalšího pohledu jsem se vrátil ke stolu.

Většinu své skromné porce jsem už snědl, ale kvůli efektu jsem si se zeleninou ještě chvilku hrál. Nalil jsem si kávu z konvice na stole, upil jsem. Když jsem měl pocit, že už to stačilo, řekl jsem klidně: „Pane Tyre, dejte posádce odchod do kóje. Pane Dakko, jděte do vězení a zavřete pana Druckera do cely.“

Nepřítomně jsem zíral do své kávy, dokud neodešli. Paní Reevesová neřekla nic.

Když už jsem neměl žádnou záminku zůstat, řekl jsem: „Omluvte mě,“ a zvedl jsem se. Šel jsem na můstek.

Dray mě pustil dovnitř. Řekl jsem mu, co jsem udělal.

Podíval se na mě neutrálním pohledem. Ze svého chování odstranil veškeré známky drzosti, jak jsem to po něm chtěl. Teď už nezbylo vůbec nic. „Je to jen odklad nevyhnutelného,“ řekl konečně.

„Asi.“ Předpokládal jsem, že má na mysli mé svržení.

„Motor fungovat nebude, ať se budou snažit jakkoli. Nemůžu zodpovídat za jejich chování, až to zjistí.“

„Já vím.“ Byl jsem rád, že jsem si to špatně vyložil. Nechal jsem ho zase v klidu sloužit.

+ + + + +

Morálka byla čím dál horší. Vycítil jsem, kam to nutně musí vést, a bylo mi to celkem jedno. Deka a Jonie jsem pustil z vězení s přísným příkazem, aby se chovali slušně. Příští den jsem udělal totéž s panem Druckerem.

Jen o pár hodin později se přede mnou Drucker ocitl znovu. Všechno se v něm vařilo nenávistí. Philip Tyre se mračil: „Nekázeň a drzost, pane!“

„Řekněte mi prostě, co se stalo,“ opakoval jsem unaveně.

„Pan Branstead prohlásil, že živný roztok musíme teď častěji kontrolovat, protože rajčata začínají vadnout. Když jsem to přikázal panu Druckerovi, sdělil mi, co si s těmi rajčaty můžu udělat.“

„A to?“

„Prosím, já –“

„Odpovězte!“

„Rozkaz, pane. Říkal, že vám je mám strčit, ehm, do prdele, pane.“ Philip byl ve tváři rudý, ale nepoznal jsem, jestli potlačeným vztekem nebo smíchem.

S neskrývanou zuřivostí jsem se obrátil k námořníkovi. „Chcete k tomu něco říct, pane Druckere?“

„Ne.“ Oplatil mi zamračený pohled.

„Dva měsíce vězení. Praporčíku, eskortujte ho tam.“

Za pár minut se Philip vrátil na můstek. „Je ve vězení, pane.“ Řekl to formálně a oči přitom upíral na simulbrazovku, aby se nemusel podívat na mě.

„Dobře.“ Neměl jsem náladu na to zkoumat, proč je tak podrážděný.

„Potřebujeme pana Druckera někým nahradit v hydroponiích, pane,“ připomněl mi Philip.

„Já vím.“

„Nezbyl už nikdo –“

„Odchod.“

Zasalutoval a okamžitě odešel. Věděl jsem, co musím udělat, a potlačil jsem svou nechuť k tomu kroku. „Profous na můstek.“

Když Walter Dakko dorazil, podal jsem mu pistoli a přikázal jsem mu, aby šel se mnou do podpalubí. Zastavil jsem se u dveří do sekce čtyři. „Kryjte mě.“

„Co to děláme, pane?“

„Vyvedeme odtamtud pana Clingera.“ Dakko znatelně pozvedl obočí, ale neřekl nic. Vyťukal jsem kód a dveře se otevřely. „Clingere!“

Lodník Akkrit se vyloudal z kajuty a lhostejně si mě změřil. „Bude v klubovně nebo tak někde.“

„Sežeňte mi ho.“ Čekal jsem, oběť vlastních chyb. Za pár okamžiků se objevil Clinger, uštvaný, neoholený, s tmavými kruhy pod očima. Nejistě si mě prohlédl.

„Myslel jste vážně, co jste říkal?“

„Cože?“ zíral s otevřenými ústy.

,,O té druhé šanci.“

„Ježíši. Prosím!“ Padl na kolena. „Prosím.“

„Pojďte.“ Vycouval jsem ze dveří. Chvilku nevěřil a pak mě následoval. „Jste degradován na prostého námořníka. Žádná seniorita. Žádné třídy.“

„Ano, pane!“

„Aby bylo jasno: dostanete jednu jedinou šanci, ne víc. Neuposlechněte rozkazu, porušte jakýkoli článek lodního řádu a já vás na místě popravím.“

„Je mi to jasné, pane! Už vám nebudu dělat žádné potíže, čestně. Budu –“

„Nahradíte pana Druckera v hydroponii. Pane Dakko, jděte do skladu a vydejte mu vybavení, a pak ať se hlásí do služby.“

„Rozkaz, pane.“

S odcházejícím dnem jsem si přemílal v hlavě, čeho se mi zase podařilo dosáhnout. Zavřel jsem do vězení svědomitého, ale zoufalého námořníka, a nahradil ho bezohledným rebelem, který se snažil zmocnit lodi.

A to všechno ve jménu disciplíny.

18.

„Zahájit palbu!“ Sledoval jsem na simulbrazovce, jak přední lasery Vyzývatele našly svůj cíl, kovové trosky vypuštěné z předního průlezu. Během několika vteřin už kov rudě žhnul.

„To je lepší,“ uznal jsem. „Dobře, tak zpátky k simulovaným střelbám.“ Znova jsem zapojil bezpečnostní pojistky, čímž jsem laserům znemožnil skutečnou palbu.

Na většině lodí se cvičné střelby zaměřovaly na imaginární cíle generované počítačem. Ale jednou, na výcvikové stanici na Odvrácené straně, dovolil seržant nám kadetům pálit na skutečné odpady, které bychom jinak museli dopravit zpátky na základnu. Dodneška jsem si pamatoval, jak to bylo vzrušující, když cíl konečně zažhnul, zapraskal a zmizel z obrazovek. Na svých vlastních lodích jsem tu a tam používal skutečné cíle, a zlepšené výsledky mě vždycky potěšily.

Ale odtud až potud. Každý cíl se musel vypustit z přechodové komory a to dlouho trvalo. „Kerrene, simulovaná střelba, náhodné cíle na přídi i na zádi, trvání tři až dvanáct vteřin. Vizuální potvrzení na obrazovkách laserů.“

„Rozkaz, pane,“ řekl bohorovně náš čítač. Obrazovka se rozsvítila.

Stiskl jsem interkom. „Tahle palba se bude hodnotit na destrukci, ne na přesnost. Zničte všechny cíle.“ Při palbě na přesnost se střelci odečítaly body za každou ránu, kterou minul; při destruktivní palbě se kladně hodnotily zničené cíle a na počtu chybných ran nezáleželo. Každý cíl ovšem nezůstal na obrazovce stejně dlouho; když zmizel dřív, než ho střelci zasáhli, byly za to trestné body.

„Začněte!“

V reproduktoru se ozvaly hlasy střelců. U každého laseru seděli dva lidé. Jeden se staral o míření, druhý reguloval délku a intenzitu výboje. Čítač mohl samozřejmě řídit střelbu přesněji.

Ale jen člověku se dalo svěřit rozhodování, na co vlastně vystřelit. Po debatě trvající celé století se námořnictvo naučilo věřit víc lidem než strojům.

„Cíl nula sedm pět, blíží se!“

„Pal! Mám ho!“

„Cíl jedna devět nula! Cíl dva jedna čtyři.“

„Pal!“

„A ten druhý, honem!“

Kerren na naší simulbrazovce opakoval terče, které předkládal mým střelcům; temnota vesmíru žhnula nepřátelskými body světla. Zásahy se oznamovaly realistickými záblesky. Mnoho terčů náhle zmizelo nedotčeno.

Po patnácti minutách jsem cvičení ukončil. „Střelci konec.“ Za chvíli se ve dveřích objevil pan Tzee a s nadějí na mě pohlédl. Zavrtěl jsem hlavou. „Ještě to není dost dobré.“

„Ale – ano, pane.“

„V čem je problém?“

„Nikdo z nich nemá původně střelecký výcvik, pane. A musí se naučit úzce spolupracovat.“

„Na to už měli spoustu času.“ Gestem jsem ho propustil. Strávil jsem hodinu zkoumáním deníku, pak jsem vzal do ruky interkom a spustil poplachový signál. „Všeobecný poplach! Všeobecný poplach!“ Sirény kvílely.

„Kerrene, simulovanou palbu jako předtím. Zapiš skóre pro každý laserový tým. Čtyřicet minut nepřetržitě.“

Jako praporčík jsem absolvoval cvičné střelby; od důstojníka se čeká, že se vyzná na každém stanovišti své lodi. Vzpomínal jsem si, že nepřetržité palby byly hodně náročné na nervy, tím víc, čím déle trvaly.

„Centrála připravena, pane!“

„Strojovna připravena, pane!“

„Střelci, palte!“

Podrážděně jsem chodil sem a tam a nespouštěl oči z obrazovky, na které Kerren vypisoval skóre. Po prvních několika minutách začala stoupat, jak se střelci zaměřili. Pak se přesnost pomalu ztrácela; začínali být unavení. Po nekonečně dlouhé době

se výsledky zase jakoby neochotně zlepšovaly, až byly lepší než v předchozí zkoušce.

Obrazovka náhle potemněla. „Cvičení skončeno, pane.“

„Díky, Kerrene.“ Stiskl jsem interkom. „Střelci konec.“

+ + + + +

Po tři dny jsem vyhlašoval všeobecné poplachy, odražení útoku a dekompresi tak často, že už toho posádka měla plné zuby. Prováděl jsem přepadové inspekce a nepřehlédl jedinou nesrovnalost. Posádka maskovala své nepřátelství jen tenkým nátěrem disciplíny.

Philip Tyre už nebyl uražený. Spíš se mi zdál téměř apatický. Svým způsobem to bylo horší. Kdykoli jsem se pokusil ho nějak potěšit, přijal to lhostejně. Bylo mi z toho čím dál hůř. Nakonec jsem ho v zoufalství pozval do důstojnické jídelny na kávu. Zíral do svého kouřícího šálku.

Posadil jsem se, ale okamžitě jsem se znova zvedl, přešel pár kroků k přepážce a začal jsem si ji prohlížet, jako bych ji ještě neviděl. „Pane Tyre –“ To znělo příliš formálně. „Philipe. Kdyby se mi něco stalo, bude řada na vás,“ začal jsem zastřeným hlasem.

Podíval se na mě s náhlou obavou. „Ano, pane.“

Vyhrkl jsem: „Všichni tady umřeme. Já vím.“

Nebyl mocen slova, když jsem tak z ničeho nic vyslovil jeho vlastní obavy.

„Philipe, já neznám odpovědi. Neumím se chovat ušlechtile. Nevím, co mám dělat.“

Poposedl. „Pane, já –“

„Nechte mě to dořící. Je jistá šance, že to někteří z nás přežijí, ale není velká. Předpokládám, že můj život skončí na palubě Vyzývatele. A možná už hodně brzo.“ Sykl. „Nemám na mysli sebevraždu, to je smrtelný hřích. Ale posádka –“ Rozhodil jsem rukama. „Už to dlouho nesnesou.“

„Pane, když jim vysvětlíte –“

„Není co vysvětlovat.“ Díval jsem se na němou přepážku. „Nemám žádná řešení. Mám jenom svou přísahu. Přísahal jsem,

že budu dodržovat lodní řád; Vyzývatel je bitevní loď a já jsem nebyl odvolán. Takže se řídím řádem. Je to jediný způsob jednání, jaký znám.“

Neřekl nic a upřeně si mě prohlížel.

„Řád vyžaduje vojenskou etiketu, tak ji prosazuji. Vyžaduje, abychom byli připraveni na nouzové situace, takže pokračuji ve výcviku posádky.“ Smutně jsem se usmál. „Já vím, že to vypadá zbytečně, ale nic jiného dělat neumím.“

Polkl. „V poslední době jsem vám moc nepomohl, pane. Omlouvám se.“

„Pomohl jste mi hrozně moc. Jestli vás napadá nějaká lepší cesta, řekněte to. Nebo mě odvolejte a použijte ji sám.“ Šokovaně na mě pohlédl. „Myslím, že Admiralitě se nebudete muset zodpovídat,“ dodal jsem.

„Nikdy vás neodvolám.“ Řekl to tónem, který nepřipouštěl pochybnosti.

„Možná vás strhnu s sebou, Philipe.“

Vstal. „Tak ať.“ Chvilku bylo ticho, zřejmě sbíral odvahu. Pak řekl: „Je pro mě čest sloužit pod vámi, pane.“

Hrdlo se mi sevřelo a já jsem nebyl schopen slova. Ukázal jsem ke dveřím. Předpisově zasalutoval a odešel.

+ + + + +

„POŽÁR NA CENTRÁLE! POŽÁR NA CENTRÁLE!“

Po schodišti zadupaly nohy, jak se požární oddíly hnaly na svá stanoviště, poháněny kvílejícími sirénami.

„Strojovna hlásí plný tlak vody!“

„Opravářská četa připravena!“

„Funkce centrály převedeny na můstek!“

V chodbě před centrálou jsem stiskl stopky. „Tři a půl minuty.“ Udýchaní námořníci čekali s hadicemi v rukou. „Tak to bychom měli, pane Tyre. Příště se pokusíme to zlepšit.“ Ignoroval jsem nepřátelské pohledy, které moje poznámka vyvolala. „Odvolejte pohotovost.“ Vrátil jsem se do své kajuty.

Byly čtyři ráno.

Další den odpoledne jsem nařídil cvičné střelby a dekompresní poplach. Po večeři jsem vyhlásil inspekci a obešel celou loď, zatímco vyčerpaná posádka čekala v pohotovosti na svých stanovištích.

Připadalo mi, že ta obchůzka byla desítky kilometrů dlouhá. Když jsem se vrátil na můstek, vděčně jsem se svezl do svého křesla. Philip a Gregor stáli a čekali; přikázal jsem jim doprovodit mě při inspekci, když jsem se nejdřív zastavil v ubikaci a přísně zkontroloval lůžka a vybavení složené úhledně v lodních pytlích. Žádné pochybení jsem neobjevil a ani jsem ho nečekal. Philip byl zkušený důstojník a samozřejmě se postaral o to, aby Gregor měl své věci ve stejném pořádku jako on sám.

„Řekněte posádce," prohlásil jsem, „že může pokračovat v práci na projektu pohonu, pokud výsledky cvičení zůstanou dobré." I když jsem předpokládal, že až projekt opravy definitivně zkrachuje, nastanou problémy, musel jsem připustit, že posádka splnila, co jsem od ní požadoval. Jejich nepřátelství bylo zjevné, ale jejich připravenost přijatelná.

Když jsem se před večeří vracel do své kajuty, abych se umyl, našel jsem před svými dveřmi primitivního hadrového panáka, vycpaného starými roztrhanými prostěradly a nastrojeného jako kapitán. Hlavu měl odříznutou.

Příští den ráno se pracovní čety vydaly ven na poslední kontrolu svárů na šachtě pohonu. Přikázal jsem Gregorovi, aby je doprovodil. Udělal to zjevně nerad, protože si nepochybně dobře vzpomínal, jak jsem zuřil při jeho předchozí eskapádě a jak zahanbující následky to pro něj mělo. Tentokrát si dal pozor, aby kontakt s trupem neztratil.

Odpoledne mi Walter Dakko tlumočil žádost o zahájení nízkoenergetických testů. Vrchní inženýr mě znovu ujistil, že při nízké energii nemůžeme šachtu poškodit. Povzdechl jsem si a svolil.

Převzal jsem můstek s Philipem po boku – potřeboval jsem morální podporu. Šéf zůstal dole ve strojovně, což bylo při fúzování jeho obvyklé místo. Věděl jsem, že hlouček námořníků z výboru projektu mu úzkostlivě kouká přes rameno.

„Můstek strojovně, připravte se k fúzování.“ Odkašlal jsem si. „Nebo spíš připravte se ke zkoušce fúzního pohonu.“

Šéfův nevzrušený hlas odpověděl téměř okamžitě. „Strojovna připravena ke zkoušce, pane.“

„Dobře, zůstaňte v pohotovosti.“ Podíval jsem se na obrazovku. „Kerrene, nominální koordináty fúze, prosím.“

„Rozkaz, pane.“ Kerren na obrazovce vypsal koordináty domů. Cítil jsem, jak se mi stahuje hrdlo. Kdybychom je tak mohli použít…

„Dobře.“ Nemělo cenu kontrolovat koordináty ručně. Nikam nepoletíme. „Dejte se do toho, šéfe.“

„Rozkaz, pane. Fúzní motor startuje… teď.“ Automaticky jsem se podíval na obrazovky, jako bych čekal, že potemní. Chladné světelné body na nich zůstaly dál.

Rozječely se alarmy. Kerren se zprudka probral k životu. „Porucha fúzního motoru! Koordinát nebylo dosaženo. Nesprávné nastavení energie! Selhání fúzního motoru! Uplatněno nouzové odpojení!“

„Kapitáne, přišli jsme o energii k fúznímu motoru!“

„Já vím, šéfe!“ Tiše jsem zaklel a vypnul alarmy. „Kerrene, děláme nízkoenergetické testy. Žádnou fúzi neočekáváme.“

Kerren váhal celou vteřinu. „Nízkoenergetické testování je manévr prováděný výhradně v přístavu, kapitáne. Nemám žádný program, kterým bych ho provedl za plavby.“

„Provádíme zkoušky manuálně, Kerrene. Odpoj alarmy.“

„Alarmy musí být zapojeny za všech okolností, kapitáne.“

„Ruším.“

Odmlčel se. „Poplachové signály zrušeny rozkazem kapitána. Zrušení zaneseno do deníku.“

„Monitoruj výsledky N-vlny a graficky je znázorni na obrazovce spolu s očekávaným tvarem vln při stejné energii.“

„Rozkaz, pane,“ prohlásil pochybovačně. „Bude to totéž jako na monitorech ve strojovně.“

„Ano.“ Čekal jsem, ale čítač už nic nenamítal. „Odpoj svůj dohled nad ovladači ve strojovně, Kerrene.“

„To bych porušil své příkazy, pane. Mojí funkcí je zajistit bezpečnost –“

„Ruším. Je to součást testu.“

„Zrušeno,“ řekl po chvíli. „Přívod energie ve strojovně obnoven.“

„Strojovno, pokračujte ve zkouškách.“

„Rozkaz, pane.“

„Spusťte energii.“

Na obrazovce zapulzovala zubatá čára, jak se do motoru dostala energie. Vzápětí se objevila i hladká křivka představující normální průběh N-vlny. Ta vlna, kterou jsme vytvářeli, se správné elegantní křivce nepodobala ani trochu.

Mlčky jsme to sledovali.

Na mém pultě divoce kolísaly údaje z měřidel. Dole ve strojovně se šéf bezúspěšně pokoušel vlnu modulovat. Po několika minutách zavrčel do interkomu: „To nemá cenu. Možná kdybychom jinak nastavili odrazné desky…“

„Dobře. Vypněte to.“

Zubatá čára zmizela ze simulbrazovky. „Kdy to chcete zkusit znova, šéfe?“

„Záleží na tom? Nemá stejně cenu – já nevím. Zítra to možná dokážu nějak sdrátovat.“

Philip vedle mě řekl: „Věděl jsem, že to nejde, ale i tak jsem doufal…“

„Já taky,“ odpověděl jsem stručně. Vstal jsem. „Jdu dolů.“

Dray se na mě zachmuřeně díval od dveří strojovny.

„Tak co?“

Nebral si servítky. „Beznaděj.“

„Víte to určitě?“

„Pochopitelně,“ odsekl. „Co myslíte, že jsem třicet let cvičil?“ Zarazil se. „Promiňte, pane. Bartelová, Clinger a ti ostatní na mě koukali jako na doktora, který se jim snaží zachránit dítě. Dost mě to vzalo.“

„Ano.“ Pro jistotu jsem dodal: „Bylo by nejlepší pokračovat ve zkouškách, jestli je vůbec nějaká šance, že se to zlepší.“

Podíval se na mě tak, že bylo jasné, že pochopil. „Ano, pane. Taky se mi radši nechce myslet na to, co bude, až se posádka konečně přesvědčí, že to nejde. Zítra se pokusím nastavit

odrazné plochy a vyzkouším, jestli bude mít nějaké účinky změna síly vlny.“

„Díky-“

Divně se na mě podíval. „Není zač, pane.“

Druhý den odpoledne jsme začali další sérii testů. Vlna, kterou jsme vytvořili, se na obrazovce znovu objevila jako rozházená a neovladatelná křivka. Posádka, která zrovna neměla službu, se tlačila ve strojovně a sledovala to. Naši strojníci vyrobili nové ovladače na odrazné plochy ve snaze ten problém překonat.

K večeru byli už všichni podrážděni, včetně mě. Elena Bartelová požádala o povolení se mnou mluvit a já jsem ji nechal přivést na můstek. „Ještě jednu věc jsme nezkusili, pane.“

‚A to?“

„Víc energie.“

„Já nejsem inženýr, slečno Bartelová, ale dokonce i já vím, jak nebezpečné by to bylo.“

„Hřeben vlny by se možná narovnal.“

„A taky by mohl roztavit stěnu šachty.“ Zamyšleně jsem poklepával na pult. „Sice nevytváříme skutečné N-vlny, ale energie skutečná je. Jestli se šachta přehřeje –“

„Senzory by –“

„Nepřerušujte!“ Polekaně couvla. „Jste námořník a mluvíte s důstojníkem, slečno Bartelová, na to nezapomínejte!“

„Rozkaz, pane,“ řekla se zjevnou neochotou.

„Kdyby se šachta roztavila, energie by se mohla obrátit proti nám a zničit loď.“ Vstal jsem. „Pomáhal jsem vám v těchhle hrátkách a jsem ochoten je nechat pokračovat i nadále, až do určité míry. Můžete dál testovat jen s podmínkou, že to neohrozí Vyzývatele.“ Zamračil jsem se. „Odchod!“

Zasalutovala, obrátila se a odešla.

+ + + + +

Druhý den ráno mi Philip přinesl vzkaz. „Walter Dakko, pane. Šel jsem po chodbě a on mě zatáhl do klubovny. Doslova mi

škubnul paží, pane, jako by mu bylo jedno, že jsem důstojník. Říkal, že s vámi musí okamžitě mluvit.“

Cítil jsem, jak se mi na rukou dělá husí kůže. „Tak tedy hned.“ Stiskl jsem interkom. „Profous na můstek!“

Za chvilku už byl Dakko s námi. „Situace se vymyká z rukou.“

„Konkrétně.“

„V kóji se vedou divné řeči. Že prý nedovolíte zkoušky s vyšší energií, protože nechcete, abychom se dostali domů. Víte, že motor se opravit dá, ale –“

„Oblbovák!“

„Ano, pane. Ale pro ně je to skutečnost. Začínají být, ehm, dost rozčilení.“

„Pořád ještě jen řeči?“

„Zatím ano. Ale už –“ Polkl. Čekal jsem. „Mluví se o tom, že by mohli se zkouškami začít i bez vašeho povolení.“

„Jak by mohli? Přikázal bych Kerrenovi, aby jim odpojil energii do motoru.“

„Pokud byste ještě velel.“ Podíval se mi zpříma do očí.

„Přineste zbraně, pane Dakko. Pro vás, pro mě, pro pana Tyra a pro šéfa.“

„Rozkaz, pane. A ještě něco –“

„Ano?“

„Chris. Nechci, aby se mu něco stalo.“

„A jak to chcete dokázat?“

„Zamknu ho v kajutě, když to jinak nepůjde. Nechci, aby se do toho zapletl.“

„Zamítá se. Je to námořník. Zná svou povinnost a ví, jaké následky má vzpoura. Jděte pro ty zbraně.“

„Ne. Aspoň tohle jste mi dlužný.“ Díval se mi do očí, nikoli vzdorně, ale neochvějně.

„I vy, pane Dakko?“

„Jestli tomu tak musíte říkat.“

Zavřel jsem zprudka ústa, než jsem to všechno ještě zhoršil. Koneckonců opakovaně riskoval život, aby mi přinesl nezbytné informace. Změnil jsem názor tak hladce, jak jsem mohl. „Pane

Dakko, přiděluji Chrise k vám jako vašeho pobočníka, dokud tato krize nepomine. Jděte pro ty zbraně.“

„Rozkaz, pane. Děkuji.“ Okamžitě odešel.

Philip váhavě podotkl: „Když budeme mít u sebe zbraně, dáme posádce najevo, že víme, co chystají.“

„Ano. Je načase, abychom si všichni vyjasnili své postavení.“

Za půl hodiny byl Walter Dakko zpátky s nákladem laserových pistolí a omračovačů. Vzal jsem si pistoli, stiskl poplachové tlačítko. „Všeobecný poplach!“ Sirény se rozječely.

Stanoviště se hlásila jedno po druhém. Když v reproduktoru dozněl poslední hlas, řekl jsem: „Všichni zůstanou v pohotovosti a na svých místech až do inspekce.“

Obešli jsme loď, Philip, Walter Dakko a já. Na každém stanovišti jsem si ověřil, jestli je připraveno, a ostřížím zrakem pátral po každém špatně uloženém kousku vybavení nebo jiných nedostatcích. Poslední zastávka byla ve strojovně, kde se šéfem drželi pohotovost i Deke a Jokko.

Zastavil jsem se u dveří. „Drayi, jak vysoko můžeme jít s příkonem energie do motoru, aniž by se šachta přehřála?“

Možná ty nesmysly už také slyšel; v každém případě nepronesl žádnou poznámku o zbytečnosti všech testů. „To nevím úplně jistě. Asi k padesáti procentům, řekl bych.“

„Kdybyste energii zvyšoval postupně, varovaly by nás vaše senzory před přehřátím natolik předem, abychom dokázali motor včas vypnout?“

„Ano, pane.“

„Dobře.“ Vzal jsem interkom. „Konec poplachu!“ Došel jsem zpátky na můstek. Philip se mi držel po boku.

„Co teď, pane?“ zeptal se.

„Požární cvičení.“ Sáhl jsem po interkomu.

„Rovnou po všeobecném?“

Místo odpovědi jsem stiskl poplachové tlačítko.

Během odpoledne jsem nařídil dva další poplachy a cvičnou střelbu. Posádka byla zachmuřená a podrážděná, ale moje rozkazy plnila. Při večeři, hned po modlitbě, jsem oznámil: „Zkoušky fúzního motoru mohou pokračovat pod šéfovým

dozorem. On rozhodne, jaké nastavení energie neohrozí bezpečnost lodi.“

Ještě jsem to málem ani nedořekl a Elena Bartelová už byla na nohou. „Znamená to, že můžeme začít ještě dnes?“ ptala se divoce.

„Pane!“

„Pane. Můžeme začít ještě dnes?“

Uvažoval jsem, jestli to nemám odložit do zítřka, když se neumí chovat, ale bylo by to příliš malicherné. „Proč ne.“

+ + + + +

Po obrazovce blikala nepravidelná čára. Málokdy se na víc než na pár okamžiků proťala se vzorovou křivkou. Když šéf přidával energii, vlna rostla, ale zůstávala zarputile rozházená. Zívl jsem.

Philip promluvil tak náhle, až jsem se lekl. „Kdyby to byla muzika, tak by to byl nějaký divný druh jazzu.“ Ani on nespouštěl oči ze simulbrazovky.

Odfrkl jsem. V interkomu jsem slyšel, jak šéf vrčí na své horlivé a odhodlané asistenty, kteří zápasili s novým a neznámým ovládáním odrazových ploch.

Znovu jsem zívl. Byl to dlouhý den a všechna ta cvičení a inspekce mě vyčerpaly. Podíval jsem se na údaje o teplotě. Stěna šachty se nepřehřívala. Toužil jsem po své posteli a náhle jsem se rozhodl, že není důvod, abych v ní nebyl. „Sledujte ty údaje, pane Tyre. Kdybychom se přehřívali, vypněte to.“

„Rozkaz, pane.“

„Předávám vám velení.“ Opustil jsem můstek. Ve své kajutě jsem si rozepnul sako a pečlivě ho pověsil přes židli. Musel jsem se starat o své šaty sám; napůl opuštěný Vyzývatel neměl plavčíka, který by kapitánovi nosil snídani a věšel mu sako. Nebyl jsem samozřejmě z ubikace ještě pryč tak dlouho, aby mi to vadilo.

Povolil jsem pásek a rozvázal kravatu. Jako obvykle jsem se okamžitě cítil lépe. Už posté jsem uvažoval, proč ty zbytečné

ozdoby pořád ještě nosíme. Námořní uniforma byla hrozně staromódní.

Něco zaklepalo na moje dveře. Zvláštní zvuk, vlastně to docela jistě zaklepání nebylo. Ztuhl jsem, srdce mi bušilo. Měl jsem strach a nevěděl jsem přesně proč.

Klepání se ozvalo znovu. Na nějaké melodrama jsem byl příliš unavený. Otevřel jsem.

Stála tam paní Reevesová, hůl zdvihnutou, jak se právě chystala znova zaťukat.

„Co VY tady chcete?“ vyjel jsem na ni.

„Promluvit si –“

„Sem nesmíte.“ To bylo tak hrubé, že jsem si to uvědomil dokonce i ve svém vzteku. „Cestující nesmějí vstupovat do důstojnické části, paní Reevesová.“

„To vím,“ odsekla. „Ale vy tady jste a já s vámi potřebuji mluvit.“

„Tak tedy ráno. Jsem už –“

„Kapitáne, udělejte staré ženě tu laskavost a ještě chvilku zůstaňte vzhůru. Jste dost mladý. Neublíží vám to.“

Měl jsem chuť zabouchnout jí dveře před nosem, ale neochotně jsem přikývl. „Tak pojďte dál.“

Vbelhala se do mé kajuty, rozhlédla se po skromném zařízení. Pokynul jsem jí ke křeslu u konferenčního stolku; posadila se opatrně, mysl obrácenou do sebe a soustředěnou výhradně na těžký úkol usadit se.

„Tak.“ Uvelebila se v křesle. „Ani nevíte, jaké štěstí máte, mladý muži, že máte tělo, na které se můžete spolehnout.“

Významně jsem čekal. Poznala tu taktiku a usmála se, nevyvedena z míry ani v nejmenším. Mávla holí přibližně ve směru ke strojovně. „To fúzování s motorem. Půjde to?“

„Pořád to ještě zkoušejí, paní Reevesová. Nemůžu –“

Chytrýma modrýma očima mě zarazila. „Půjde to?“

„Ne. Nepůjde.“

Znovu se odmlčela, a tohle mlčení už bylo v její režii. Na okamžik jsem si vzpomněl na otce a na své učení u rozviklaného kuchyňského stolu. „Udělal jste velkou chybu, kapitáne,“ řekla konečně. „A nevím, jestli máte ještě čas ji napravit.“

„Že jsem povolil ty zkoušky? Musel jsem jim dokázat, že –“

„Ne, to ne.“

Rozčilovala mě čím dál víc; nebyl jsem zvyklý, aby mě někdo přerušoval.

Pokračovala: „Jestli ten motor nebude fungovat, tak na téhle lodi strávíme přinejmenším jednu generaci. Já u toho nebudu, díky Bohu. Já jsem si v životě užila dost.“ Staré oči se zadívaly do mých. „Ti lidé nemohou celý život prožít pod vojenskou disciplínou, kapitáne.“

„O těchhle věcech vy nemáte –“

Znovu mě přerušila. „Říkám vám to, dokud můžu, pane Seaforte. Kdybych to moc dlouho odkládala, nebyl byste kapitánem.“

„To je mi celkem jedno,“ prohlásil jsem bez obalu. Samotného mě šokovalo, že jí něco takového říkám.

„Může vás to stát život.“

„To je mi celkem jedno,“ opakoval jsem. Musel jsem se podívat jinam.

„To by nemělo, chlapče!“ Zaklepala holí o hranu stolu, až jsem se lekl. „Život je až příliš krátký. A vy máte k těm lidem svoje povinnosti. Kdo jiný by je měl vést? Vrchní inženýr, který by východisko hledal ve sklenici? Ten praporčík, se kterým všichni zacházejí jako s klukem, protože on sám se za kluka považuje? Výbor neškolených cestujících?“

„Dělám to, co umím,“ namítl jsem chraplavě.

„Neustále ječí nějaké zvonky, lidé pobíhají tam a zpátky. K čemu je to všechno dobré?“

„Jsou to cvičení připravenosti.“

„Připravenosti k čemu?“ naléhala. „Posádka a cestující se musí naučit spolu žít, spolupracovat. A ne jako roboti plnit nějaké zastaralé námořní předpisy, které už nikdy nebudou potřebovat.“

„Tohle je vojenská loď.“

„Byla.“ To slovo znělo tak definitivně, že mě zamrazilo.

„Nikdo nás nevyřadil ze služby. Vyzývatel není opuštěný a je na cestě domů.“

„Rychlostí, která činí podobné otázky akademickými.“ Naklonila se vpřed. „Copak to nechápete? Musíme vytvořit společnost, která bude za těchto bizarních okolností fungovat. Musíme nějak zvládnout jejich stres a strach. Váš způsob je jen prohlubuje.“

„Moje práce, paní Reevesová, není vytvořit společnost. Moje práce je udržet zákonnost a pořádek na palubě téhle lodi.“ Byl bych rád věděl, jestli to skutečně zní tak hloupě, jak mi to připadalo.

„A děláte to?“ zeptala se z ničeho nic.

„Ano. Myslím, že ano.“

„Tak proč jste tedy dnes ozbrojení, vy i ten chlapec? Od kdy to máte ve zvyku?“

„Vzniklo určité napětí. Obával jsem se –“

„Aha.“

Stále rozčileněji jsem bubnoval prsty o okraj stolu. „Chápu vaši starost, madam, ale nemáte právo mi přikazovat, co mám dělat.“

Paní Reevesová zvedla obočí. „Dobré nebe, mladíku. Ať dělám, co dělám, rozhodně vám nechci nic přikazovat. Chci jen, abyste pochopil, jaké důsledky bude vaše činnost mít.“

„A to?“

„Buď vás svrhnou, nebo zabijí, a vytvoří nějakou společnost, ve které budou schopni žít.“ V tichu mé kajuty zněla její slova obzvlášť bezútěšně. Chvíli bylo slyšet jen náš dech.

Po několika okamžicích pokračovala: „Vůdce může vést jenom tam, kam za ním lidé půjdou. To jistě víte.“

„Čím jste byla?“ zeptal jsem se zvědavě. „Historičkou?“

„Psycholožkou.“ Poťouchle se usmála. „Takže bych měla vědět, jak s vámi manipulovat. Ale moc se mi to nevede.“

Pod jejím úsměvem jsem roztál. „Ale přiměla jste mě k přemýšlení.“ Napětí mezi námi se trochu rozplynulo. Opřel jsem se pohodlněji. „Říkáte, že moje možnosti jsou omezené, protože posádka nechce vést vojenský život donekonečna. To je možné, ale jsem také vázaný svou přísahou. Nemám možnost vytvořit společenský řád přijatelný pro nás všechny. Podléhám Námořnímu kodexu a přísaze, kterou jsem složil vládě.“

„Přísaha je hezká věc, ale duch vašeho řádu praví, že máte udržet na lodi pořádek. A to udělat nemůžete, když budete mrtvý nebo odstavený.“

„Nemohu ovlivnit, jestli budu žít. Mohu jen ovlivnit to, zda dodržím svou přísahu.“

„Mladý muži, díváte se na věci omezeným pohledem, do kterého se naše situace nevejde.“

„Jinak to nejde.“

„A co lidi?“ Opřela se o hůl a naklonila se dopředu. „Pochopte, nemluvíte jen o věrnosti přísaze. Mluvíte také o potřebách a smutcích všech ostatních lidí na palubě. Někteří z nich, ty děti, budou možná žít dost dlouho, aby se dočkali záchrany.“

Nešťastně jsem zavřel oči: „A co mám podle vás udělat?“

„Zmírnit tu svou námořní disciplínu. Zmírnit rozdíly mezi posádkou a cestujícími. Odpustit si ta směšná cvičení a inspekce. Přestat s donucováním a tresty.“

„A čeho tím dosáhnu?“

„Copak to nevidíte?“ Její zavlhlé oči se zabodly do mých. „Tenhle lodní život je to jediné, co většině z nás do smrti zbývá. Nechte nás žít v klidu.“

Sklopil jsem oči k palubě. Za mnou se na okamžik objevila Amanda, zlehka se dotkla mého ramene a zmizela. Trpce jsem podotkl: „Klid? Nevím, co to je. Viděl jsem to, ale sám jsem to nikdy neměl.“

„Je křehký,“ připustila paní Reevesová. Chvíli jsme oba mlčeli.

Zabral jsem se do svých myšlenek. Měla samozřejmě pravdu. Moje snaha o dodržení vojenské disciplíny nám znepříjemňovala život všem. Mohl bych zrušit nebo zmírnit cvičení a inspekce. Mohl bych být přátelštější. Uvažoval jsem, jestli bych nakonec mohl povolit nějaký druh volené vlády a nezpronevěřit se přitom své přísaze.

Podíval jsem se jí do očí a ostýchavě se usmál. „Jsem rád, že jste přišla,“ řekl jsem. „Pokusím se –“

Sirény se rozječely. Chodby duněly poplachovými zvonky. Do toho zmatku se ozval vyděšený hlas Philipa Tyra: „Kapitán na můstek, okamžitě! Pozor všem, všeobecný poplach!“

Paní Reevesová se s překvapivou čilostí zvedla. „Vrátím se –“

Popadl jsem sako. „Ne, dveře v chodbě se za chvilku zavřou. Zůstaňte tady!“ Hnal jsem se na můstek, ozvěna mých kroků souzněla s nemilosrdným zvoněním poplachových signálů. Kolem mě se řítili námořníci na svá stanoviště.

Dveře na můstek byly zamčené, kamera se otáčela tam a zpátky. Otevřely se ve chvíli, kdy jsem zvedal ruku, že zabouchám. Vletěl jsem dovnitř a dveře za mnou okamžitě zabouchly. Rozkřikl jsem se: „Vypněte sakra ten poplach!“

Philipova ruka vylétla k tlačítkům. Ticho skoro dunělo. Ukázal na simulbrazovku.

„Bože Pane.“ Popadl jsem interkom a překřičel přicházející hlášení. „Bojový poplach! Centrálo, připravte se na laserovou palbu. Všichni cestující a posádka, skafandry do pohotovosti. Pohotovost k odražení útoku!“ Zhluboka jsem se nadechl. „Strojovno, vypněte ten motor! Plný proud do všech laserů! Napájení k manévrovacím tryskám!“

Ryby se vrátily.

Objevily se dvě, jedna před přídí na levoboku, druhá uprostřed lodi na pravoboku.

Byly několik kilometrů od nás. Kerrenovy obrazovky byly nastavené na maximální zvětšení, a tak se zdálo, že jsou nepříjemně blízko. Čísla, která blikala na spodním okraji, ukazovala, že se přibližují.

„S tou přední se střetneme dřív,“ podotkl Philip zbytečně.

„Já vím.“ Zavolal jsem centrálu. „Zaměřte ten přední cíl!“

„Rozkaz, pane.“ To byl pan Tzee. „Myslím, že ještě nejsou v dostřelu.“

„To vidím,“ zavrčel jsem.

Reproduktor zapraskal: „Manévrovací trysky připraveny, pane!“

„Dobře, strojovno.“

„Sledoval jsem křivku té N-vlny,“ vyhrkl Philip. „Pořád bylo všechno v pořádku, a pak tam najednou byly!“

„Mlčte, praporčíku!“

„Rozkaz, pane!“ zašeptal.

Ryby se přibližovaly. Ověřil jsem si údaje z trysek a proklínal se za to, kolik paliva jsem lehkomyslně spálil, abych zvýšil naši rychlost.

„Promiňte, Phillipe,“ řekl jsem po chvíli. „Nervy.“

„Děkuji, pane.“ Hlas měl roztřesený, tvář jako křídu.

„Klid, praporčíku.“ Kvůli němu jsem se snažil mluvit co nejvěcněji.

„Přibližují se na dostřel,“ hlásil čítač.

„Díky, Kerrene.“ Stiskl jsem interkom. „Centrálo, zahajte palbu, až aktivuji zbraně.“ Připravil jsem ruku na zámek laserů.

„Dosaženo maximálního dostřelu!“

I tak jsem váhal. „Jestli je zasáhneme, uhnou. Když počkáme, až budou blíž, možná je dokážeme propálit první ranou.“

Kerrenovy senzory sledovaly tu rybu, která se blížila k naší přídi. Z obrovského rance hmoty se začalo oddělovat chapadlo. Výběžek líně rotoval. Udeřil jsem do ovládání. „Palte!“

I když nebylo nic vidět, upíral jsem úpěnlivě oči na obrazovku, jako bych tam měl zahlédnout neviditelný paprsek našich laserů.

V reproduktoru se ozýval šum hlasů; byl nastavený na frekvenci centrály.

„Plný pulz. Zaměřil jsem ho!“ zvýšil hlas Walter Dakko.

Ryba sebou škubla a vypustila obláček mlhy.

„Sleduj ho!“

„Mám ho!“ To byl Deke, rozčilený a napjatý. Paže mě bolela. Zjistil jsem, že mám klouby úplně bílé, jak křečovitě svírám područku. Zahýbal jsem zápěstím.

Paprsky tří laserů se zaměřily na rybu před naší přídí. Bylo to snad až příliš snadné. Ryba sebou jednou škubla; v beztvaré ploše vnější kůže se objevila duhová spirála a pak nepřítel znehybněl. Z nitra mu vystříkla nějaká tekutina nebo plyn. „Je po něm! Je po něm!“ V centrále se ozval jásot, rychle ztišený panem Tzee. Když jsme proplouvali kolem nehybné ryby, uvědomil jsem si, o co je menší než ta, která kdysi dávno ohrožovala Hibernii.

„Cíl se přibližuje nula osm čtyři, pane," hlásil úsečně Kerren.

„Zaměřte ho!" přikázal jsem se vzrůstajícím sebevědomím. Jestli to bude takhle snadné…

Philip se zajíkl, když se alarmy znova rozječely. Bezmocně ukázal na obrazovku.

Tři další mimozemšťané.

Čtvrtý se objevil na obrazovce, právě když jsem se na ni díval. Kerren se překotně pustil do výčtu. „Cíl na zádi, přibližuje se nula dva nula, vzdálenost dvě stě metrů! Cíl uprostřed lodi na pravoboku! Cíl –"

„Palte podle svého!" zařval jsem. „Všechny lasery, palte jednotlivě!"

Ryba uprostřed lodi se přibližovala. Vynořilo se chapadlo, připravené začít svou smrtelnou spirálu. Po zádech mi přejel mráz.

Hospodin jest můj pastýř.

„Zaměřen cíl tři!"

Nebudu míti nedostatku.

„Spal toho hajzla!"

‚ZA ŠACHTOU! JSOU TAM DVA!"

Na pastvách zelených pase mne.

„Vidím je!" Vedle nás jedna z ryb křečovitě poskočila.

K vodám tichým mne přivodí.

„Můstku, tady strojovna. Jedna z nich se k nám rychle blíží; ta další je hned za ní."

Duši mou občerstvuje.

„Vidím je, Drayi."

Admirál Tremaine odvezl několik našich laserových děl na Portii. Z těch zbylých skoro žádné nemířilo na záď. Přiměl jsem svůj otupělý mozek k činnosti. „Manévrovací trysky! Nula devět nula, dva výtrysky!" Horečnými výstřiky paliva jsem loď těžkopádně obrátil, aby se lasery mohly zaměřit.

Vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

„Zaměřte ho!"

Ryba se zbarvila a jakoby zhroutila. Divoký jásot.

Byť se mi dostalo jíti i přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého.

„Bacha na ty další dva!“ Jak se Vyzývatel obracel, nejbližší ryba vysunula rotující chapadlo. Líně překonalo těch několik metrů, které nás dělily. Díky našemu obratu nás zasáhne vpředu před kotouči, kde jsou sklady. Kdybych nás byl neobrátil, směřovalo by na záď, možná na šachtu motoru.

Neboť ty se mnou jsi.

Znovu se rozječely alarmy. „TRUP PROLOMEN! SKLAD PORUŠEN!“

Prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

„Pozor na ty dva uprostřed lodi!“

„Obracím nás!“ Zabrzdil jsem náš obrat bezhlavým výtryskem paliva.

Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům.

Barevná kůže nejbližší ryby jako by zavířila. Jako ve snu jsem se díval, jak se otáčející se hmota zvětšuje. Na kůži ryby narůstal hrbolek. Pak se chuchvalec oddělil a vrhl se k Vyzývateli.

„Lasery, zlikvidujte toho nájezdníka!“ Spustil jsem sirény. „Pozor všem, odrazit útok! Nebezpečí kontaminace! Obléknout skafandry!“

Pomazuješ olejem hlavy mé.

„Zaměřila jsem ho, hnusa!“ To byl nový hlas – Elena Bartelová. Její laser našel vznášející se chuchvalec. Vzplál a zvadl těsně před tím, než překročil naši palebnou hranici – než se dostal do míst, kam už naše lasery nemohly pálit, protože se prostě tolik nenaklonily.

Kalich můj naléváš, až oplývá.

„Támhle je další!“

Nadto dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všecky dny života mého.

„Mámho! Mámho!“

„Klid, Deke. Počkej na dostřel.“ Walter Dakko.

A přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

„Mám ho!“

„Šikula!“

„HELEHO HAJZLA!“

Amen.

A bylo ticho.

19.

Roztřesenou rukou jsem vypnul poslední poplachový signál. Někdo cizí, zhroucený v mém křesle, si vyžádal hlášení o škodách. Zdálo se, že mu něco uvízlo v krku.

„Hlásí se strojovna, beze škod. Plný příkon on-line, ale palivo už skoro došlo.“

„Já vím, ale museli jsme manévrovat.“ Mluvil jsem jako z velké vzdálenosti.

„Hydroponie, beze škod, pane.“

„Centrála, beze škod, pane.“

Vedle mě seděl Philip Tyre u svého pultu jako přimražený a prsty měl zaťaté do područek svého křesla.

„Recyklátory, beze škod, pane,“ řekl reproduktor.

Po chlapcově tváři stékala slza.

„Kuchyně je nepoškozená, pane.“

Praporčík se přerývaně nadechl.

„Kerrene, stavovou zprávu!“

„Všechny systémy v normálních hodnotách,“ zazpíval čítač. „Všechny úseky vzduchotěsné, kromě skladu. Sklad je porušen na levoboku, třicet celých tři metrů k přídi od kotviště barkasy. Ve skladu je dekomprese.“

Philip se narovnal, opřel se, znova se zhluboka nadechl. Rukama ještě pořád svíral područky.

„Co se stalo s tím projektilem, který po nás ta potvora vrhla?“ Záměrně jsem praporčíka ignoroval.

„Rozpustil stěnu skladu na levoboku,“ řekl Kerren. „Senzorové spojení je zničené a rozházené kargo blokuje výhled mé kamery. Nedokážu odhadnout rozsah poškození.“

Zamračil jsem se. Philip vedle mě se pokusil usmát. Neměl to dělat. Jeho tvář se zkřivila. Prudce zvedl ruce k obličeji a ramena se mu začala otřásat.

Odkašlal jsem si. „Prověřte stav chodby, pane Tyre. Zjistěte, jestli je ubikace nepoškozená. Pak najděte kadeta a přesvědčte se, že je v pořádku.“

„Rozkaz, pane.“ Philip vděčně zmizel.

Nebylo to moc, ale v té chvíli jsem na nic lepšího nepřišel. Přinejmenším mu to umožní uchýlit se do soukromí ubikace.

+ + + + +

Byl bych setkání raději uspořádal v důstojnické jídelně, ale neodvažoval jsem se už nechat můstek bez dozoru ani na chvilku. Takže já a Philip Tyre jsme seděli u pultů, křesla otočená tak, abychom viděli na další dvě židle, donesené sem z klubovny, na nichž seděli šéf a Gregor Attani.

Zeptal jsem se prostě: „Co budeme dělat?“

Nastalo tísnivé ticho, rušené jen šumem Kerrenových monitorů a senzorů. Dovolil jsem posádce zrušit pohotovost, teprve když jsme přečkali ještě několik napjatých hodin a žádná další ryba se neobjevila.

Šéf si odkašlal. „A musíme vůbec něco rozhodovat, pane? Co jiného nám zbývá, než dělat dál to, co už děláme?“

„Vy máte dojem, že se naše situace nezměnila?“ řekl jsem kousavěji, než jsem měl v úmyslu.

Gregor neříkal nic a díval se na obrazovku.

Dray se nedal. „V podstatě ne.“ Mávl rukou směrem ke skladišti. „Kovaks a Clinger to poškození za pár hodin opraví. Pak budeme ve stejné situaci jako předtím.“

„Až na to, že už prakticky nemáme palivo. A skladiště může být kontaminované. A jsou tam uložené naše zbývající zásoby potravin.“

Dovolil jsem Philipovi a šéfovi kdykoli se vložit do hovoru, takže Philipovo přerušení nebylo drzé. „V kotvišti jsme sestavili dekontaminační zařízení třídy A,“ řekl. „A kontejnery s jídlem jsou zapečetěné. Měli bychom být schopni dostat se k nim celkem bezpečně.“ Kousl se do rtu. „Budeme později potřebovat jít do skladu ještě pro něco?“

„Kdykoli tam půjdeme, projdeme plnou dekontaminací," zavrčel jsem. Vakuum nevakuum, nebudu nic riskovat.

Čekali, co řeknu dál. „Takže budeme pokračovat stejně jako předtím?" Neuspokojovalo mě to.

Šéf znova podotkl: „A co jiného můžeme dělat?"

„Existuje sebemenší šance uvést fúzní motor do provozu?" zeptal se Philip Draye.

Gregor poposedl. „Pane, já –"

Philip se k němu vztekle otočil: „Kadete, vás tady jen trpíme! Ještě jednou otevřete pusu a budete si přát, abyste ji vůbec neměl!" Gregor couvl před hněvem svého nadřízeného.

„S pohonem je to naprosto bez šance," prohlásil Dray nabručeně. Zíral přitom někam do neznáma, asi tak deset metrů za trup. „Zrovna teď zase testujeme, a asi bude nejlepší v tom pokračovat. Je to jediná naděje, kterou můžeme posádce nabídnout."

Zeptal jsem se: „Jak dlouho to můžete protahovat?"

„Dost dlouho, když to bude nutné."

Povzdechl jsem si. „Možná nebude. Kerrene, přehraj záznam."

Podíval jsem se na obrazovku, kde Kerren vykresloval nepravidelnou křivku N-vlny produkované naším poškozeným motorem.

„Rozkaz, pane." První mimozemšťan se z ničeho nic objevil na místě, kde bylo předtím prázdno.

„Ještě jednou zpomaleně."

Kerren se vrátil na začátek nahrávky a pustil ji znovu velmi nízkou rychlostí. I tak jsem nepostřehl žádný interval mezi chvílí, kdy jsem nic neviděl, a okamžikem, kdy se nám před přídí vznášela ryba.

„Jak nás našla?" zeptal se spíš pro sebe Philip, zatímco nad jeho hlavou se celá scéna přehrávala dál.

„Už Vyzývatele našli jednou," připomněl jsem. „Když ho ještě měl admirál Tremaine. Od té doby jsme nedělali nic jiného, než že jsme ji tryskami uvedli do pohybu."

Na záznamu jedna ryba za druhou podléhaly palbě našich laserů, až na tu poslední, která zapulzovala a náhle zmizela, když ji lasery zaměřily.

Ztratila se stejně rychle, jako se první ryba objevila.

„Můžou se každou chvíli vrátit.“ Nechtělo se mi vyslovit to nahlas.

„Ale proč?“ vykřikl Philip. „Proč se pořád vracejí?“

Ozval se Gregor Attani. „Pane –“

„Nedovolil jsem vám mluvit,“ obořil se na něj Philip.

Bylo mi Tyra líto. Snažil se maskovat svůj strach, jak se dalo, a neuvědomoval si, že se strach projevuje sám v jeho zacházení s Gregorem. Musel jsem postupovat opatrně. „Byl bych ochoten ho vyslechnout, pokud mu dáte povolení,“ řekl jsem co nejtaktněji.

Philip zrudl. „Rozkaz, pane.“ Kývl na Gregora. „Mluvte.“

Gregor polkl. „Jak se sem dostaly, pane?“ zeptal se.

Pokrčil jsem rameny. „To je jedna z těch mnoha věcí, které nevíme.“

„Kdysi, ještě doma, jsem viděl takový holovid.“ Attani se nervózně zavrtěl. „O vynálezu fúzního pohonu. Ukazovali tam, jak to vypadá, když loď fúzuje. A hrozně se to podobalo tomu, jak zmizela ta ryba.“

„Ty ryby jsou živé,“ namítl jsem. „Nemají fúzní pohon.“

„Ptáci nemají letecké motory,“ podotkl.

Dlouho jsem nebyl mocen slova. „Organická fúze?“ vypravil jsem ze sebe. „Ale jak?“

Kadet pokrčil rameny. „To nevím, pane. Ale co jiného by to mohlo být?“

Šéf zavrtěl hlavou. „To mi nepřipadá možné. N-vlna se organicky generovat nedá.“

„Netopýři navigují pomocí zvukových vln,“ podotkl Philip.

Mávl jsem rukou, aby mlčel. „Na tom všem nezáleží. Jde o to, proč se objevují, ne jak.“

„Pane, když dovolíte –“

„Už jste řekl, co jste chtěl. Nemáme čas tady bádat, odkud jsou.“ Obrátil jsem se k šéfovi a zachmuřeně prohlásil: „Bude asi nejlepší pokračovat v testech pohonu tak dlouho –“

Gregor vyletěl, popadl oběma rukama opěradlo židle. Byl smrtelně bledý. „Poslouchejte mě.“

Philip a šéf se na sebe podívali, ohromeni kadetovou drzostí. Všichni jsme se na Gregora sesypali.

„Deset důtek!“ vyjel Philip. „Máte domácí –“

„Já toho kluka naučím –“

„Slyší naše N-vlny!“ překřičel rámus Gregor.

„- chovat se slušně –“

„Po všem, co jsem vás –“

Zmlkli jsme a zírali na Gregora s otevřenými ústy. Kadet prosebným tónem pokračoval: „Hrozně se omlouvám, že vás přerušuji, pane, ale copak to nevidíte?“ Ukázal na obrazovku, kde kolísala rozeklaná čára. „Jestli se pohybují pomocí N-vln, tak je musí i vycítit. Slyšet je.“

Pomalu jsem řekl: „Jak můžeme vědět jistě –“ V hlavě jsem měl zmatek. Slyší nás, když cestujeme ve fúzi, nebo jen při fúzování a defúzováni? Byly napadeny i lodi ve fúzi? A pokud ano, dozvíme se to vůbec někdy?

„Bože Pane.“ Nevím, kdo z nás to řekl.

„Používáme fúzní pohony už víc než sto let,“' namítl jsem. „Proč nás neslyšely dřív?“

„Třeba jsou hodně, hodně zdaleka,“ podotkl Gregor Attani. Zamrazilo mě.

„Předpokládejme, že nás slyší fúzovat a defúzovat,“ řekl jsem pomalu. „To by vysvětlovalo, proč napadaly naše lodi při navigačních kontrolách.“

„Jak je možné slyšet N-vlnu?“ divil se šéf. Pohledem zalétl k obrazovce, kde pulzovala nepravidelná čára. „A co tu vlnu, kterou vytváříme? To – to kňourání?“

Neposlouchal jsem ho; už jsem se otáčel k pultu a prudce vypnul přívod energie. Rozeklaná čára z obrazovky zmizela. „Kerrene, obnov nouzové blokování strojovny! Odpoj přívod energie k motoru!“

„Rozkaz, pane. Blokování obnoveno.“

Zíral jsem na simulbrazovku a se zděšením čekal, co se tam objeví. Nestalo se nic. Po nekonečně dlouhé chvíli jsem přinutil své svaly, aby se uvolnily, a otočil se znovu tváří ke svým

čekajícím důstojníkům. „Nemáme sice žádný důkaz, že máte pravdu," řekl jsem Gregorovi, „ale budeme vycházet z předpokladu, že ano, dokud neprokážeme něco jiného."

„Ano, pane."

„Ještě něco?"

„Ne, pane." Tvářil se, jako by byl nejraději neviditelný.

„Tak si sedněte."

Rychle poslechl. Už nebylo moc o čem diskutovat, a tak jsme v pochmurné náladě poradu skončili. Požádal jsem šéfa, aby vysvětlil slečně Bartelové a ostatním, že musíme s testy přestat. „Jestli bude někdo reptat, pošlete ho ke mně. A napájení laserů nechte v neustálé pohotovosti."

Vzal jsem do ruky interkom. „Pane Tzee, zavolejte první palebný oddíl. Oni a tým B se budou příští týden nepřetržitě střídat ve službě." Bude to pro ně tvrdé, ale nemohl jsem si dovolit to nenařídit.

„Vezmu si příští hlídku," řekl jsem a zamrkal, abych zahnal vyčerpání. Byli jsme vzhůru celou noc, zapomněli jsme na čas, a už se skoro blížil konec ranní služby. „Nejdřív si ale půjdu vzít čistou košili. Šéfe, než se vrátím, velíte vy. Jděte si odpočinout, Philipe. Vy také, kadete." Unaveně jsem se vlekl do své kajuty a uvažoval, co je asi s paní Reevesovou. Už jsem sahal po ovládacím panelu, když se znova rozječel alarm.

Řítil jsem se zpátky na můstek. Stačil jeden pohled na simulbrazovku. „Šéfe, jděte dolů!"

„Hned!" Na tak mohutného muže se pohyboval překvapivě svižně. Tentokrát jich bylo osm.

Vzápětí se začala hlásit jednotlivá stanoviště. Philip Tyre, jehož místo bylo na můstku, vrazil dovnitř, sako zapnuté nakřivo.

„Lasery jsou nabité!"

„Vyhledejte cíle!"

Sevřel jsem ovládání trysek. Nemohl jsem zatím dělat nic než se dívat.

„Blíží se cíl jedna pět čtyři, vzdálenost pět set metrů!" Elena Bartelová.

„Zabte ho!"

„Chystá se házet!"

Deke zařval: „Macoun za náma, kápo!“

Viděl jsem ho. Mohutný výtrysk příďové trysky a Vyzývatel zareagoval nesnesitelně pomalým otočením.

„Uprostřed! Ježíši, ten je blízko!“

„Zaměřeno!“

Kerren bez přestání monotónně hlásil: „Překážka nula pět nula, deklinace tři pět, vzdálenost pět set metrů. Překážka dva šest jedna, deklinace nula osm čtyři, vzdálenost sto metrů. Překážka –“

„Bacha na toho nad náma! Přistává!“

„Vedení se přehřívá! Přepínám na záložní!“

Bylo jich příliš mnoho a příliš blízko. Spas nás, Bože Pane. „Philipe, všichni cestující ať se připraví k oblečení skafandrů. Dohlédněte na to.“

„Rozkaz, pane.“

Kroužící chapadlo se odtrhlo a vydalo se mrtvým tichem vakua k nám. „Sakra! Sundej ho!“ Walter Dakko.

„Se snažím! Moc fofruje!“ Deke.

„Je za hranicí!“

„Míří na kotviště!“

To už jsem byl u trysek. Vyzývatel se obrátil bokem od rotující hmoty, ne tolik, aby se jí vyhnul, ale dost, aby zasáhla trup až před kotvištěm.

„Rezervy paliva na minimu,“ hlásil nevzrušeně Kerren. „Zbývají jen dvě manévrovací minuty, kapitáne.“

„Bůh je zatraťˇ!“ Mého zaklení si nikdo nevšiml.

„Na zádi!“ vykřikl Dakko. „Šachta!“

Velká ryba plula kolem zádi a tepala barvami. Zděšeně jsem zíral, jak se v ní objevil otvor a z něj cosi vystříklo. Ryba plula směrem ke stěně šachty, pod strojovnu.

Neochotně jsem použil další drahocenný výstřik paliva. Zhoupli jsme se pryč od té hrozby. Ryba plula za námi. Část její kůže se začala otáčet a měnit barvy. Zvolna se z ní vynořoval jeden z nájezdníků.

„Připravte se k odražení útoku!“

Nikoli jeden, ale hned tři projektily se odlepily od ryby a vydaly se k šachtě pohonu.

„Mám ho, ksindla!“ Před námi jedna z ryb splaskla a její útroby se rozprskly do tmy.

„Hlásí se strojovna. Mimozemští nájezdníci na trupu z vnější strany štítu motoru.“ Dray to řekl tak, že to málem znělo jako běžné stavové hlášení.

„Profousi, odrazit útok u strojovny! Drayi, ať si vaši lidé vezmou skafandry!“

Jedna z ryb na příďové straně rytmicky zapulzovala a zmizela.

„Hele! Ten parchant zmizel, když mu začalo být horko!“ Elena Bartelová.

„Ve skafandrech už jsme, pane,“ řekl Dray. „Ta ryba se rychle blíží.“

Sledoval jsem na obrazovce, jak se katastrofa přibližuje. Očima jsem zalétl k údajům. Měli jsme paliva nejvýš na jeden další manévr.

„Ježíši, Pane Kriste!“ Philip se zvedl ze židle. Zděšeně jsem zíral na obrazovku.

Asi tři sta metrů od nás na pravoboku se objevila největší ryba, jakou jsem kdy viděl.

Kerren ohlásil: „Překážka nula devět tři, deklinace nula, vzdálenost tři sta metrů, blíží se.“

Z otvoru tryskalo palivo. Na povrchu se už teď tvořilo chapadlo. Ryba se blížila.

„Ta ryba na zádi je těsně u našeho štítu, kapitáne!“ Drayovi se chvěl hlas. Strojovnu od vakua neoddělovalo nic než plastlitový štít. Až ryba štít roztaví, ve strojovně dojde k dekompresi. A moji lidé ve skafandrech budou stát tváří v tvář těm – bestiím. „Je tam Dakko?“

„Tady, pane! Ve strojovně.“

„Dokážete je odrazit?“

„Venku jsou tři nájezdníci. Jestli to prožerou, usmažíme je. Ale samotná ta ryba –“ Nedořekl. Dakkovy titěrné zbraně nic nezmůžou proti obrovskému tělu ryby.

Útočily na nás ze všech stran, ale nejbezprostředněji nám hrozilo nebezpečí od dvou ryb: té, která vypouštěla nájezdníky na strojovnu, a té obrovité uprostřed lodi.

Pohlédl jsem na obrazovku. Ryba na zádi byla jen pár metrů od šachty motoru. Jestli začne vrhat ty své žíravé projektily na trup… Vzpomněl jsem si na smrt námořníků z Hibernie. Walter Dakko a jeho lidé byli proti kyselině bezbranní.

Všechno bylo ztraceno. „Musíme opustit strojovnu," řekl jsem. Chuť porážky byla tak trpká, že jsem chvilku zaváhal, než jsem vydal rozkaz.

„Ne!" Philip vyskočil.

„Nemáme na vybranou –"

„Ztratíme energii v laserech!"

„Když ty lidi odtamtud nedostanu, jsou mrtví!" Bezmocně jsem rozhodil ruce. „Strojovnu zachránit nemůžeme!"

Mohutná ryba uprostřed lodi vypustila projektil. Líně rotoval směrem k lodi.

„Můžeme!" trval na svém Philip.

„Žádný laser nemůže pálit dost dovnitř, aby zasáhl šachtu motoru."

Drayův hlas, zostřený panikou: „Ryba už každou vteřinu dosedne!"

„Barkasa." Philip byl bledý. „Dejte mi ji."

„Je neozbrojená."

„Má horké palivo a může do ní vrazit."

Zíral jsem na něj v šoku.

Ukázal na simulbrazovku. „Co je v tom za rozdíl?

Koukejte na ně!" Pořád jsem mlčel. „Pane, nechte mě odstartovat. Třeba se mi povede tu potvoru zastrašit."

Našel jsem zase hlas. „Ne."

„K čemu jinému jsem dobrý?" Tvář se mu zkřivila.

„Ne!"

„Tak umřeme zbytečně!" Zaváhal a pak se rozběhl ke dveřím. „Třeba se mi podaří tu rybu sežehnout spalinami." Dveře se otevřely. Na okamžik se zastavil. „Dovolte mi opustit můstek, pane!"

Až na druhý pokus se mi podařilo ze sebe vypravit: „Povoluje se."

Praporčík zběžně zasalutoval a rozběhl se chodbou pryč.

Obrátil jsem se znova k obrazovce. Naše palba zneutralizovala projektil té ryby uprostřed lodi, ale mimozemšťan vytvořil další a ten už rotoval k nám.

Ani ne za minutu blikla světla na ovládacím pultě, která mě upozornila, že kotviště odčerpává vzduch.

Projektil uprostřed lodi prošel nedotčen naší palbou.

„Sígr!“ zařval Eddie Boss na centrále tak, že mi zalehlo v uších. „Můj kvér! Sundal mi kvér!“

„Selhání středního laseru!“ hlásil Kerren.

Barkasa vyrazila z kotviště.

„Odpojte energii do středního laseru!“

„Odpojeno.“

„Kapitáne, chystá se vrhat po strojovně!“ To byl přiškrcený hlas šéfa.

Polkl jsem. „Opusťte stro-“

„Vydržte, Drayi, už tam skoro jsem.“ Hlas Philipa Tyra byl klidný. „Jděte do skladiště, budete mít mezi sebou a kyselinou ještě jednu přepážku.“

„Udělejte to, šéfe.“ Sevřel jsem rukou pult.

„Rozkaz, pane.“

Hlomoz přehlušil hlas pana Tzee. „Koukněte na obrazovku, pane.“

Ta velká ryba uprostřed vytvářela tři další projektily.

„Palte na něj!“

„Dostali všechna děla, co mířila tímhle směrem. Potřebuju střílet od přídi.“

„Otočím nás!“ Vystříkl jsem palivo. Naše čelo se pomalinku otáčelo k rybě.

Kerrenova kamera našla barkasu. Philip manévroval záď svého maličkého plavidla směrem k rybě u naší šachty. Vystříkl na ni proud paliva, takže barkasa od ryby odskočila. Ryba se zachvěla, na kůži se jí objevily barevné skvrny, ale jinak se nehnula.

„Zmiz, parchante!“ řval divoce Philip. Otočil barkasu k druhému pokusu.

Zděšený výkřik pana Tzee. „Kapitáne, dostali laser na přídi.“

„Můžete na ně něco zamířit?“

„Nemáme nic tak velkého, aby jim to ublížilo, pane.“

Kdyby nám admirál byl nechal víc laserů… „Rozumím.“

Philip vystříkl horké palivo na rybu na zádi, ale bezúspěšně.

Nepomohlo to. Složil jsem hlavu do dlaní.

„Dekomprese ve strojovně! Kapitáne, pronikli trupem!“

„Nepřibližujte se k té kyselině! Spalte ty nájezdníky, jen nakouknou dovnitř!“

„Narazím do něj,“ řekl praporčík Philip Tyre.

„Ne, Philipe!“

„Je to naše jediná šance. Ten náraz ho možná zažene. Pokusím se před kontaktem katapultovat“ Věděl jsem, že je to nemožné, a on to věděl také.

„Pane Tyre!“

„Jsem moc rád, že jsem s vámi sloužil, pane. Jestli uvidíte Alexiho, řekněte mu, že se omlouvám.“ Dal plný plyn. Barkasa vyrazila vpřed.

Jestli míří správně, narazí do ryby přídí. „Pane, šťastnou plavbu a Bůh s vámi –“

Popadl jsem interkom. „Kerrene, zaznamenávej. Pane Tyre! Já, kapitán Nicholas Seafort, jmenuji a povyšuji praporčíka Philipa Tyra do hodnosti poručíka Námořní služby vlády Spojených národů, z milosti –“

Rádio zapraskalo a umlklo.

„- Boží!“

Barkasa Vyzývatele narazila do přední části ryby a ještě pořád zrychlovala, jak před sebou rvala tkáň mimozemšťana. Ryba sebou škubla. Vypadalo to, jako by se trhala. Ze zející díry vytryskla nějaká vazká kapalina. Náraz barkasy odtrhl rybu od našeho trupu. Bez hnutí se ztratila z dohledu za zádí Vyzývatele i s barkasou zabořenou uvnitř.

„Porušení ve skladu!“

Bože Pane, Tobě se vyznávám ze svých hříchů.

„DEKOMPRESE DRUHÁ ÚROVEŇ. SEKCE ŠEST!“

„Kapitáne, ve východní hydroponii je dekomprese!“

Odpustiž mi má provinění.

„Strojovno!“ Očekával jsem, že odpověď se neozve.

„Tady, pane! Jen dva nájezdníci se dostali dovnitř a oba jsme je usmažili. Clingere, hoďte sebou s tou záplatou!“

„Plný výkon do trysek, šéfe. Dejte mi všechno zbylé palivo.“

„Máte ho! Je ho na méně než minutu, pane.“

Tebe, Pane, prosím, přijmiž mne k sobě.

„Já vím.“

Vyzývatel se otočil přídí skoro přímo proti té velké obludě, která pořád ještě vysílala projektily. Pohlédl jsem na obrazovky. Další ryba manévrovala vedle nás. Neexistoval způsob, jak se jim všem vyhnout.

„Kerrene, kurz k nárazu!“

„Kurz souhlasí! Relativní nula nula nula!“

Jdu za tebou, Amando.

Rukou jsem se prudce opřel do červené koule ovládání trysek. Vyzývatel se skoro neznatelně posunul dopředu.

Vykřikl jsem: „Kriste Pane, víc nemáme?“

„Zrychlení se sčítá,“ podotkl Kerren, jako by to všechno vysvětlovalo. Možná že ano.

Náš pohyb byl teď zřetelnější. Jak jsme se blížili, mohutná ryba vystříkla pohonnou hmotu a začala odplouvat stranou. Naplno jsem otevřel trysku na levoboku, abych opravil náš kurz, a za pět vteřin nato nám došlo palivo.

„Všichni cestující a posádka do skafandrů, rychle!“ Oči jsem upíral na simulbrazovku. Pošetile jsem se zapřel o pult, když jsme se blížili. Můstek byl v kotouči, právě v polovině té tužky, která tvořila naši loď. Na simulbrazovce jsem měl pohled Kerrenovy příďové kamery. Ona narazí do ryby první, ne já.

„Počkej na nás, parchante!“ Cedil jsem ta slova skrz zaťaté zuby.

Za pár vteřin rozpářeme rybu naší špičatou přídí.

Ryba začala rytmicky pulzovat.

„Počkej na nás…“

Ryba pulzovala. Jestli teď zmizí…

„ČEKEJ, TY DÍLO ĎÁBLOVO!“

Kontakt.

Kerren ječel jedno varování za druhým. „Příď se rozpadá! Přední senzory mimo provoz! Trup před disky se hroutí! Sklad je –“

Obrazovka zčernala.

To už jsem stál, připravený na náraz, který jsem nemohl cítit.

„Kerrene?“

Nic.

„Kerrene?“ Čekal jsem, kdy potemní světla. Jestli je Kerren zničený –

Světla svítila dál.

„Kerrene!“

„Fúze úspěšná, pane,“ prohlásil čítač klidně. „Prosím, sdělte kurz pro výpočty.“

„Cože?“

„Fúzní pohon pracuje, pane.“ vysvětloval čítač trpělivě. „Protože jste fúzovali manuálně, nemám výpočty pro –“

„DRAYI!“

„Strojovna, pane.“

„Běží fúzní pohon?“

Pohrdlivě si Odfrkl: „Pochopitelně že ne.“

„Bože Pane!“ Zíral jsem na obrazovku a snažil se vůlí přinutit hvězdy, aby se vrátily.

„Co je?“ zeptal se Dray.

„Ta ryba. Pokoušela se fúzovat, zrovna když jsme ji zasáhli.“

„Ano, pane?“ Vyčkával.

„Ona…“ Hledal jsem vhodné slovo. „Ona nás vzala s sebou.“

20.

Sešli jsme se v chodbě na druhé úrovni: Dray, Walter Dakko, Gregor a já. Vteřiny se pomalu poskládaly v hodiny a obrazovky zůstávaly temné.

Kerren trval na tom, že jsme ve fúzi, a já jsem se neodvažoval zkoumat zblízka trhliny v našem plášti, abych si to ověřil. Když je loď ve fúzi, jakýkoli objekt vystrčený ven přestane existovat. Na tělo, které by se dostalo příliš blízko k otvoru v trupu, by působily tlakové síly pole, které by měly za následek molekulární rozpad a zničení.

„Co teď?“ Přestal jsem předstírat vojenskou formálnost. Měl jsem dost co dělat, abych se netřásl.

„Jsme naživu,“ podotkl Dray nabručeně. „Zatím.“

„Kde vlastně jsme?“ zeptal se zastřeným hlasem Walter Dakko.

Pokrčil jsem rameny. „Nejspíš v očistci.“ Dakko pozvedl obočí, ale neřekl nic.

„Co se bude dít?“ Gregor.

Odpověď byla zřejmá. „Zemřeme.“

Gregor sebou škubl, pak se ovládl. „Kdy, pane?“

„Brzo. Až ryba defúzuje nebo pohltí loď. Nebo až nám dojde –“

„Pohltí?“ vyhrkl Dakko.

Vysvětloval jsem: „Těsně předtím, než ten mimozemšťan, ehm, fúzoval, Kerren hlásil, že příď se rozpadá a trup se hroutí v místech, kde vnikl do ryby. Teď říká, že všechny senzory ve skladišti jsou nefunkční. Nemůžeme si troufnout otevřít dveře z kotviště a zjistit, co se tam děje, protože je tu nebezpečí radiace a virové kontaminace. Až se to, co rozežírá trup, dostane až ke dveřím, je s námi konec.“

„Jak dlouho to potrvá?“ Zase Gregor.

„Jak to mám sakra vědět!“ Ucouvl o krok před mým hněvem. „Nechte si ty pitomé otázky!“

„Promiňte, pane! Rozkaz, pane!“ Postavil se téměř do pozoru.

Nálada se trochu změnila. Walter Dakko se zeptal: „Co teď budeme dělat, pane?“ Všichni čekali na mou odpověď.

Měl jsem chuť říct: „Dělejte si, co chcete,“ odejít do své kajuty a nechat je tam stát. Co ještě ode mě chtějí? Zázraky dělat neumím.

Povzdechl jsem si: „Stav strojovny, šéfe?“

„Podařilo se nám trup spravit ještě před fúzí, pane, takže strojovna je obyvatelná. Jedno z našich napájecích vedení to zasáhlo, ale druhé je v pořádku.“

„Chcete říct, že po tom všem pořád ještě máme energii?“ Nechtělo se mi tomu věřit.

„Na teplo a světlo to stačí, pane. Možná dokážu spravit i to druhé vedení. V každém případě nepotřebujeme napájet trysky, protože palivo došlo. A taky o lasery jsme přišli, takže…“

Můj mozek se nechtěl rozběhnout. Byli jsme zaboření do těla ryby, která fúzovala. Strojovna na zádi byla v dobrém stavu, kotouče, kde jsme všichni žili, byly vzduchotěsné, ale naše sklady směrem od kotoučů na příď nám něco pomalu užíralo.

„Co ještě víme?“ Zdálo se mi, že se prodírám mlhou. Šéfovo hlášení mi připadalo jako nepříjemné vyrušení.

Dakko řekl: „Recyklátorovna je nepoškozená, ale některá potrubí jsou poškozená a přišli jsme o tekutiny, které v nich byly. Východní hydroponie –“

„Z té nezbylo nic,“ doplnil šéf. „Dekomprese. Myslím, že dveře bychom se ani neměli pokusit otvírat. Museli bychom zavzdušnit sekci osm, abychom se tam dostali, a rostliny jsou stejně zničené.“

„A západní?“

„Západní hydroponie poškozená nebyla, ale do úplného provozu jsme ji stejně nestačili uvést ani předtím.“

„Ve východní hydroponii a v sekci osm jsme přišli o polovinu zásob potravy,“ podotkl Walter Dakko s trpkým výrazem ve tváři.

„Ať se na to pan Branstead podívá. Dokážeme opravit ta recyklátorová potrubí?“

„Většinu asi ano, pane. Pokud seženeme dost materiálu, aniž bychom museli do skladu.“ Dray se vyčkávavě odmlčel.

Snažil jsem se nedat najevo své podráždění. „Tak se do toho dejte.“

„Rozkaz, pane. Chemikálie, které byly v potrubích – ty se nahradit nedají, když teď nemůžeme do skladu. Recyklátory to zvládnou jen taktak.“

„Dělejte, co budete moci.“ Čekali na další rozkazy; přinutil jsem se znovu přemýšlet. „Kde ještě je dekomprese?“

„Druhá úroveň, sekce čtyři a pět, pane,“ odpověděl Dakko. To znamenalo, že uvěznění vzbouřenci jsou mrtví. Až na pana Clingera, kterého zachránila prozřetelnost prostřednictvím prchlivosti pana Druckera.

„Rezervy kyslíku?“

Na tuhle otázku odpověděl Dray. „Bude tak právě stačit na obnovení atmosféry v lodi, pane, ale pak budou mít recyklátory co dělat.“

„To časem bude už jedno,“ podotkl jsem. Obrátil jsem se ke Gregorovi. „Pane Attani, zjistěte, kdo z posádky a cestujících přežil. Doneste mi seznam. Budu ve své kajutě.“

„Rozkaz, pane.“

„Šéfe, pokuste se co nejvíc odstranit následky. Pane Dakko, postarejte se o potřeby posádky, jak to půjde.“

„Rozkaz, pane.“

Vyrazil jsem do své kajuty. Už jsem si nedělal starosti s tím, že nechám můstek bez dohledu: moje práce tam skončila. Budeme žít, dokud dveře nepovolí, dokud nedojde jídlo nebo vzduch.

Pak přijde konec.

Na konci schodů jsem potkal paní Reevesovou, která se ztěžka opírala o hůl. Prohlídla si mě se zvláštním úsměvem. Čekal jsem.

„Takže jste nakonec měl přece jen pravdu vy, mladý muži.“

„Pravdu?“ Pokoušel jsem se vzpomenout si, o čem jsme to mluvili.

„S tou vojenskou disciplínou.“

„Loď to nezachránilo.“

„Žijeme.“

„Ale ne na dlouho,“ odpověděl jsem.

„O tom nerozhodujete vy,“ odsekla a pokračovala v cestě.

Otupěle jsem ulehl na lůžko. Bože, jak jsem stál o Vyzývatele, než mi ho sebrali. Ale vkročil jsem na něj beze cti a předpokládal, že na něm zemřu. Připadalo mi to vhodné. Ale ani v nejdivočejších snech jsem si nepředstavoval, že ta smrt bude mít takovouhle předehru.

Po nějaké době, protože jsem nevěděl, co jiného dělat, jsem vstal a sedl si k svému neposkvrněnému, leštěnému, zbytečnému stolku. Jak má člověk čekat na smrt, když si je jistý, že je nevyhnutelná, ale neví, kdy přijde?

„Má prostě žít,“ řekl otec téměř nahlas a tak blízko, že jsem skoro nadskočil. „Naše smrt je v rukou Boha Pána. Na tom se nemůže nic změnit.“

„To se ti snadno řekne,“ zavrčel jsem. „Ty nejsi na palubě.“ Vycítil jsem jeho nesouhlas a ignoroval jsem ho, ale věděl jsem, že má pravdu. Člověk musí prostě žít, dokud může. Musí plnit své povinnosti.

Tiché zaklepání na dveře; šel jsem otevřít. Gregor Attani zasalutoval a podal mi list papíru. „Říkal jste, abych vám to přinesl, pane.“

„Co?“

„Seznam obětí.“

„Kolik je jich?“

„Jen dva cestující, pane. Byli bez skafandrů v chodbě na třetí úrovni, když došlo k dekompresi.“

Ti měli ještě štěstí. „Ať pan Tyre zařídí uložení těl,“ řekl jsem unaveně.

Divně se na mě podíval. „Pan Tyre je mrtvý, pane. Zahynul v barkase. Snažil se –“

Zhroutil jsem se na přepážku, neschopen slova.

„Pane, není vám –“

„Ven!“

Když byl pryč, chtěl jsem si jít lehnout, ale pak mi připadalo snadnější zůstat, kde jsem byl, opřený o přepážku.

Promiňte, Philipe. Ale nesmíte se divit, že ztrácím přehled. Zabil jsem vás už tolik. Amandu. Nata. Námořníky. Cestující. Horňáky a tranďáky. Tolik, tolik.

Po chvíli jsem si otřel tvář a vyšel na chodbu, kde byl klid a prázdno. Cítil jsem, i když neslyšel, klidný a nerušený pulz motorů v podpalubí.

První úroveň se zdála být opuštěná. Prošel jsem kolem dveří ke kotvišti barkasy. Na jeho opačné straně byly dveře do skladišť. Nakoukl jsem na můstek. Přístroje tiše hučely a zaznamenávaly zbytečné údaje.

Zatoužil jsem po kávě. Cestou do důstojnické jídelny jsem minul klubovnu pro cestující na první úrovni. Z náhlého popudu jsem se zastavil a nahlédl dovnitř.

Walter Dakko seděl naproti svému synovi a držel ho za ruce. Oba beze slova vzhlédli. Něco jsem zamumlal a vycouval ze dveří.

Chlapec plakal.

Otcem jsem si nebyl jistý.

Udělal jsem si horkou a silnou kávu. Takovou, jakou jsem měl rád. Dychtivě jsem ji srkal shrbený u dřevěného stolu a čekal, až mě kofein trochu postaví na nohy.

„Pane, chcete, abych něco udělal?“

Prudce jsem se obrátil a polil si kávou košili. Gregor čekal.

„Nechoďte jako tichošlápek, kadete!“

„Já – ne, pane! Chci říct, rozkaz, pane.“

Výhružně jsem si ho změřil. „Co tak asi myslíte, že bych po vás měl chtít, pane Attani?“

„Já nevím – nechtěl jsem – promiňte, pane.“

„Tak mě sakra nechte být,“ zavrčel jsem.

Rozběhl se ke dveřím.

„Pane Attani!“ Zastavil se. „Omlouvám se.“ Polkl jsem svůj hněv. „Za své chování.“

„Ano, pane.“

„Dělejte, co chcete. Podívejte se, jestli nemůžete být nějak užitečný šéfovi nebo panu Dakkovi. Vyvolám vás, když vás budu potřebovat.“

„Rozkaz, pane.“ Zdálo se, že je za ty instrukce vděčný.

Zůstal jsem sám.

Když jsem umýval šálek a chystal se ho uložit, podíval jsem se do malého zrcadla nad výlevkou v kuchyni. Moje jizva byla rudá, jako by mě kárala. Seber se, přikázal jsem si. Byl jsi přece připravený zemřít. Tak to teď děláš. I teď máš povinnosti.

Namísto pokání jsem obešel obyvatelné části lodi. Všude mě vítali až dojemně. Posádka mi visela na rtech a mohla se přerazit, aby provedla všechno, co jsem řekl, jako kdyby nás moje rozkazy mohly zachránit před katastrofou. Cestující, které jsem potkal, se se mnou zastavovali, někteří mi dokonce potřásali rukou.

Obešel jsem uzavřené sekce druhé úrovně, které už nikdy nebudou znova otevřeny, a konečně jsem ukončil svou obchůzku. Toužil jsem po osamění, a tak jsem s nebývalou dychtivostí vešel na můstek a zabořil se do svého křesla.

„Co mi můžeš říct o skladišti, Kerrene?“ Nebyla to správná otázka. „Skladiště je dvě stě třicet metrů dlouhé, průměr dvacet čtyři metrů, zkoseno v úhlu –“

„Zruš to. Řekni mi, v jakém stavu je sklad teď.“

„Mám jen minimum informací o stavu lodi od kotviště barkasy na příď,“ odpověděl formálně Kerren. „Kdybyste mohl defúzovat aspoň na dobu, než –“

„Řekni mi, co VÍŠ, ty vyhořelá hromado čipů!“ Šokované ticho. „Poslední hlášení senzorů,“ začal upjatě, „naznačovala rozpad přídi a zhroucení trupu v předních dvaceti metrech skladiště. To bylo v 09.11 hodin. V 09.42 se střední senzory skladiště staly nefunkčními. Mohu jen usuzovat, že škody postupují a dosáhly tohoto bodu.“

„Které senzory ještě fungují?“

„To mluvíte o skladišti, kapitáne?“

„Ano.“ Slyšel jsem, jak mi cvakly zuby, a vůlí jsem uvolnil čelist.

„Přesnější formulace by usnadnily naši konverzaci," podotkl jedovatě. „Abych vám odpověděl, jen jeden. Vnitřní senzor na levoboku dosud funguje. Měli jsme senzor i na pravoboku, ale spojení bylo přerušeno při prvním proražení trupu. Funkční senzor je na trupu nad visutým můstkem, dvacet metrů před kotvištěm barkasy."

„Díky."

„Není vůbec zač, kapitáne." Mluvil se svou obvyklou zdvořilostí, takže jsem si nemohl být jistý, zda to má být sarkasmus. „Fakt, že senzor je funkční, naznačuje, že trup si v těchto místech dosud zachoval strukturální integritu."

„Díky," řekl jsem znova.

„Není zač," opakoval.

Chvíli jsem přemýšlel. „Kerrene, mohou naše senzory podat nějaké informace o vnější straně trupu?"

„V době, kdy funguje fúzní pohon, nikoli," řekl. „To přece musíte vědět."

„Kerrene, nejsme ve fúzi."

„Ale jsme, kapitáne."

„Kerrene, monitoruj stav fúzního pohonu."

Maličká pauzička. „Motor se hlásí jako nečinný, kapitáne."

„Takže –"

„Ale vnější čidla potvrzují fúzi. Čidla na motoru jsou tedy nefunkční, a jejich údaje se proto ignorují."

Povzdechl jsem. Kerrenovo naprogramování nepřipouštělo možnost jiné fúze než pomocí našeho motoru. Ostatně jsem si nebyl jistý ani tím, že takovou možnost připouští moje naprogramování. Čítač by se možná dal přeprogramovat, ale nebyl důvod to zkoušet.

Ztratili jsme víc než polovinu rostlin a zbývající potraviny uložené ve skladišti byly nedostupné, i když tři členové posádky, dva cestující a čtyři naši vězni byli mrtví, stejně to znamenalo smrt hladem. Naše recyklátory se snažily udržet v lodi dýchatelný vzduch. Dokud se neopraví potrubí, budou fungovat jen taktak.

Přitom jsme byli ve fúzi nebo v nějakém jí podobném stavu, hnali jsme se neznámým směrem zaboření do smrtelně nebezpečného a nepřátelského mimozemšťana.

A měl jsem hlad. Měli bychom zavést příděly zbývajícího jídla? Budeme vůbec žít tak dlouho, aby na tom záleželo? A jak dlouho může vydržet, i když příděly zavedeme?

Stiskl jsem interkom. „Pan Attani, pan Branstead, pan Dakko mladší na můstek."

První dorazil Emmett Branstead, který vypadal překvapivě svižný a v kondici. Od chvíle, kdy složil přísahu, shodil nějakých osm kilo a spolu s nimi i trochu své zarudlosti. Přesně tak, jak slíbil, plnil od chvíle, kdy nastoupil, se zarputilým odhodláním všechny rozkazy.

Vzápětí přišli i kadet a Chris Dakko.

„Potřebuji okamžitý přehled. Naše současná produkce potravin a zásoby ve srovnání se spotřebou při polovičních a třetinových dávkách. Určete, jestli dokážeme přežít, než vypěstujeme další. Proveďte výpočty a za dvě hodiny mi podejte hlášení. Pane Attani, vy samozřejmě velíte. Pokud jde o produkci, podřiďte se zkušenostem pana Bransteada. Pane Dakko, vy jim pomozte."

Teprve když odešli, uvědomil jsem si, že je to poprvé, co kadet Attani povede pracovní četu. Chvilku mi to dělalo starost, ale pak jsem si uvědomil, že na tom nezáleží.

+ + + + +

„…prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě."

Po modlitbě jsem se podíval nejdřív na manžele Reevesovy a pak na paní Ovaughovou a pana Fedeze. Ti všichni seděli u mého stolu. Pak jsem se rozhlédl dál, ke stolům obsazeným dalšími cestujícími. Ztichlé skupinky námořníků se pro útěchu shlukly k sobě. Řekl jsem: „Nebudu vám nic nalhávat o vážnosti naší situace. Je to beznadějné." Ozval se slyšitelný vzdech.

„Skoro jistě nám dojde jídlo dřív, než dokážeme vypěstovat dost, aby to nahradilo, o co jsme přišli. Při třetinových dávkách vystačíme nějakých devadesát dní.

Je určitá možnost, že při šetření a intenzivním zahradničení vydržíme až do chvíle, kdy dozraje dost jedlých rostlin, abychom z nich vyžili. Pan Branstead odhaduje, že abychom tak dlouho vyšli s nynější potravou, budeme muset dávky omezit natolik, že mnozí z nás zemřou i tak.“

Elena Bartelová zvedla ruku. Kývl jsem.

„A co – co těla?“ zeptala se.

Styděl jsem se sám před sebou, ale už mě to také napadlo. „Nebudeme si prodlužovat život tím, že bychom se uchýlili ke kanibalismu,“ odpověděl jsem pevně. „Těla byla odsunuta do strojovny ke kremaci.“

„Mohla by zachránit další životy!“

„Za cenu naší lidskosti. To nedovolím.“ Rozhlédl jsem se po místnosti. „Toto rozhodnutí už bylo učiněno a není předmětem diskuse.“ Díval jsem se jí do očí, dokud si neochotně nesedla.

„V každém případě je nepravděpodobné, že bychom žili tak dlouho, abychom umřeli hlady. Až se vynoříme z fúze, nebo spíš ještě dřív, bude loď pohlcena.“ Podíval jsem se přes stoly posádky k protější přepážce. „Rozhodl jsem se, že od příštího jídla bude Vyzývatel na třetinových dávkách, abychom se předem nepřipravili o možnost prodloužit si život. Budeme fungovat, jak to nejlépe půjde, až do konce. Kéž Bůh Pán požehná vám všem.“

Sedl jsem si za šokovaného ticha a zadíval se do talíře.

S monotónní pomalostí přešel i druhý den, pak třetí. Napětí pokleslo a život na lodi získal zase přízračné zdání normality. Všichni na lodi hýčkali sazeničky v zoufalém pokusu doplnit naše zásoby potravin. Ale jak spočítal oddíl Gregora Attaniho, neexistoval způsob, jak dostupné zásoby rozdělit tak, aby nás uživily až do nové sklizně. Deke bručel něco o tom, že bychom měli pár lidí nechat vyhladovět, aby ostatní mohli žít, ale rozhodl jsem se předstírat, že mu nerozumím.

Jak se dny táhly, seděl jsem na zmrtvělém můstku, díval se na temné obrazovky, listoval deníkem, uvažoval jsem nad sledem

hloupostí, které nás dovedly až sem. Kdyby byl admirál… Kdyby aspoň kapitán Hasselbrad… Kdybych odmítl velení a nechal se oběsit…

Naše pochmurné čekání už trvalo dvanáct dní. Klimbal jsem u pultu, když mě vzbudil Kerrenův hlas a blikající varovné světlo. „Zbývající senzor ve skladišti selhal, pane."

„Selhal?" opakoval jsem hloupě. „Cože? Jak?"

„Během poslední hodiny před selháním ukazoval zvýšení teploty o třináct stupňů Celsia, kapitáne. Dál už nic. Nemám žádnou možnost určit, jestli bylo přerušeno vedení, uvolněno spojení nebo jestli senzor přestal být funkční."

„Jaký je stav trupu ve skladišti?"

„Stav trupu vyvozuji z údajů senzorů, kapitáne Seaforte. Nemám nyní žádnou možnost určit stav trupu před kotvištěm."

„No dobře." Zíral jsem na pult. „Dveře z první úrovně do kotviště jsou bezpečné?"

„Správně."

„A dveře na protější straně kotviště, ty, co vedou do skladiště?"

„Údaje ze senzorů nejsou k dispozici, pane."

„No dobře," řekl jsem znova. Chtěl jsem se poradit s Drayem, ale ani on, ani nikdo z nás jsme nemohli nic dělat.

Uplynulo dalších deset dní. I když jsem ztratil jen pár kilo, tváře jsem měl propadlé a jizva na mé tváři byla výraznější.

Elena Bartelová požádala prostřednictvím Gregora Attaniho o rozhovor se mnou. Pustil jsem ji na můstek.

„Elron – pan Clinger a já – chtěli bychom se vzít."

Otevřel jsem ohromením ústa a zíral na ni, až se zarděla rozpaky.

„Vy si chcete vzít Elrona Clingera?" Tahle poznámka mi čest zrovna nedělala.

„Ano, pane."

Sňatky mezi členy posádky byly neobvyklé, ale ne nemožné. Námořníci potřebovali ke svatbě kapitánovo povolení, a v našem případě jsem také byl na palubě jediný, kdo byl oprávněn obřad provést. Manželé samozřejmě budou mít v kóji i nadále oddělená

lůžka, ale koneckonců vždycky byly k dispozici soukromé místnosti pro posádku.

„No, ehm, tak asi…“ Neměl jsem důvod jim povolení odepřít. „Jste si docela jistá… myslím panem Clingerem?“

„Naprosto, pane. Pan Clinger o svém předchozím životě hodně přemýšlel.“

„Tak dobře,“ kývl jsem. „Máte povolení. Kdy chcete, aby se obřad konal?“

„Co nejdřív. Nevíme – nevíme jistě, kolik času spolu ještě strávíme.“

„Dnes večer? Zítra?“

„Dnes večer by se to hodilo, pane.“ Znovu zrudla. „Děkuji vám.“

Po obřadu jsem přemýšlel nad tou ironií. Ona byla přinejmenším o deset let starší než on. Clinger si v přístavu nejspíš s chutí počínal tak, jak to obvykle námořníci dělávají. Ona přede mnou jednou připustila, že nikdy s nikým ani nechodila. Slečna Bartelová si potrpěla na dekorum; on byl rebel, který se pokusil zmocnit se lodi.

Snad budou šťastní. Šťastnější než Amanda a já.

Ať to byl svatební obřad a nevyslovená představa, co po něm bude následovat, nebo nějaká jiná příčina, té noci jsem poprvé od Amandiny smrti pocítil naléhavou touhu. Neklidně jsem sebou házel v posteli a byl jsem rád, když přišlo ráno.

+ + + + +

Uplynul už celý měsíc od chvíle, co jsme se zaryli do mimozemšťana. Řídili jsme se běžnou denní rutinou, která nám pomáhala přečkat šedé, nemilosrdné dny.

Gregor Attani žil sám v ubikaci a dychtivě plnil všechny úkoly, které jsem pro něj našel. Přišlo mi ho líto, a tak jsem porušil tradici, podle které kapitán předstírá, že kadeta vůbec nevidí, a každý den jsem s ním chvíli klábosil. Všiml jsem si také, že si povídá s Chrisem Dakkem, který vypadal nešťastný a deprimovaný.

Dray trávil většinu času ve strojovně. Napadlo mě, jestli nedal znova dohromady svůj destilátor, ale nepozoroval jsem žádné příznaky a usoudil jsem, že to raději nebudu zkoumat blíž. Jednoho dne jsem se rozhodl zahrát si s Kerrenem šachy a měl jsem z toho takové potěšení, že jsem z toho udělal každodenní zvyk: jedna partie ráno, druhá odpoledne. Když jsem jednou na Gregora ostře vyjel, kadet se naučil dát mi v tu dobu pokoj.

Kerren nehrál tak dobře jako Darla. Nebo Danny.

Pětatřicátého dne mi Dray sdělil, že Eddie Boss se mnou chce mluvit. Abych se vyhnul formálnosti můstku, pozval jsem ho do důstojnické jídelny, kde jsem na něj čekal s šálkem kávy. Díky Bohu Pánu za naše neomezené zásoby; horká tekutina tišila mé křeče z hladu a uspokojovala mou závislost.

Eddiemu se nechtělo říct mi, proč vlastně přišel. Čekal jsem tak trpělivě, jak jsem dokázal. Dokonce jsem mu i přikázal, aby si sedl; nezdálo se, že by to pomohlo. Prsty bubnoval na stůl, pohled měl zabodnutý do klína.

Pokusil jsem se ho vyprovokovat. „Co je Eddie podělanej, že nehanyká, he? Frája Eddie srab, že kápo nevyžvejkne, co?“

To vyvolalo váhavý úsměv. „Nejste žádnej tranďák, pane. Sem vám už povídal.“

„Třeba se učím být.“

Úsměv zmizel. „Nechtějte.“ Zaťal pěst. „Žádnej život, todlecto.“ Zachmuřeně zíral k palubě. „Sranda že povídáte. Sem vo tom chtěl hanykat – mluvit s váma.“

Čekal jsem.

Obrátil se na mě. „Že sem tranďák. Nedělejte z Eddieho prču, kápo, néni žádná sranda.“ Zaťal pěsti. „Vim že to nemá verka, ale ste mě učil číst a tak…“

Najednou se mi rozsvítilo, takže jsem pochopil, co asi přijde. Opatrně jsem ho pobídl: „Pokračujte, pane Bossi.“

Vyhrkl: „Byste mě moh učit nebejt jako tranďák? Nehanykat – nemluvit jako tranďák?“

„A jak byste se chtěl chovat?“ zeptal jsem se.

„Ne jako horňáci!“ prohlásil procítěně. „Ne jak pan Tyre nebo ten Chris Dakko. Spíš…“ Zarděl se. „Spíš jak vy.“ Oči nespouštěl ze stolu. „Vim že to nemá verka – jakože je to fuk, že

všici hodíme kopyta, ale sem chtěl – předtím jako…“ V rozpacích se odmlčel.

Nezván se mi před očima objevil obraz z klubovny pro cestující na Portii. Eddie se sklání nad stolem a snaží se s Amandou naučit písmenka.

„Předtím jsem chtěl,“ řekl jsem. „Ne 'sem chtěl předtím jako'.“

Zvedl oči, jako by se stal nečekaný zázrak. „Předtím jsem chtěl,“ vyslovil s velkou pečlivostí.

„Dvě hodiny dopoledne s Walterem Dakkem,“ řekl jsem. „Dvě hodiny odpoledne se mnou. Každý den.“

Několikrát polkl, než se odvážil promluvit. „Děkuju,“ zašeptal.

Později, když jsem to probíral s Walterem Dakkem, kývl, jako by to byla ta nejsamozřejmější žádost pod sluncem. „Tam jde o víc než o způsob, jak mluví,“ podotkl. „Jeho gesta. Jeho chůze. On nejde, on se kolíbá.“

„Je odhodlaný se učit.“

„Bylo by lepší, kdyby byl hrdý na to, co je, než aby se učil být něčím, čím není.“

Prudce jsem při tom pokárání vzhlédl, ale uvědomil jsem si, že to tak nebylo míněno. „Stojí o to víc než o cokoli jiného, pane Dakko, a já mám chuť mu to splnit.“ O svých důvodech jsem se nezmínil.

„Samozřejmě, pane.“ Ironicky se usmál. „Abych pravdu řekl, bude to výzva. Třeba ho dokážu naučit, aby se choval lépe než Chris.“

„Třeba,“ řekl jsem neutrálně. Po chvíli jsem využil příležitosti: „Jak se vede Chrisovi?“

„Usmířili jsme se,“ bylo všechno, co odpověděl. Nenaléhal jsem. V příštích několika dnech jsem je několikrát viděl spolu.

Dray musel naše přetížené recyklátory na čas vypnout kvůli opravám. Jedno úzkostné půldne jsme používali vzduch v lahvích. I potom to recyklátory nezvládaly. Naše atmosféra se zhoršovala, ale tak pomalu, že to ještě nějakou chvíli nebude znát. Třeba nám dřív dojde jídlo.

Ale i přesto jsme žili ze dne na den, protože náš konec nebyl ještě jasně v dohledu.

Zrovna jsme usedli k večeři, když se rozječel poplach. Vyletěl jsem ze židle a hnal se na můstek.

Kerren donekonečna opakoval své varování: „Dveře z kotviště barkasy do skladiště povolily! Dekomprese v kotvišti!“ Teď nás od konce oddělovala jen šířka kotviště. Vypnul jsem poplach.

+ + + + +

Přišel čtyřicátý den.

Už to dlouho nepotrvá.

Gregor Attani, vyhublý a se zapadlýma očima, stál přede mnou a nervózně si mnul ruce. Ty drobky rozhovoru, které jsem mu uštědřoval, sice dychtivě chytal, ale začít první se nikdy neodvážil. Až teď.

„Pane, myslíte…“ polkl a rychle pokračoval: „Je nějaká šance, že bych se mohl stát praporčíkem, pane, dřív než…“ Selhal mu hlas.

Viděl jsem nešťastný pohled v jeho očích a suše jsem se zeptal: „Co myslíte, budu potřebovat praporčíky, pane Attani?“

Začervenal se. „Ne, pane. Omlouvám se.“

V duchu jsem sám sebe proklel. Co jsem to udělal?

Vážně jsem si ho měřil a přitom jsem uvažoval: „Chcete, abych vám tu hodnost prostě daroval?“ zeptal jsem se nakonec. „Nebo si ji chcete zasloužit?“

„Zasloužit,“ odpověděl bez váhání.

„Philip – pan Tyre vás učil navigaci, viďte?“

„Ano, pane. Teď jsem si procházel učebnice sám a snažil se to pochopit.“ Bodlo mě u srdce, protože jsem si vzpomněl na Dereka Carra, jak dělal totéž.

„Vaše chování je příkladné, pane Attani. Jsem přesvědčen, že jste teď už natolik zralý, že můžete být důstojníkem. Studujte navigaci. Pokusím se vám pomoci, i když přiznám, že nepatřila k mým nejsilnějším předmětům. Naplánuji vám cvičení s Kerrenem. Dvě hodiny denně strávíte se šéfem a budete se učit

principy fúzního motoru. Zbavuji vás všech ostatních povinností, dokud svá studia nedokončíte.“

„Děkuji, pane.“ Zasalutoval tak, že by se za to nemuseli stydět na Akademii, a odešel. No, to málo jsem mu dát mohl. Admiralita se o tom nedozví, a kromě toho mi už bylo jedno, jestli by to schválili.

Měl jsem teď celé dny co dělat; ráno astronavigace s Philipem, lekce s Eddiem Bossem odpoledne, a mezitím mé pravidelné partie šachu. Občas, po našem skromňoučkém jídle, jsem šel do klubovny cestujících a povídal si tam s Annie, Jonie, manželi Reevesovými. K svému překvapení jsem zjistil, že jsem skoro spokojený. Obzvlášť Annie se zdála docela milá, když si člověk odmyslel její pouliční zvyky.

Nálada smíření se zřejmě šířila; lidé doplňovali deníky, studovali staré jazyky, koukali na holo, která vždycky chtěli vidět. Tyto činnosti odváděly mysl od hladu. O našem blížícím se konci se podle nepsané dohody nemluvilo. Usoudil jsem, že pokud začnou povolovat dveře z kotviště, nemá cenu oblékat se do skafandrů a prodloužit si život o pár hodin kyslíkovou lahví. S trpělivostí, která mě samotného překvapovala, jsem tedy čekal na příští, tentokrát už konečný postup rozpouštění.

Mezitím se Eddie Boss naučil udělat dlouhou pauzu, než promluvil, zvládnout gramatiku a překonat primitivní dialekt. S Walterem Dakkem se cvičil v etiketě. Jestli se to ostatním transpopům zdálo směšné, rychle se naučili nedávat to najevo, protože vybuchl stejně snadno jako dřív.

Ze soucitu jsem se snažil co nejvíc zaměstnat Chrise Dakka a přidělovat jsem ho k pracovním četám a nedůležitým projektům. Choval se teď s otupělou poslušností a jeho hrůza se zračila jen v občasném nekontrolovaném výrazu tváře.

„Má hrozný strach ze smrti,“ řekl mi jeho otec.

„Ano.“ Nenapadla mě žádná útěcha. Jednou večer, když jsem seděl v rohu knihovny, Chris se náhle a nečekaně rozplakal. My – jeho otec, ostatní cestující i já – jsme v rozpacích znehybněli. Až Jonie k němu šla, přivinula si jeho hlavu na prsa a nakonec si ho odvedla utěšit do soukromí. V duchu jsem na její hlavu svolával požehnání Boží.

+ + + + +

„Manévrovací trysky, prosím, pane.“

„Rozkaz, máte energii,“ odpověděl Dray ze strojovny.

Gregor seděl prkenně u pultu službukonajícího důstojníka, zatímco já jsem seděl vedle něj s obvyklým rituálně zamračeným výrazem ve tváři. Tyto manévry jsem už absolvoval s Alexim Tamarovem, Derekem Carrem, Philipem Tyrem a Rafem Treadwellem, a v tom, jak dělat zlého muže, jsem se už docela dobře vyznal.

Gregor se olízl. „Směr nula pět osm stupňů, vpřed dvě třetiny.“

„Dvě třetiny, rozumím, pane.“ Monitory svědomitě naznačily vzrůst výkonu motoru. Všechno to byla samozřejmě simulace. Už jsme nebyli loď s vlastním pohonem.

„Sklon patnáct stupňů.“

„Patnáct stupňů, rozumím.“

Gregor manévroval loď do takové pozice, aby mohla fúzovat, do hypotetického mezihvězdného prostoru, daleko od jakýchkoli překážek. Praporčík má víc než dost času učit se jemnostem pilotáže. Mně šlo jen o to, zda Gregor pochopil principy navigace.

„Loď připravena k fúzování, pane.“ S očekáváním se na mě podíval; jeho úzkost prozrazovalo jen zpocené čelo.

„Uspokojivé, kadete,“ řekl jsem nabručeně. Vypnul jsem simulaci a hvězdy z obrazovek zmizely. Pak jsem se usmál. „Velmi dobré, Gregore.“ Potěšeně se rozzářil, ale pak se rychle vrátil k prkenné důstojnosti svého postavení.

To odpoledne jsem Kerrena dvakrát porazil v šachu. Druhou partii vzdal ještě dřív, než jsem já jasně viděl, že jsem vyhrál.

Byl třiapadesátý den.

V klidných chvílích mezi lekcemi s Gregorem a s Eddiem a mezi partiemi šachu jsem se zabýval doplňováním deníku pro případ, že by se trosky Vyzývatele někdy našly. Nebyl jsem si vlastně jistý, proč se s tím namáhám; neměl jsem ani ponětí, jestli se vůbec vynoříme v naší galaxii.

Uplynulo dalších sedm dní. Paní Ovaughová zemřela ve spánku; podvýživa k tomu jistě přispěla.

Dokonce ani velké množství kávy nezmírnilo mé vyčerpání. Ztratil jsem další tři kila a vypadal jsem příšerně.

Spal jsem ve své kajutě, když mě prudce vzbudil interkom. „Kapitán na můstek, prosím.“ Chvilku jsem byl dezorientovaný a nedokázal jsem si ten hlas zařadit. Pak jsem si uvědomil, že je to Kerren, ale poplachové sirény se nerozječely. Bylo mi to divné. Rychle jsem se oblékl a spěchal na můstek.

„Prosím o radu, zda současná situace vyžaduje vyhlášení poplachu,“ řekl. „Dveřní senzor ukazuje abnormální teplotní údaje v kotvišti barkasy.“

„Abnormální?“

„Vyšší, než by se dalo čekat, pane. Stoupají velice pomalu už několik dní –“

„A proč mě tedy budíš teď?“ chtěl jsem vědět.

„A teplota v kotvišti barkasy stoupla za poslední hodinu o celý jeden stupeň.“

„Aha.“ Musel jsem si sednout. Srdce mi prudce bušilo.

„Kdybyste defúzoval, pane, mohli bychom určit příčinu.“

„Nemůžu defúzovat, Kerrene.“

„Defúzuje se tak, že se vypne fúzní motor.“

„Tak to zkus,“ pobídl jsem ho.

„Víte sám, že nemůžu,“ odpověděl vyčítavě. „Hlásiče neodpovídají. Ukazují, že motor je mimo povoz.“

„To je tím, že skutečně JE mimo provoz.“

„Odmítání skutečnosti naznačuje ne zcela normální stav mysli, pane.“

„To ti děkuju.“

„Není zač, pane.

Mohl bych nechat vyztužit dveře do kotviště, ale jestli se kyselina blíží k našemu kotouči, může si vybrat kterékoli místo, nejen dveře.

„O kolik stupňů se ještě může teplota zvýšit, aniž by to senzor vyřadilo?“

„O osm stupňů, pane.“

Usoudil jsem, že to je jistá útěcha. Pak jsem usoudil, že není.

„Spusť poplach, jestli teplota vystoupí o dalších pět stupňů.“

„Rozkaz, pane. A co mám vyhlásit? Bojový poplach?“

„Všeobecný a nebezpečí dekomprese.“ Neměli jsme žádné zbraně, ani s kým bojovat.

„Dobře, pane. Přeji dobrou noc.“

Přibouchl jsem za sebou dveře a šel do své kajuty. Ruka mě ještě dlouho svrběla.

Přeji dobrou noc. Kdyby to tak byl praporčík.

21.

Další tři dny uplynuly bez příhod. Pak ke mně přišel Walter Dakko a tvářil se vážně. Neobřadně jsem ho pozval do své kajuty. „Nesu petici, pane.“

„Už zase?“

„Ano.“ Z jeho úsečnosti jsem pochopil, že nastaly potíže.

„Tak povídejte.“

„Všichni se shodují v tom, že naše situace je zoufalá. Velká část posádky chce, abyste zkusil zapnout fúzní motor.“

„Cože?“ zvedl jsem se.

„Spustit motor a zkusit, jestli bychom se tak nedostali zpátky do normálního prostoru.“

„Dobrý Bože.“ Neřekl nic.

„Kdo za tím stojí?“ povzdechl jsem si. „Nejsem si jistý, kde ta myšlenka vznikla. Ale teď už ji podporují skoro všichni kromě mě, Chrise a Eddieho Bosse.“

„Zase jste Chrisovi vyhrožoval?“ Nevesele se usmál. „Ne, pane, tentokrát došel k tomu závěru sám.“

„A k jakému závěru?“

„Že kdybychom se pokusili fúzovat, zabilo by nás to.“

„Nebo vystřelilo do jiné galaxie. Nemůžeme fúzovat naslepo, dokonce i kdybychom mohli fúzovat vůbec!“

„Ano, pane.“

„Pojďte si promluvit s Drayem.“ Sešli jsme do podpalubí do strojovny.

Šéf nás lhostejně vyslechl a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Jeden z těch chuchvalců, které po nás ty ryby hodily při posledním útoku, prožral stěnu šachty. Generovat N-vlnu prostě nejde, dokonce ani pokřivenou ne. To jediné, čeho dosáhneme, bude, že se šachta přehřeje a motory nejspíš vybouchnou. A to ještě budeme mít štěstí.“

„Víte to jistě?“

„Vím to jistě.“ Změřil si mě skoro vztekle. „Zapnu motor, jenom když od vás dostanu písemný rozkaz. Neočekávám, že bychom spolu pak ještě měli možnost zhodnotit výsledek.“

„Nemám ani v nejmenším v úmyslu startovat motor, Drayi. Sejdeme se v kóji posádky za hodinu. Pane Dakko, svolejte posádku.“

Celou tu hodinu jsem se užíral netrpělivostí. Pak jsem předstoupil před námořníky. „Šéfe, řekněte jim, co by se stalo.“

„Především by se nám doslova vypařily stěny šachty. Přehřáli bychom motory. Už teď máme sotva dost energie, abychom udrželi v chodu základní životní systémy. Pokud jde o navigační důsledky, nemám nejmenší ponětí, jak by to dopadlo, a stejně tak ho nemá ani nikdo jiný.“

Ostře jsem se zeptal: „Nějaké otázky?“

Jak se dalo čekat, předstoupila Elena Bartelová. „A co se s námi stane, když motory nenastartujeme, pane?“

Byl jsem nucen odpovědět: „Zemřeme.“

„Kdy, pane?“

„To nevíme. Asi za dva týdny začneme skutečně hladovět. Pokud loď zůstane nedotčená.“

„Ví někdo, jestli ryba bude moci zůstat ve fúzi, když zapneme motory?“

Bez obalu jsem řekl: „Nevím ani, jestli bude ryba dál existovat, když zapneme motory. Energie, kterou vyprodukujeme, se N-vlnám nebude podobat ani trochu.“

„Ale rybu by to mohlo donutit defúzovat.“

„To nevíte, paní Bartelová. A nedá se odhadnout, jak pravděpodobné to je.“

„A co můžeme ztratit?“ Posádka za ní souhlasně kývala. Všiml jsem si, že Elron Clinger se na ni smutně dívá, ale nepokouší se zasahovat.

„Naše životy, a to okamžitě.“

„My si myslíme, že to za to riziko stojí,“ odporovala vzdorně.

„Já ne. A vy o tom nerozhodujete.“

„Já jsem neřekla, že o tom rozhoduji,“ odsekla chladně. „Proto jsme podali petici a nikoli žádali.“

Soustředil jsem se na to, co říkala, a ne jak to říkala. „Dobře. Tím naše schůzka končí. Šéfe, kadete, pojďte se mnou.“ Odešel jsem tak důstojně, jak jsem dokázal.

Brzo nato jsme snědli poslední konzervované potraviny a museli jsme se začít spoléhat jen na svou skromnou úrodu. Nebylo jí dost.

Padesátý sedmý den Gregor Attani nabídl svou večeři panu Reevesovi, který ji odmítl. Podrážděně jsem kadetovi rozkázal, aby okamžitě snědl do posledního sousta všechno, co dostal. Moc toho nebylo; slabá polévka a trochu vařené zeleniny, od každého pár lžic.

Ten večer jsem se ve své kajutě modlil k Bohu Pánu, aby neprodlužoval naše trápení.

Celý den jsem nebyl schopen myslet téměř na nic jiného než na jídlo. Naše pokrmy, většinou převařená voda se slabým roztokem živin, nebyly v žádném směru uspokojivé. Disciplína posádky se začala rozpadat a docházelo ke rvačkám. A bylo by jich ještě víc, kdyby všichni nebyli dlouhým hladověním zesláblí.

Já jsem se utíkal na můstek, k nekonečným partiím šachu. Přehrával jsem si zahájení znova a znova a zkoušel drobné variace po šestém nebo sedmém tahu. Připadalo mi, že by se dalo něco dělat se střelcem na dámském křídle, kdybych jen dokázal probrat všechny možnosti. Ale byl jsem tak strašně unavený, tak hladový.

Zrovna jsem se hluboce zabral do přemýšlení, když zapraskal interkom. „Můstku, hlásí se strojovna. Máme tady, ehm, potíže.“ V Drayově hlase bylo jasně znát napětí.

Unaveně jsem se odtrhl od šachovnice. „Co se děje, Drayi?“

Odpověděl mi jiný hlas. Elena Bartelová. „Nastartujeme motor.“ Vyletěl jsem ze sedadla. „Cože? To nemůžete!“

„Musíme, kapitáne. Je mi líto. Je to naše jediná šance.“

„Drayi, vyhoďte ji odtamtud!“

„To nemůže,“ řekla klidně.

„Drayi!“

„Ano, pane. Mám ruce svázané za zády. Omráčila mě, pane, nějakým kusem trubky. A má velký nůž.“

Řekl jsem: „Nemůžete motor spustit. Je zablokovaný z můstku.“

„Zapojila jsem ho přímo, mechanicky, kapitáne. Aspoň myslím, že ano.“

Snažil jsem se zpomalit divoké bušení svého srdce. „Co vlastně chcete, paní Bartelová?“

„Nic. Spustím motor. Chtěla jsem, abyste byl připravený, až se vynoříme z fúze.“

„Počkejte.“

Její hlas byl neoblomný. „Čekat nemá cenu, pane.“ Zoufale jsem hledal slova. „Má, má. Nezkoušejte motor prostě nějak spustit, aspoň se přesvědčte, že jsou správně nastavené odrazné plochy! Chcete přece dosáhnout plného výkonu napoprvé; další pokus už nejspíš mít nebudete.“

„To mi může ukázat Dray.“

„Ne!“ zařval jsem. „Je to moje loď! Ukážu vám to sám!“

Pohrdlivý smích. „Ne, kapitáne Seaforte. Tak hloupá nejsem. Máte zaslouženou pověst velice vynalézavého podvodníka.“

„Nepodvedu vás.“ Hrabal jsem se v sejfu, interkom jsem si přitom přidržoval hlavou a ramenem.

„To máte pravdu, pane. Nebudete k tomu mít příležitost.“

Řekl jsem pomalu a jasně: „Nespouštějte motor, dokud nenastavíme odrazné plochy. To je rozkaz.“

Žádná odpověď.

Zhluboka jsem se nadechl. „Eleno, chci přijít dolů a dohlédnout na to. Přísahám vám před Bohem Pánem: nepokusím se vás podvést, neublížím vám, nebudu se vám do toho nijak plést a prominu vám všechno, co děláte. To přísahám při milosti Boží. Chápu vaše zoufalství. Možná to tak bude nejlepší.“

„Vy to skutečně chápete, pane?“ Řekla to toužebně.

„Ano. Prosím, nechte mě přijít dolů.“ Zavřel jsem sejf.

„Tak dobře. Ale nezapomínejte na ten nůž, co držím Drayovi na krku. Použiju ho, jestli se o něco pokusíte.“

„Už jsem vám přísahal, že se do toho nebudu plést,“ vyjel jsem.

Pauza. „Tak dobře.“

Když jsem vyrazil do podpalubí, řítil se po schodech nahoru Gregor Attani. „Slyšel jste pane? Co chce –“

„Ano.“

„A co budete –“

„Mlčte, kadete.“

Slyšitelně sklapl ústa. „Rozkaz, pane.“

„Počkejte na můstku, kdybych vás potřeboval.“

„Rozkaz, pane.“ Nechal jsem ho tam.

Na konci schodů čekal Walter Dakko. „Omlouvám se, pane. Měl jsem vědět –“

„Stalo se.“ Cestou ke strojovně jsem se na něj krátce usmál. „Kdo ještě v tom jede?“

„Kovaks a Jokko jí pomáhali přepadnout strojovnu, pane. Ale trvala na tom, že vevnitř bude jen ona sama.“

„A kde jsou teď ti ostatní?“

Zachmuřeně odpověděl: „Ve vězení. Měl jsem pomocníky. Chrise, Eddieho Bosse, Emmetta Bransteada. Hlavně Eddieho.“

„Dobře.“

„Pane, slyšeli jsme vás v reproduktoru na chodbě.“

„Ano.“

„Pane, vaše přísaha. Chcete ji nechat –“

„Pane Dakko, rozkazuji vám mlčet.“

„Rozkaz, pane.“ Uposlechl okamžitě a já jsem mu za to byl vděčný.

„Počkejte tady, za ohybem chodby. Ať vás od strojovny není vidět.“

„Rozkaz, pane.“

Zašel jsem za roh. Postávalo tam jen pár členů posádky, mezi nimi Elron Clinger, který nešťastně přešlapoval z nohy na nohu jako kluk, který si potřebuje ulevit.

„Moc mě to mrzí, kapitáne. Já jsem jí to povídal, fakt, povídal jsem jí, ať to nedělá! Ale vůbec mě neposlouchala!“

„Uhněte mi z cesty.“

„Povídal jsem jí, že to není správný, když jste nám tak věřil a vůbec! Moc mě to mrzí.“

„Uhněte!“ Odstrčil jsem ho.

„Moc mě mrzí, co udělala!“ Potřeboval, abych to věděl a abych dal najevo, že to vím.

„Chápu, Clingere,“ kývl jsem unaveně. „Jděte stranou.“

„Rozkaz, pane. Prosím vás, nezlobte se na ni. Ona to nechápe, to není jako se mnou, já jsem byl dlouho v posádce.“

Ignoroval jsem ho a zabouchal na dveře. „Paní Bartelová, to jsem já. Otevřete.“

„Co chcete dělat?“ zeptala se podezřívavě.

„Nic. Přísahal jsem vám. Žádné triky. Jen vám pomůžu nastavit odrazky. Jsem sám a neozbrojený.“

„Tak dobře.“ Dveře se otevřely.

Dray sklesle seděl na lavici, ruce svázané za zády. „Promiňte, pane,“ zamumlal.

Elena Bartelová mu držela nůž na krku. „Zavřete ty dveře a zamkněte je, prosím.“ Její hubená, kostnatá postava byla viditelně strnulá napětím.

Udělal jsem to. „Tak se do toho dáme?“

Změřila si mě, chvíli uvažovala a pak kývla. „Omlouvám se, skutečně se moc omlouvám, ale někdo musel něco udělat.“ Dívala se na mě s nešťastnou prosbou v očích.

Kývl jsem. „Vzpoura ale není odpověď.“

„Možná žádná odpověď neexistuje,“ řekla Elena. „Ale musíme to zkusit. Můžete to pochopit?“

„Chápu to.“

„Předpokládám, že mi neodpustíte?“ zeptala se toužebně.

„Ne,“ odpověděl jsem stručně. „Ale prominu vám to.“ Ukázal jsem rukou: „Tak pojďte na to.“

Elena sklonila nůž. „Odrazné plochy se ovládají odtamtud, pane.“

„Já vím.“ Vytáhl jsem ze zadní kapsy laserovou pistoli a střelil ji do srdce. Elena se zkroutila a padla. Dray vykřikl.

Nůž zazvonil o palubu. Zvedl jsem ho a čekal, až se mi přestane točit hlava. Pak jsem Drayovi přeřízl pouta.

Odhodil jsem nůž na stůl. „Zlikvidujte to tělo.“ Obrátil jsem se ke dveřím, překročil loužičku Eleniny krve.

Dray byl popelavý. „Pane – vy – totiž říkal jste –“ zarazil se.

„Nějaký problém, šéfinženýre?“

„Ne, pane! Vůbec ne, pane! Já – prosím, odpusťte mi.“

„Dobře.“ Otevřel jsem dveře.

Elron Clinger se krčil u přepážky na opačné straně chodby. Nahlédl dovnitř a v hrůze strnul. Jeho tvář se zkřivila. Vykročil jsem ke schodišti.

„Já jí to povídal!“ kvílel a bil se pěstí do stehna. „Bože dobrý, já jí to povídal, ať to nedělá!“ Hruď se mu začala otřásat vzlyky. „Eleno! Co teď budu dělat, miláčku? Co teď budu bez tebe dělat!“ Rozběhl se za mnou a blábolil: „Kapitáne, co budu dělat? Ona mě měla ráda! Ona byla jediná, kdo mě v mým celým životě měl rád! Co teď se mnou bude?“

Naštěstí se objevil Walter Dakko. Clingerův žal dozněl v dálce. Stoupal jsem po schodišti nahoru. Minul jsem můstek a pokračoval do své kajuty. Svlékl jsem si sako a pověsil ho na ramínko. Umyl jsem si tvář. Osušil jsem se ručníkem. Štítivě jsem se podíval do zrcadla.

Zamkl jsem dveře a zhasl světlo. Lehl jsem si na lůžko. Byl šedesátý třetí den.

+ + + + +

Šedesátého pátého dne jsem seděl u svého pultu a zíral na temnou obrazovku.

„Nechcete trochu čaje, pane?“ zeptal se Gregor Attani chraplavě.

„Ne.“

„Nebo bych vám donesl šálek kávy.“

„Ne.“ Cítil jsem se velice unavený a velice slabý. Nebýt Waltera Dakka, byl bych zůstal na svém lůžku až do konce. Celé dva dny mi opakovaně chodil klepat na dveře. Neotvíral jsem. Nakonec přiložil ke dveřím ústa a oznámil mi, že jestli neotevřu, přinese si laser a prořízne dveře.

Nechal jsem ho, aby mě z mé kajuty dovedl do důstojnické jídelny, a vypil jsem šálek tekutiny téměř připomínající vývar. Pak jsem se učesal a šel na můstek. Každý den jsem se přistihl, jak si rovnám kravatu, popotahuji sako, jak toužím umýt si ruce a obličej. Znova a znova.

Gregor mě hlídal jako kvočna. Nevšímal jsem si toho. Ani to, jak nepokrytě byl nešťastný, se mnou nepohnulo. Snažil jsem se vymyslet nějaký úkol, který by ho odvedl jinam, ale připadalo mi to jako přílišná námaha.

Prohlédl jsem deník a ověřil si, že zápisy jsou aktuální. Na tom jsem trval. Všechno teď muselo být v pořádku, všechno připraveno.

Vzpomněl jsem si ještě na něco, co jsem neudělal. „Kadete."

„Ano, pane?"

„Postavte se do pozoru."

„Rozkaz, pane." Poslechl okamžitě a bylo na něm znát, že je nervózní.

„Prohlížel jsem deník."

Na to nemusel odpovídat, ale řekl: „Ano, pane."

„Dokončil jste inženýrský kurz s Drayem."

„Ano, pane."

„A navigaci jste studoval uspokojivě."

„Děkuji, pane."

„I když vaše chování nebylo vždycky vzorné, zvlášť zpočátku, jsem teď přesvědčený, že chápete, co se od vás žádá, a že budete plnit své povinnosti."

„Děkuji, pane."

„Kerrene, zaznamenávej. Proto já, kapitán Nicholas Seafort, jmenuji kadeta Gregora Attaniho praporčíkem námořní služby vlády Spojených národů, z milosti Boží."

„Děkuji, pane!" V tváři byl rudý, ale zůstal stát bez hnutí.

„Pohov." Uvolnil se a jeho vyhublá tvář pomalu rozkvetla úsměvem. Nemohl jsem na tom skončit. „Gratuluji, praporčíku."

„Děkuju mockrát, pane."

Odpověděl jsem mu krátkým úsměvem. „Nebude vám, doufám, vadit, když vynecháme tradici poslední noci, ka- totiž praporčíku Attani. Samotná naše situace je už tak těžká, že další šikanování by bylo nesnesitelné." Po chvilce jsem dodal: „Vyzvedněte si od pana Dakka stevardovy klíče a najděte si příslušnou uniformu. Praporčík nosí modrou, ne šedou."

„Rozkaz, pane!" Zasalutoval nádherně. Obrátil se a vyšel z můstku.

Znovu jsem se vrátil ke své otupělé strnulosti. Hodiny ubíhaly.

„Nechcete si zahrát šachy, pane?“ ptal se Kerren.

„Ne.“

„Stalo se něco?“

„Starej se o sebe!“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl smutně.

Uvědomil jsem si, jak moc mi chybí Danny, čítač Portie. Kerrenova nadměrná úslužnost mě odpuzovala, zatímco Dannyho naivní drzost byla sice iritující, ale zároveň přitažlivá.

„Mají čítače duši, Kerrene?“

Mlčel víc než vteřinu. „O té otázce nemám referenci, pane.“

„Četl jsi Bibli?“

„Obsahuji několik jejích verzí, kapitáne. Analyzoval jsem je, ale bez užitečných výsledků.“

„Hm.“

Dlouho bylo ticho. „Vy máte duši?“ zeptal se pak.

„Ano. Zatratil jsem ji.“

„Jak to?“

„Porušil jsem přísahu. Přísahal jsem, abych klamal, a věděl jsem předem, že nehodlám přísahu dodržet.“

„Nejsem vybavený k diskusím o teologii, pane.“

„To se mi ulevilo.“

„Prosím?“

„To nic.“

„Usoudil jsem, že pravděpodobně nemám duši v tom smyslu, jak ji definujete, pane.“

„Díky.“ Vstal jsem. „Budu ve své kajutě. Zavolej mě, když to bude nutné.“

„Rozkaz, kapitáne Seaforte. Mimochodem, teplota dveří se zvýšila o další dva stupně.“

Polkl jsem. „Víš, kde mě najít.“

Padl jsem na lůžko. Zimnice se střídala s mrákotnými stavy a převalováním ve vlastním potu.

Ležel jsem v posteli po celý zbytek dne a polovinu dalšího. Walter Dakko přivedl Gregora a Annie, aby se o mě starali. Snažil jsem se je odstrčit.

„Pusté, pán Dakko, já doňho dlabenec nacpu.“ Annie mi přistrčila lžíci. Odvrátil jsem se, ale ona mi násilím nalila tekutinu mezi rty a byla menší námaha polknout než se s ní prát. Za chvilku už jsem hltavě chlemtal horký vývar, silnější, než jsem měl v posledních několika týdnech. Pak jsem se obrátil a usnul. Když jsem se vzbudil, byl jsem sám.

Čas ubíhal. Gregor mi donesl další vývar, který jsem přijal bez protestů. Dopotácel jsem se ke stolu a právě jsem dojídal poslední lžíce, když se ozvaly sirény všeobecného poplachu.

Podívali jsme se s Gregorem na sebe. „Tak je to tady,“ řekl jsem otupěle.

Gregor se se zakňučením odvrátil, pak se sebral. „Promiňte, pane.“

„Pomozte mi do saka. Půjdu na můstek.“

„Budete si brát skafandr, pane?“

„Ne. Raději ne.“

O celou věčnost později se dveře otevřely a já jsem se ztěžka dovlekl ke svému pultu. Měl jsem horečku a poplachové signály mi rvaly uši. Sáhl jsem po tlačítku a nastalo ticho.

„Kerrene, podej hlášení.“

„Strojovna defúzovala, pane. Vypadalo to, že nikdo není na hlídce.“

„Cože?“

„Defúzovali jsme a jsme v normálním prostoru. Když dovolíte, měl byste si skutečně vážně promluvit se šéfinženýrem, pane. Je krajně nezodpovědné defúzovat, aniž –“

„Mlč!“ Sáhl jsem po interkomu. „Šéfe?“

Dray odpověděl. „Ano, pane, tady jsem.“

„Co se děje?“

„Tady dole nic, pane. Ničeho jsme se nedotkli.“

„Kerrene, co říkají vnější senzory?“

„Záďové senzory ukazují, že jsme v normálním prostoru. Žádné stopy po mimozemšťanech. Protože nemám referenční koordináty, bude chvíli trvat, než určím naši polohu. Příďové senzory nejsou funkční.“

„Pomohly by příďové senzory určit naši pozici?“

„Ano, kapitáne. Nebo můžete loď otočit.“

„To nemůžeme; palivové nádrže jsou úplně suché. Praporčíku, vy jste ještě nikdy nebyl sám venku.“

„Ne, pane.“

„Jděte dolů, najděte někoho z původní posádky, kdo venku byl. Oba obléknete skafandry, vystoupíte záďovým průlezem a odmontujete širokopásmový záďový senzor na levoboku a namontujte ho na příď před kotouče.“

„Rozkaz, pane.“

„Pořád mějte ve skafandru zapnuté radiové spojení.“

Za půl hodiny se už hmoždili po trupu se záďovým senzorem. Netrpělivě jsem čekal. „Podívejte se dopředu, Gregore. Vidíte něco?“

„Nevidím dál než na kraj kotouče, pane. Zakrývá mi příď. Za chvilku jsem tam.“

„Můstku, hlásí se strojovna.“

„Co je, pane Tzee?“

„Já – já myslím, že byste si měl něco poslechnout, pane.“

„Poslechnout co?“ zeptal jsem se podrážděně.

„Zachytili jsme něco divného.“

„Bože můj!“ vykřikl Gregor.

„Co je, praporčíku?“

„Ryba. Trup. Celý předek lodi.“

„Příď.“

„Chci říct příď. Bože Pane!“

Nervózně jsem poklepával prsty o okraj pultu. „Aspoň jeden z vás by mi už měl říct, co se děje,“ zavrčel jsem výhružně.

Pan Tzee řekl: „Kapitáne, nebudete tomu věřit –“

Simulbrazovka se rozsvítila, jak se zapojil nový senzor. Zajíkl jsem se. Gregor namontoval kameru na příďové straně první úrovně a obrátil ji dopředu. Celou obrazovku vyplňovala pulzující hmota ryby, do které jsme vrazili. Zbytky našeho trupu, roztavené a spečené, mizely v jejím boku. Trup obklopoval vyvýšený val nehybné protoplazmy. Uvědomil jsem si, že mi připomíná strup. Kůže ryby vypadala šedá a nezdravá.

Zatímco jsem rybu sledoval jako hypnotizovaný, začalo se pomaličku vytvářet chapadlo.

Našel jsem hlas: „Zmizte od toho, Gregore!“

„To si pište, pane!“ V duchu jsem si poznamenal, že ho musím později napomenout, a pak jsem si uvědomil, jaká je to hloupost.

Kerren otáčel kamerou kolem dokola. Motala se mi z toho hlava.

„Nech toho!“

„Promiňte, pane. Vkládání dat.“ Když čítač skončil, zaměřil znova kameru na rybu.

Chapadlo přestalo růst. Tečky a kroužky protoplazmy v kůži ryby jako by odlétaly od strupovité díry v jejím boku. A pak se před mýma očima přestala hýbat úplně.

Pulzování ustalo. Něco základního bylo zřejmě pryč.

„Kapitáne, dovolte mi něco pustit do reproduktoru!“

„Cože? Ano, pusťte, pane Tzee.“

Kerren překřičel reproduktor. „Mám potvrzenu naši pozici, pane. Šlo to rychleji, než jsem čekal, protože z pochopitelných důvodů byly tyto údaje uloženy na disku jako první. Jsme –“

Obrátil jsem se k reproduktoru. Otevřel jsem bezmocně ústa. „Bože dobrý!“

Večerní zprávy.

„- doma,“ oznámil Kerren. „Těsně za oběžnou dráhou Jupitera, asi pětačtyřicet stupňů od ekliptiky.“

Opřel jsem se v křesle, zvuky a světla zeslábly. Proplul přede mnou Philip, pak Amanda s Natem v náručí.

Bože Pane, prosím, nenech mě žít.

Prosím, nenuť mě žít.

Po chvíli jsem se vzpamatoval. „Pane Tzee.“

„Vysílejte tuto zprávu na všech námořních frekvencích a na kanálech nouzového volání. Zpráva zní: U.N.S. Vyzývatel se vrátil do sluneční soustavy. Žádáme okamžitou pomoc. Na palubě mrtví, zranění a hladovějící. Potřebujeme okamžitě zásoby potravin a lékařskou pomoc. Při vstupu na Vyzývatele a při jeho opuštění je nutno dodržovat dekontaminační procedury třídy A. Upozorněte námořní rozvědku. Máme s sebou téměř nepoškozené tělo mimozemšťana. Radíme krajní opatrnost před virovou nákazou. Doporučujeme, aby bylo tělo prozkoumáno se

zřetelem na možné prostředky organické fúze, používané mimozemšťany.“

Otřel jsem si rukou obličej a zjistil, že mám vlhké tváře. „Konec zprávy. Přidejte naše koordináty. Vysílejte nepřetržitě, dokud nedostaneme odpověď.“

„Rozkaz, pane!“ Pan Tzee nijak neskrýval své nadšení.

Za chvíli se vedle mě objevil Gregor.

„Tak co, chlapče, jaká byla procházka?“

„Celkem to šlo,“ řekl konverzačním tónem. Bez vyzvání se posadil do křesla službukonajícího důstojníka, což byl přestupek, za jaký by praporčík obvykle dostal výprask. „Pane, proč zrovna domů? Proč z celé galaxie zrovna sem?“ Zavrtěl hlavou. „To je přece tak strašně nepravděpodobné…“ Odmlčel se.

„Kdo ví? Už předtím jsme sem směřovali čtvrtinovou rychlostí světla. Možná to věděl. Fúzní koordináty jsme měli nastavené domů; možná to slyšel. Nebo možná šel za fúzními stopami jiných lodí, opouštějících Přístav Země.“

„Takže vy si taky myslíte, že to tak dělají?“

„Pravděpodobně.“

„Ale proč, pane?“

Pokrčil jsem rameny. „Proč můry vletí do plamene, pane Attani? To se možná nikdy nedovíme.“

22.

„Admirál vás teď přijme, komandére Seaforte.“ V pohodlné kanceláři na základně Lunapolis mi mladý podporučík přidržel dveře.

„Děkuji.“ Popotáhl jsem si sako a prohrábl vlasy rukou. Znovu jsem si připadal jako nervózní mladý praporčík, přivolaný do ohromujících výšin můstku.

Postavil jsem se do pozoru před stolem admirála Brendeyho. Salutoval jsem o chviličku déle, než bylo nutné, a prohlížel jsem si ho. Za ten rok a půl, co jsem ho neviděl, hodně zestárl. A jako by se scvrknul. Předtím to byl starý lev. Teď byl jen starý.

„Pohov.“ Přejel mě hodnotícím pohledem. „Vypadáte v lepší formě, než když jsem vás viděl naposled, Nicku.“

„Děkuji, pane.“

Pronikavě si mě změřil: „Vy si na to nepamatujete, viďte?“

„Abych pravdu řekl, tak ne, pane. Nebylo mi zrovna dobře.“

„Moji lékaři tvrdí, že ještě tak dva dny a umřel byste hlady.“

„Možná. Nevím.“

„Tak si sedněte. Promiňte, měl jsem to navrhnout dřív.“

„Nic mi není, pane.“ Ale sedl jsem si i tak a byl jsem za to docela vděčný.

Usadil se na pohodlné pohovce vedle mé židle. Dlouhou chvíli se na mě jen díval a neřekl nic. Pak podotkl: „Strašná plavba.“

Přikývl jsem.

„Je mi to hrozně líto, Nicku. To s vaší rodinou.“

„Děkuji.“ Řekl jsem to s formální důstojností a snažil se příliš si to nepřipouštět.

Celé týdny mě měli v práci zpravodajci. Vyptávali se mě znovu a znovu, vyslýchali mě a snažili se mě přistihnout, jak si protiřečím. Bez ohledu na následky jsem jim na všechny otázky odpovídal tak po pravdě, jak jsem dokázal. Deník Vyzývatele od

začátku plavby a kopie deníku Portie až do chvíle mého sesazení potvrdily to, co jsem jim řekl.

Vyšetřování probíhalo na lodi a tady na základně v Lunapolis. Měl jsem podezření, že i když jsme byli podrobně vyšetřeni a uznáni za nenakažené, nechtěli ještě riskovat a poslat nás na pevninu.

Vyšetřovací komise mě zprostila viny za zničení Vyzývatele.

Dray svědčil se zápalem v můj prospěch. Já jsem řekl tak málo, jak se dalo. Když to všechno skončilo, vrátil jsem se do bytu, který mi v Lunapolis přidělili, s nikým jsem se nestýkal a pomalu znova nabíral síly.

Brentley řekl: „Začínáte být zase fit, komandére. Chcete přidělení na pevnině, nebo jinou loď?“

„Jestli nebudu degradován, tak bych radši loď, pane. Nechci na pevninu.“

„Degradován?“ opakoval. „To myslíte, že si zasloužíte?“

„Dvakrát jsem porušil přísahu, pane. Přišel jsem o čest.“ A o naději na spasení.

Koutky se mu zvedly. „Kdy? Když jste obelstil tu šílenou ženskou?“

„Když jsem přísahal, že se jí nic nestane, a přitom jsem měl v úmyslu ji zabít.“

„To byla povolená válečná lest, komandére.“

„Já to tak nevidím, pane.“

„Pro záchranu vaší lodi to bylo naprosto nezbytné.“

„To samozřejmě ano.“ Ale to bylo jedno. Přísaha je přísaha. Přísaha je všechno, co jsem. Teď nejsem nic.

Pokrčil rameny. „A kdy to bylo podruhé?“

Už mě unavovalo, jak si se mnou hraje. „Myslím, že to víte taky, pane.“

„Možná vím. Tak kdy to bylo podruhé, Seaforte?“

Přijal jsem to naznačené pokárání. „Když admirál Tremaine překládal cestující z Portie na Vyzývatele. Dal mi zákonný rozkaz, abych je přijal. Odmítl jsem a porušil jsem tím přísahu věrnosti a poslušnosti.“

Udeřil dlaní do područky křesla. „Ano, Tremaine. To je další věc.“ Díval se zamyšleně na přepážku. Nakonec znovu vzhlédl.

„Omlouvám se, Nicku. Za něj. On –“ Admirál se odmlčel a odvrátil se. „Moje dílo to není,“ řekl konečně. „Víc vám říct nemůžu. On je – neměl jsem prostě v té věci na vybranou.“

„Byl to můj legitimní nadřízený důstojník.“

V hlase admirála Brentleyho se ozval hněv. „Začal tak, to ano.“

„A měl tak i skončit.“

„Nicku, to, co udělal, je neodpustitelné.“

„Že nás tam nechal? Na Portii nebylo dost místa pro všechny.“

„Tak měl poslat vaši loď napřed a počkat tam. Nebo nejvýš převést na Portii svou vlajku.“

„Já bych to asi tak udělal. Ale nemám právo pochybovat o svých nadřízených.“

Přikývl. „Do jisté míry byly jeho činy omluvitelné. Ale když se to vezme všechno dohromady, čiší z toho jeho zbabělost.“ Znova se zamyslel. „Převézt na Portii co nejvíc cestujících, to bylo v pořádku. Ale sebrat vám jídlo a dokonce i lasery…“ Zavrtěl hlavou a pak prudce pokračoval: „A vyložit cestující, kteří se mu nelíbili, a nechat je bez pomoci v mezihvězdném prostoru. Odporné!“

„Vybíral si nejužitečnější cestující, pane. Stejně jako to udělal s posádkou.“

„Na takové rozhodnutí neměl právo!“ obořil se na mě starý muž. Smutně potřásl hlavou. „Opustit ve vesmíru děti!“ Zakryl si rukou oči, ale ještě jsem zahlédl, jak se zaleskly. „Nicky, stydím se.“

„Stydíte?“ opakoval jsem.

„Za to, co vám provedl jménem námořnictva.“ Zase se zadíval na přepážku a okolo úst se mu pomalu usazoval tvrdý, zachmuřený výraz. „Je to hanba naší Služby. Jak jsem už říkal, mnohé z jeho činů byly ospravedlnitelné. Ale všechny dohromady – jak vám hned na začátku ukradl loď, jak vám zasahoval do vnitřní disciplíny, jak vás trikem přiměl, abyste se přiblížil k jeho plavidlu, místo aby vám to přímo rozkázal, jak vyložil transpopy, jak sebral Vyzývateli lasery, jak ho nechal bez lékaře…“ Zavrtěl hlavou. „Bude samozřejmě postaven před

vojenský soud. A odsouzen. Tohle mu neodpustí žádná kapitánská porota.“

Seděli jsme mlčky. Pak řekl: „Studoval jsem vaši zprávu. Podrobně a opakovaně.“

„Děkuji, pane.“ Byl jsem si vědom, že to byla dvojznačná poznámka.

„Z toho chlapce, který se naposled na Hibernii příliš neosvědčil, se nakonec vyklubal dobrý důstojník, že?“

„Poručík Tyre zemřel při plnění svých povinností, pane. Bude mi scházet.“

„To jsem rád.“ Ztěžka vstal, došel ke svému stolu a vytáhl něco ze zásuvky. „Tohle je pro vás.“

Rozvázal jsem koženkové desky a otevřel je. Tupě jsem zíral na jejich obsah. Každý důstojník musí před naloděním sepsat závěť pro případ, že by zemřel. Já jsem svůj majetek odkázal Amandě nebo otci. Philip odkázal svůj majetek mně. Byla tu stvrzenka na jeho lodní pytel, nyní uložený ve skladu, a na pár jeho osobních věcí. Několik dopisů. Kupóny na nevybraný plat. Rozplakal jsem se.

Admirál Brentley čekal a neříkal nic. Když jsem se zase ovládl, vlídně se usmál.

„Tolik krve,“ zašeptal jsem. „Tolik smrti.“

„Ano. Viděl jste jí neobvykle mnoho.“ Tvářil se zamyšleně. „Ty informace, které jste přivezli, jsou neocenitelné. Samotné to tělo – naši xenobiologové se můžou zbláznit. A námořní rozvědka je k smrti vyděšená při představě, že ty bestie se dostaly až do naši domovské soustavy.“ Krátce se usmál. „Naši fyzikové nesrozumitelně mumlají něco o posílených N-vlnách. Ty vaše ryby cestují rychleji než my, Nicku. Musí, protože jste se byli schopní za šedesát a něco dnů dostat tam, odkud jste se plavili sedm měsíců.“

Vstal a začal přecházet. Napadlo mě, jestli se v duchu představuje, že je na můstku někde daleko v mezihvězdném prostoru. Řekl: „Z laboratoří nejspíš vyjde pár nových vynálezů, které značně zkrátí vzdálenost mezi koloniemi. A tak se svět zase změní.“ Ztěžka si sedl. „Ale já už to neuvidím.“ Překvapeně jsem vzhlédl. „Odcházím do výslužby, Nicku. Jak vidíte, není mi

dobře, a chci –“ Odmlčel se. „Letím na Vegu Dvě. Zahrabaly se tam moje dcery. Je to už dávno, co jsem je viděl, i když v noci s nimi občas mluvívám. Chci být s nimi, až vyprší můj čas. Jestli začne válka, nebudu mít možnost – prostě je načase, aby sebou stařík pohnul.“ Oči se mu zamlžily.

Neodvažoval jsem se nic říct. Konečně si odkašlal a pokusil se o úsměv. „Takže tohle je naposled, co vám můžu pomoci, Nicholasi Seaforte. Odteď se budete muset spoléhat jen na sebe.“

„Udělal jste pro mě už víc než dost, pane.“

„Snad. Ale udělám ještě víc. Říkal jsem vám, že vám po příští plavbě vrátím titul kapitána. Jste pořád ještě mladší, než jsem předpokládal, a vrátil jste se dřív, než jsem čekal. Ale počínaje dneškem máte v U.N.N.S. plnoprávnou hodnost kapitána.“

„Děkuji, pane,“ snažil jsem se vyvolat v sobě nadšení, které ode mě jistě očekával.

„Moc to pro vás neznamená, co? No, užil jste si svoje. Cítíte se už na to převzít další loď?“

„Ano.“ Ve fúzi budu mít dlouhé hodiny, kdy se ode mě nebude chtít nic, než abych seděl ve své kajutě. Dny a týdny požehnané prázdnoty.

„Mám pro vás dvě možnosti. Churchill asi za čtyři týdny odlétá na Arcadii. Nebo se teď zrovna vrátila jedna loď z Caledonie a my ji posíláme na Naději národů.“

„Vezmu si ji.“ Většinu své kariéry jsem strávil tím, že jsem se pokoušel dostat na Naději národů nebo z ní.

Třeba tam tentokrát doletím. Je tam pohoří Ventura. Možná bych mohl usednout někde na skálu a vzpomínat na Amandu.

„Je to Hibernia, Nicku.“

Desky mi spadly z klína. Srdce mi bušilo. Hibernia! Stal jsem se jejím kapitánem po tragické příhodě a podařilo se mi ji dovést bezpečně zpátky na Zemi. Řadová bitevní loď, ale pro mě ještě víc. Známá loď. Domov.

„Ale moje seniorita, pane,“ zakoktal jsem se. „Já – to je – zdaleka ještě nemám právo na loď téhle velikosti.“

„Ano, za normálních okolností byste ho neměl.“ Naklonil se vpřed s rukou opřenou o koleno. „Ale já jsem velitel operačního

oddělení a můžu vám ji dát. Za to, co jste zažil, si ji zasloužíte, a kromě toho…“ nedořekl.

„Ano, pane?“ Moje zvědavost byla přece jen silnější než má ochablost.

„Ve vás něco je, Seaforte. Máte štěstí, intuici, čestnost“ – pohrdlivě jsem se ušklíbl – „a vždycky jste ve správnou dobu na správném místě. A děláte správné věci.“

Zaťal jsem pěsti. „Zkazil jsem všechno, co komandér zkazit může. Proč mě pořád odměňujete?“

„Proti vší pravděpodobnosti jste přivedl Hibernii zpátky. A Vyzývatele také.“

„Toho jsem nepřivedl zpátky já, ale ta ryba!“ vykřikl jsem. „Copak to nevidíte? To jsem nebyl já, to štěstěna!“

„Nebo Prozřetelnost,“ odsekl. Potřásl hlavou. „Kapitán Von Walther. Byl už legenda, když jsem před padesátí lety vstoupil do námořnictva. Druhý takový od té doby nebyl.“ Ani nebude. Hugo Von Walther, velitel pátrací lodi Armstrong, který našel vrak Celestiny, otevřel dvě nové kolonie, bil se v souboji s nechvalně proslulým guvernérem kolonie Hastings a byl jmenován admirálem flotily, než se stal generálním tajemníkem Spojených národů.

Admirál se neobratně dotkl mého kolena. „Synku, občas ve vás vidím nového Von Walthera. Nebo ještě víc.“

„Oblbovák!“ vyletěl jsem. Úplně jsem zapomněl, kde jsem.

„Můžete si to myslet. Ale ještě vám není moc přes dvacet, a podívejte se, co jste už dokázal.“

„Proboha, Seaforte, jestli nejste nový Von Walther, tak co tedy jste?“

„Prokletý,“ odpověděl jsem trpce. „V obou smyslech. Lidi kolem mě umírají. Přeju si –“ Nedořekl jsem. Přál jsem si jediné: abych mohl umřít také.

„Jednou, až budu úplně starý a senilní, se budu chlubit, že jsem vás znal. Nikdo mi to samozřejmě nebude věřit, ale já budu vědět, že je to pravda.“

„To je nesmysl,“ ohradil jsem se prudce.

„Jeden z nás má jistě pravdu.“ Opatrně vstal, opřel se rukama o kolena, aby se mu lépe narovnávalo. „Hibernia startuje za dva

dny. To znamená, že nebudete mít čas letět dolů.“ Myslel na Zemi.

„Nepotřebuju tam.“ Něco mě napadlo. „Pane, admirál Tremaine už mě jednou odvolal. Až se dostanu na Naději národů, bude to možná chtít udělat znova.“

„Možná. Ale povezete s sebou příkaz k jeho propuštění. To je poslední věc, kterou pro vás můžu udělat, chlapče. Až se vrátíte, budu už pryč.“

„Pane, přísahal jsem, že ho zabiju.“

„Váš souboj?“

„Ano, pane.“

Pokrčil rameny. „Staň se. Plakat pro něj nebudu. Jakmile bude odvolán, vstupuje v platnost soubojový kodex. Ušetříte nám námahu s vojenským soudem.“ Pozorně se na mě podíval. „Víte, doufám, že zbraně bude volit on.“

„To vím.“

„Docela dobře zachází s archaickými prachovými pistolemi. Mohl by vás zabít.“

„To by mi bylo jedno,“ odpověděl jsem po pravdě.

Prohlížel si mě. „Prožil jste si hodně, chlapče. Mrzí mě to.“ Vstal. „S technickými detaily vás zítra seznámí můj štáb. Ale řeknu vám jedno: naši stratégové jsou přesvědčení, že ryby spíš slyší, jak naše lodi fúzují a defúzují, ne fúzi samotnou. Takže rozkaz zní, přesunout se jedním velkým skokem co nejblíž k Naději národů.“

„To zní logicky.“ Byl to pravý opak toho, co nařídil admirál Tremaine.

„Někteří z vašich starších cestujících jsou ještě příliš nemocní, aby mohli cestovat, ale konkrétně manželé Reevesovi se ptali, jestli se budete vracet na Naději národů, a vyžádali si místa na lodi, které budete velet vy.“ Udiveně jsem zavrtěl hlavou. Lidé se mohou chovat nepochopitelně.

Bez pauzy pokračoval. „Vaše, ehm, posádka. Nabídli jsme jim zrušení povolávacího rozkazu. Někteří přijali. Dva požádali o to, aby mohli na Naději národů letět jako námořníci, s tím, že budou mít povolení na konci plavby odejít.“

„Kdo to je?“

„Otec a syn Dakkové. Nebudou vám na lodi vadit?“

„Ne, pane.“

„A pár transpopů se rozhodlo zůstat u Služby. Je to lepší život, než jaký by poznali jinak. Nejsou to zrovna typy, které bychom v námořnictvu rádi viděli, ale za daných okolností je dost dobře nemůžeme odmítnout.“

„Dobře.“

„A zbytek transpopů.“ Podíval se na mě, pak jinam.

„Předpokládám, že program jejich stěhování bude ukončen. Od začátku to nebyl dobrý nápad, jak každý ví. Ale všichni považují za nejlepší, aby transpopové nemohli být doma politicky zneužíváni, takže pilotní skupinu posíláme znova na Odbočku, jak bylo původně plánováno. Nebudou vám na palubě vadit?“

„Ne, pane.“

„Já jsem si to myslel. Připadáte mi jako krysař, jdou za vámi mladí. Budete tam mít trochu těsno, ale místo pro ně najdeme.“

Poposedl jsem. „Kolik jich bude v jedné kajutě, pane?“

„Nevím,“ řekl podrážděně. „Asi jako předtím. Šest.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Ne.“

„Máme teď potíže s místem, Seaforte. Přišli jsme o několik lodí a i přes to nebezpečí se lidé plaví víc než dřív. Ostatně oni jsou na to už zvyklí.“

„Ne.“

„Prosím?“

„Neubytuji je v kajutě ve větším počtu než ostatní cestující. Jednou jsem podlehl zvrhlostem generála Tremaina a podruhé to už neudělám.“

Ve vyhublém těle se probudil starý lev. „Kapitáne Seaforte, uvědomte si, že hovoříte s velícím admirálem.“

„To vím, pane.“

„Rozkazuji vám nalodit ty cestující.“

Vstal jsem. „Ne, pane, to neudělám.“

Vzteky odfrkl a ustoupil do formální polohy za stolem. „Kapitáne, budete poslouchat rozkazy!“ Mračili jsme se na sebe. „Jestli chcete Hibernii, tak ty cestující naložíte.“

„Je mi líto,“ řekl jsem. „Bylo by se mi líbilo mít znova Hibernii.“

„Postavím vás před vojenský soud!“

„Na to máte právo, pane.“ Snažil se mě zastrašit pohledem. Oplácel jsem mu to, jak jsem uměl.

Admirál se na mě zvláštně podíval. „Vám je to opravdu jedno, viďte. Nicholasi?“

„Chcete slyšet pravdu, pane?“ Kývl. „Ano, pane. Je mi to jedno.“

Vyšel zpoza stolu. „Tak čtyři. To je celkem lidské. Vysadím pár normálních cestujících.“

„Ne, pane,“ řekl jsem neústupně.

„Vy zatvrzelé štěně! Po všem, co jsem pro vás udělal!“

„Jsou to lidé, pane. Učili mě, že námořnictvo uznává jen jednu třídu cestujících.“

„Ano, ale tohle je něco jiného. Jsme ve válce a oni jsou na to zvyklí. Tři.“

„Ne, pane.“

„Vy byste se kvůli nim skutečně vzdal své kariéry? Opravdu?“

„Když mě k tomu donutíte.“

„Tak dva.“ Zavrtěl jsem hlavou, ale on naléhal: „To není o nic horší, než co dostávají manželé! Přemýšlejte!“

Kapituloval jsem. „Tak dva.“ Měl pravdu. „Ale ve větších kajutách.“

„Vy jste nebezpečný, chlapče,“ zavrčel. „Protože vám je jedno, co se s vámi stane. Je jen dobře, že vás dostanu z domovského systému pryč.“

Oba jsme se usmáli, spokojení, že náš spor skončil. „A ještě mám pár věcí,“ pokračoval. „Za prvé, novináři se už celé týdny můžou přerazit, jak se pokoušejí k vám dostat. Venku v amfiteátru jich teď čeká celá banda.“

„Na mě?“ otevřel jsem ústa překvapením.

„Ano, na vás. Po poslední vaší cestě jsem vás před nimi ochránil, ale tím víc šílí teď. Váš obrázek je, kam se podíváte, v holech a v každém fotozinu. Tentokrát je už budete k sobě muset pustit.“

„Ale proč já?“

„Jste světově proslulý člověk, Nicku.“ Podíval se na mě udiveně. „Vy jste to nevěděl?“ Zavrtěl jsem hlavou. To bylo přece směšné. Cítil jsem, jak ve mně na růstá vztek.

Ukázal na mou tvář. „Ta, ehm, spálenina. Chcete s ní něco dělat?“

„Ani ne.“

„Hm. No, to je na vás. Ale rodiče po celém světě vás budou nenávidět.“

Viděl, že nechápu, jak to myslí. „Kvůli té módě, kterou vyvoláte,“ vysvětlil. Otevřel staromódní dveře. Vlastně francouzské okno. Do podlunární komory.

Prošli jsme spolu přední kanceláří k chodbě, která vedla přes amfiteátr do starého Lunapolis. U vchodu do amfiteátru jsem si vzpomněl: „Co bylo to druhé, co jste mi chtěl říct, pane?“

Na odpověď nebyl čas. Ozval se ohlušující rámus, oslepily mě stovky ostrých světel. Vrhli se na mě, strkali mi pod nos mikrofony, ječeli mi otázky do ucha. Šokovaně jsem ztuhl a čelist mi spadla. Moc inteligentně jsem v tu chvíli asi nevypadal.

„Jaké to bylo, potkat se zase s mimozemšťany, kapitáne?“

„Máte nějaké návrhy ohledně námořní strategie?“

„Jaké máte pocity –“

„Vaše manželka?“

„Všichni ti námořníci, kteří zemřeli –“

„Byla vaše rodina –“

Popadl jsem křečovitě admirála za rameno. „DOSTAŇTE MĚ VEN!“ Stačil mu jeden pohled na mou tvář a vrhl se vpřed, usmíval se a mával, a manévroval mě zdivočelou bandou ven.

O několik minut později jsem seděl s hlavou mezi koleny a snažil jsem se ovládnout a přestat se třást. Byli jsme v nějaké místnosti stranou od hlavní chodby, ale stále ještě v prostoru patřícím námořnictvu.

„Omlouvám se, synku. Neuvědomil jsem si, že se na vás vrhnou jako vlci.“

Něco jsem zamumlal, Pak jsem dodal srozumitelněji: „Omlouvám se, pane. Hned se seberu.“

„Dobře.“ Nervózně přešlápl. „Ještě jsem vám chtěl předtím říct – možná bych teď zrovna neměl –“

„Klidně.“

„Máte tu návštěvu. Svého otce.“

Zvedl jsem se jako omráčený. „Otec? Tady na Luně?“

„Ano. Kabeloval nám, když se v holech objevila zpráva o vašem návratu, a ptal se, jestli se dostanete na pevninu. Odpověděli jsme mu, že pravděpodobně ne, pokud převezmete jinou loď, a on prohlásil, že samozřejmě převezmete, a požádal o povolení přiletět sem. Neviděl jsem důvod mu ho nedat.“

Otec na Luně? To není možné. Ten tvrdošíjný starý muž, který málokdy opouštěl Cardiff, leda tenkrát, když mě vezl do Akademie, ten že by snášel nesnáze šestinové gravitace, jen aby mě viděl?

Hlava se mi točila. „Kde je?“

„Čeká na vás, synku. Na téhle chodbě.“ Admirál Brentley byl natolik slušný člověk, že vypadal rozpačitě. „Mám vás tam doprovodit?“

„Radši bych šel sám, prosím vás. Kde je to?“

„Západní chodba, až na konci. Před kancelářemi je tam čekárna.“

„Omluvíte mě, pane?“

„Ano.“ Zaváhal. „Nejspíš vás už neuvidím, Nicku, než odletíte. Ani… potom.“ Skoro ostýchavě mi podal ruku. „Hodně štěstí, kapitáne Seaforte. A Bůh s vámi.“

„Děkuji, pane.“ Vzchopil jsem se natolik, že jsem přijatelně napodobil předpisové salutování. Věděl jsem, že to ocení.

Rozběhl jsem se chodbou.

+ + + + +

Námořní základna zaujímala své vlastní křídlo živého nového města přistavěného k starému Lunapolis. Bludiště místnůstek, kanceláří, bytů a ubytoven protínaly dvě hlavní chodby. Lunapolis konečně bylo domovem druhé největší námořní základny, jaká vůbec existovala. Největší byla Akademie na Odvrácené straně. Pozemská základna Akademie v Doveru byla

ve srovnání s ní jako trpaslík. Šlapal jsem hlavní chodbou, kolem předepsaných skříní na skafandry každých dvacet metrů, nepřítomně jsem přijímal a oplácel pozdravy. Praporčíci a poručici mi s ohledem na mou hodnost ustupovali z cesty. Moc jsem nevnímal své okolí; občas jsem se zastavil, abych odpověděl na nějakou zdvořilou otázku ostatních kapitánů, až jsem si nakonec uvědomil, že si hledají záminky, aby mě mohli oslovit. Podávali mi ruce, shlukovali se kolem mě, dotýkali se mě.

Nakonec jsem se probojoval až ke kancelářím na konci chodby.

Vešel jsem do vstupní haly. „Promiňte, je tady někde pan –“

Vstal. Vráscitý, starší, než jsem si ho pamatoval.

„Otče?“ zašeptal jsem.

„Nicholasi.“ Chodil opatrně jako každý nováček, pořád se ještě napůl bál, že ztratí kontakt s podlahou. Zvedl pomalu ruku, dotkl se mé tváře. „Jsi ošklivě zraněný.“

„Ano.“ Okamžitě jsem se vrátil k starému tónu.

„Říkali mi. A nejen tohle. Je mi líto tvé rodiny. Tvé hezké mladé ženy a toho dítěte, které jsem nikdy neviděl. Kéž je Bůh přijme.“

„Děkuji vám, otče.“

„Četl jsem o tobě,“ řekl se slabounkým náznakem úsměvu. „Každý den něco. Hodně z toho si asi vymysleli, ne?“

„Většinu, řekl bych.“

Prohlíželi jsme si jeden druhého jako dva cizí lidé. „Jsi už dospělý,“ řekl nakonec, skoro jako by se tomu divil.

„Ano.“

Podíval se na hodinky. „Budu se muset brzo vrátit, už dnes večer. Mám jen třídenní lístek.“

„To se dá změnit –“

„Ne, není třeba. Viděl jsem tě, a řeknu ti, co jsem ti přišel říct. Nicholasi, vykonal jsi svou povinnost. To vidím i přes všechny ty fantazie novinářů. Jsi zraněný, ale držel ses. Chtěl jsem jen, abys věděl, ze to vím.“

„To jste přiletěl takovou dálku do Lunapolis, jen abyste mi to řekl?“

„Až se příště vrátíš, možná už tu nebudu; cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Chtěl jsem, abys to věděl.“

„Děkuji vám, pane,“ řekl jsem ohromeně.

Pokrčil rameny. „A teď můžu jít. Takováhle místa Bůh sice stvořil, ale ne pro mě.“

Vyhrkl jsem: „Otče, porušil jsem svou přísahu.“

„Nicholasi!“ bolestně sklonil hlavu. „Jsi zatracen.“

„Já vím.“

Stáli jsme v děsivém mlčení. Prchavé vzpomínky vytlačovaly jedna druhou: Já, ještě chlapec, pláču v kanceláři kapitána Forbeeho na Naději národů, protože moje přísaha mi nedovolí zbavit se břemene kapitánství. Moje první drobné křivé šlápnutí, když jsem překroutil rozkaz Admirála Tremaina, aby Philip Tyre dostal bití. Strašlivý sestup, který mě nenapravitelně odsoudil k mukám pekelným.

„Řekni mi, jak k tomu došlo.“ A tak jsem mu s přestávkami vyprávěl o cestě Portie a Vyzývatele. Neomlouval jsem své činy, ale ani jsem nehledal způsoby, jak se obvinit, jak mi tolikrát právem vyčetla Amanda.

Když jsem skončil, stáli jsme v zachmuřeném mlčení a oba jsme si uvědomovali obrovitost mého bláznovství. Pak mě ohromil.

„Tvá přísaha je smlouva se samým Bohem Pánem. Když ji jednou porušíš, nedá se napravit. To jsem tě učil.“ Kývl jsem. „Jsi nezvratně odsouzen k peklu na věky věků.“

„Věděl jsem to, když jsem se rozhodl porušit přísahu, otče.“

„Ano. Vychoval jsem tě dobře; jak by sis mohl myslet něco jiného?“ Smutně zavrtěl hlavou. „Musím tě považovat za prokletého, protože tak nás to učí Písmo. Ale je možné, synu, že Bůh ve své nekonečné moudrosti je milostivější, než dokážu pochopit dokonce i já. Možná se Bohu zachce ti odpustit. Upřímně v to doufám.“

Sevřel moje ramena. „Na shledanou, Nicholasi.“ Otočil se a šel.

Dojatý a neschopen slova jsem se za ním díval. Stejně jsem za ním hleděl před dávnou dobou, když jsme došli k bráně Akademie, lodní pytel mě tížil na rameni a já jsem toužil po

útěše nějakého laskavého slova, a přitom jsem věděl, že se mi jí nedostane. Pak mě lehce postrčil k bráně a já jsem do ní vešel, a když jsem se obrátil, viděl jsem, jak pevným krokem rázuje pryč a ani jednou se neohlédne.

„Otče!“ Podruhé to tak být nemuselo.

Zastavil se u dveří. „Ano?“

„Otče, máte mě rád?“

Dlouhé ticho, kdy převracel to neznámé slovo na jazyku. Udiveně zavrtěl hlavou. „Rád, Nicholasi?“ Uvažoval o tom. „Láska k bližnímu je pomíjivá, to jistě víš. Jen Boží láska trvá. Jen Boží láska stojí za zvážení. Kdybych řekl, že tě mám rád, pletl bych ti hlavu nepodstatnou iluzí. Ale vykonal jsi svou povinnost, jak já ji chápu, i když je možné, že ses tím sám zatratil. Vážím si tě za to, Nicholasi. Řeknu ti tedy, že máš mou úctu.“ Pak se obrátil a byl pryč.

Bodlo mě u srdce, protože jsem si uvědomil, že to zdaleka nestačí. A nikdy stačit nebude.

Ale nic víc už nedostanu.

Stejně jsem ještě nikdy dřív neměl tolik.

EPILOG

Pluli jsme do hluboké noci, velká loď plná omylných duší se sklíčeným kapitánem u kormidla.

Dva uspěchané dny před odletem mi zabraly porady, představování, smutná shledání. Většina posádky Hibernie byla přeložena, ale šéfinženýr McAndrews stále vládl strojovně s nezmenšenou energií, strojník Mate Herney byl dosud v podpalubí a přátelský pan Chantir byl teď prvním poručíkem. A ještě dost lidí ze staré posádky na lodi zůstalo, takže před mým příchodem to na lodi bzučelo vzrušenými řečmi: „Starej mladej se vrací!“

Můj přízračný vzhled zabránil příliš srdečnému vítání ze strany posádky, ačkoli šéfa McAndrewse to přinejmenším navenek z míry nevyvedlo. Když jsem zjistil, že bude na palubě, měl jsem právě tak čas vyhledat ve starém Lunapolis jeden z těch krámků, kde se dá sehnat úplně všechno, a koupit balíček té jeho rostliny ke kouření. V nenápadném obalu jsem ho zavřel do svého sejfu pro dny, které snad během plavby přijdou.

Připravoval jsem se k vyplutí mezi davem neznámých, nervózních tváří: neuvěřitelně mladých praporčíků, prkenných poručíků, zeleného plavčíka, který se mohl přerazit samou horlivostí.

A také tu byli transpopové. Eddie Boss se rozhodl zůstat u námořnictva. Vedl si dobře; byl teď už ostřílený námořník, i když jeho disciplínu kazil široký úsměv, který nasazoval, kdykoli mě viděl. Mračil jsem se na něj, jak se dalo, ale neodradil jsem ho.

Vypluli jsme z přístavu Lunapolis, na pomocných motorech jsme se dostali do bezpečné vzdálenosti několika tisíc kilometrů, spočítali koordináty a fúzovali.

Na cestě budeme patnáct měsíců.

Kapitáni mají své výsady dokonce i v šetrném námořnictvu, a já jsem těch svých využil k tomu, že jsem nechal celou svou starou kajutu nově zařídit, aby tam nezůstalo nic, co jsem kdysi sdílel s Amandou. To bych býval nesnesl.

Usadil jsem se ve známé a přece neznámé kajutě. Zpočátku mě vyvádělo z míry pohodlí, které s sebou přinášela úplná a dobře vycvičená posádka. Strašil jsem na můstku tak dlouho, až se Darla, náš čítač, zeptala, proč už nespím tolik, kolik jsem spával dřív. Pak jsem si uvědomil svou pošetilost a nechal své důstojníky, ať dělají svou práci.

Seděl jsem sám ve své kajutě, občas si četl, občas si v duchu povídal s Amandou a Natem, kteří nikdy nebyli daleko. Otevřel jsem dárek, kterými před odletem poslal admirál Brentley; uvnitř jemně vyřezávané mahagonové skříňky jsem našel dvě staré pistole a zásobu prachu a kulek. Proti své vůli jsem byl jimi zaujat a čas od času jsem s nimi cvičil. Mířil jsem přitom na tlumivý terč připevněný na přepážku kotviště.

Jedl jsem v jídelně, seděl s cestujícími, které stevard přidělil k mému stolu, občas vedl krátké nezávazné rozhovory a pak prchal do vítané samoty své kajuty. Bez zájmu jsem sledoval výcvik praporčíků.

Život pro mě neměl žádná potěšení, ale to jsem ani neočekával.

Jednoho dne Eddie Boss požádal o povolení setkat se se mnou na můstku, a k mému překvapení s sebou přivedl Annie. Čekal jsem, až Eddie promluví, ale zřejmě tu byl jen jako morální opora; postrčil Annie vpřed a ukázal na mě. Prudce se zarděla a zakoktala něco nesrozumitelného.

„Pane Bossi, co ode mě chcete?“ zeptal jsem se netrpělivě.

Eddie se snažil pečlivě vyslovovat: „Annie se vás chce na něco vo – zeptat, pane.“

Proti své vůli jsem se usmál nad způsobem jeho řeči. „Tak ať se ptá. Proč mumlá a kroutí si sukni?“

Annie vztekle zadupala. „Nepovídejte vo mně, jakdyž tu nejsem!“ vykřikla: „Sem vám už povídala, co chci!“

„Tak mi to řekni ještě jednou,“ pobídl jsem ji laskavěji. „Nerozuměl jsem ti ani slovo.“

„To dyť to zrovna povidam,“ prohlásila rozhořčeně. „Chci hanykat jako – jako kápo učil Eddieho.“

„Myslíš lekce v mluvení?“ Ohromilo mě to.

„Ne enom to, všecky jiný věci. Jak ste ukázal Eddiemu, jak štrádovat, jak hany- mluvit jako jiný.“ Popotáhla. „Jako horňáci.“

„A co je špatného na tom, že jsi, kdo jsi?“ zeptal jsem se tiše.

Sklopila oči. „Pani kápová, vona povídala, že můžu bejt, co chci,“ řekla. „Dyž mi ukázala, co s hárem a tak.“ Na to jsem nedokázal odpovědět.

Měl jsem hned odmítnout. Ale souhlasil jsem, z důvodů, které jsem nechápal tehdy a nerozumím jim dodnes.

Každý den jsme se scházeli v mé kajutě. S nekonečnou trpělivostí, s Amandiným příkladem před očima, jsem laskavě opravoval Anniinu mluvu, pomáhal jí zvládat společenské zvyklosti, pokoušel jsem se naučit ji chovat se civilizovaně.

Čím víc jsem se s ní vídal, tím víc jsem myslel na Amandu. Chyběla mi nejen její společnost, ale i její tělo. Její noční teplo, její něžné hlazení, rozkoš z našeho milování.

Jak čas ubíhal, začal jsem se s Annií cítit trochu volněji a mluvil jsem s ní i o těchto věcech. Zdálo se, že to chápe, a stala se mou důvěrnicí natolik, jak ještě nikdy nikdo nebyl. Zjistil jsem, že má v sobě skrytou sílu, odolnost, pro kterou jsem si jí začal vážit a cenit.

Walter Dakko, profous Hibernie, mi pomáhal učit ji stejně, jako mi pomáhal s Eddiem. Po dvou měsících dřiny jsem měl z Anniiných pokroků radost a řekl jsem jí to.

„Děkuju, kapitáne.“

Před dvěma měsíci by byla řekla: „Ď, kápo.“

„Bude z tebe úctyhodná slečna, Annie. Amanda by na tebe byla pyšná.“

Místo aby ji moje poznámka potěšila, podráždila ji tak, že zadupala nohou: „Amanda, Amanda! Od vás nikdá neslyším nic než Amanda!“

„Nikdy,“ opravil jsem ji.

„Nikdá, nikdy, to je fuk. Pořád slyším jenom o Amandě.“

„Promiň,“ řekl jsem prkenně. „Chybí mi. Už o ní nebudu mluvit.“

„Mně taky chybí!“ vykřikla. „To byla dobrá paní, totedajo! Pomáhala mi česat háro – teda vlasy, pomáhala Eddiemu, když to neudělal nikdo jinej! Ale co já? Amanda mrtvá, kapitáne!

Amanda mrtvá a Annie živá!“ Zakryla si tvář rukama a rozplakala se. Byl jsem tak ohromený, že jsem nevěděl, jak ji utěšit, až jsem ji nakonec nešikovně vzal do náruče.

Dlouho se o mě opírala a lehce se se mnou kolébala. „Nechcete na ní přestat myslet?“ zeptala se nakonec. „Nemáte – potřebu? Jako chlap?“

„Potřebu?“ opakoval jsem chraplavě a couvl. „Tak se podívej, vidíš tu potřebu?“

Očima sjela dolů, pak zpátky. V obličeji jí zahrál rošťácký úsměv. „Todlencto Annie zmákne, kápo. Esli chcete, tak to Annie rosvítí.“

„Nemluv takhle!“ vykřikl jsem, ale nebyl jsem si jistý, jestli tím myslím její gramatiku nebo její drsnost. „Nikoho jsem neměl,“ dodal jsem zahanbeně. „Od Amandiny smrti.“

„Tak to je už akorát,“ prohlásila prostě, přistoupila ke mně a moudře už neřekla nic.

Dny a týdny ubíhaly. Plavili jsme se dál, temnota kolem jako by neexistovala. Žili jsme v záři našich těl, stoupali jsme a klesali jakoby na vlnách, klouzali, pluli, drželi jsme se jeden druhého, vznášeli jsme se spolu, zatímco veliká loď se plavila dál a dál prázdnotou.